

DALE BROWN

DREAMLAND – A BÁZIS

SZUKÍTS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:

DALE BROWNS DREAMLAND
The Berkley Publishing Group,
a division of Penguin Putnam Inc.
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Copyright © 2001 by Target Direct Productions, Inc.

Fordította: VAJDA PÉTER

Borítófestmény: ODEGNÁL RÓBERT

ISBN: 963 9441 44 9

Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2003

Hungarian translation © Vajda Péter, 2002

Szaklektor: Szántai Zsolt

Lektor: Tóth Balázs

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Felelős kiadó: Szukits László

Felelős szerkesztő: Tézsla Ervin

Nyomtatta és kötötte a Kaposvári Nyomda Kft. – 230119

Felelős vezető: Pogány Zoltán igazgató

1. Dupla vagy semmi

A LÉGIERŐ CSÚCSTECHMOLÓGIAI LÉGIFEGYVERKÖZPONTJA
DREAMLAND, NEVADA
1995. OKTÓBER 10. 05:30

A gravitáció olyan erővel vágta fejbe, hogy kis híján eleresztette a botkormányt. Ez végzetes hiba lett volna. Jeff „Zen” Stockard őrnagy Strike Eagle-jének fara az optimális lőtávon belül táncolt át az őt üldöző vadászgép célkeresztjén. Stockard csak úgy menekülhetett meg, hogy bedöntötte, aztán pedig hirtelen a másik oldalra rántotta a gépet, és cikcakkban haladva, vadul kígyózva száguldott el a sivatag felett, hat-hét g nyomás alatt próbálva megszabadulni üldözőjétől. Ezért aztán szorosabban markolta a botkormányt, és kitartott.

Zen ezt már milliószor végigcsinálta – ami azt illeti, az előző nap is pontosan ezt a gyakorlatot hajtotta végre a szimulátoron. De az *akkor* volt, most pedig *most* van. A szimulátor csak érzékeltetni tudta, hogy az éles fordulók mit művelnének a tesztével. Különösen a nyakával és a vállaival. A sisak, amelybe a távirányítás alkatrészeit építették, legalább húsz kilót nyomott. A szerkezet holografikus képen vetítette elé, amit a gép, illetve kísérőinek kamerái láttak, továbbá a műszerek kijelzőit; az ovális képernyőt parancsszóval és a különlegesen megtervezett botkormány kapcsolóival félbe vagy negyedekre lehetett osztani. Ez a mikroprocesszorokkal, ledekkel és retinaleolvasó áramkörökkel felszerelt eszköz a küldetés sikerének sarokköve volt, de ettől még nem volt különösebben kényelmes viselet, főleg mikor egy-egy éles forduló exponenciálisan megnövelte a súlyát. Az F-15E-ből származó, külön erre a célra átépített ACES II katapultülés ugyan sokat segített a kolonc megtartásá-

ban, de Zen így is azon aggódott, hogy az egyik 7 g-s forduló során le fog szakadni a feje.

Hét g még hagyományos felszerelésben is fájdalmas élmény. Túlnyomást biztosító ruhájának cellái úgy feszültek a testére, mint egy masszőr kezei, hogy a vért valahogyan a helyére szorítsák. De még így is tűrőképességének legvégső határára került. Szíve vadul zakatolt, miközben F-15-ösét visszarántotta jobbra, majd felkapta az orrát, s végül alig irányított zuhanórepülésbe bukott.

Nyafka Betty – a gép angolul beszélő rendszere – vinnyogva figyelmeztetett, hogy a pilótából hamarosan kétszersült lesz. Túl sok a g, túl könnyű a célpont, és túl alacsony a sebesség.

Akár a háztartásról is panaszkodhatott volna – Zen rá se hederített.

Felhúzta a gép orrát, éppen elegendő lendületet gyűjtve ahhoz, hogy elkerülje üldözője vaktában leadott lövését. Legalább tíz percig kell még kitartania, hogy találkozzon kísérőivel. Ha sikerül, a vadászból vad lesz.

Ha nem, akkor csakugyan ő válik kétszersültté.

* * *

Mack „Kés” Smith őrnagy szitkozódva próbálta célkeresztbe fogni Stockard Eagle-jét, de hiába várta a csippanást, amely jelezné, hogy sikerült végre leszednie azt az anyaszomorítót. Biztos volt benne, hogy ha valódi löszerek volnának F-15C típusú vadászgépe M61A1-esének csövében, már rég kilyuggatta volna Stockardöt. Bár a lézerjelölőfény oda-vissza táncolt az Eagle bal szárnya és a repülőgéptörzs között, a SZTR, vagyis a szimulált tűz-kiértékelő rendszer, csak nem akart halálos találatot jelezni.

Ennek csak az lehet az oka, gondolta Kés, hogy a szimuláció szabályainak értelmében a gépet Szu-27-esként kellett vezetnie, amely hírhedten ócska tűzvezérlő rendszerrel büszkélked-

het. Csakis erről lehet szó. Vagy arról, hogy valaki megpiszkálta a szerkezetet.

Kés alábukott a gépével, hogy kövesse Stockardöt a dugóhúzóba. Ravasz fickó volt ez a Stockard – megpróbálta rákényszeríteni Kést, hogy vagy gyorsítson fel, és repüljön el mellette, vagy lassítson le, és hagyja, hogy a Flighthawkok beérjék őket. A két Flighthawk U/MF-3 tesztelése volt a gyakorlat valódi célja. A két robotrepülőgépet Zen vezérelte távirányítással, feladatuk pedig az volt, hogy megvédjék a Strike Eagle-t Késtől. A gyakorlatot úgy tervezték meg, hogy a két minirepülőgépet és irányítójukat a legvégsőkig próbára tegye.

Ez tökéletesen megfelelt Késnek. Legalábbis amíg lehetősége nyílt arra, hogy nyakon csípje azt a csirkefogót.

Zen bal szárnya lefelé billent, és a repülő mintha zuhanni kezdett volna. Kés előrenyomta gépe orrát, és csak aztán eszmélt rá, hogy mi is történik. Zen zuhanás közben ellenívbe fordult, és csaknem derékszögben kitört oldalra. Késnek nem volt más választása, mint követni – különben a kísérők beérték volna.

Követte ugyanazt az ívet, és közben megpillantotta az egyik Flighthawkot maga mögött. Nem törődött vele – ha látja, akkor a robotrepülőgép nincs olyan helyzetben, hogy rálőhetne –, inkább Stockardre koncentrált, akinek hátsó vezérsíkjai ismét eltűntek a HUD képernyője alatt. Stockard tízezer láb alá ereszkedett.

Ennyit a bevetés szabályairól. Nem mintha Kés bármikor hagyta volna, hogy a szabályok miatt veszítsen. De akkor is jó érzés volt, hogy a másik szegte meg őket először.

Stockard vezérsíkjja Kés célkeresztjébe került, ő pedig tüzet nyitott.

Nem elég jó. Stockard még idejében lebukott jobbra, hogy elkerülje a lövést, és csak nyolcezer lábnál állt újra vízszintesbe.

A gyilkos manőverek g-i különböző irányokba rángatták Kést; úgy érezte, mintha egyszerre húzták és tolták volna. Sötét felhő kezdte keretezni látómezejét, de még látta, amint Zen elillan jobb felé. Megrántotta a kormányt, hogy kövesse áldozatát, miközben agyában egy hang azon aggódott, hogy az extrém manőverek fel ne gyűjtsák gépe szinte tűzbiztos motorjait.

Aztán rájött, hogy elszúrta az egészsét.

* * *

Zen egyenesbe hozta a szárnyait, s közben kézzel-lábbal megpróbálta visszanyerni az uralmat gépe fölött. Smitht átverte, de a gravitáció majdnem túl sok volt; úgy érezte, mindjárt beszakad a feje. Ha csak a Strike Eagle-t kellene irányítania, az nem volna gond, de a két Flighthawkkal is törődnie kellett. Igaz, a számítógéprendszer elvégezte a munka zömét, de még így se győzte: agya lassan összeomlott a fizikai és szellemi nyomás alatt.

De hát épp ez volt a gyakorlat lényege, nem igaz? Hogy kikapasztalják a határokat.

Rendben, mondta magának. Itt vagyok, és most ezzel kell foglalkoznom. A sisakrostély kijelzőjének tetején húzódó sáv zölden felvillant. Ez azt jelentette, hogy egyik kísérője lőtávolon belülre került.

Rendben, ismételte meg magában. Befogtam. Semmi más dolgom nincs, csak megnyomni a gombot a hüvelykujjammal, és aktivizálni a Flighthawk elülső kameráit.

Ha Zen így tesz, a súlyos sisak rostélyán két háromdimenziós hologram jelenik meg, amelyeket a két U/MF-3 orrába szerelt kamerák vetítenek elé. Ekkor ki kell adnia az „Egyes Sólyom” vagy a „Kettes Sólyom” parancsot, egyenesen a célpont-ra kell szegezze a tekintetét, majd fegyvert választania és lőnie. Ezzel vége is a gyakorlatnak.

Ám mielőtt cselekedhetett volna, a képernyő közepe vörösen felvillant, jelezve, hogy az F-15C mögötte tüzet nyitott gépágyújából. Éles szögben kitért balra, amitől látómezője egy fekete éjszakával körülvett kerek fehér foltta szűkült.

Smith minden fékszárnyat behúzott. Nem úgy irányította az F-15C-t, mintha az egy hiányos elektronikával és ódivatú repülésvezérlő rendszerrel felszerelt Szuhó lett volna. Nem törődött a repülési protokollal, amerikai módra repült – tökösen, előírások nélkül.

Végül is fair, gondolta Zen, miközben ollóba fordult. A zöld sáv kihunytt – a Flighthawkok elszalasztották a lehetőséget. Az apró repülőgépek hihetetlenül mozgékonyak voltak, de közelharcban nem lehettek olyan kreatívak, mint az ember pilóták.

Zen meredeken előrebukott, és épp csak elkerülte a következő támadást.

A feje kóvályogni kezdett. Ezúttal túl messzire ment.

Erőszakkal bírta rá a tüdejét, hogy lélegezzen, keményen összpontosított rá, hogy ellazítsa izmait, és elűzze a feketeséget. A zöld sáv megjelent. Ezúttal nem habozott; lecsapott a hüvelykujjával, és meglátta Smith farát az Egyes Súlyom kamerájában.

– Egyes Súlyom – szólta a vezérlő számítógépnek. – Gépágyú.

– Kész – felelte a számítógép.

– Tűz.

* * *

Kés szitkozódva vette tudomásul az SZTR zümmögését; ez azt jelezte, hogy lelőtték. Elengedte a kormányt, ellenőrizte a tolóerőt, és egyenesbe hozta a gépet, majd irányba állt.

Párharc közben a Flighthawk-tesztek számára lezárt dreamlandi légtér határára sodródtak; Kés dél felé fordult.

– Playboy Egyes, itt Súlyomanya – szólalt meg Zen hangja a rádióban. – Fűbe haraptál.

– Igazán? Na ne mondd! – csattant fel Smith. Az adást figyelték és rögzítették is, de Kés pillanatnyilag nem törődött az-zal, hogy valaki esetleg azt gondolja: rossz vesztes. Nem ez volt az első alkalom, hogy az utóbbi három hétben Zen lealázta őt idefenn. A gyakorlatok célja az volt, hogy teszteljék és tökéletesítsék a Flighthawk U/MF-3-asokat, hogy a miniatűr repülőgépek a huszonegyedik század hatékony fegyverei legyenek, és legalábbis vitás, hogy ezt a feladatot mennyiben sikerült teljesíteni Stockard eddigi győzelmeivel.

Az is vitás, hogy hárman egy ellen mennyire harcolhattak igazságosan. És ott voltak a gyakorlatra vonatkozó bevetési szabályok, melyek értelmében úgy kellett megközelítenie a Strike Eagle-t, mintha egy Szu-27-est vezetne, amely az optimálisnál lassabban és magasabban repül.

De ettől még nem érezte jobban magát.

– Próbáljuk újra – javasolta Stockard. – Dupla vagy semmi.

– Rendben, ahogy akarod – felelte Kés. Az üzemanyagjelző-re nézett, majd végigpillantott az F-15C műszerein. Tudta, mert érezte, hogy a géppel minden rendben van – de azt is tudta, hogy ha csak a megérzéseire hagyatkozik, gyorsan a roncslepre kerülhet.

– A zéró pontnál leszünk zéró-egy-zéró múlva – szólalt meg Stockard, jelezve, hogy ő és kísérei hatvan másodpercen belül a kiinduló pozícióba érnek.

Kés röviden visszaigazolta a helyzetjelentést, és a vadászterület túlsó vége felé indult. Mit meg nem adott volna azért, hogy a Cheetah-t, a továbbfejlesztett vázú F-15-öst vezethesse! Az elülső vezérsíkok és az irányítható beömlőnyílások segítségével szinte szabályos szögekben fordulhatott volna. Abban a pillanatban leszedte volna Stockardöt.

Leszedte volna, ha nem kellett volna a Flighthawkok miatt aggódnia. Hárman egy ellen.

Rendben van, mondta magában. Ne a kifogásokat keresgélj, hanem láss munkához.

Kés teste a biztonsági hevedereknek feszült, mikor lelassított a lezárt légtér határán. Készen állt. Elkapja azt a gazfickót. Flighthawkok ide vagy oda. Ezúttal nem fogja vissza magát.

* * *

Zen, miközben Smithre várt, a képernyő bal alsó kvadránsában újra lejátszotta a közelharc utolsó harminc másodpercét. A reszkető képek elárulták, hogy a Flighthawk-projektnek még hosszú utat kell megtennie. Az U/MF-3 számítógépei egyszerűen nem tudtak lépést tartani az emberek által irányított repülőkkel; az irháját legalább annyira a szintiszta mázli mentette meg, mint saját képességei.

Kétségtelenül sokat segített volna, ha az Eagle hátsó ülésén ott gubbaszt egy kizárólag a Flighthawkok irányításával foglalkozó robotpilóta. De a gyakorlat és az egész program lényege épp az volt, hogy kiderüljön, lehetséges-e minimális személyzettel vezérelni a távirányítású repülőket – vagyis gyakorlatilag az, hogy képes-e egyetlen pilóta irányítani mindegyiküket, miközben az ellenséges tüzet is el kell kerülnie. Különben is a számítástechnikai felszerelések és a kommunikációs eszközök olyan nagyok voltak, hogy senki más nem fért volna be a gépbe.

Zen, bár leszedte Smitht, úgy érezte, veszített. Tudta, igazságtalanul szigorú önmagával. De annak is kellett lennie. Ha ez valódi bevetés lett volna, akkor az egész kudarcba fullad. Olyan pilóta, olyan ember volt, aki sohasem elégedett meg a tökéletesnél kevesebbel. Egyszerűen képtelen volt beérni más-sal, mint a lehetséges maximummal.

A két U/MF-3 kétoldalt fáradhatatlanul követte, amint a nevadai sivatag fölött körözött. Ez standard Flighthawk-manőver volt, elég volt kiadni az utasítást a számítógépnek, és nem is kellett többet törődnie vele, bár a biztonság kedvéért rákérte a monitorára a Flighthawkok radarképét.

A deltaszárnyú, kacsorrú U/MF-ek nagyjából akkorák voltak, mint egy Miata sportkocsi. Farkuk olyan, mint az F-23 kicsinyített mása; a vezérsíkok szűk V alakban állnak el egymástól. Külön a számukra épített lekicsinyített Pratt & Whitney F-119-PW-100-as motor hajtotta őket, utánégető nélkül; jobban manővereztek, mint az F-15-ös vagy akár az F-22-es, de végsebességben alulmaradtak velük szemben. Másrészt viszont a méretük és szárnyaik elhelyezkedése miatt három mérföldnél messzebről gyakorlatilag láthatatlanok voltak a radarok számára. A Flighthawkok többfunkciós kísérőgépeknek készültek különösen veszélyes, távoli bevetéseket végrehajtó nagy teljesítményű harci repülőkhöz számára. Felderítésre és közelharcra is be lehetett programozni őket, sőt a mérnökök arra a napra is gondoltak, amelyen esetleg nagyfeszültségű oxigén-jód lézerek kerülnek majd a robotok fegyverfelfüggesztőire.

Ám ez még a távoli jövő zenéje. A világ legkisebb oxigén-jód lézergygyvere – amelyet az odalenti bázison fejlesztettek ki – legfeljebb egy 747-esben fért volna el komoly átalakítások nélkül.

Maguknak a Flighthawkoknak is volt még hova fejlődniük. A rutinmanővereket beléjük programozták, volt annyi „önálló” intelligenciájuk, hogy olyan egyszerűbb parancsokat teljesítsenek, mint például „elfogásra felkészülni”, „a célpontot megközelíteni”. De az összetett parancsokat és manővereket le kellett bontani, el kellett magyarázni a számítógépeknek. Ez idő-és erőforrás-igényes folyamat volt. A projekt tudósai kisebb és gyorsabb, szoba-hőmérsékletű szupravezetőkön alapuló számítógépeket ígértek, hasonlókat az XF-34A DreamStaron találhatóéhoz; ez az elfogó vadászgépek következő generációja volt, az F-22 Raptor lehetséges utódja. A DreamStar számítógépei olyan sokfélék és olyan bonyolultak voltak, hogy Zen csak sejtette, hogyan működnek. Azt viszont tudta, hogy csupán idő kérdése, amíg az XF-34A-ból átkerülnek a Flighthawkokba is.

De a kommunikáció sávszélessége akkor is problémát okoz majd. Mivel harci helyzetben bármilyen kommunikációs csatorna megszakadhat, vagy zajos jelet adhat tovább, a Fliothawkok a lézer-és rádiójelek komplikált keverékét használták. Amikor harci üzemmódba váltottak, minden adat háromrétegű 128 byte-os titkosításon ment keresztül. Némelyik repülésvezérlő rendszer esetében rövid, ám észlelhető késleltetés állt be a parancs kiadása és annak teljesítése között.

Zen ellenőrizte az üzemanyagszintet, és átnézte repülési adatait. Húszezer láb magasba emelkedett, és 420 csomó sebességgel körözött a lezárt légtér szélén. Smithnek mostanra már ide kellett volna érnie. Kinézett délkelet felé a pilótafülkéből. A Nellis légi támaszpont, a világ egyik legforgalmasabb katonai bázisa tizenöt mérföldre délre terült el, de az érvényben lévő légiforgalom-szabályozórendelkezők miatt senki meg nem mondta volna, hogy ilyen közel van.

Középtávú levegő-levegő üzemmódba kapcsolta az Eagle radarját, és tízmérföldes távolságban kereste ellenfelét, ahol annak meg kellett volna fordulnia.

Sehol semmi.

Sehol semmi?

Éppen be akarta kapcsolni a mikrofonját, amikor rájött, hogy Kés mire készül. Bal kezével tövig nyomta a gázkart, és aktiválta az utánégetőket, hogy minél előbb eltűnjön onnan.

* * *

Szinte túl könnyű volt. Kés nagyobb sebességre kapcsolta a motorokat, aztán felhúzta az F-15C orrát, hogy felemelkedjen az ötven láb magasságból, és a Fliothawkok mögé kerüljön. Stockard begyújtotta az utánégetőit, de ez nem számított – a Fliothawkokat sikerült meglepni. Az Egyes Súlyom megpróbált anyahajója után eredni, de apró motorja nem bizonyult elég erősnek: az ezüstös repülőgéptest pontosan Kés HUD-

jának közepére sodródott. A Flighthawk megpróbált kitérni balra, de elkésett – az M61A1-es gépágyú valósággal felőrölte.

Legalábbis az SZTR sípolása szerint.

Kés P&W-je 115 százalékon égett, F-15-ösének APG-63 radarja pedig befogta a második Flighthawkot, amely már majdnem lőtávolságba is ért. Finoman balra lökte a kormányt, hogy pontosan a célfeketébe találjon.

Ám a Flighthawk lebukott jobbra, méghozzá olyan gyorsan, hogy Smithnek egyszerűen nem volt ideje cselekedni. De nem is baj – Zent akarta leszedni, nem a robotrepülőgépeket. Most, hogy a Flighthawkokat letudta, megpillantotta Zen védtelen farát is a látómezeje tetején. Mély lélegzetet vett, és érezte, adrenalin árad szét az ereiben. Ráközelített a zsákmányra.

* * *

Átkozottul nagy szerencse, hogy a szabályok szerint csak gépágyút lehet használni, gondolta Zen, máskülönben már halott lenne. Egy Sidewinder egyszerűen megzabálta volna.

Viszont a szabályok szerint Késnek tízezer lábbal magasabban kellett volna repülnie, nem olyan alacsonyan, hogy meg kelljen állnia minden stoptáblánál.

No, nem mintha a vadászpilóták valaha is betartották volna a szabályokat, vagy ne adj isten, fair módon harcoltak volna...

Smith bizonyára bepöccent, amiért kikapott az első menetben, és vissza akart vágni. Éppen ezért lesz még édesebb a második győzelem, nem igaz?

Zen várt, amíg meg nem bizonyosodott arról, hogy Kés a nyomába eredt, majd utasította a megmaradt Flighthawkot, hogy próbálja meg követni ellenfelét. Azután teljes figyelmét a saját gondjainak szentelte. A két repülőgép nagyjából egyforma gyors volt; Zen erősebb hajtóműveit többé-kevésbé kiegyensúlyozta Smith gépének kisebb súlya. Amíg mindketten tövig nyomják a gázt, Smithnek nincs esélye elkapni őt.

Viszont így ő sem tudott megszökni. Ám leszedni sem tudta Smitht, pedig ez volt az, amit igazán akart.

Lebukjon, és pördüljön meg?

Smith kétszer nem dől be ugyanannak a trükknek.

Beijeszt balra, aztán kitör jobbra, gyorsan ollózva, és hagyja, hogy a Flighthawk szemből kapja el Smitht.

Nem könnyű, de Smith valószínűleg erre számítana utoljára, mivel a Flighthawkoknak nem erőssége a szemtől szembe támadás. Amíg az U/MF-3 tüzet nyit, ő egy szűk hurokkal Smith mögé kerülhetne. Aztán akár meg is ehetné vacsorára.

Talán. Viszont iszonyú nehéz kivitelezni, különösen így, hogy egyik szemét a Flighthawkon kell tartania.

Belevágott.

Lassított, közelebb engedte magához Smitht. Mikor megszólalt a csipogás, amely arra figyelmeztette, hogy mindjárt kilyuggatják a farát, balra bukott. Elszámolt kettőig, majd keményen visszarántotta a kormányt jobbra, lefelé pördülve a géppel, amely 1,2 Machra gyorsított. Kés egy pillanatig habozott, majd követte.

Tökéletes. Zen úgy hasított át a levegőn, mint egy orsról letekeredő szalag, Smith alig tudta tartani a lépést. Zen a képernyő jobb alsó felében megnyitotta a Flighthawk kamerájának képét, a bal alsó sarokba pedig helyzetjelző – átfogó felső nézeti, vagyis Isten Szeme – térképet kért.

A Kettes Súlyom túl messze volt ahhoz, hogy tegye a dolgát.

Zen átkozódva fordult át az Eagle-lel a válla felett, pörögve siklott lefelé, hogy még egy kis időt nyerjen. Smith megereszített egy lövést, de nem tudta ellenfelét elég ideig a célkeresztben tartani ahhoz, hogy az SZTR érvényes találatot regisztráljon.

– Hé, személtáda, ezzel a lövéssel fél tucat golyót eresztetem volna a szárnyadba – sziszegte Kés. – Átkozott SZTR!

Zen nem tette meg azt a szívességet, hogy válaszoljon. Kéményen markolnia kellett a kormányrudat, miközben Smith lefelé ereszkedett az ő gépe és a közeledő Flighthawk közé.

Szépen vagyunk. Igaz, hogy a manőver után Smith nem tudott tüzet nyitni, sőt sebezhetővé is vált, viszont az is igaz, hogy neki sem maradt hajtóereje, csak annyit tehetett, hogy ismét lefelé szegezi a gép orrát, és megpróbál újra elegendő lendületet gyűjteni. Smith már megint rajta volt; éppen előtte vágott át, amikor azt hitte, végre egyenesbe hozhatja a gépet. Zen újra lebukott az Eagle-el, balra csavarta a kormányt, majd fejteőre fordult, Smithnek pedig valahogy sikerült rábírnia az F-15C-t, hogy kövesse prédáját.

Zen ekkor kiadhatta volna a „lefújva” parancsot, és véget vethetett volna a gyakorlatnak. Háromezer láb alá süllyedt, és kezdett kifogyni az üzemanyaga. Az Egyes Sólomot csak minimálisan tudta irányítani. Messze túllépte a teszt kijelölt paramétereit. Már több mint egy órája kergették egymást Késsel. Mindketten kevéssel éjfél után keltek, hogy megkezdjék a szigorú repülési előkészületeket, amelyek a kísérlet fontos részét képezték. Ha nem is a saját értékrendje, de a kísérlet szabályai szerint már rég sikeresen végrehajtotta a feladatot.

A bevetés kiértékelése ezt pontról pontra feljegyezi majd.

De Zen nem volt hajlandó feladni, és már Smith sem hátrálhatott meg.

Zen dél felé fordult, közvetlenül a Kettes Súlyom irányába, hogy robotkísérőjét ismét játékba hozza. Az előző kanyarhoz fékszárnyát kellett használnia, ami jelentős mozgási energiájába került, így amikor ráfordult az új irányvektorra, a számítógép figyelmeztető jelzést küldött neki. Alacsonyabbra ereszkedett, hogy felgyorsuljon, és miközben a sivatag egyre közelebb került, még a gázkart is előretolta. A Flighthawk, amelyet szemlátomást megzavart célpontjának körkörös mozgása, tíz óra felől közeledett, négyszáz csomó sebességgel. Zen utasította a Flighthawk számítógépét, hogy tervezzen új, szemtől

szembe elfogó pályát Smith ellen, aki mostanra megfordult, és teljes sebességgel üldözőbe vette célpontját. A terv egyszerű volt, és csak kicsit tért el attól, amit eredetileg kiagyalt – a Flighthawk majd fékezésre kényszeríti Kést, ő pedig visszafordul, és hátulról kapja el.

Azután pedig hazamegy. Egy korty üzemanyaga sem marad.

– Elkaplak, Zen! – Smith hangjában káröröm bujkált.

– Egyes Súlyom, gépágyú – parancsolta Zen.

– *Célpont nincs rögzítve* – válaszolta a számítógép. – *Lő távon kívül.*

– Lő táv eléréséig hátralevő időt! – adta ki az utasítást Stockard.

– *Öt másodperc* – jelentette a gép.

Hárommal több a kelleténél. Zen oldalra billentette a kormányrudat; remélte, Smith azt hiszi: éles fordulóra készül. Majd újra egyenesbe állt.

Kés bedőlt neki, de csak egy másodpercre. Zen szinte a nyakán érezte a leheletét.

– Jövök már! – suttogta Kés.

A Flighthawk állapotjelző sávja zöldre váltott.

– Tűz! – kiáltotta Zen.

Amikor a Flighthawk tüzet nyitott, Kés fékezett, és lefelé ereszkedett. Ez a mozdulat – amely briliáns, de veszélyes is volt, mivel alig ötszáz lábbal szálltak a talaj felett – meglepte Zent. Emelkedni kezdett, majd észrevette, hogy Kés csupán jójózott egyet mögötte, és máris alatta van, hogy csúnyán kilyuggassa a hasát. Meredek ívben jobbra fordult a gépével, közben pedig parancsot adott a Flighthawknak, hogy függessze fel a támadást.

A következő pillanatban Zen testén remegés futott végig; ilyet soha nem érzett ezelőtt. Mintha belül csiklandozná valami, ami a gerincéből indul, és villámként vág keresztül minden egyes izmán. Keze és lába kihülte lábujjai mintha lefagytak

volna. A hatalmas Pratt & Whitney folyamatos dübörgése elnémult mögötte.

Az érzés a másodperc egy milliomod részéig tartott. Ezt becsapódás zaja, majd elviselhetetlen fémes sikoly követte, végül néma csend.

A Flighthawk átvágta Zen gépének szárnyát.

Mire az SZTR csipogása jelezte a találatot, Kés már felhúzta a gép orrát, egyszerre próbált emelkedni és gyorsulni. Egy pillanatra megszűnt számára a világ – a célpont, a Flighthawk, még a föld és az ég is. A vér vadul száguldott keresztül az agyán, áramlása szabálytalan volt a merész manőver centrifugális erejétől. Egy-két másodpercig ösztönből repült, tudatának szerepét keze és lába vette át. Sikerült egyenesben és a levegőben tartania a gépet, sőt még a szemét is visszatuszkolta a helyére.

– Rendben – mondta magában. – Rendben. Leszedtem.

A kábaság elmúlt, és ismét magánál volt. Valami hatalmas tömeg bukdácsolt el fölötte az égen. Mintha szürke füst ömlött volna az oldalából.

Majdnem három másodpercbe telt felismernie, hogy Stockard gépét látja. Zen valahogy elvesztette uralmat a gép felett, és zuhanni kezdett.

* * *

Képtelenség volt megtartani a gépet. A gravitációnak és Newton minden törvényének ellentmondott, hogy egyszerre négy irányba mozogjon; előre és hátra, le és fel.

Majd minden megállt: az idő és a gép is. Zen egy pillanatig azt hitte, kinyithatja a pilótafülke födelét, kicsatolhatja a szíjait, és kiléphet. Azt hitte, felállhat az ülésre, végigsétálhat a repülőgép törzsén, és megbámulhatja a szétszakadt szárnyat. Aztán leguggolhat, és megcsóválhatja a fejét. Majd morogva felállhat, odaléphet a másik szárnyhoz, és lesétálhat róla. Azt hitte, leko-

coghat a sivatagba, könnyű iramban átszaladhat a gyakorlat számára lezárt területen, vissza Dreamland barakkjai közé.

Éppen akkor, amikor elhatározta, hogy pontosan ezt fogja tenni, a világ egy tornádó erejével ismét mozgásba lendült. Zen tekintete az ülés mellett ágaskodó sárga katapultkarokra tévedt. Rádöbbsent, túl alacsonyan van, és túl gyorsan halad, hogy megrántsa; a gép zuhan, neki pedig semmi esélye, hogy túlélje ezt az egészet. A legjobb esetben is oldalra lőné ki a szerkezet, és ha az ejtőernyő nem nyílik ki, akkor talán átszakítja Smith szárnyát. Megérdemelné az az anyaszomorító.

A keze lebénult; képtelen volt megmozdulni. Sóhajtott egyet, lehunyta a szemét, és várta a halált.

Majd vad szél támadt körülötte, és rájött, hogy mégis megrántotta a karokat.

II. A LEGJOBB PILÓTA KÖZEL S TÁVOL

EGY ÉVVEL KÉSŐBB DREAMLAND

1996. OKTÓBER 7. 1 9:30

A késő őszi naplemente rózsaszín fényében a sivatagi épület elhagyatottnak tűnt. Négy hatalmas, hodályszerű hangár emelkedett jobbra, a széles kifutópálya mellett; errefelé tartott Tecumseh „Kutya” Bastian alezredes az F-16-osával. Egy magányos Hummer állt a felhajtó mellett, egy másik jármű, egy furgon, pedig az egyik hangárnál parkolt. Sehol nem magasodott torony, sőt lakható épület is csak egy látszott: egy földszintes, sárga téglából épített ház a kettős kerítés mellett. Néhány egyenetlen, odafentről alig kivehető út vezetett a roncslepre, vagyis a repülőgép-temetőbe; ez a kerítés legnyugatabbi vége mellett terült el. Két-három düledező viskó vigyázott a kivénhedt fémszerkezetekre, melyeknek csontvázán úgy csillogott a fény, mintha az ócskaságok még mindig lángolnának a vágytól, hogy újra repülhessenek.

Kevés ennél elhagyatottabb hely létezhet a világon, és egyik sem tűnhet ennyire hétköznapiinak és csendesnek. A távoli hegyek lábánál kiszáradt tómedrek tátongtak, feneküket keresztül-kasul fura árnyak és formák borították, mintha valamiféle őskori sivatagi óriás faj hagyott volna nyomot rajtuk.

Csak ezek a hatalmas hieroglifák utaltak arra, hogy a nevadai Nellis légi támaszponttól északra eső lezárt sivatag és légtér igenis különleges hely. Ugyanis az árnyak emberkéz munkáját dicsérték; céljuk az volt, hogy összehavarják az odafentről leskelődő optikai műholdakat. A látszat ellenére a Groom Lake sarkában meghúzódó épület a világ egyik legbiztonságosabb bázisa volt. Bastian alezredest nem csupán három földi radar figyelte, de két AWACS-gép is, amelyek a lezárt légifolyosók

körzetében járőröztek. És bár a sivatag felszínén nem sok minden történt, az alatta lapuló bunkerekben és laboratóriumokban olyan tempóban zajlott az élet, hogy az egy tucatnyi hangyakolóniát megszegényített volna. Működött odalenn egy légiforgalom-irányító részleg, melyet a legkorszerűbb eszközökkel szereltek fel; ezek közé tartozott az a háromdimenziós képreprodukáló rendszer is, amely Bastian F-16-osának holografikus képét a vezérlőkonzol fölé vetítette. A csúcstechnológiával felszerelt „torony” a föld alatt helyezkedett el – olyan vastag betonréteg alatt, amely egy tíz megatonnás atomrobbanást is kibírna. És ott volt még az épület, amelyhez ez az egész csatlakozott, abban pedig az ország legmodernebb aeronautikai és elektronikai laboratóriumai. Tecumseh Bastian alezredes a Légierő Csúcstechnológiai Légifegyverközpontjához, röviden a LCLK-hoz vagy kedveltebb nevén Dreamlandhez közeledett. A négy barlangszerű hangár – és a különleges felvonókkal hozzájuk csatlakozó épületek – az elképzelhető legmodernebb légi járműveket és fegyverzetet rejtették magukban.

Továbbá néhány elképzelhetlent is.

– Dream-torony, itt DCAF egyes – szólt Bastian, miután gépének rádióját Dreamland frekvenciájára hangolta.

– DCAF egyes, azonosítsa magát – válaszolt a torony; ez azt jelentette, hogy az alezredesnek aktiválnia kellett a vadászrepülőbe épített elektronikus azonosító rendszert. Bár a kifinomult vezérlő számítógépek már önállóan azonosították a gépet, Bastian nem habozott eleget tenni a kérésnek; tudta, ha nem engedelmeskedik, akkor a bázistól nyugatra felállított álcázott MIM-23 I-HAWK ütegek egyike felszólítás nélkül tüzet nyit rá.

A torony nem igazolta vissza az azonosítást. Ehelyett a biztonsági kódja felől kezdte faggatni Bastiant.

– Gyémánt- gyémánt-fekete – válaszolta az alezredes.

Ezt pillanatnyi csönd követte.

– Igenis, uram – válaszolta végül az ellenőrző tiszt. – Üdvözljük Dreamlanden, Bastian alezredes úr. Ööö... ma már nem számítottunk az érkezésére, arra pedig még kevésbé, hogy egy F-16-ossal érkezik, uram.

– Csak nem azt akarja, hogy váltsak repülőt? – csattant fel Bastian. Máris a leszállópálya felé közeledett, bár még nem kapott hivatalos leszállási engedélyt.

– Uram, nem, uram – felelte kapkodva a légiirányító tiszt, majd azonnal megadta a leszállási engedélyt Dreamland új parancsnokának. Mellékesen megjegyezte, hogy az időjárás „a sivataghoz képest jó”.

Az F-16A Viper vagy ismertebb nevén Fighting Falcon, mellyel Bastian érkezett, öreg harcosnak számított. A sokoldalú „könnyű” vadászgépek első sorozatgyártott szériájából származott; már a Pentagon legutóbbi nadrágszíjmeghúzásakor lapátra kellett volna tenni. Bastiannek nem volt könnyű dolga, hogy megszerezze oktatógépnek. Ez volt az első győzelem, amelyet az aktakukacok felett aratott; remélte, hogy nem lesz egyben az utolsó is.

A vadászgép kerekei szelíden megcsikordultak, amikor földet értek. Egy sor lámpa gyulladt ki előtte a leszállópályán, ő pedig közelebb gördült a rámpához; a lámpák sárgán felvillantak, hogy a négyes hangár felé kalauzolják – a bázisra érkező szállító-és kiséítő gépeket állították be ide. Közeledtére a hangár kapuja nyílni kezdett. Mindezt a vadonatúj reptérvezérlő rendszer intézte, amelyet az LCLK mágusai itt teszteltek. Ha egyszer készen lesz, a rendszer jóval többet tud majd a lámpagyújtogatásnál és ajtónyitogatásnál. Az RR minimális emberi közreműködéssel és egy S-szériás IBM-mainframe számítógép segítségével képes lesz végrehajtani minden repülés után a kötelező rutinvizsgálatokat, ellenőrzi a szárnyfelületeket és az elektronikát. A rendszer beütemezi a fenntartási munkálatokat, és – a nem is olyan távoli jövőben – jó részüket el is végzi majd. A mérnökök már arról a napról álmodtak, amikor az RR

egy százfős vagy annál is nagyobb karbantartó személyzet munkáját helyettesíti, és éjjelnappal képes lesz pótolni egy osztagot.

Kutya nem volt egészen biztos abban, hogy meg akarja érne azt a napot. Nem mintha nem akarta volna, hogy a légierő a lehetséges maximumot hozza ki a rendelkezésére álló ember-és hadianyagból – „nagy dohányért nagy durranás”, szokta mondani, de szerinte a gépek csupán erre voltak jók. Ha megszabadulunk az emberi tévedések lehetőségétől, azzal megfosztjuk magunkat az emberi döntésektől és kreativitástól is. Szerinte a légierőt – sőt bármilyen szervezetet – a döntések és a kreativitás mozdítják előre.

Miközben a hangár felé közelített, a szokásos, hat főből álló legénység mellett egy sor kocsis is elé sietett, és az egyes hangár mögül előkanyarodott a biztonságiak három Hummere. A légierő különleges egységének katonái ugrottak elő a terepjárók-ból, kezükben lézeres célzókészülékkel felszerelt M-1 6A3 gépfegyvert szorongattak.

Ez jó jel, gondolta magában Kutya. Ezek szerint Danny Freah százados már a megbeszélés előtt a bázisra ért.

Freah savanyú arca volt az első, amely az alezredest üdvözölte, miközben leászott a létrán.

– Alezredes úr, üdvözlöm Dreamlanden. – A százados tisztelgése kifogástalan volt. Kutya kicsivel több mint egy éve ismerete; ezalatt egyszer sem látta mosolyogni a fiatal afroamerikaiakat.

Ez kedvére volt.

– Százados – Kutya futó pillantást vetett a fogadóbizottságra, majd biccentett –, amint elfoglaltam a szállásomat, megbeszélést tartunk a tiszték és az altiszték számára. Legyen mondjuk harminc perc múlva. Az irodámban.

– Már megbocsásson, alezredes – szólította meg egy civil, aki a hangár felől közeledett lassú léptekkel. Kék ingének galérja nyitva volt, szőke haját katonásan rövidre nyíratta, bal fü-

lében apró aranykarika csillogott. – De annyi embert soha nem fog bezsúfolni oda.

– Maga kicsoda?

– A nevem dr. Rubeo, és én vagyok a kutatók rangidőse. – Rubeo felvonta a vállait, mint egy csontos kis páva, amely vialdra készül. Sovány arcának nagy részét túlméretezett orra foglalta el; bár legalább száznyolcvanöt centi magas volt, alig látszott hetvenöt kilósnak.

– Maga mit tanácsol, doktor?

– Csak azt tudnám ajánlani, hogy halassa el a megbeszélést holnapra – hangzott a válasz. – Már ha feltétlenül szükség van rá.

Kutya csípőre tette a kezét.

– Lehetetlen.

– Alezredes úr, engedje meg, hogy a kettes tárgyalótermet javasoljam – szólalt meg Freah.

Kutya Rubeo szemébe nézett, aztán Freah felé fordult és bólintott.

– Beszélnie kell majd Thomas őrnaggyal, uram – tette hozzá Danny. – Magam kísérem át hozzá, ha akarja.

– Helyes – bólintott Kutya.

– A körletek erre vannak, uram – lépett előre egy fiatal őrmester a kiszolgáló személyzetből, kezével mutatva az irányt. Ezután az F-16-os törzsére erősített úti csomag felé intett. – A poggyászat majd ön után visszük.

– Köszönöm, őrmester – mondta Bastian, és a hangár felé indult.

– Elnézést, alezredes! – Rubeo úgy ejtette ki az „alezredes” szót, mintha az valami ismeretlen kifejezés volna.

– Tessék!

– A személyzetet is várja a megbeszélésre?

– Igen, a projektek rangidős kutatóit feltétlenül – válaszolta Kutya, minden szót külön hangsúlyozva. – Azt hiszem, ők is a személyzethez tartoznak.

– Hát nem tudom... A legtöbben nincsenek a bázison... pil-
lanatnyilag. Lehet, hogy...

– Harminc perc – vágott közbe Kutya, és elindult, hogy átöl-
tözzön.

* * *

Danny Freah egy boszniai titkos akció tervezési munkálatai során találkozott először Bastian alezredessel. Az akkor még hadnagyi rangot viselő Freah feladata volt kimenteni egy magas rangú szerb disszident: egy, a boszniai etnikai villongások haditerveiért felelős jugoszláv tábornokot. Freah-re az eredeti tervek szerint csekély szerep várt volna; a második helikopterben helyet foglaló biztonsági csapat vezetője volt. Ám az elsőként induló gépnek kényszerleszállást kellett végrehajtania, és mire katonáival megérkezett a találkozási pontra, a behatoló csapatot már keményen tűz alá vették. Freah és emberei mentették meg a helyzetet. Danny vállára kapta a sebesült tábornokot, úgy futott át egy aknamezőn; épp akkor érte el az MH-60K Pave Hawkot, mikor az a levegőbe emelkedett. Erőfeszítéséért előléptették, és kapott egy medált a dísz-egyenruhájára. Továbbá bekerült a Pentagonba, és elég ideig dolgozott ott, hogy tudja: *oda* soha nem akar visszakerülni.

Bastian segített neki, hogy átkerüljön a különleges osztaghoz, aztán megmozgatott egy-két szálat, hogy néhány nappal ezelőtt ide, Dreamlandbe jöhessen.

A katonák közül többen is azzal tréfálkoztak, hogy a „Bastian” név meglehetősen hasonlóan cseng, mint a „bestia”. Mások szerint az öreg „Kutya” az a fajta jószág, aki mindig, mindenhol falkavezérré verekszi fel magát. Ám Freah szerint az alezredes csupán keményen hajtó józan ember volt, aki gyorsan és jól akarta végezni a dolgát. Sőt, ami még fontosabb, az alezredes az első naptól kezdve igazságosan és tisztelettel bánt vele.

Bár csak néhány napja volt Dreamlanden, Freah éppen olyan jól ismerte a bázist, mint a többi itt dolgozó. Az egyes főépület – becenevén „A Taj” – felé vezette az alezredest, és csak a felvonó mellé szerelt retinaleolvasó készüléknél torpant meg. Két embere némán megállt néhány méterre tőlük, miközben a számítógép csipogással jelezte, hogy az azonosítást elvégezte.

– A felvonó addig nem indul el, amíg minden utas át nem esett a vizsgálaton – mondta Freah Bastiannek. – Vadonatúj szerkezet. A... problémáik után szerelték fel ide.

Bastian biccentett. Mint a legtöbb pilóta, ő is alig érte el az átlagos testmagasságot, ám széles válla és zömök lába azt sugallta, hogy valószínűleg Freah-t is meg tudná izzasztani, ha birkózásra kerülne sor, pedig a százados sem volt egy kimonodottan nyiszlett alak. A negyvenes alezredes reggelente öt mérföldet futott, méghozzá általában harminc percnél rövidebb idő alatt.

A felvonó lassú, nehézkes szisszenéssel érkezett meg. Soha nem volt egy fürgé gépezet, de a biztonsági rendszer beépítése óta gyötrelmesen lassúvá vált. A retinavizsgálat után a berendezés megerősítette az előbbi azonosítást egy sor kifinomult szenzor segítségével, melyek tizenöt fizikai tulajdonságot mértek, a magasságtól egészen a szívverésig. A rögzített normáktól eltérő paraméterek azonnali riadót váltottak ki; a készülék érzékenysége miatt a személyzetet időről időre figyelmeztetni kellett, hogy ne igyanak többet megszokott reggeli kávéadagjuknál, ugyanis az túlságosan felgyorsítja a szívverésüket. A műszerek elvileg lehetetlenné tették, hogy idegen illetéktelen férközzön be a támaszpontra. Freah enyhén szólva is szkeptikusan állt a kérdéshez.

– Most levisz minket ez a vacak, vagy nem? – kérdezte Bastian, miközben arra várt, hogy az ajtó bezáruljon.

– Sajnálom, alezredes úr. Az eljárás eltart egy darabig.

Bastian fintorogva hallgatta végig Freah-t, aki elmagyarázta a rendszer működését.

– Ennél valami jobbat kell kitalálnunk – csóválta a fejét Bastian, mikor végre bezárultak az ajtók. – Ha ennyi időbe telik bejutni, akkor az emberek előbb-utóbb kikapukat keresnek majd.

– Igen, uram – felelte Freah. Elégedett volt, ő is ugyanerre a következtetésre jutott.

Alig indultak el, Bastian máris a vezérlőpanel felé nyúlt, és megállította a felvonót.

– Milyen a morál, Danny? – kérdezte.

– Csak néhány napja vagyok itt, uram – válaszolta Freah.

Az alezredes lebiggyesztette az ajkát, Danny pedig ebből tudta, hogy az öreg nem elégszik meg ennyivel.

– Az igazat megvallva arra számítanak, hogy vagy a fejükre pottyantanak egy atombombát, vagy bezárják a bázisukat. Az atombombának feltehetőleg jobban örülnének.

Bastian bólintott. Lehet, hogy többet akart hallani, ám Dannynak semmi más mondanivalója nem volt. Igazán nem vádolhatta az itt dolgozó embereket, amiért olyan levertek. A tudósok ugyan egy kicsit hóbotosak, de akik Dreamlanden dolgoznak, szinte kivétel nélkül az ország legintelligensebb és legképzettebb szakemberei. Ők az elit, akiket elit feladattal bíztak meg, azzal, hogy hajmeresztő ötleteik támadjanak, és hogy ezeket az ötleteket kézzelfogható, használható gépekké alakítsák. Ám az utóbbi hónapokban képességeiket, munkájukat, sőt hűségüket is megkérdőjelezték. Kémet lepleztek le Dreamland egyik vezető projektjében.

Nem akárki volt az illető: Dreamland legfontosabb kutatási programjának rangidős pilótája, aki az XF-34A DreamStar új generációs elfogó vadászgép repülésvezérlő rendszerén dolgozott. Ellopta a repülőgépet, helyrehozhatatlan kárt okozva ezzel a tervezetnek és mintegy száz ember karrierjének; köztük volt a támaszpontot irányító háromcsillagos tábornok is. Ráadásul

mintha a nyomozás okozta botrány nem lett volna elég, a vezérkar utána olyan éles fejszével szabta meg a bázis költségvetését, hogy még vécépapírból is hiány volt. Nem lehetett sok jóra számítani. A szóbeszéd szerint

Bastian feladata az volt, hogy még szűkösebbre szabja a kiadásokat – majd legvégül bezárja a bázist.

De nem Freah dolga volt, hogy panaszkodjon emiatt; soha nem is tett ilyesmit. Bár egyetemi évei alatt számos matematikai kurzuson részt vett, ezúttal hagyta, hogy mások jussanak el a végeredményig. Így aztán csak éberren figyelt, és várta, hogy parancsnoka újraindítsa a felvonót.

– Hal Briggs üdvözetét küldi – szólalt meg Bastian, mikor végre megnyomta a gombot. – Washingtonban találkoztam vele a múlt héten.

Freah biccentett. Briggs felelt a biztonságért Dreamlanden a kémügy kipattanásáig. Ironikus fordulat volt ez. Briggs volt a mentora karrierje során; Freah vonakodva foglalta el pártfogójának helyét.

Az eset tipikusan Briggsre vallott: amint meghallotta, hogy felajánlották Freah-nek az állást, azonnal felhívta, hogy rávegye, fogadja el az ajánlatot. – Még ha be is zárják a bázist – biztatta –, akkor is kitűnő lehetőség. Ki ne hagyj!

Briggsnek valami módon sikerült talpra esnie a Dream-Star projekt botránya után, és olyan bizalmas megbízatást kapott, hogy még csak nem is célozhatott rá. Viszonylag rendszeresen tartották a kapcsolatot – különösen a futball-szezon idején, amikor hetente, sőt, olykor naponta tartottak eszmecsere-t a meccsekről. Briggs épp előző nap küldött neki egy e-mailt, melyben említést tett Bastianról, és arról is, hogy az öregnek hány csontot kellett eltörnie, hogy magával vihesse saját F-16-osát. Freah ennek az üzenetnek köszönhette, hogy felkészülhetett az alezredes korai érkezésére.

– Az őrnagy irodája erre van – mutatta az utat Freah, mikor a felvonó elérte az első szintet, amelyet az adminisztráció és az

ellátmány foglalt el. – Elkísérem, aztán értesítem az embereket a találkozóról. Az őrnagy rendes fickó, de, mint azt nyilván már tudja, amolyan gondoskodó típus. A pilótákon és a tudósokon kívül egyedül ő maradt itt a botrány után.

– Igen – mondta Kutya, és kilépett a liftből.

– Gondolom, néhányan már hallottak rólam. Foglalkozásomra nézve pilóta vagyok. Egy bördzsekis. Vagyis nem ismerem azt a választ, hogy nem. Mérnökként is dolgoztam, de nem akarom elhitetni magamról, hogy rendelkezem azokkal a tudományos ismeretekkel, amelyekkel maguk. Ami azt illeti, nem is ez a munkám.

Kutya ellépett az emelvénytől, és pillanatnyi szünetet tartott, hogy szavai leülepedjenek. Csaknem kétszáz férfi és nő zsúfolódott be a tálszerű eligazító terembe. A legtöbben éppen leadták a szolgálatot, vagy esetleg már hazulról jöttek vissza; ez némelyikük esetében Las Vegast jelentette, amely a bázistól pár mérföldnyire délnyugatra volt. Néhányan úgy festettek, mint akit az ágyból ugrasztottak ki. A tömegben a kisebb csoportok élesen elhatárolódtak, de nem csak a civilek és a katonák. A légierő kizárólag adminisztratív feladatot ellátó tisztjei az első sor közepét foglalták el. A szárnyakon két csomóba gyűltek a rangidős segédszolgálatosok, arcukon tisztelettudó, ám némiképp szkeptikus kifejezéssel. A tudósok foglalták el a terem közepét és a hátsó sorok jó részét; szemükből ki lehetett olvasni a kérdést; „Most meg mi van?” Hasonló érzelmek tükröződtek a hátsó sorokban álló tisztek arcán is. A mellettük lődörgő civilekkel ellentétben ők szálfegyenesen álltak, bár Kutya gyanította, hogy ennek oka nem az iránta érzett tiszteletük, hanem egyszerűen az, hogy nem akartak hozzáérni szomszédaikhoz.

Végül ott voltak a pilóták; két sorban ültek az ajtó mellett, alig próbálták leplezni vigyorgásukat, és mindenre akadt valami szellemes megjegyzésük.

Kutya a legszigorúbb pillantását villantotta feléjük, mielőtt folytatta.

– Sok hercehurcát kellett kiállniuk az utóbbi hat-hét hónap során. Mindent tudok Maraklovról, vagyis James századosról, ahogy ő hívta magát. – Szinte kiköpte az áruló nevét, aki annyi kárt okozott az úgynevezett Cheetah napján. – Nem áll szándékomban ezen az ügyön lovagolni. Már éppen elég nyaggyatást kellett elviselniük emiatt. Dreamland nyakig van a pácban. Maguk is tudják, én is tudom. Sokan a bázis bezárásáról beszélnek. Fontos emberek, például a kongresszus is. Sőt az elnök is.

Ezt a bejelentést méltatlankodó morgolódás követte. Kutya adott nekik egy másodpercet, hogy kidohogják magukat, majd folytatta.

– Azt már most megmondhatom maguknak, hogy erre nem kerülhet sor.

A mormogás csendbe fulladt, majd valami még mélyebbe, mintha szavai fekete lyukat hoztak volna létre a helyiségben, amely magába szippantott minden hangot, a legkisebb zajt is.

– Azért vagyok itt, hogy szétrúgjak egy-két ülepet – tette hozzá gyorsan Bastian. – És feltett szándékom, hogy visszaálítsam Dreamland tekintélyét. Aki nem akar ebben részt venni, az jobban teszi, ha most rögtön távozik. – Kivárt egy szívdobbanásnyi ideig, majd bólintott. – Helyes. Tehát holnap reggel hat óra nulla nullakor eligazító repülésekbe kezdünk. Ez azt jelenti, hogy kivétel nélkül mindenki – mérnökök, tudósok, biztonsági emberek, titkárnők, még a takarítók is, felszállnak egy repülőgéppel, hogy lássák, mi is az, amivel foglalkozunk.

Kutya rá se rántott az elismerő hangokra, hanem egyenesen Thomas őrnagyhoz fordult, aki az ő megérkezéséig az akciók szervezéséért felelt.

– Thomas őrnagy bárkit kiválaszthat, hogy segítsen neki végrehajtani a feladatokat, hogy minden simán menjen.

Thomas úgy nézett Kutyára, mintha most üzent volna hadat Kanadának, de a parancsnoknak nem volt kedve vitába szállni.

– Oszolj! – adta ki a parancsot, és intett. – Reggel a kifutópályán találkozunk.

Kutya nem számított ovációra, mégis egyenes derékkal fogadta. A meglepő az volt, hogy az altisztek kezdték. Összeszorította az ajkát, nehogy elmosolyodjon, és intett Thomasnak, hogy amíg az emberek távoznak, addig elmondhatja, mi jár a fejében.

– Már megbocsásson, uram – bökte ki Thomas, akinek homlokára máris izzadságcseppek ültek ki –, de nagyra értékeltem volna, ha tájékoztat erről.

– Éppen most tájékoztattam – mondta Kutya. Feltéve, hogy sikerül megmenteni Dreamlandet, szándékában állt összeválni saját tisztikarát, és Thomas nem okvetlen tartozott volna bele. De nem akart igazságtalan lenni vele. – Van valami gond a repülésekkel? – kérdezte, és megpróbált némi barátságosságot csempészni a hangjába.

– Nos, volna mit számolgatni a kémholdakkal kapcsolatban, és a pilóták sem fognak örülni – hadarta az őrnagy.

– A pilóták legyenek az én gondom – szólt közbe Kutya. Elmosolyodott. – Én értek a nyelvükön.

– Igen, uram. De... megéri ez az egész? Ha parancsot kapunk, hogy... hogy...

– Hogy hagyjuk el a hajót? – segítette ki Kutya.

– Nos, nem. Nem hinném, hogy bezárnák a bázist. Úgy értem, annyit fektettek bele, hogy örültség volna, de...

– Nem azért jöttem ide, hogy naftalinba tegyem Dreamlandet, őrnagy. Igen, tisztában vagyok azzal, hogy egy háromcsillagos tábornokot helyettesítek. Tisztában vagyok a felelősség súlyával – közölte komoly hangon. Ez nem csupán presztízskérdés volt, mivel magának Dreamlandnek is csökkentette a tekintélyét. – De folytatni fogjuk. Még az is lehet, hogy előléptetnek – jegyezte meg fintorogva.

– Bizonyára, uram, izé, igen, uram – hebegett Thomas, és hátralépett.

– Alezredes úr, válthatnánk néhány szót?

Kutya nem ismerte meg mindjárt a hangot és a hozzá tartozó arcot.

– Mack Smith. – A természetes őrnagy megragadta a kezét, és megrázta. – Talán még emlékszik rám az öbölből. Akkoriban még csak százados voltam, maga pedig a Fekete Lyuknál szolgált. A srácok közül sokan Késnek hívnak.

– Hát persze, Mack. Hogy s mint mostanában? – Kutya a pilóták kedélyeskedő modora mögött próbálta összehozni valahogy a nevet az arccal.

– Első taktikai század – felelte Smith.

– Smith. Kés. Leszedett egy MIG-et. – Kutyanak végre sikerült helyre rakni a nevet és az emlékezetes tettet.

– Ami azt illeti, kettőt – javította ki Smith. – Örülök, hogy láthatom. Úgy tudtam, csak holnap érkezik.

– Nem volt türelmem kivárni.

Smith ravasz mosollyal nézett rá.

– És mik ezek a... hogy is neveztük az előbb... morálgerjesztő repülések?

– Eligazító gyakorlatok. – Kutya arcán szélesebb vigyor terült el, mint amilyet az előbb Smith villantott felé. – Úgy repüljön, hogy senki ne rókázza össze a hátsó ülést.

Smith arca elkomorult, de csak egy pillanatra.

– Az F-119-projekt pilótája vagyok, uram, a Joint Strike Fighteré. Azóta dolgozom náluk, amióta a DreamStar-programot leállították.

– És? – Kutya hangjából csak egy árnyalatnyi türelmetlenséget lehetett kiérezni. Most már nagyon is jól emlékezett Smithre. Nagyszerű pilóta volt. És tényleg két gépet szedett le, bár az egyiket nem erősítették meg hivatalosan, mivel valami probléma volt a területet lefedő AWACS felderítőrendszerével. Smith hatalmas balhét csapott, hogy elismertesse ér-

demeit, és megkerülve századparancsnokát, közvetlenül a főparancsnoksághoz fordult, mikor meghallotta, hogy kétségbe vonják a találatot.

– Szóval... még csak a prototípus van meg – folytatta Smith, egyre kevesebb önbizalommal. – Már mint az F-119-esből. Nem tudom, hogy elboldogul-e majd vele, Kutya.

Ha volt olyan repülőgép, amellyel Kutya elboldogult, akkor az az F-119 volt. Általában nem zavarta, ha egy másik pilóta kezében van a kormány, de volt valami határozottan ingerlő abban, ahogy Smith beszélt.

– Úgy tudom, abban csak egy ülés van. Tehát, hacsak nem akar valakit a szárnyra kötözni, Kés, akkor erre az eligazító repülésre a színben hagyhatjuk ezt a kocsit. – Pillanatnyi szünetet tartott, hadd higgye Smith, hogy sikerült kihúznia magát a morálgerjesztő repülés kötelessége alól. – A harci rekordja arról árulkodik, hogy maga messze a legjobb Eagle-pilóta a bázison. Tehát nyilván maga is az első felszállók között lesz holnap. A pokolba is, ragaszkodom hozzá.

Maga a legjobb emberem; maga repülhet holnap a legtöbbet. Úgy tudom, két F-15E van a támaszponton. Az egyik egész nap Csak a magáé lehet. És hozzuk előre a kezdést, mondjuk öt órára.

Bastian már éppen ellépett volna Smithtől, amikor egy csontos kéz megragadta a karját. Megfordult, és Rubeót látta, a tudóst, akivel korábban már találkozott.

– Alezredes, komolyan azt hiszi, hogy szükségesek ezek a repülések? – kérdezte a fiatalember.

Mielőtt Kutya válaszolhatott volna, egy vékony hang szólalt meg Rubeo mögött.

– Én úgy gondolom, hogy egyszerűen sziporkázó ötlet. Ideje, hogy a bakák is részt vegyenek a játékban.

Kutya elnézett Rubeo mellett – nem volt különösebben nehéz –; Terence „Fejsze” Gibbs főtörzsőrmester mosolygott vissza rá.

– Hé, Ősz Szakáll! – kiáltott a testes, szürke hajú altisztre, aki az előbb fejhargon, gúnyolódva utánozta a fiatal tudós hangját.

Kutya általában helytelenítette az ilyesmit.

– Alezredes úr, mi tartott ennyi ideig? – szólalt meg ismét a főtörzsőrmester. – Ebédidő óta itt várok.

– Akkor miért nem a leszállópálya mellett várt? – kérdezte Kutya.

– A prioritások, uram, a prioritások. – Ha a szabályzat engedélyezte volna a szakáll viseletét, Fejsze úgy festett volna, mint egy Mikulás, egy év tengerészszolgálat után. Tucatnyi parancsnokságon, számtalan minőségben szolgált már Kutya alatt. Az alezredes kérte meg, hogy jöjjön Dreamlandbe személyzetisnek. Senki nem értett nála jobban a papírmunkához és az ügyintézéshez.

– Nagyszerű beszéd volt, uram – állapította meg Fejsze, miközben könyökkel odébb taszította Rubeót. – Az egyik legjobb, amit öntől hallottam. Fel a fejfel, szemben az egész világgal, együtt, egymásért. Egy tízes skálán kilencet adnék rá.

– Csak kilencet?

– Fogadni mernék, hogy még nem vacsorázott. – Fejsze rákacsintott. – Az irodájában szendvicsek várják.

– Nagyszerű háziasszony lenne magából, Fejsze. – Kutya felemelte a tekintetét, hogy körülnézzen a szoba többi részében is. Smith és Rubeo úgy döntött, inkább visszavonul. Csak néhányan maradtak az előadóban. Két hadnagy és egy százados, akik az előző parancsnok tiszti karából maradtak meg, néhány lépéssel odébb várakoztak. Mindenki más azt gondolta, van jobb dolga is.

Így is jó.

– Minden bázisnak szüksége van egy jó háziasszonyra – magyarázta Fejsze. – Persze lehet, hogy bármelyik pillanatban kivonnak minket a forgalomból. De ha nem, akkor meg ott van

féltucatnyi csillagos vállú alak, akik az ön helyére pályáznak. Én máris három ajánlatot kaptam.

– Összesen? – Kutya a várakozó tisztek felé lépett, de Fejsze kezének egy apró mozdulatára megtorpant.

– Közvetlenül az ajtó mellett – mondta a főtörzsőrmester, ujjával a háta mögé bökve.

Kutya odafordult, és meglátta a lányt; homokszínű haja a katonás frizura ellenére is nőiesnek tűnt, felgyúrt ingujjai alól formás alkarok bukkantak elő, kezei karcsú csípőjén nyugodtak, zöld szeme indulatosan villant.

Az anyja szemei.

A többit – a századosi csíkokat és kemény pillantását, amely egy öreg pilóta tekintetére hasonlított – az apjától örökölte.

Tőle.

Kutya nagyot sóhajtott, majd elindult felé. A lány is idegesnek tűnt.

– Breanna! – szólította meg Kutya.

– Apa!

Egyszerre rezzentek össze. Kutya hajolt felé először, hogy arcára csókot adjon. Aztán megállt. A lány kihúzta magát, és nem mozdult. Egy pillanatra mindketten megdermedtek, majd egyszerre szólaltak meg.

– Én nem...

– Azt akartam...

– Tudja mit, százados? – kérdezte Kutya. – Én kezdem.

– Igen, uram.

Egymás szemébe néztek, és az alezredes már majdnem megkérdezte lányától, hogy van az anyja. Aztán úgy döntött, ez kívül esik a hatáskörén.

– Úgy foglak kezelni, mint a többi tisztet a bázison – jelentette ki végül.

– Nem is számítottam másra, uram.

Kutya bólintott.

– Reméltem, hogy bemutathatlak Jeffnek – tette hozzá a lány. Apja figyelmét nem kerülte el, hogy Breanna közben le-sütötte a szemét, és a hangját is lehalkította.

Kutya nem tudta, mit mondjon erre. Annak idején nem egyezett bele a házasságba, viszont nem is ellenezte. Egyszerű-en nem beszéltek meg vele.

– Jeff még nincs itt – folytatta Breanna. – A jövő héten kel-lett volna megjönnie. De már holnap megérkezik.

– Értem.

Kutya arca elkomorult. Arra gondolt, hogy esetleg el kellett volna vezényeltetnie a lányát a parancsnokságról, mielőtt meg-érkezik. Ám ezzel kétségtelenül rosszat tett volna a karrierjé-nek. Breanna a légierő első számú berepülőpilótái közé tarto-zott. Kutya büszke volt arra, hogy soha nem kellett segítenie az előmenetelét, ezért nem is akarta, hogy az miatta szakadjon meg.

Mindenki tudta, hogy a lány már itt dolgozott, amikor ő megkapta a megbízatást. Talán azt gondolták, hogy ez nem okoz majd problémát.

Vagy, ami még valószínűbb, nem gondolták, hogy Dreamland elég ideig megmarad, hogy az ilyesmi problémát okozzon.

– Az eligazító repülésekkel kezdünk holnap? – kérdezte a százados.

– Számítok rá, hogy az elsők között leszel a felszállópályán – felelte Kutya.

– Én is így terveztem. Várj, amíg meglátod a Megafort-resst. Még téged is lenyűgöz majd. – Komor arca kaján vigyorra de-rült, mintha valami fergeteges tréfa jutott volna eszébe. Aztán megint megváltozott, ezúttal valami távolról ismerőssé; egy há-roméves kislányévá, aki a születésnapja utáni napon bújócskát játszik. – Remélem, egyszer majd lesz időnk elbeszélgetni – mondta az apjának. – Találtál már magadnak lakást?

– A bázison fogok lakni – vágta rá az alezredes.

Breanna arca ismét kőkeménnyé változott, tekintete egy távoli pontra fókuszált.

– Értem, uram – mormolta. – Kérem, ne tegyen kivételt a kedvemért.

Kutya nem akart túl keményen bánni a lánnyal – a pokolba is, ha bárki más volna, tréfálkozna vele, és a szárnya alá venné. Ígéretes tehetség volt, olyan tiszt, amelyet mindig is maga mellett akart tudni. – Együtt vacsorázunk, rendben? – kérdezte lágy hangon. – Ha megmutatták, mit merre találok.

Vagy túl halkán beszélt, vagy a lánya nem vett róla tudomást.

– Nagyszerű beszéd volt. Szorítunk magának – búcsúzott Breanna, és elfordult.

– Én pedig neked szorítok, Bree – válaszolta az apja.

DREAMLAND

OKTÓBER 8. 05:30

Nincs még egy, az emberi testhez fogható börtön. Titánnál erősebb rácsokkal veszi körbe a mellkasodat, a fejedet, a lábaidat. Minden ébren töltött pillanatodban fogva tart; amikor pedig elalszol, álmodban gúnyolódik rajtad. Az időt is megfertőzi; megmérgezi a múltat és a jövőt.

Jeff „Zen” Stockard őrnagynak nem volt jövője; számára csak a jelen létezett. A tolószékében ült, hosszú ujjaival erősen markolta a kerék küllőit. Egyenesen előrenézett, mereven bámulta a HH-53 zárt ajtóit, miközben a hatalmas helikopter elhagyta a Nellis légi támaszpontot, és nagy robajjal közeledett Dreamlandhez. A gép parancsnoka néhány lépésre tőle, egy keskeny ülésen foglalt helyet; rég feladta a próbálkozást, hogy szóba elegyedjen utasával.

Zen gyűlölt beszélgetni, különösen idegenekkel. Mindig szájalmat hallott ki a hangjukból. Ennél rosszabb csak az volt, ha barátokkal kellett társalognia. Inkább nem is szólalt meg.

Inkább egyedül maradt. Azt akarta, hagyják békén, és azt, hogy...

Igazából „csak” azt akarta, hogy megint tudjon járni, és mivel ez a kívánsága nem teljesülhetett, tulajdonképpen semmire sem vágyott.

Borzasztó keményen dolgozott az utóbbi tizenegy hónapban – vagyis kilencben, mert az első kettőt leginkább altatásban töltötte, miközben műtétről műtetre cipelték. Újra felépítette karja és felsőteste izmait. A baleset előtt mindig jó formában tartotta magát, utána pedig megkönnyebbülést hoztak a gyakorlatok. Zen örömmel fogadta a fájdalmat; önszántából hajtotta magát a végkimerülésig, mintha a fáradság menedékház, olyan hely volna, ahová visszahúzódhat. Súlyokat emelgetett. Megtanult úgy úszni, hogy csak a karját, a felsőtestét és a fejét használta. Megtanult lábak nélkül egyensúlyozni.

A megaláztatást viselte el a legnehezebben. Másnak kellett kinyitnia előtte az ajtót. Másnak kellett besegítenie őt a furgon szűk hátsó ülésére. Másnak kellett elintéznie az ezernyi aprócseprő, mindennapi dolgot.

Első célja az volt, hogy túltegye magát a megaláztatáson. Nem fogadta el, de hozzászokott.

A második célja az volt, hogy visszajusson Dreamlandbe. Ezt is elérte, már csak néhány másodpercet kellett várnia, hogy földet érjen.

Nem volt könnyű. Behajtotta minden régi tartozását, és családi összeköttetéseit is igénybe kellett vennie. Találnia kellett egy ügyvédet, aki ismerte a rokkantakra vonatkozó törvényeket, és olyan helyzetekben is alkalmazni tudta őket, amelyekhez egyáltalán nem illettek.

Mindent megtett a cél érdekében. *Mindent...* A legrosszabb az volt, hogy ki kellett használnia mások szánalmát.

Ügyvédje, aki Panamában sebesült meg, szintén tolószékhez kötve élt. A Louis Winston századossal folytatott beszélgetések

olyanok voltak számára, mint egy-egy kiadós pofon az önbecsülésének.

– A lényeg az – magyarázta Winston egy nap, amikor a dolgok különösen zűrösen álltak –, hogy mindent az előnyünkre fordítunk, amit csak tudunk. Szánalmat, félelmet, tudatlanságot, ostobaságot. Ha valami a hasznunkra lehet, akkor azt bedobjuk. Ez a lényeg.

Szinte minden, amit Winston mondott, hasznos tanácsnak bizonyult. Találtak egy szenátort, aki rokonszenvezett velük, és egy befolyásos kongresszusi tagot. Azután előkerült a légierő egyik tábornoka, akinek az öccse hatéves kora óta tolószékben ült. Együtt kezdtek el azon munkálkodni, hogy Zen aktív szolgálatban maradjon. Nem volt rá sok remény, sőt szinte esélytelennek tűnt a dolog, de a szívességeknek és a szánalomnak köszönhetően kapott egy lehetőséget.

Ráadásul Brad Elliottnak, Dreamland korábbi parancsnokának – aki ugyan kegyvesztett lett, de még mindig hatalmas befolyással bírt –, szintén múltába volt. Jeff az ő „fiai” közé tartozott. A tábornok közbenjárása után többen odafigyeltek az ügyre, és sokan megmozdultak Jeff érdekében. Elliott kihasználta az elmozdítását követő zűrzavart Dreamlandben, és megpróbálta a helyzetet Jeff javára fordítani. Kifejtette, hogy Zen még mindig a Fliethawk-projekt aktív szolgálati beosztásában szerepel, és ennek a tervzetnek a végrehajtását, valamint az F-119-programot nem állították le a DreamStar-botrány után. Aki pedig állományban van, annak *kötelessége* végrehajtania feladatait.

A helyzet tehát rendeződött, ám most, amikor a helikopter a forró sivatagi levegőben a leszállópályához közeledett, Zen olyasmit érzett, amit a baleset óta többször: félelmet. Rádöbent, még nem biztos, hogy felkészült a visszatérésre, elbizonytalanodott, hogy képes lesz-e elvégezni, amivel megbízzák.

A szék nekifeszült a rögzítő pántoknak; a helikopter bedőlt, hogy ráforduljon a leszállópályára. A HH-53-as korábbi típusait mentőhelikopterként használták a vietnami háborúban. Zen sejtette, nem ő az első törött gerincű katona, aki a gép fedélzetén utazott.

Eltöprengett, mit kezd az életből hátralevő ötven-hatvan évével, és vajon készen áll-e az erőpróbára.

Gyorsan elhessegette a gondolatot. A tűnődés a vesztesek stratégiája... Mereven bámult egy csavart az ajtó kilincsén, és összeszorította a fogát. Akkor is előreszegezte a tekintetét, amikor a gép leereszkedett a hosszú, sima betonsávra, és a parancsnok kirúgta az ajtót. Mozdulatlanul várta, hogy kicsatolják tolószéke hevedereit. Ahogy az utolsó pánt is elengedte, előrelökte magát a nyitott ajtó felé.

Nem volt rámpa. Választhatott: lezuhan, vagy inkább megvárja, hogy a legénység valamelyik tagja lesegítse.

A várakozás mellett döntött.

– Parancsoljon, őrnagy – mondta a magas, pocakos másodpilóta, miközben nagyot nyögve megragadta a tolószék oldalát.

Zen elmormogott valami köszönetfélét. A nap, mintha üdvözölni akarná, feléje nyújtotta sárga sugárkarjait a közeli hegyek mögül. Még hűvös volt, de érezni lehetett, hamarosan nagy lesz a forróság. Zen vastag kabátot viselt, de végigfutott a hideg a hátán, ahogy leengedték a betonra.

Valamivel távolabb, az egyes hangár ajtajában a biztonsági szolgálat két embere állt lövésre kész fegyverrel; a légierő különleges osztagának tagjai voltak. Zen bólintott. Nem sok minden változott, amióta utoljára itt járt. Két hangárt újrafestettek, ezt leszámítva minden ugyanolyan volt, mint régen.

Megvárta, amíg a pilóta kiveszi a helikopterből a táskáját és a zsákját.

– Őrmester! Kérem, tegye az ölembe a csomagokat.

Az altiszt lenézett rá.

Szánalom. Ez volt a legrosszabb...

– Az örök nem fogják beengedni magát – figyelmeztette Zen. – Gyerünk!

– Uram... – Az őrmesternek egy pillanatra mintha elment volna a hangja. – Igen, uram – bökte ki végül. A zsákot és a táskát Zen lábára tette, majd hátralépett, és tisztelettudóan szalutált.

De Zen ezt már alig vette észre. Ismét az örök felé nézett; egy harmadik alak is csatlakozott hozzájuk.

Megismerte. A felesége volt.

* * *

Bree tudta, férje előbb érkezik a vártnál, és megpróbál észrevétlenül beosonni. A telefonban nem közölte, pontosan mikorra várható, és éppen ezzel árulta el magát.

Végignézte, ahogy Jeff elveszi a csomagjait, és az örök felé indul. Egy pillanatra megharagudott a pilótára, amiért nem segített férjének a poggyász cipelésében, aztán rájött, hogy éppen Jeff tiltotta meg neki.

A biztonságiak vigyázzba vágták magukat, majd megszólították az őrnagyot. Bree már korábban figyelmeztette őket, hogy Jeff hamarosan megérkezik. Hozott nekik kávét, majd egy szívességet kért tőlük: azt, hogy ugyanúgy bánjanak vele, mint bárki mással, vagy ha lehet, akkor egy kicsit szigorúbban.

Jeff utálta, ha az emberek szálnalmas kriplinek nézték. Ezt már azon az éjszakán elmondta a feleségének, amikor magához tért a baleset után. Ezt az ocsmány szót, a „kriplit” használta, pedig akkor még nem tudta, hogy tényleg megnyomorodik.

Bree szinte fizikai fájdalmat érzett, amikor végignézte, ahogy a férje lassan végiggördül a betonon. A legszívesebben sírva fakadt volna, de ezt semmiképpen sem engedhette meg magának. Tudta, Jeff jobban elviselné, ha az arcába rúgna, mintha nyilvánosan megsajnálná, főleg megkönnyezné. Erőt

vett magán, és leeresztette maga mellé a kezét. Nehezen, de sikerült.

– Kérem a vezénylési parancsát, uram! – szólalt meg az egyik őrmester. A hangja olyan hideg volt, hogy egy orosz ejtőernyős is megfagyott volna tőle.

Zen arca elkomorult. Breanna úgy érezte, menten megszakad a szíve. A férfi maga mellé, a földre rakta a zsákját, amelyben ruháit és a többi személyes holmiját hozta magával. Kinyitotta bőrtáskája zárját – az anyja adta neki, nem sokkal a halála előtt –, és elővett egy papírlapot. Erre természetesen nem volt szükség, mivel a századost mindenki ismerte, az őrnagy személyazonosságát pedig mindenképpen igazolta volna a hangárban található retinaleolvasó készülék. Státusát és parancsait, mint mindenkiét Dreamlanden, a biztonsági számítógép tárolta, de a gesztus szép volt.

Az első őrmester az iratokat tanulmányozta, míg a második éberén figyelt.

– Uram, meg kell kérdeznem, hogy van-e önnél fegyver – mondta végül az őrmester, aki a papírokat tartotta kezében.

Azelőtt Jeff fanyar mosollyal valami olyasmit válaszolt volna, hogy „a lányok szerint igen”, ám most mereven előrenézett, és szigorú hangon felelt.

– Az oldalfegyverem a raktárban van. Pillanatnyilag fegyvertelen vagyok.

Az őrnagy visszaadta a papírjait.

– A csomagjait, uram. Meg kell kérem, adja át a csomagjait átvizsgálás céljából.

Zen engedelmeskedett.

– Ha követ minket, őrnagy, a procedúrát odabenn is befejezhetjük. Szükség lesz egy retinaleolvasásra. Ez az új biztonsági eljárás. – A két férfi gyorsan megfordult, és a hangár felé sietett. Egyikük alig észrevehetően Breannára kacsintott.

– Jeff. – A szó önkéntelenül is kicsúszott Bree száján, mikor a férje mellé ért.

Zen nem válaszolt. Felesége gyengéden megérintette a karját; Zen lefékezett.

– Semmi bajom, Bree.

– Tudom.

Breanna hátralépett, és csendben nézte, ahogy Zen begördül a hangárba. Egy F-15C Eagle – véletlenül éppen az, amelyiken Mack Smith repült, amikor a baleset történt – a túloldalon állt. Jeff továbbra is csak előrenézett, és követte a két őrmestert a számítógépes biztonsági berendezéshez.

A nő visszatartotta a lélegzetét, mikor Olajos Kéz – Clyde Parsons karbantartó személyzeti főtörzsőrmester – előbicegett egy csésze kávéval a kezében.

– Hé, Zen! Örülök, hogy látlak.

Jeff mordult egyet.

– Volt itt némi változás, amíg odavoltál. A Flighthaw-kokat csak két hónapja engedték újra a levegőbe. Egy civil pilótával. Rendes srác, de semmi köze a becenevéhez. Sziklának hívják. – Jeff felé nyújtotta a kávéját. – Kevés tejjel. Az Alzheimer még nem ért utol.

Breanna nem látta Jeff arcát. A férfi egy szót sem szólt, de elfogadta a kávéját. Jeff és Olajos Kéz különösen jól kijöttek a baleset előtt, a főtörzs úgy gondoskodott a pilótáról, mint egy féltő apa.

Parsons és Breanna szeme összevillant.

– A Megafortress tíz percen belül készen áll, százados. Csak ellenőriztük a legénység parancsnokával.

– Köszönöm, főtörzsőrmester.

Az öreg főtörzs elvigyorodott.

– Vigyázzon Cheshire őrnaggyal. Bal lábbal kelt.

Breanna nem igazán tudta, ezt hogy értse, de ez sem volt újdonság – Parsons időként rébuszokban beszélt. Bár Dreamland nagyszerűen dolgozó csapatai ékes bizonyítékai voltak a rangidős főtörzsőrmester szervezői képességeinek, Parsons régimódi volt, és mindig kissé kényelmetlenül érezte magát a sereg

női tagjaival szemben. Bree-vel kivételt tett, vele megpróbált úgy bánni, mintha férfi lenne. A nő sejtette, ezt megtiszteltetésnek kell tekintenie. Cheshire őrnagyhoz való viszonya azonban – aki az EB-52 Megafortress-projekt rangidős tisztje és Breanna közvetlen feljebbvalója volt – egész másnak tűnt; vele mereven viselkedett, már-már túlzottan is előírásosan.

– Apád jól felkavarja majd a dolgokat – tette hozzá Parsons.
– Ő egy igazi méhzargató.

– Méhzargató?

– Szereti fenekestül felforgatni a régi méhkasokat – magyarázta a főtörzs. – Felrázza a dolgokat. Az összes tisztet megugraltatja, még a pilótákat is.

– Hát nem tudom... – válaszolta Bree.

– Igazi kemény fickó – mondta a főtörzs Jeffnek. Csodálata őszintének tűnt. – Jobb lesz, ha vigyáz a hátsójára, őrnagy. Más lesz ez a hely az ő parancsnoksága alatt. Nem azt mondom, én csodáltam a tábornokot, átkozottul rendes fickó volt. De Bastian alezredes, nos, ő egy méhzargató. És pont erre van most szükségünk. – Megcsóválta a fejét, és elvagyorodott. – Hallottam egyet, s más.

– Akárcsak én – vágta rá Breanna éles hangon. – Jeff, most mennem kell, hogy felkészüljek a feladatra.

A férje rá se hederített. Bree nem is számított másra; ami azt illeti, Jeff így viselkedett a kórházban és a rehabilitáció alatt is, miután az orvosok megmondták neki, hogy nem állhat többé lábra.

Breanna nem tudta, mit mondhatna, ezért elindult a Megafortress földalatti bunkerje felé.

* * *

Bastian alezredes felnézett, mikor Fejsze átsétált az irodáján.

– Kettes számú csésze, ezúttal kevésbé erős – mondta a fő-törzs, és letette az asztalra a kávéscsészét. – Ahogy kérte.

Kutya morgott valamit, és megdörzsölte a szemét. Előző éjszaka alig két órát aludt, ideje többi részét a projektek feljegyzéseinek felülvizsgálatával töltötte, meg azzal, hogy a jelentéseket összevetette a Pentagon adataival, amelyeket indulás előtt kapott meg. Asztalát mappák, nyomtatványok, irattömbök, fénymásolatok, feljegyzések, indexek, jelentések borították. A sok irat között itt-ott régimódi indigómásolatok heverték.

– A vasárnapi *Times* keresztretjvényét keresi ebben a rendetlenségben?

– Nagyon vicces, Fejsze.

– Kívánja átnézni a mai napirendet? Véleményem szerint, ha tovább várunk vele, lemegy a nap, mi pedig csúszásban leszünk.

– Jó, rendben. – Kutya elvette a kávé, és hátradőlt párnázott, bőrrel bevont székében. Egy dolgot érdemes tudni Fejsze kávéjáról: nála még a gyenge főzet is lyukat mar az ember gyomrába. És forró. Kutya nem is, mert elsőre egy igazit kortyolni belőle.

– Idővel kihűl – mondta a fő-törzs.

– Köszönet a jó tanácsért. Nos?

– Rendben, lássuk. Az első prioritás: vegyen fel egy titkár-nőt. Lehetőleg olyat, aki tud kávé főzni.

– Helyes.

– A második prioritás: szükségünk lesz gépírókra, hivatalnokokra s a többi, s a többi. Nem végezhetem el mindig én a dolgukat, ugye megérti.

Fejsze összefonta a karjait. Ezt a megjegyzést viccnek szánta; tréfált. Dreamlandnek egész állománya volt katonai és civil hivatalnokokból, valószínűleg többen voltak, mint amennyire az örökké hatékonyságra törekvő Fejszének szüksége lehetett. De ezúttal nem nevetett, arca még komolyabbá vált.

– Rendben van, alezredes úr? Általában már a padlóra dőlt volna a nevetéstől.

– Nagyobb itt a kupleráj, mint gondoltam, főtörzs.

– Igen, uram. – Fejsze bal kezével a nyaka mögé nyúlt, hogy megvakarjon egy képzeletbeli viszketést.

Gibbs tényleges kora szigorúan őrzött hadititoknak számított, de úgy viselkedett, mintha Bastian apja lenne. Sokszor, például most is, Kutyát rá emlékeztette – csak kedvesebb volt, és kevésbé hirtelen haragú. Talán ravaszabb is, bár Bastian örege eléggé éles eszű volt ahhoz, hogy admirálist csináltasson magából, sőt a Kongresszusba is bejusson.

– Alezredes, volt már maga ennél nagyobb slamasztikában is – vigasztalta a főtörzsmester. – Az aktatologatás az, ami mindig is kikészítette.

– Öt programot le kell állítanunk – felelte Bastian, és a papírokra mutatott. – Ms. O’Day reggel fog telefonálni, hogy megkérdezze, melyik ötöt javaslom.

Deborah O’Day volt a nemzetbiztonsági tanácsos, ő tehetett arról, hogy Bastiannek el kellett foglalnia új helyét.

– Ecc-pecc-kimehetsz...

Kutya felnevetett.

– Végre! – mondta Fejsze. – Már kezdtem attól félni, hogy otthagya a humorérzékét Washingtonban.

Kutya elmosolyodott, és belekortyolt a kávéjába. A gond nem az volt, hogy eldöntse, mely programokat *kéne* leállítani. A problémát az jelentette, hogy amelyeket *szíve szerint* megszakított volna, azokat az aranygallérosok, a Fehér Ház és a Kongresszus *nem akarták* leállítani. És ami a legrosszabb: ha ezeket javasolja felszámolásra, azzal csak magára haragít egy sereg befolyásos fejest, és aláírja Dreamland halálos ítéletét.

Tudta, még komoly vitái lesznek a bázis bezárásáról. A kémbostrány mellett az is problémát jelentett, hogy az LCLK egy régebbi kor maradványa volt. Bastian tisztában volt azzal, hogy a Szovjetunió felbomlásával és a hidegháború végével a

rendkívüli fontosságú és szinte korlátlan költségvetésű projektek ideje lejárt. A fegyverkezési hajszája ösztönző ereje nélkül a Kongresszus csak vonakodva írta alá a Dreamland létezését biztosító „fekete” költségvetési sorokat.

Viszont a hidegháború megszűnése nem vetett véget a nemzet biztonságát fenyegető veszélyeknek, csupán megváltoztatta azok jellegét. Bastian szerint – és, amennyire tudta, a védelmi miniszter, a nemzetbiztonsági tanácsos, sőt az elnök szerint is – a csúcstechnológia még fontosabb lesz a fű alatt megvívott háborúk és a terroristaellenes harcok során, melyekkel Amerikának a huszonegyedik században kell szembenéznie. Ilyen képlekeny jövő és ilyen költségvetés-megszorítások mellett a csúcstechnológiával épített fegyverek megtöbbszörözhetik egy nemzet katonai erejét. A huszonegyedik század hadseregének mintáját a Delta Force jelentette: magasan képzett mozgékony csoport, amely pillanatok alatt képes lecsapni a megfelelő helyre. A légi erőnek is szüksége volt egy hasonló csapatra, és korlátozott forrásait az ország legfontosabb tartalékával kellett pótolnia: agykapacitással. Ez lett volna Dreamland szerepe. Biztosítani azt a technikát, amellyel megoldható az új korszak milliós krízise.

Az öbölháború után, Bush elnök alatt, Bastian írt erről egy rövid összefoglalást a Nemzetbiztonsági Tanácsnak. Bár a kormány nem sokat törődött vele, sikerült felhívnia magára Deborah O’Day figyelmét. Az egyetemi professzor akkoriban konzultánsi minőségben dolgozott az NBT-nek. O’Day és Bastian között azóta szoros barátság szövődött; a nő még a George Washington Egyetemre is meghívta az alezredest, hogy előadásokat tartson. Amikor Lloyd Taylor elnök kinevezte Deborah-t nemzetbiztonsági tanácsosnak, mindenki meglepődött, kivéve Bastiant, aki jól tudta, hogy ez az asszony legalább olyan alkalmas, mint bármely másik jelölt.

Technikailag Bastian messze O'Day alatt állt a parancsnoki láncolatban, de a fővárosban a nőnek dolgozott, aki személyesen intézte el, hogy az alezredes Dreamlandbe kerüljön.

– Feltételezve, hogy telefonbeszélgetése Ms. O'Dayjel a szokásos maratoni hosszúságú lesz – kezdte Fejsze elintézhették az egészet még ma, ahogy akarta. Nyolc nulla nullától egyesével jönnek találkozóra a részlegparancsnokok. Mind-egyikre tizenöt perc jut, tehát 11:45-re végez, ekkor harminc percre át kell adnia magát Ms. O'Daynek. Ebéd az íróasztal mellett. Projektvezető kutatók, két perc fejenként, és egyre már végez is.

Kutya felpillantott a papírokból.

– Két perc?

– Csak teszteltem, hogy figyel-e – mosolyodott el az altiszt. – Tizenöt perc a tojásfejúekre is, mint mindenki másra. Tehát 15:45-nél tartunk, esetleg 16:30-nál. Egyszerűen képtelen vagyok eligazodni azon az átkozott szervezeti táblán.

– Csak holnap lesz lefixálva – közölte Kutya. – Minden projekt élére külön parancsnokot állítunk, kijelölt személyzettel. Írja össze a felelős tiszteket. Ebben a csapatban senki nem fog lazálni.

Bastian még nem dolgozott ki minden részletet, de az elgondolás viszonylag egyszerű volt, és követte az évekkorábbi terv irányvonalát. Akkor válik majd be a technológia a fronton, ha fejlesztés közben használják. Ehhez le kell egyszerűsíteni a szervezeti struktúrát. Akik majd használják a fegyvert, azok irányítják a munkálatokat is.

– Reggelre két kötegbe gyűjtöm önnek a papírmunkát – ígérte Fejsze. – A szokásos módon. És volna két srác, akiket szeretnék felvenni a személyzetbe.

– Befagyasztották a létszámot – emlékeztette a főtörzset Kutya.

– Ó, az nem probléma. – Fejsze elvigyorodott, aztán lenézett az asztalra. – Adhatok egy tanácsot, alezredes úr?

– Nem.

– Én lecsérélném ezt a csinos kis íróasztalt, a könyvespolcot meg a festményeket. Ha ön is háromcsillagos volna, mint az elődje, akkor azt mondanám az irodára, hogy spártai módon berendezett. Sőt kopár. De ha egy kongresszusi tag véletlenül erre kószál, akkor el fog tűnődni rajta, hogy önnek miért van szebb irodája, mint neki.

– Dreamlandben nem kószálnak kongresszusi tagok – jelentette ki Kutya. – De köszönöm a tanácsot.

– Szívesen, alezredes úr. Ingyen van.

– És az utolsó fillérig megéri az árát.

* * *

Smith szinte függőlegesbe rántotta az F-15E-t, hadd tombolja ki magát az öreg csatamadár. A Pratt & Whitney hajtómű kis híján hatvanezer font tolóerővel könnyedén legyűrte a gravitációt.

– Juhéééé! – rikoltotta az őrnagy utasa, a fiatal őrmester, akit a motorkarbantartó műhelyből rángattak a kifutópályára. Olyan hangosan ujjongott, hogy Smithnek lejjebb kellett vennie a hangerőt a gép belső kommunikációs rendszerén.

Ötezer lábánál Kés élesen bedöntötte a gépet jobbra, és zuhanórepülésbe fordult, amitől az őrmester vidáman sikoltozni kezdett.

– Azannyát! Azannyát! – kiáltozott a fiatal altiszt, amikor Smith a bal oldalára állította a Strike Eagle-t. Valamit még akart mondani, de szavai belevesztek a következő, 6 g-s fordulóba, mikor Kés gyakorlatilag fejtetőre állította a gépet, és úgy fordult az ellenkező irányba.

– Imádom! Imádom! – ismételte az őrmester, amikor ismét lélegzethez jutott.

Kés önkéntelenül elvigyorodott. Ő is imádta. Az F-15E-t csapásmérő gépnek tervezték, bombázónak, de az eredeti F-15

Eagle-ből fejlesztették ki, ezért valójában mindig Eagle maradt. A szárnyai úgy bírták a g-ket, mintha csak tollpíhek volnának, és olyan könnyedén gyorsult, ahogy egy énekesmadár dalol.

Amikor hangsebességhez közel újabb fordulóba kezdett, arra gondolt, túl sokáig ült abban a nyavalyás F-119-esben, és már el is felejtette, micsoda élvezet repülni. Pedig *ezért* lépett be a légierőhöz.

Smith őrnagy két héttel korábban felkérést kapott, hogy csatlakozzon egy ideiglenes egységhez, amelyet „A századnak neveztek. Csak vázlatosan ismertették vele a feladatát. Egy barátja úgy tudta, hogy egy véresen komoly gyors reagálású egységről van szó, a Delta Force légi megfelelőjéről. Smith lehetett volna az egyik négy F-16-osból álló alegység hadműveleti vezetője, amely valami Örült Mágus nevű titkos hadműveletben vesz részt. Jó ideje nem repült már F-16-oson, és az ajánlat meglehetősen ígéretesnek tűnt, ám amikor a saját információforrásait felhasználva tudakozódott az egységről, vegyes véleményeket hallott vissza. Egy tábornok, akiben feltétel nélkül megbízott, azt állította, hogy ezzel a csapattal VIP-jegyet váltana az előléptetéshez, egy másik fejes szerint nagyszerű lehetősége nyílna arra, hogy hamuvá égesse magát, vagy örökre búcsút mondjon az előmenetelének.

De legalább élesben repülhetne, és ez a csapat *tényleg* a Delta Force légi párja volt, így végre ott lehetne az események sűrűjében. Különböző is nyilvánvaló, hogy Dreamlandet bezárják. Az előző parancsnok háromcsillagos tábornok volt, ezek után nem fogják a parancsnokságot egy szimpla alezredesre bízni, ha azt akarják, hogy az LCLK továbbra is üzemeljen.

Ráadásul micsoda alezredesre! Ha hinni lehetett a pletykáknak, akkor Bastian alezredes – vagyis a Falkavezér, ahogy az öbölháborúban elnevezték az egykori pilótából lett stratégát – meglehetősen önámító ábrándokat dédelgetett. Kés készséggel elismerte, hogy Bastian egészen jó pilóta, és valószínűleg éles eszű stratégia; tudta, hogy több mesteri haditervet is kiagyalt,

amíg a Fekete Lyuknál, vagyis annál a központi tervezőegységénél dolgozott, amely egy rijádi bunkerből irányította a csapatokat. A háború után egy ideig repülőosztály-parancsnokként is szolgált, és feltehetőleg akkor is jó munkát végzett, de azóta egészségtelenül meghízott az egója.

Amikor reggel beszállt az Eagle-be, Kés kilencven százaléig biztos volt benne, hogy elfogadja az új állásajánlatot. Végre megszabadulhat Dreamlandtól és az F-119-estől, attól a csiga-fogattól.

Újabb éles fordulóba kezdett, alacsonyabbra ereszkedett, és a gázkarért nyúlt, hogy meglássa; felébrednek-e ilyen korán reggel az utánégetők.

Felébredtek. Az utas nyikkant egyet, amikor a gép megszabadult béklyóitól, és végre mozgásba lendült. Az F-15-ös egy pillanatra megremegett, majd úgy hasította át a levegőt, mint egy szkúner a tükörsima tó felszínét.

– Átlépte már a hangsebességet, őrmester? – kérdezte Kés a motorok dübörgését túlharsogva.

– Még nem... uram! – kiáltotta az altiszt.

– Nos, most már igen – mondta Smith. Lassítani kezdett, mert átlépték a K (kísérleti) légtér határait, amelyet korlátlanul használhatott, amíg ötezer láb felett maradt. Az alacsonyabb légteret a hadsereg elektronikus impulzusrendszerének statikus tesztje számára tartották fenn, amelynek fél óra múlva kellett kezdődnie.

– Látja azt a tankot odalenn, őrmester? – kérdezte Kés.

– Megerősítve, uram. Az az EMF célpontja. Gondolja, hogy felrobbantják?

– Valószínű. Elvégre a seregről van szó.

– Igen, uram – nevetett fel az őrmester. – Védve vagyunk azok ellen az impulzusok ellen, ugye?

– Nos, az a fegyver elméletileg mindenféle pajzson áthatol.

– Kés tudta, hogy a tesztet az előző hónapban hússzor ismétel-

ték meg, nyilván azért, mert a berendezés nem működött. – De, mint már mondtam, itt a seregről van szó.

– Igen, uram – bólított az őrmester, és ismét vihogott.

– Jobb lesz, ha némi távolságot tartunk. – Smith oldalra döntötte a gépet.

A K légteret használták akkor is, amikor Stockard lezuhant. Szegény ördög!

Stockard jó pilóta volt, de nem *elég* jó. Egy hajszálnyit lassúbb volt a kelleténél, amiért drágán megfizetett.

Kés megmarkolta a kormányrudat, és újabb fordulóba kezdett, ezúttal egy igazán keménybe; kis híján nyolc g nehezedett rájuk.

– Hát erről mi a véleménye... – kérdezte, mikor végül ellazította fogását a kormányon –, ... őrmester?

Nem kapott választ.

– Őrmester!

Valami halk nyöszörgés hallatszott hátulról. Az utas elájult a manővertől.

Kés hangosan felnevetett, majd visszafordult a kifutópálya felé.

* * *

– Nem vitatkozhatom önnel, Ms. O’Day. Tökéletesen igaza van. – Bastian alezredes felkapott egy tollat az asztalról, és háromszögeket rajzolt a jegyzetömbjére. Bal könyökével a szék karfájára támaszkodott, a vállával szorította füléhez a telefont. A nemzetbiztonsági tanácsos épp az imént emlékeztette arra, milyen fontos, hogy Dreamland folytassa működését.

– Nos tehát – kérdezte O’Day – mit hagyunk veszni?

Bastian felsóhajtott.

– Alig több mint tizenkét órája vagyok itt.

– A bizottság azt javasolja, zárjuk be a bázist – folytatta O’Day. – Kevesebb, mint egy óra múlva kell találkoznom ve-lük. Milyen csontot vessünk eléjük?

– Egyelőre a Megafortresst mondanám, az Achilles lézer-rendszer-t, és kimondottan ajánlanám az A-10 Nightflyer-fejlesztést. A Flighthawk U/MFV-t meg ezt a sok kacatot, amit a seregnek csinálunk...

– Kacatot?

– Elnézést. Úgy értem, minden közös fejlesztésű projektet leállíthatunk.

– Nem – jelentette ki O’Day határozottan. – Ezek a szerző-dések segítenek majd magának életben maradni. Biztos vagyok benne, hogy a hadügyminisztert magunk mellé tudjuk állítani. A sereg fejesei nyafogni fognak az EM-fegyverük, az intelli-gens lövedékeik meg a karbon-bór páncéljuk miatt.

Bastian a szemét forgatta.

– Ha hagyjuk, hogy a politika irányítsa a fegyverfejlesz-tést...

– Ó, hallgasson már el, alezredes! – csattant fel O’Day. – Mikor volt ez másképp? Nézze, az első csatát a túlélésért kell megvív-nunk. Megmentjük Dreamlandet, aztán átsegítjük a hu-szonegyedik századba. Én majd törődöm a politikával, maga csak adja meg a végösszeget. A részleteket később kiokoskod-juk.

– Ha át tudnánk csoportosítani a pénzt az F-119-projekt-től...

– Miért nem mindjárt azt közli, hogy le akar feküdni a ház-elnök feleségével? – sziszegte O’Day. – Ennél csak az lehetne durvább.

Kutya akaratlanul felnevetett. Egyvalamit meg kellett hagy-ni O’Day-jel kapcsolatban: olyan szabad szájú tudott lenni, mint bármelyik katona. Csakhogy ő sokkal választékosabb volt e te-kintetben.

– Nem tréfáltam – tette hozzá O’Day.

– Sajnálom, asszonyom – vágta rá Bastian bűnbánó hangon.

– Semmi baj. Figyeljen, Kutya. Egy albizottsági tárgyalásra kell rohannom harminc másodperc múlva, úgyhogy leteszem. De keddre konkrét számokat akarok.

A zajos vonal megszakadt.

Bastian engedélyezett magának egy percet, hogy magához térjen, majd szólt Fejszének, hogy jöhet a következő találkozó.

A főtörzs jelent meg az ajtóban.

– Van egy kis probléma, alezredes.

– Mi történt, az illető megunta a várakozást?

– Nem, uram – felelte Fejsze. – A gond az, hogy nem tud átjönni az ajtón. Izé... Stockard őrnagy a kuncsaft. Tolószékben ül.

– Stockard a következő?

– Igen, uram. A projektekre ABC-sorrendben kerítünk sort. Ő a Flighthawk-program rangidős tisztje.

Kutya felállt. Ez nem volt kimondottan kedvére való. Kapcsolatuk még Stockard balesete előtt is fagyos volt, vagyis egyszerűen nem létezett.

– A 103 B szobát javaslom – jegyezte meg Fejsze. – A konferenciaterem két ajtóval odébb, az előtér felé. Dupla ajtaja van. Ott vár az őrnagy. Már így is három találkozóval le van maradva, uram – tette hozzá, amikor Bastian felállt.

Fejsze egy oldalajtó felé mutatott, amely egy üresen álló irodába nyílt.

– Erre rövidebb, uram.

Bastian, amikor az ajtóhoz ért, észrevette, hogy elég széles még egy tolószéknek is. A főtörzs úgy rendezte el a találkozót, hogy mindkettejük számára szavatolja a tökéletes diszkréciót. Ez jellemző rá.

– Köszönöm, főtörzs.

– Utána várja az ebéd.

Zen előre-hátra görgette a szék kerekét, hogy levezesse fölös energiáját és idegességét. Úgy érezte magát, mint egy zöld-fülű pilóta, aki első alkalommal áll a felszállópályára F-15-

ösével, és az oldalkormány pedáljával játszadozik. Mindig meg lehet mondani, ha valamelyik pilóta izgul – az oldalkormányok úgy csapkodnak ilyenkor, mint egy cégér a szélben.

Erőt vett magán, és abba hagyta. Nem akarta, hogy az ellenség kifürkéssze gyengeségét. Mindenki, még az apósa is ellenség volt. Az, hogy tisztelte Bastiant (az öbölháborúban találkozott vele, amikor összekötő tisztként szolgált) csak még nagyobb óvatosságra adott okot.

Meglepetten a kinyíló oldalajtóra nézett. Amikor az alezre-des belépett a szobába, kihúzta magát a székből.

– Őrnagy, jó reggelt! – Bastian olyan közömbös hangon szólalt meg, mintha a kínai katonai attasét üdvözölte volna. Becsapta az ajtót. – Jó ideje nem láttalak.

– Így van, uram.

– Még mindig a Flighthawk-projektnél vagy. – Nem kérdés volt, nem is kijelentés, valahol félúton lehetett a kettő között.

– Igen, uram. – Stockard megállta, hogy semmit ne tegyen hozzá az egyszerű tényhez. Az ügyvédjével újra és újra átvették ezt a pontot. Nem vitatkozni, nem erősködni, nem magyarázkodni. Csak egyszerű tényként közölni a megbízatásodat, és hogy itt vagy. Minden mással csak a saját helyzetedet teszed ingatagabbá.

Ó, igen, a helyzetem...! Bármilyen lelkesen támogatta az ügyvédje, ebben a helyzetben egyedül volt.

– Azt hiszem, szokatlan szituációba kerültünk – folytatta az alezre-des.

– A Flighthawk valóban szokatlan projekt.

– Őrnagy, megkímélem magát a felesleges szövegeléstől – váltott hangnemet Bastian. Kihúzott egy széket, és leült. – Dreamland költségvetése a húsvágó tőkére került. Ha az LCLK megmarad, akkor is tucatnyi programnak kell vesznie. Különösen a Flighthawknak. A robotokkal való játszadozás luxusát nem engedhetjük meg magunknak.

– Két Flighthawkkal repülni olyan, mintha két bajtársunkkal repülnénk, akik csak a parancsunkra várnak – válaszolta Zen. Meglepődött, hogy a tervezetről beszélnek, nem pedig róla, a helyzetéről. – Még csak kapirgáljuk a felszínt.

– Mindazonáltal...

– Csak nézze meg, uram, mit vittek végbe az UAV-ok az öbölháború légi csatájának első napján – tette hozzá Zen. – Azok rombolták le az iraki légvédelmet.

– Nem szükséges elmondania, mi történt az öbölháború légi csatájának első napján! – dörrent rá Bastian.

– Elnézést, alezredes. Tudom, hogy ön is részt vett a tervek kidolgozásában. De annyit elmondhatok, mint olyasvalaki, aki szintén ott volt, hogy az F/A-18-as, amelyet az első napon elvesztettünk, megmaradhatott volna, ha ott vannak a Flighthawkok.

Bastian nem válaszolt. Azt a repülőt egy iraki levegő-levegő rakéta szedte le; ez volt az egyetlen veszteségük a háború légi ütközetei során. Ha az iraki légierő valamivel hozzáértőbb, több áldozat is lett volna.

– Alezredes, ha ezeket a repülőket csak felderítésre használjuk, máris megdupláztuk a támadások hatékonyságát és a túlélési esélyeket – lendült bele Zen. – Kísérhetnek AWACS-okat és csapatszállítókat is, és ezzel F-15-ösöket, sőt később F-22-eseket szabadítanak fel, hogy azok fontosabb munkát végezhessenek. Szereljenek rá robotrakétákat, és kiválthatják velük az A-10 Warthogokat. Földközeli légi támogatást nyújthatnak emberélet kockáztatása nélkül. A jövő a Flighthawkoké. Nem jöttem volna vissza, ha nem hinnék ebben.

– Most nem erről van szó – szólt közbe Bastian szárazon.

– Ha le akarja nyesni a költségvetést, akkor állítsa le azt az átkozott JSF-et! Az egy repülő teve. A pokolba is, még a Warthogok is gyorsabban repülnek! És kétszáz A-10-est építhet egyetlen F-119-es áráért.

Az A-10-esekkel való összehasonlításban volt némi túlzás, de Zen rátapintott a lényegre. Bastian bosszúsan ráncolta a homlokát, és hallgatott.

– Még dolgoznunk kell a Flighthawkokon. Ezt elismerem – folytatta Zen. – De még öt év, sőt lehet, hogy csak három, és ők fogják uralni az eget. Ezt garantálom.

– A robotok soha nem fognak úgy repülni, mint az emberek! Egymásra meredtek.

– Újraszervezzük a parancsnoki láncolatot – közölte végül az alezredes, tekintetével még mindig fogságban tartva Zen pilantását. – Minden projekt külön osztág lesz. A pilóták sokkal fontosabbak és aktívabbak lesznek a parancsnoki hierarchiában. Úgy fog működni az egész, mint egy repülőszázad.

– Úgy érte, én leszek a Flighthawk-projekt vezetője?

– Igen, ez azt jelenti, hogy a rangidős pilóta lesz felelős a projektért. Mindenki részt vesz a munkában. Mindenki felelős lesz. Nem lesznek lazszáló aranyifjak. Nem lesz komplikált parancsnoki lánc, ahol mindenki másra mutogathat. Mindenki egy osztághoz tartozik, egy programhoz, egy megbízáttal.

Zen bólintott. – És ha leállítják a Flighthawkot?

– Ezzel majd akkor foglalkozunk, ha sor kerül rá. Tudom, mi az ön álláspontja. – Bastian összeresztette, de folytatta. – És ön is ismeri az én álláspontomat. Én így szoktam intézni a dolgokat.

– Helyesnek tartom a módszert – mondta Zen vontatottan.

– Ami pedig a lánnyal való viszonyát... házasságát illeti – tette hozzá az alezredes még mindig hivataloskodó hangon –, semmi közöm hozzá. És soha nem is lesz. Maga semmiben nem fog különbözni a bázis többi tisztjétől.

– Ez így korrekt.

Zen ellökte magát az asztaltól, és megpördült, hogy megragadja a kilincset.

Az alezredes gyorsabb volt. Zen érezte, hogy elvörösödik, amikor Bastian ellépett mellette, és ajtót nyitott neki. Összeszorította a fogát, és kigurította magát a folyosóra.

– Kettes Erőd, álljon az egyes vonalhoz, és várjon további parancsra.

Breanna visszaigazolta a repülésirányító utasítását. A hatalmas Megafortress bal oldali ablakához hajolt, hogy letekintve a gép lekonyuló orra mellett, feltartott hüvelykujjával odainthesen a személyzet rangidősének. Aztán hátradőlt az ülésében, megigazította a mikrofonját, majd elindította az óriási gépet a hangár kijárata felé.

A Kettes Erőd, egyike a három aktív Megafortress-tesztgépnek, eredetileg B-52H volt, az utolsó legyártott Stratofortressek közül. A továbbfejlesztett B-52-es, vagy más néven EB-52, Brad Elliott tábornoknak, a bázis korábbi parancsnokának szívügye volt, aki a gépet egy viszonylag alacsony költségű, nagy teherbírású, huszonegyedik századi csatarepülőnek szánta. Az első Megafortress „Vén Kutya” néven szerzett hírnevet magának; sokak szerint a harmadik világháborút előzte meg, amikor néhány éve egy, még mindig szigorúan bizalmasan kezelt bevetés során megelőző csapást mért az egyik szovjet lézerrendszerre. Bár több tervet s beadtak az EB-52-esek gyártására, a Megafortress-konceptió soha nem talált végleges pártfogókra; a tervezetet legyőzte a többi „vonzóbb” – és sokkal drágább – projekt, mint például a B-2-es.

A Dreamlanden repülő három Megafortrest máshogy szerelték fel, más motorokkal, más elektronikával és más fegyverrendszerrel látták el. Három további B-52-est, köztük egy öreg G-modellt is átalakítottak. Mindegyik ugyanarra a csontvázra épült: a karbon-titán testre és az átformált BMI-műgyanta szárnyakra. Mind hatékonyabb volt, mint amilyenek a Boeing tervezői megálmodták őket közel ötven évvel ezelőtt.

Breanna meglökte az oldalkormány pedálját, finoman jobbra fordította a gépet. A Kettes Erőd repülését hidraulika helyett

elektromos hálózat vezérelte. A kormányfelületeket kisebb motorok mozgatták, amelyeket a pedáloktól és a kormánytól érkező elektromos impulzusok irányítottak. A rendszer még tökéletesítés alatt állt, ezért a műszerfalon volt egy kapcsoló, amelylyel át lehetett váltani a tartalék hidraulikus vezérlőrendszerre. Az elvégzett tesztek jó része azt célozta, hogy repülésvezérlő rendszerét összekössék egy korszerű számítógéppel, amelynek segítségével a gép pilóta nélkül is képes lehet összetett feladatok” végrehajtására. A mérnökök sokat vitáztak azon, vajon a hagyományos vezérlés jobb – amely leginkább egy kettéfürszelt kormánykerékre hasonlított –, vagy a modern vadászgépekből átvett botkormány. A Kettes Erőd vezérlőrendszere ötvözte a régi és az új technológia elemeit. Amikor Breanna felhúzta a kormányt, az olyan érzés volt, mintha egy régi H-modell kormányát tartaná a kezében.

A gép vezérlőrendszerén kívül a megnövelt teljesítményű P&W JT9D-7Rxx2 motorokat is tesztelték. A hajtóművek kevesebb üzemanyag felhasználásával nagyobb sebességre voltak képesek; nagyobb tolóerejük miatt a B-52-eseknél szokásos nyolc hajtómű helyett csak négyre volt szükség. Ezt is szokni kellett egy ideig; ugyanis az új motorok nemcsak erősebbek, de csendesebbek is voltak. Ha az X-ek – ahogy a motorokat hívták – standard felszereléssé válnak, akkor az EB-52 lesz a leggyorsabb hadászati csapásmérő gép-

– Egyes elektromos panel zöld – jelentette a másodpilóta, Chris Ferris százados, majd folytatta a többfunkciós kijelzők felszállás előtti kötelező ellenőrzését. – Kettes zöld. Hármás zöld. Négyes zöld. Oldalszél átlós irányban.

– Kiegyenlítve – felelte Breanna saját képernyőjére pillantva. A számítógép elvégezte azt a munkát, amit egy eredeti B-52-esen neki kellett volna.

– Minden kijelző zöld. Ezek a számítógépek majd feleslegessé teszik a pilótákat és a másodpilótákat – tréfálkozott Chris.

– Ez a dolguk – morgott dr. Ray Rubeo, a hátsó üléseken helyet foglaló két „turista” egyike. A Kettes Erőd átépítése során az első fedélzetet megnagyobbították és átrendezték, hogy két ülés kerülhessen közvetlenül a pilóta és a másodpilóta mögé. A pilótafülke mindkét falán megduplázták a berendezéseket figyelő és tesztelő eszközöket és monitorokat. Rubeo ült az egyes konzolnál, Steven McCormick, a zárkózott számítás-technikus foglalta el a másik helyet.

Chris felnevetett, és folytatta a kijelzők ellenőrzését. Breanna közölte az alattuk elhelyezkedő radar navigációs fedélzeten tartózkodó két utassal – Olajos Kézzelel és egy őrmesterrel – a motorkarbantartók közül –, hogy elindultak a felszállópálya felé.

– Felszállunk, teszünk egy lassú és alacsony kört a tesztlég-térben, aztán mulatunk egyet – közölte velük a belső kommunikációs csatornán, amelyet a repülön mindenki hallhatott.

A radart és a navigációs rendszert, amelyeket régebben emberek kezeltek, teljes egészében a Kettes Erőd egyedi számítógéprendszere vezérelte. Még a fegyverkezelő is feleslegessé vált, aki eredetileg a pilótafülke mögött, kevéssel a szárnyak előtt foglalt helyet. A Kettes Erődön az ő helyét számítógépek és kísérleti áramkörök vették át. Ha a Megafortress aktív harci repülőgép, egy pilóta és egy másodpilóta is elegendő a bevetések lebonyolításához, bár egy navigátor és egy védelmifegyverspecialista is jól jött volna a fedélzetén, mert az említett szerepeket betöltő számítógépek egyelőre nem kerültek gyártási fázisba. Breanna jobban szerette a régi B-52-eseket a hatfős, agyonhajszolt legénységgel, de most nem volt idő nosztalgiára: a torony megadta a felszállási engedélyt, a gép a kifutópálya elejéhez ért.

– Felszállási teljesítmény! – utasította a repülésvezérlő számítógépet. A négyvillás gázkarra pillantott, amely a régi, mechanikus irányítókart helyettesítette. Hangjának engedelmessé a kar megfelelő pozícióba siklott, a tolóerőt nemcsak a

gép pillanatnyi súlyához, de a felszállópálya és az időjárás körülményeihez is hozzáigazítva. Az X-ek mindenre készen felbömböltek a szárnyakon.

– Zajos holmik – morgott Rubeo.

– Fékszárnyak optimális indulóhelyzetbe! Indulj! – adta ki Breanna a parancsot a számítógépnek, miközben manuálisan kioldotta a fékeket. Elindultak a kifutópályán, felgyorsultak.

– Hetven csomó, nyolcvan – olvasta a másodpilóta.

A szárnyak türelmetlenül megfeszültek, hogy mielőbb magasba emelhessék a gépet. Breanna leheletnyivel balra kormányozott, hogy a pálya közepén maradjanak, és hátrahúzta a botkormányt. Egy szokványos B-52-esnek terheléstől függően körülbelül háromezer méteres útra van szüksége a felszálláshoz. A Kettes Erőd megerőltetés nélkül emelkedett fel alig ezer méter után.

– Futóműveket behúzni! – utasította Bree a számítógépet.

– *Futóművek behúzva* – jelentette a gép, miközben a hatalmas kerekek visszahúzódtak a raktér alá.

Breanna a HUD-on ellenőrizte a magasságot, a sebességet és a tájolást. Amikor finom mozdulattal jobbra döntötte a gépet, a vezérlőrendszer azonnal reagált a kormányrúd foglalatában elhelyezett szervók utasítására. Akár hasával a bokrokat súrolva, akár ötvenezer láb magasan, az ellenséges vadászgépek tüzét kerülgetve vagy sétarepülésen – a repülésvezérlő rendszer automatikusan a leghatékonyabb módon mozdította a gép kormányfelületeit, mintha olvasna a pilóta gondolataiból, vagy inkább a keze és lába mozdulataiból.

Breanna hátrapillantott Rubeóra. A gép könnyedén emelkedett.

– Rendben, doki, cseréljen helyet Chrisszel.

– Miért?

– Kapkodja magát! Onnan semmit nem fog látni.

– Nem fél a repüléstől, ugye, Ray? – kérdezte a másodpilóta.

Rubeo összeszűkült szemmel viszonzta a másodpilóta tekintetét. Utálta, ha Raynek szólítják.

– Repülni még a majmok is tudnak – dörmögte, miközben Chris kicsatolta magát. Mégis habozott, Breanna pedig ráébredt, hogy Chris ezúttal ráhibázott. Rubeo volt a bázis rangidős tudósa, személyesen felelős legalább ötven kutatásért, amelyek olyan titkosak, hogy kívülállók előtt még csak gondolni sem szabad rájuk”. A logikai chipeken végzett munkája nemcsak a repülésvezérlő rendszerek, de a Megafortress kormányfelületeit mozgató berendezés szempontjából is életbe vágó fontossággal bírt. Most pedig kiderül róla, hogy betojik a repüléstől.

Persze ezt nem volt hajlandó elismerni. Komor arccal foglalt helyet Bree mellett.

– Esetleg beszíjazhatná magát – javasolta a lány.

– Szándékomban állt – válaszolta Rubeo.

Bree látta, a férfi arca enyhén zöld. Bekapcsolta a belső kommunikációs rendszer mikrofonját.

– Jó reggelt kívánunk, és köszönjük, hogy Dreamland légi járatát választották – mondta. – A nevem Breanna Stockard kapitány; én leszek az útikalauzuk ma reggel. Meg kell kérnem önöket, hogy az utazás alatt maradjanak beszíjazva, és kérem, a kezüket se nyújtsák ki az ablakon. A hangsebesség közelében fogunk utazni, és nem szeretném, ha bárki ujjáról lesodródna a gyűrű.

– Ha-ha-ha – dörmögte Rubeo.

– Komolyra fordítva a szót – folytatta Bree –, figyelmeztetek mindenkit, hogy egy kísérleti repülőgépen utazunk. A rendszereket rágógumival és ragasztószalaggal fogattuk össze. Remélem, nem veszik le az ejtőernyőjüket és a védősisakot. Ez önre is vonatkozik, Parsons főtörzsőrmester.

– Miattam ne aggódjon, százados – felelte Olajos Kéz.

– Ha kinéznek a bal oldali ablakon, a Z 27 teszterületet látják, ahol barátaink a seregből új rakétaelhárító rendszerüket tesztelik. – Breanna megszorította a kormányrudat, és balra

döntötte a gépet. – Hohó – kuncogott –, ne egyszerre menjenek az ablakhoz!

– Nagyon vicces – szólalt meg Rubeo. A hangja egy oktávval magasabb volt, mint korábban.

Breanna elvigyorodott, és az idegenvezető-mondókát a kivénhedt B-52-es történetével folytatta. Bár mindent megtett, hogy rögtönzöttnek tűnjön, jól begyakorolt beszéd volt, az elmúlt hetekben négy alkalommal adta elő a légierő fejesei előtt, miközben a Megafortress fennmaradásáért küzdött.

– A B-52-est néha BUFF-nak is szokták nevezni, ez a Bazi Undorító Fenenagy... mondjuk, hogy Fickó rövidítése. – Breanna a többiekkel együtt vihogott a kötelező poénon. – A feljegyzések szerint a Kettes Erőd alapját képező gép öregebb, mint... a pokolba is, öregebb, mint a másodpilótánk, dr. Ray.

Rubeo rá se hederített, kifelé bámult a pilótafülkéből.

– 1946 júniusában – folytatta Breanna – az Egyesült Államok kormánya megbízta a Boeing céget egy nagy hatótávú bombázó tervének elkészítésével. Ez a látszólag ártalmatlan esemény vezetett a turbólégcsavaros behemót ötletéhez, amely külsőre azonos a B-50-es repülőgéppel, amely viszont a B-29-esből fejlődött ki. Az embernek nincs szüksége dr. Ray négy doktorátusa közül egyre sem, hogy rájöjjön, ezek az ósdi légcavarok nem vehették fel a versenyt az akkor fejlesztés alatt álló elfogó vadászgépekkel, a föld-levegő rakétákról már nem is beszélve. A legfőbb problémát a motorok jelentették. Még a legerősebb turbólégcsavarok is legfeljebb olyan gyorsan képesek forogni, mint kommunista barátaink Tu-95-ös Medvéin. De akkoriban kizárólag sugárhajtással sem mehettek a gépek; ezek túlságosan is szomjas jószágnak számítottak a negyvenes években, nem voltak elég erősek, és ahogy Olajos Kéz mondaná: „átok és pokol” volt dolgozni rajtuk.

– Így van! – helyeselt Olajos Kéz.

Breanna sejtette, hogy a főtörzs tapasztalatból beszél.

– Ám nagyjából akkoriban történt, hogy a Pratt & Whitney mágusai előhozakodtak az 57-es sugárhajtóművel. Ez a V-8-as motor megfelelője volt a repülőknél, és 7500 font tolóerőt volt képes leadni anélkül, hogy elégette volna a tömítéseket. 1948-ban egy hűvös októberi reggelen a légierő egyik főtisztje a Boeing légszavaras terveire pillantott, és úgy döntött, hogy ez a technológia elavult. Aztán megmutatta a mérnököknek a P&W terveit, és elzavarta őket. Azok pedig felhívták őt a szállodájukból, és megesküdtek, hogy hétfőre az asztalán lesznek a tervek. Úgy dolgoztak, mint a démonok, még egy modellt is építettek balsafából. Mire eljött a hétfő, tudósaink feltalálták a történelem legnagyobb hatótávolságú bombázóját, amely talán a legsokoldalúbb és legsikeresebb katonai repülőgép, amelyet ember valaha is alkotott. A megszámlálhatatlanul sok változtatáson és korszerűsítésen átesett B-52-es közel ötven évig szolgált Amerika első számú, ember vezette stratégiai bombázójaként.

– Jézusom, ez *tényleg* öregebb, mint dr. Ray – jegyezte meg az őrmester odalenn, Parsons mellett.

– Ha-ha-ha! – felelte Rubeo.

Válaszán az utasok nagyobbat derültek, mint az őrmester élcelődésén.

Breanna ellenőrizte helyzetét a GPS-en – amely fél centiméteres pontossággal határozta meg a gép koordinátáit majd rápillantott a műszerfaltól jobbra beállított monitoron megjelenő információkra, és folytatta a történeti áttekintést.

– Hol is tartottam? Ó, igen... Az új hajtóműveink eredetije a Boeing 767-esből származik. Ez jóval nagyobb tolóerőt ad le, így a Kettes Erődöt feleannyi hajtómű mozgatja, mint elődeit. Ám ez a gép még így is átlépi a hangsebességet. 55 000 láb magasságban, vízszintesen repülve. Ez igencsak lenyűgöző, ugyanis egy eredeti motorokkal ellátott „üres” B-52 minimális terheléssel sem volt képes erre.

– Mint azt bizonyára tudják, számos motorrendszert tesztlünk a Megafortressek számára – folytatta Bree. – Egyelőre csak a Kettes Erőd kapott X-eket. Egyik gépünk, a Holló, amelyet az ECM-tesztekre, valamint Flighthawkok indítására használtunk, még mindig az eredeti P&W motorokkal működik. Szükségtelen megjegyezni, hogy ezek a hajtóművek már korszerűbbek, és a gép korábban is csodálatra méltó hatótávolságát tízezer mérföld fölé növelték. Persze ennek jó részét a gép ereszkedve teszi meg...

Senki nem nevetett.

– A B-52-es a hatvanas évekre *elméletben* elavulttá vált. Mérete, amelyet eredetileg a motorok étvágya követelt meg, idővel legalább annyira hátránnyá vált, mit amennyire régebben előny volt. Másrészről viszont a nagy méret azt jelentette, hogy telepakolhattuk mindenféle felszereléssel, amivel mind az élettartamát, mind pedig a lehetőségeit kitágíthattuk. A kiegészítések és a változtatások nem sokat javítottak az amúgy is rusnya jószág külsején. De a BUFF roppant sokoldalú szerkezet volt, és merem állítani, hogy még ma is annak számít. Nem lehet, legalábbis nem ajánlatos olyan manővereket csinálni vele, mint a vadászgépekkel, de azért masszív, *nagyon* masszív, és ügyes!

– Hát igen, nehéz kicsinálni az öreglányt – szólalt meg Chris. – Egyszer láttam egy képet egy B-52H-ről, amely stabilizátorok nélkül szállt le. Próbálná meg ugyanezt egy Begyes.

– A Begyes a B-1B beceneve, amelyet Excaliburként vagy Lancerként is ismernek. Ferris egy B-1-es osztagnál szolgált, mielőtt Dreamlandbe jött – magyarázta Breanna.

– Ne értsenek félre – tette hozzá Chris imádom a B-1B-t. Nincs annál jobb mélyrepülő gép a világon. A Mach 9 ötszáz lábón felrzza az embert, arra mérget vehetnek.

– Hm-hm – dűnnyögte Rubeo.

– Mi leginkább a B-1B és a B-2-es utáni generáció fejlesztéseit teszteljük – folytatta Breanna éles hangon. – A műgyantá-

ból készült szárnyak például könnyebbek, mint a B-2-es szárnyai. A repülőelektronika és az irányítóberendezés, amelyekkel jelenleg is dolgozunk, a B-2-es továbbfejlesztett változatában, illetve esetleg annak utódjában kerülnek majd használatba.

– Ezt mindannyian tudjuk – sziszegte Rubeo.

Breanna ezúttal megharagudott a tudósra, ezért rántott egyet a kormányrúdon, és megpördítette a gépet.

– Amint láthatják, az új kormányfelületek és a megerősített váz olyan könnyen irányíthatóvá teszik a Kettes Erődöt, mintha vadászgép volna.

– Hé! – kiáltotta McCormick, amikor Breanna újra egyenesbe állította a gépet. – Jobb, mint a hullámvasút!

– Nem állítom, hogy egy B-52-es nem tudta volna ezt megtenni – közölte Breanna az utasokkal, mikor azok végre megnyugodtak. – De a két gép repülési profilját akkor sem lehet összehasonlítani. Megmutathatnám például, milyen gyorsan egyenesbe lehet hozni fordulás után. – A tudósra nézett.

Rubeo a nyakára kulcsolt kézzel ült, és megpróbálta visszanyelni a torkába tóduló epét.

– De lehet, hogy ezt legközelebbre hagyom – fejezte be a nő.

Alighogy kiejtette ezeket a szavakat, a repülőgép hirtelen irányíthatatlanul, teljes sebességgel zuhanni kezdett.

* * *

Kutya kinyitotta irodája oldalajtáját, és úgy érezte, tizenöt évet visszalépett az időben. Az íróasztala előtt állva Patrick McLanahan várt rá. Civil ruhát viselt, és mosolya csaknem ugyanolyan széles volt, mint a válla.

– Kutya! Hogy vagy mindig? – nevetett fel McLanahan. – Átkozottul nagy szerencse, hogy nem ülsz még most is a pilótafülkében, különben csúnyán kilyuggatnák az ülepedet.

– Ugyan, csak átadnám neked az irányítást, és várnám, hogy megmentsd az irhámot – felelte Kutya nevetve, és meglapogatta egykori radarkezelőjét. – Hogy vagy, Patrick?

– Még élek – felelte McLanahan. – Minden ellenkező híresztelés dacára.

A légierő oldaláról McLanahan volt a DreamStar-projekt rangidős tisztje, és az ő feje is azok között volt, amelyek lehullottak a botrány után. Legalábbis állítólag. Ahhoz képest, hogy nemrég visszavonulásra kényszerítették, valahogy túlságosan vidámnak tűnt. Ráadásul meglepően jól nézett ki bőrdzsekijében és meglehetősen drága cowboy-csizmájában.

Itt valami nem stimmel, gondolta Kutya. McLanahan volt a légierő legjobb bombázótisztje, de az is biztos, hogy ő a legrosszabbul öltözött katona a fegyvernem történetében. Szinte nem volt olyan alkalom, hogy ne sértette volna meg a szabályzat harmincöt tízes paragrafusát, amely az öltözködéssel kapcsolatos előírásokat tartalmazza.

– Jól áll neked a civil élet – jegyezte meg Bastian.

– Mondhatjuk.

– Volna kedved ebédelni? – kérdezte az alezredes.

– Jól hangzik.

– Dolgod van erre?

– Mondhatjuk.

Kutya kinyitotta az ajtót.

– Elmentem ebédelni – szolt ki Fejszének.

– Az ebéd a parancsnoki társalgóban várja, a B szint végén. Átszerveztem a délutánját. Ráér egészen... 14:00-ig – közölte az altiszt.

– Köszönöm. Hogy jutunk el a B szintre?

– Tudom az utat – mondta McLanahan.

Bastian barátja lépteihez igazodott. Egy hosszú folyosón séáltak néhány acélajtó felé. A felvonóval két szintet utaztak lefelé, és egy nagyobb terembe érkeztek, melynek falait a légierő régi vadászgépeinek fotói díszítették. A padlót vastag szőnyeg

borította. A terem túloldalán fából készült ajtó nyílt egy kisebb, szépen berendezett helyiségre, amelynek vadászöld falait súlyos szőnyegek borították. Egy őrmester és egy repülőmechanikus állt készenlétben a négy asztal mellett; a kezükben tiszta abroszokat tartottak. A hely úgy nézett ki, mint egy előkelő fővárosi vendéglő.

– Majd én helyrehozom ezt az egészet – jegyezte meg Kutya, mikor leültek.

– Hogyan? – kérdezte McLanahan.

Mielőtt Bastian válaszolhatott volna, a mechanikus előrelépett, és megtöltötte vizespoharaikat. Az őrmester Kutya elé helyezte az itallapot, majd hátrahúzódott.

Kutya meghökkenve nézett a papírra.

– Nem iszunk bort, köszönöm – mondta, és visszaadta a listát. – Ez hihetetlen. Nem tudom elhinni, hogy Brad Elliott helyeselte ezt.

– Nos, először is Elliott háromcsillagos tábornok volt – jegyezte meg McLanahan. Szemlátomást szórakoztatta a helyzet. – Ügyelnie kellett a látszatra. Másodszor pedig: ezt a társalgót a fejeseknek tartották fenn. A kongresszusi tagoknak, a védelmi miniszternek és a fontosabb szerződő feleknek, akiket a tábornok le akart nyugözni. Egyébként Brad jobbára az irodájában evett.

– Hm-hm.

– Tábornoknak lenni annyi, mint politikusnak lenni – mondta McLanahan.

– Hála istennek nem vagyok tábornok – jegyezte meg Kutya.

– Figyelj, nagyra értékelném, ha nem záratnád be ezt a helyet, amíg meg nem ebédelünk. A reggelit amúgy is ki kellett hagynom.

Kutya hátradőlt a székben. Amikor elfogadta a megbízatást, tudta, hogy olyan világba kerül, amely eltér attól, amilyenben korábban élt: a kiváltságok és a hatalom világába. McLanahan

valószínűleg igazat mondott a társalgó funkciójáról. A pokolba is, ahhoz képest, amit keleten látott, ez egyenesen spártainak számít. Az is valószínű volt, hogy a berendezést és a borkészletet az üzletfelek ajándékozták a támaszpontnak.

– De ez még nem jelenti azt, hogy minden marad a régiben! Bastian alezredes volt, és ennek megfelelően élt. *Holnap reggeltől*, döntötte el, miközben a szobát vizsgálgatta, *minden „kávézó”, minden berendezés, minden kantin, minden társalgó, még a hálószobák és az üdítőital-automaták is bárki számára elérhetőek lesznek. Mindenki egyenlő lesz, legyen katona vagy civil, tiszt vagy közkatona.*

– Egész pontosan mit akarsz, Patrick?

McLanahan felpillantott. Az őrmester visszatért az étlapokkal. Kutya némán vette át, és gyorsan átnézte. Sült báránycomb málnás-mustáros mártásban. Lencsekrém-leves. Fácánpörkölt tintahalsalátával.

Kutya felnézett az őrmesterre. A férfi szorosán az oldalához szorított karokkal állt. Arca kipirult, homloka viszont sápadt maradt.

– Nézze – szólította meg az alezredes, és megpróbált mosolyogni –, tudna nekem szerezni valahonnan egy közepesen át-sütött hamburgert sült krumplival?

– Örömmel, uram – felelte az őrmester.

– Nekem is – tette hozzá McLanahan, és visszaadta az étlapot. – Bár meg kell mondjam, hogy a fácán csábító volt.

– Ezt nem Fejszével rendeztéték el, ugye? – kérdezte Kutya.

McLanahan felnevetett, majd megcsóválta a fejét.

– Bárcsak így lett volna. Már csak azért is megérte volna, hogy lássam az arcodat.

– Azért jöttél, hogy a Megafortressért lobbizz, vagy a Cheetah miatt vagy itt?

– Ami azt illeti, egyikért sem – válaszolta McLanahan, és hangja hirtelen komolyra váltott. – És nem is a DreamStarért vagy az ANTARES-ért. Ha akarod, mindent elmondok azokról

a projektekről, amelyekben benne voltam. De most nem ezek miatt jöttem.

– A Megafortress nem fogja megúszni, Patrick – csóválta a fejét Bastian. – Bármilyen nagyra becsültem, amit a Vén Kutya tett, és akármit is gondolok a repülő csatahajó ötletéről, a programnak nincsenek támogatói.

– Emiatt hadd fájjon a te fejed. Nekem is megvan a magam baja.

– Mint például?

– A HTÜ – mondta McLanahan.

Hírszerzés-támogató Ügynökség. Egy szigorúan bizalmas projekt, amelyet a CIA és a védelmi minisztérium alapított, hogy „különleges” akciókat támogasson. Kutya jól ismerte – ő is segédkezett az eligazító iratok elkészítésében és a szervezeti felépítés vázlatos kidolgozásában. A HTÜ enyhén szólva is független volt a sereg parancsnokságától.

– Mi van vele?

– Különleges rajtaütési csomagot állítanak össze. Dreamland egyik pilótáját és a technikai személyzet két tagját is felkéri majd az együttműködésre – magyarázta McLanahan. Persze a dolog szigorúan önkéntes alapon megy, de... Hogy is mondjam? Bizonyára sejtetted, hogy más csatornákon már lezajlottak bizonyos tárgyalások.

– A jóváhagyásomra van szükségük?

– Nem, de keleten néhányan úgy gondolják, hogy téged sem kéne kihagyni ebből – tette hozzá McLanahan óvatosan. – Épp a Nellisen voltam, és megkértek, hogy előre szóljak neked.

– Te is a HTÜ tagja vagy?

– Nem, inkább csak konzultánsként alkalmaznak. Szabadúszóként. Mack Smith az érintett pilóta.

– Az F-119-est is akarod?

Kutya komolyan gondolta, McLanahan mégis felkacagott.

– Csak Smitht – mondta. – Az F-119 tőlem akár örökre a hangárban maradhat!

Smith arrogáns anyaszomorító volt, de Bastian alezredes mégsem akart lemondani róla. Közel s távol ez a fickó számított a legjobb pilótának, ráadásul ő volt a JSF rangidős repülőse is.

– Szomáliáról van szó – folytatta McLanahan, nyilván megérezve, hogy Bastian nem szívesen engedné el a pilótát.

Kutya meglepődött. Amióta eljött Washingtonból, nem látta a hírszerzés jelentéseit, de McLanahan hangsúlya azt sejtette, hogy a dolgok rosszabbul állnak. Az iráni mollák fegyvereket szállítottak a kelet-afrikai ország hadurának, nyilván azzal a szándékkal, hogy segítsenek neki átvenni a hatalmat hazájában. Így ellenőrzésük alá vonhatnák a Vörös-tenger és a Szuezi-csatorna környékét, valamint az Ádeni-öblöt, továbbá manipulálhatnak az erre áthaladó olaj árát és mennyiségét. Mindezzel segíthetnék az Iszlám Ligát, a közel-keleti országok koalícióját, amelynek feltett szándéka, hogy minél nagyobb fejfájást okozzon Amerikának.

– A HTÜ beavatkozik Szomáliában? – kérdezte Kutya.

– A HTÜ egy biztonsági terv részét képezi. – McLanahan belekortyolt a vizébe. – Az irániak hadura két héten belül hatalomra jut.

– És akkor mi történik?

– Nos, lehet, hogy semmi. Az elemzők már a helyszínen vannak.

– Én semmi jóra nem számítanék – mondta Kutya. – Ha a mollák elég erősnek érzik magukat, akkor Silkwormokat fognak odatelepíteni, amelyeket Kínától szereztek. Aztán pedig jönnek a repülőek, amelyeket Oroszországtól vásároltak. Két tucat Szu-35-ös és ugyanannyi Szu-27-es három órán belül megállíthatja a világ olajflottáinak felét.

– Az olajárak hordónként száz dollárra növekedhetnek – tette hozzá McLanahan. – Olvastam az elemzésedet. El se hiszem, hogy egy évvel ezelőtt írtad.

– A Szuhojok jó gépek.

– A CIA szerint nem adták el őket. – McLanahan arca elkomorult; lehetetlen volt megállapítani, hogy hisz-e a hírszerzésnek. – A Silkwormok indulásra készen állnak, és a szóbeszéd szerint Irán a kínaiakkal együtt dolgozik egy repülőgépanyahajón, amely hónapokon, sőt, akár heteken belül kész lehet. A Nemzetbiztonsági Tanács azt javasolja, hogy mielőbb járjunk ennek a végére. Ezért akarom – illetve akar-, ja, a HTÜ – Smitht.

Az őrmester előkerült a konyhából; egy nagy büfékocsit tolt maga előtt. Két tányéron egy-egy túlméretezett hamburger egyensúlyozott hatalmas hasáburgonya-halmok tetején. A melléjük helyezett tálkákban ketchup, mustár és fűszerek érkeztek.

– Ez aztán tényleg első osztály – állapította meg Kutya, és megköszönte az őrmesternek a kiszolgálást.

– Azt hittem, Washingtonban hozzászoktál a puccos kajákhoz – mosolygott McLanahan. – Úgy hallottam, kedvelnek a Fehér Házban.

– Pontosan egyszer találkoztam az elnökkel – válaszolta Kutya – egy olyan szobában, ahol rajtunk kívül még ötvenen voltak.

A hamburger kitűnő volt, a szélén jól átsütve, de belül még rózsaszín. Lehet, hogy nem a legegészségesebb ebéd, de elég finom ahhoz, hogy megérje a kockázatot.

– Tehát... Az elemzők már a helyszínen vannak. De nem mondhatnánk, hogy éppenséggel nyakig állunk az információkban, ami Iránt és a terveit illeti – mondta McLanahan, majd egy asztalkendővel megtörölte a szája szélét. – Jó ez a burger.

– Nagyon jó – helyeselt Kutya. – Az irániak áttanulmányozták a hetvenes évek olajválságát. Tudják, milyen hatással lenne a nyugati gazdaságra, ha megkétszereznék vagy megnégyszereznék az olaj árát. És ne felejtjük el, hogy mire költik majd az így szerzett többletbevételt. Egyenesen Oroszországba mennek,

és vesznek még vagy ötven-hatvan tudóst a saját nukleáris programjukhoz. No meg plutóniumot.

– Úgy beszélsz, mintha még mindig Ms. O’Daynek dolgoznál. – Mc Lanahan egy hatalmas húsdarabot szúrt fel a villájára. – A CIA szerint még legalább hat évre vannak a bombától.

– Bolondok. Inkább hat hónapra. Beszélned kéne Jack O’Conellel.

– Már beszéltem – mondta McLanahan. O’Conell a CIA tisztje volt, aki Afrikában, a Közel-Keleten és Oroszországban is járt, miközben az orosz nukleáris technológia után kémkedett.

– A HTÜ összeállt az Örült Mágussal?

McLanahan nem felelt. Kutya a Nemzetbiztonsági Tanácsnál hallotta, hogy az Örült Mágus egy különleges összefegyvernemi „program”, amelynek résztvevői titkos hadműveleteket, valamint megelőző csapásokat hajtottak végre a Közel-Keleten. További, szükség esetén bevethető különítmények tartoztak hozzájuk, többek között Danny Freah Dreamlanden tartózkodó kis csoportja is, az Ostorcsapás; ezeknek elméletileg folyamatosan rendelkezésre kellett állniuk. Az Örült Mágus annyira titkos csapat volt, hogy még Bastian sem tudott róla sokat, ám McLanahan hallgatása arra engedett következtetni, hogy ráhibázott a HTÜ-vel való kapcsolatra.

– Természetesen Smith a tiéd lehet – szólalt meg Kutya. Kezében szorongatta félig megevett hamburgerét. Túl jó volt; arra csábította, hogy átgondolja előbbi gondolatát az emberek közötti egyenlőségről.

Letette a burgert, és eltolta magától a tányért. McLanahan megrökönyödve pillantott rá.

– Mire van még szükséged? – kérdezte az alezredes. – Úgy értem, a repülők közül. Az ördögbe is, itt vannak a világ legmodernebb fegyverei. Akarod a Cheetah-t? A Scorpion AMRAAM-Pluszt? Csak mondd, mi kell, és a tiéd.

– Jól hangzik.

– A légielő fontos része vagyunk – folytatta Kutya. – Nálunk vannak a katonai és magánvállalkozások legtehetségesebb kutatói. Egy egész bázisra való ultramodern fegyverem van, amelyek csak arra várnak, hogy bevessék őket.

– Én is itt dolgoztam, emlékszel? Úgy beszélsz, mintha meg akarnál győzni, hogy támogassam a költségvetéseket.

– Nem. Csupán a tényeket közlöm. Meg egy kicsit talán győzködlek is. De csak egy kicsit – ismerte be Kutya. – Mert ha egyszer használatba veszik a kacetokat, amelyeken dolgozunk, akkor soha senki nem próbálja többé bezárni a bázist.

– Ezek a kacetok még korántsem tökéletesek – jegyezte meg McLanahan. – Nekem elhíheted.

– Semmi sem teljesen kockázatmentes. Ha Dreamland megmarad... Nos, ott van az elemzésem, elolvashatod – tette hozzá, arra a jelentésre utalva, ami végül is ebbe a pozícióba juttatta.

– Miből gondolod, hogy még nem olvastam?

Kutya felállt.

– Vissza kell mennem dolgozni, Patrick. Bárkire van szükséged, vidd. Amit pedig a repülőkről meg a fegyverekről mondtam, komolyan gondoltam. Nálam is jobban tudod, mit ajánlhat fel Dreamland.

McLanahan megfontoltan bólintott.

– Add át Bree-nek az üdvözetemet, ha látod.

Kutya bólintott, majd sarkon fordult, és elindult az irodája felé.

* * *

Amikor a Megafortress zuhanni kezdett, Breanna először arra gondolt, hogy ez alaposan betesz majd a projektnek.

A rohadt életbe, nagy slamasztikában vagyunk!

A gép nem reagált a kormány mozgására. Bree utasította a számítógépet, hogy álljon vissza kézi vezérlésre. A HUD-on felvillant egy üzenet, aztán eltűnt.

– Számítógép, kézi vezérlésre visszaállni – ismételte meg Breanna nyugodtan, de közben észrevette, hogy a szerkezet ki-kapcsolt. A Kettes Erőd orral előre, egyenesen a föld felé tartott. A nehézségi erő egyre súlyosabban feszült nekik, és exponenciálisan növekedett. – Rendben, visszaállunk hidraulikus vezérlésre – mondta Bree nyugodt hangon, és az ülése jobb oldalánál lévő vaskos kar felé nyúlt, amellyel kiiktathatta az elektronikus irányítórendszert, és bekapcsolhatta a hidraulikát. – Chris, cserélj helyet dr. Ray-jel.

Gondolatai és cselekedetei zavaros egyveleggé olvadtak össze, a masszát felkavarta az adrenalin és a gravitáció. Mindkét kézzel megragadta a kormányt. Amikor a hidraulika működésbe lendült, teljes erejéből hátrahúzta, de közben vigyázott, nehogy a gép dugóhúzóba kerüljön. A motorok állapotáról semmit nem tudott, de gyanította, hogy nemsokára kigyulladnak. *Lehet, hogy máris égnek!*

Inkább érezte, mint hallotta a halk zümmögést. *Nem, még működnek...*

Chris bemászott mellé. Rubeo a pilótaülésbe kapaszkodott, és az elektronikai rendszerről magyarázott valamit. – Kikapcsoltak! Az összes számítógép leállt! – kiáltotta.

– Igen? Na ne etessen, doki! – csattant fel Breanna. – Ön is kapcsolódjon ki, és élvezze az utazást, kérem!

A problémának számtalan oka lehetett. *Most teljesen mindegy, mi okozta... Ezzel majd később foglalkozunk! Feltéve persze, hogy vissza tudom nyerni az irányítást.*

– Továbbra is zuhanunk – jelentette Chris tömören. – Ötezer alatt vagyunk, és közelítünk a négyezerhez. A háromezerhez.

Akár zérót is mondhatott volna. A repülőgép megremegett; átlépték a hanghatárt, és továbbra is gyorsultak. A szélvédőt barna homály takarta el.

Na, most kellene, hogy segítségünkre legyen az aerodinamika, gondolta Bree. A szélnek meg kellene emelnie a szárnyakat. Ha ez bekövetkezik, egyenesbe állunk, és azután már csak azzal kell törődnünk, hogy hogyan irányítjuk a gépet.

Érezte, megváltozik lendületük iránya. Ellenőrizte a trimmlapokat, hogy a kormányfelületek biztosan ne dolgozzanak a szárnykeresztmetszet ellen. A gép orra megemelkedett – a szerkezet röpképessége végül legyőzte a gravitációt.

– Jól van... Minden rendben, Chris?

– Igen, igen – válaszolta a másodpilóta, miközben a gép emelkedni kezdett, mint egy hullámvasút. A szélvédőt most a kék szín uralta el.

– Egyszerű volt – füllesztett a kapitány. A gép élesen balra fordult, mintha frizbivé akarna változni.

– Elvesztettünk egy motort. Nincsenek műszereink – sorolta Chris. – Sajnálom. Nem tudok áramot bűvölni a műszerfalba, egyszerűen nem lehet.

– Kezdd újra! Próbálkozz! – parancsolta Bree. A műszerek nélkül csak találgathattak, melyik motor szállt el. *Talán az egyes volt az, amelyik a balszárnyon, kívül helyezkedik el.* – Biztos, hogy az egyes lesz az.

– ~Ja. Nem indul. Újra megpróbálok... Semmi. – Chris a kelleetlenkedő számítógép helyett a tartalék kapcsolókkal próbálkozott.

– Állítsd le a négyest – utasította Bree a másodpilótát. – Ki kell egyensúlyozzuk magunkat, mielőtt baj lesz.

– Csökkentem a sebességet – jelentette Chris, és a gázkar felé nyúlt.

Bevált. A tolóerő csökkenése is a javukra dolgozott; lelassította a gépet, így könnyebb volt visszanyerni az irányítást.

Breanna ismét nyeregben érezte magát; uralta a gépet, nem pedig csak utazott rajta. Érezte, ahogy a szerkezet lenyugszik, és újra a kezébe adja magát. A Kettes Erőd olyan volt, mint egy csikó, amely ijedtében megugrott. Csak annyit kellett tennie,

hogy gyengéden megpaskolja az oldalát, megnyugtatja, és visszaviszi az istállóba.

Feltéve, hogy le tud szállni vele műszerek és kijelzők nélkül. A tartalék magasságmérőn és az iránytűn kívül semmi sem működött.

Aztán az iránytű is bizonytalankodni kezdett.

– A rádió áramkörei teljesen bedöglöttek, még a tartalékok is – jelentette Chris. Idegesen kapkodta a levegőt.

– Lehet, hogy el tudjuk őket látni árammal a távindító akkumulátorokról – szólt közbe dr. Rubeo.

Bree megfordult, és meglátta a fölé magasodó tudóst. Rubeo arca fehérebb volt a márványnál, de nyugodtan beszélt.

– Az árammegszakítók megengedik ezt? – kérdezte Breanna.

– Azt majd elintézem – felelte a doktor.

Mielőtt a kapitány bármit szólhatott volna, Rubeo kisietett a fülkéből, hátrament a fegyverállásba, ahol a Kettes Erőd átalakított számítógéprendszerei álltak.

A gép ismét oldalra sodródott. Breanna beletaposott az oldalkormány pedáljába, és ellentartott a kormányval.

– Még egy motort elvesztünk – fordult Chris felé.

– Ja.

– Rendben. – Elméletileg lehetséges egyetlen hajtóművel repülni, bár nem épp könnyű. Breanna eddig csak a szimulátorban próbálkozott ezzel. – Azt hiszem, ideje leszállni – mondta Chrisnek.

– Katapultálhatnánk...

– A legénység soha nem menne bele – csóválta a fejét Bree, elhessegetve az ötletet.

– Igazad van.

Egy kiszáradt tavat láttak maguk alatt. *Mindössze le kell tennem a gépet*, gondolta a nő.

– Megkezdjük az ereszkedést – közölte, és előkészítette a fékszárnyakat. – Futóművek?

– Nem tudom – válaszolt Chris, miközben minden látható eredmény nélkül rángatta a kart. – Lehet, hogy zuhanás közben beragadt a tartalék kibocsátó szerkezet.

* * *

Abban a pillanatban, amikor a Kettes Erőd zuhanni kezdett, Parsons főtörzsőrmesteren mellbevágó déjá vu érzés lett úrrá.

Vagy lehet, hogy a reggelire elfogyasztott extra adag szalonna miatt fordult fel a gyomra? *Nem, ezt már valóban átéltem!* Egy bazi nagy B-36-os fedélzetén utazott... Mikor is? Talán 1962-ben? Vagy 63-ban? Ugyanez történt. A motorok leálltak, ők pedig nyakig voltak a slamasztikában.

A B-36-os, az aztán repülőgép volt. 63 előtt kellett történnjen. Azokat az átkozott masinákat az ötvenes évek végén kivonták a forgalomból.

Parsons a hevederekbe akasztotta hüvelykujját, és várta, hogy a pilóta úrrá legyen a gépen. Nem sokra tartotta a katonaság nőnemű tagjait, különösen a pilótákat. De Rúzs más volt. Tudta, ő előbb-utóbb megoldja a helyzetet.

Olajos Kéz visszagondolt a B-36-osra, amely ugyanígy zuhant. Ha jól emlékezett, a repülőt súlyos villámcsapás érte, és a szél is alaposan megtépázta.

Most azonban tiszta égbolt alatt repültek. Viszont a kijelzőkön kihunytak a fények, tehát a régi esetet használhatta a jelenlegi helyzet modelljeként. *Mindig jó, ha van egy működőképes modellünk, mikor beleássuk magunkat egy problémába.*

A Convair hidraulikus vezérléssel működött – Olajos Kéz szerint ez számított igazi vezérlésnek. *Ilyesmi történt az E-3 teszgépeken is, öt vagy hat évvel ezelőtt.* Szokatlan baleset volt. A pilóta elvesztette a fedélzeti számítógépet. A robotpilóta irányította a gépet, de az az átkozott szerkezet is megkerült, és valahogy magával vitte az elektronikus repülésvezérlő rendszert. Vissza kellett állni kézi vezérlésre.

Aztán a kétülékes A-10-es jutott eszébe. Kiestek a hidraulikadugattyúk, és a pilótának két kézzel kellett visszanyomkodnia őket.

Az E-3 elvesztette az elektromos rendszerét. Átállt a tartalékra. Nem igazán nagy dolog. A futómű volt az igazi probléma. Hason kellett landolnia, mert a futómű egyszerűen nem akart előbújni. Az egyik idióta számítógép lezárta a nyílást. Ez a lehető legkomiszabb helyzet. Olyan hangja volt, mintha a pokol kapui nyílnának meg. Fém a betonon: mocskos egy zaj. Ezt még egyszer nem akarta hallani, különösen nem közelről.

Később rájöttek, hogy az átkozott vezetékek miatt történt az egész. Ha egyszerűen áthidalták volna a kiégett biztosítékot, a repülő rendben leszállhat. Ehelyett fél tucat ember közel egy hónapon át javíthatta azt a nyomorult masinát. Micsoda pazarlás!

A Megafortress felkapta az orrát, Olajos Kéz pedig hátra-zökkent az ülésben. *Rúzs gyorsan lecsitítja majd a gépet.* Addig is, csak a biztonság kedvéért, eljátszadozott a csatokkal.

Türelmesen kivárta, hogy a repülő vízszintbe álljon. Mikor már nem érte akkora terhelés a vén szerkezetet, a főtörzs kicsatolta a hevedereket.

– Nos, nagyra értékelném, ha előremásznál, és közölnéd a századossal, hogy amint tudom, helyrehozom az elektronikát – mondta a mellette ülő őrmesternek, miközben felmászott a fegyverállásba.

* * *

Zen éppen begördült a hangárok közé, amikor megszólalt a riadójelzés. Felnézett, és meglátta a Megafortress hatalmas fekete testét, amely egy pillanatra eltakarta a napot. Egy lépést hátragördült a székével, majd kezével védve a szemét felpillantott; tudta, hogy Breanna gépe az.

A felesége bajban van...

A gép billegett, szárnyai megremegtek, miközben széles ívben megfordult a bázis felett. Lassan balra fordult, mintha csak lógna a levegőben.

Zen fémest ízt érzett a szájában. Hátrébb lökte a székét, és felszegett fejjel nézte, amint a bombázó a távoli hegyek felé fordul. Egy Phantom közeledett délről. Egy pillanatig úgy tűnt, belerohan a Megafortressbe. Aztán Zen észrevette, hogy legalább ötszáz lábbal fölötte repül.

Egy évvel korábban a balesete mindent megváltoztatott köztük. Zen tudta, hogy a felesége próbálkozik, de azzal is tisztában volt, hogy csak idő kérdése, és az asszony rájön, nem képes szeretni egy félembert.

De akkor sem akarom, hogy Bree-nek bármi baja essen!

A Megafortress tovább közeledett a terület túlsó vége felé. Zen észrevette, hogy tucatnyi ember áll körülötte, és mind a repülőt bámulja. Valaki azt mondta, hogy elvesztették vele a rádiókapcsolatot. Másvalaki a sereg fegyveresztjeit említette, és megjegyezte, hogy a Kettes Erődnek elszállt a repülésvezérlő számítógépe meg az új hajtóműve. Hirtelen mindenki beszélni kezdett. Aztán egyszer csak mindenki elhallgatott.

Zen összerездült, amikor egy F-15-ös tűnt fel keletről. A Megafortress felé tartott. Izzadságcsepp gördült végig a hátán, amikor a két gép épp csak elkerülte az összeütközést.

Milyen átkozottul tehetetlen vagyok, gondolta magában.

* * *

Amikor Olajos Kéz hátraért, Rubeo fejét az egyik számítógépegységbe dugva hasalt a padlón.

– Elnézést, doki – mondta az altiszt, és lehajolt. – Mi a helyzet?

Rubeo a vezérlőpanel alól válaszolt.

– Megpróbálok megkerülni a megszakítókat, és az akkumulátorokból áramhoz juttatni a számítógépet.

Parsons bólintott. A tudós egy árnyalatnyival kevésbé tűnt arrogánsnak, mint szokott, és ez örömteli fejlemény volt.

– Ha megengedi, hogy vessek rá egy pillantást, azt hiszem, meg tudom csinálni. Csak annyi kéne, hogy kieresszük a futóműveket, és életre keltsünk egy-két berendezést.

– Rajta! – válaszolt Rubeo.

A főtörzs bekúszott a konzol alá. A szilárdtest-szabályozók a sínekhez csatlakoztak. A tartalékok külön sorban álltak, a jobb oldalon, és szabadon himbálóztak.

– A repülésvezérlő számítógép panelje a bal szélen van – magyarázta Rubeo.

– Eh, a számítógépre nem lesz szükségünk, doki – dörmögte Olajos Kéz, és kihúzta az egyik hosszú, keskeny műanyag tokba zárt akkusort. – Így is éppen elég problémát okozott...

Kés éppen felszállt a második eligazító repülésre, amikor meglátta, hogy a Megafortress irányíthatatlan zuhanásba bukik. Azonnal szólt a repülésirányítóknak, hogy állítsák le a forgalmat, és már is feljebb emelkedett, hogy ne legyen útban. Amikor ötezer lábnyi magasságból lepillantott, látta, hogy a fekete bombázó még mindig ereszkedik, még hozzá szemlátomást irányítás nélkül. Sem ő, sem a torony nem érte el a Kettes Erődöt a normális, illetve a tartalék frekvencián.

Újabb repülő került el az EB-52-est. Kés a tesztlégter déli határa felé húzódott. Amikor visszapillantott, látta, hogy a Kettes Erőd két motorral repül, ami épp csak ahhoz elég, hogy a levegőben maradjon. A futóművei még be voltak húzva, de ezt leszámítva úgy tűnt, hogy kényszerleszállást készül végrehajtani a kiszáradt tómederben.

Azzal pedig nagyot hibázna. Még működő futóművel, fékekkel és tartalék tolóerővel is beleütközne a hegyek lábánál álló sziklákba...

* * *

Amikor a sebességük hirtelen csökkenni kezdett, Breanna kis híján elvesztette uralmát a gép fölött. A futómű ajtaja kinyílt, a kerekek kiemelkedtek a gép testéből.

– Jézus! – szólalt meg Bree. A műszerfalon újra életre keltek a kijelzők.

– A doki helyreállította az áramellátást – mondta Chris, és gyorsan ellenőrizte a repülési adatokat. – Futóművek kint. Az irányítást átvették a tartalék áramkörök.

– Még mindig kézi vezérlésen vagyunk – közölte Bree. – És úgy is maradunk.

– Értettem! – vágta rá Chris. – A sebesség...

– Parsons főtörzs azt mondta, hogy megpróbálja visszahozni az áramot – kiáltotta közbe az őrmester, miközben bemászott a pilótafülkébe. A Megafortress még mindig egyenesen lefelé tartott.

– Szerintem sikerült neki – mormogta Chris.

– Rendben, megvan. – Breanna végre egyenesbe küszködte a repülőgépet. Vészesen közeledtek a lezárt légtér pereméhez, és ami még fontosabb volt: elfogytak a sima tómedrek, ahova leszállhatott volna; a talaj ismét sivataggá változott alattuk. A hegyek egyre közelebb kerültek.

– Meg kell fordulnunk – mondta Bree.

– Egy motor működik.

Bree-nek nem volt ideje kiagyalni egy szarkasztikus visszavágást; túlságosan lefoglalta, hogy a gépet valahogy a levegőben tartsa.

* * *

Kés finoman jobbra döntötte az Eagle-t, amikor meglátta, hogy a Kettes Erőd elfordul. A Megafortress egyik szárnya csak hajszálnyival kerülte el a sziklákat. A kerekei már kinn voltak, és látszólag alig félcsonyvi sebesség választotta el a lezuhanástól. De legalább még mindig a levegőben volt.

Az Eagle éles fordulóval a dőcögő bombázó mögé került, lelassított, majd ereszkedni kezdett. Ő is kiengedte a futóműveit, hogy eléggé lelassuljon, és párhuzamos pályára állt a Kettes Erőddel. Belátott a Megafortress pilótafülkéjébe. Rúzs fürgén dolgozott, előre-hátra forgolódott, miközben a személyzethez beszélt.

Legfeljebb húsz méter lehetett a két gép között. Kés egyik szemét Bree-n, a másikat a gépén tartotta, készen arra, hogy bármelyik pillanatban oldalra kapja az Eagle-t.

– Okét mutat nekünk – mondta az utasa, dr. Jennifer Gleason, az egyik számítástechnikai szakértő.

– Rendben, intsen vissza neki – bólintott Smith, kicsit előbbre húzódva, hogy jobban lásson.

– Lefelé mutogat.

– Jó. Kérdezze meg, hogy ura-e a gépnek. Tegyen úgy, mintha egy teherautót vezetne, és...

– Magamtól is rájöttem – vágott közbe Gleason éles hangon.

Dr. Gleason a húszas évei közepén járhatott, és hihetetlenül jól nézett ki; málnaszínű haja és elképesztően csinos alakja volt, egy jegesmedvét is felolvasztott volna. De Smith, akár csak a többi tudományos munkatársat, őt is beképzelt hólyagnak tartotta.

– Egy egytől ötig terjedő skálán nagyjából hármast mondanék – szólalt meg Gleason. – Csak egy hajtógépe működik.

– Hajtómű – javította ki Kés.

– Mi a különbség?

– Le tud szállni? – kérdezte Kés.

– Igen – felelte a tudós pillanatnyi csend után. – Azt hiszem, vissza akar fordulni.

– Széllal szemben akar leszállni – töprengett hangosan Smith. – Nem, várjon... ugye nem a fő leszállópályán akar landolni?

– Ezt meg hogy kérdezzem meg?

– Ott akar. Várjon. – Smith rádión közölte a helyzetet a toronnyal. Minden forgalmat leállítottak, a mentőalakulatok pedig készenlétben álltak.

– Az orosz Kronosz műhold miatt aggódik – magyarázta Kés az utasának. – Huszonöt perc múlva kerül fölénk. Ha a Megafortress túl távol száll le a hangároktól, a műhold kiszűrhatja. Ez a lány megbolondult.

– Miért?

– Nevetséges ilyen kockázatot vállalni. Egy perce még futóművek nélkül akart landolni, most meg úgy vezeti azt a gépet, mintha vasárnapi sétarepülésen volna.

– Maga mit tenne? – ripakodott rá Gleason.

Kés nem válaszolt. Ő is ugyanezt tette volna.

– A föld felé mutogat – mondta Gleason. – Köröz a kezével.

– Arra kér, hogy ellenőrizzük a futóműveit. Körözzön egyet az ujjával, mintha alá szállnánk, aztán kapaszkodjon!

– Rendben.

Kés, amint vette Gleason jelzését, hogy Breanna visszaingett, lebukott az Eagle-lel, és a hatalmas csatamadár alá került. – Futóművek kibocsátva és rögzítve – állapította meg.

– Jelzek nekik, hogy rendben – nyugtázta a nő.

Kés odébb húzódott, hogy elég helyet adjon a Kettes Erődnek manőverezésre. A gép már csak bukdácsolt a levegőben, egyetlen motorja a végkimerülés határán járt.

A bombázó egy pillanatra megtorpant, majd összeszedte magát, és egyenletesen ereszkedni kezdett.

– Sikerülhet neki? – kérdezte Gleason.

– Nem tudom – válaszolta Kés őszintén.

Kés felbukkant a Megafortress jobb oldalán, majd távolabb kormányozta az Eagle-t. Sokkal kényelmesebb lett volna, ha van rádiójuk, de az őrnagy utasa okét intett nekik. A kerekek leszállásra készen álltak.

– Futóművek rendben – jelentette Chris. – Tehát hihetünk ezeknek az idióta kijelzőknek.

– Inkább kételkedem – felelte Breanna. – A hőmérséklet kritikus az egyetlen működő motorban.

– Talán rá tudjuk venni Parsonst, hogy kimásszon a szárnyra, és javítsa meg – mondta Chris.

– Ha megkérnénk, valószínűleg meg is tenné. – Breanna finoman bedöntötte a gépet, amely a következő másodpercben úgy megremegett, mintha ördögök táncolnának a szárnyán. Bree visszahúzta a kormányt, és lecsillapította a vibrációt.

A forduló után a gép pontosan egy vonalban állt a leszállópályával.

– Szerencsés napod van – jegyezte meg a másodpilóta.

– Ezt majd inkább rád fogom.

– Két mérföld – közölte Chris. – A hármas motor már a pirosban van.

– Innen akár már vitorlázhatunk is – lódította Bree.

A világ népességének nagyon kis hányada születik pilótának. Vannak, akik a genetika fura szeszélyéből vagy a biokémia rejtélyeinek köszönhetően az ösztöneikre hagyatkozva is képesek repülni. Van egy különös érzékük, amelynek segítségével műszerek nélkül is meg tudják mondani, hol vannak, és mit tesz a gépük a következő pillanatban.

Breanna nem tartozott közéjük. Neki meg kellett dolgoznia a képességeiért. Sok száz órát töltött el a B-52G-k és H-k fedélzetén, és több mint négyezret a Megafortresst utánzó szimulátorokban. Akkori tapasztalatai közt eltemetve bujkált néhány emlék, amelyek valamelyest hasonlítottak a jelenlegi szituációra.

Valamelyest hasonlítottak, de nem ugyanilyenek voltak. Semmi nem képes utánozni egy magányosan működő motor panaszos sírását, amint száz tonna műanyagot, fémeket és eleven húst vonszol át a sivatag egén.

És semmi sem képes utánozni az ember gyomrában feltámadó szorongást...

– Sikerülni fog! – kiáltotta Chris, amikor ereszkedni kezdtek. – Igen!

– Sima ügy – mondta Bree, és érezte, hogy éppen megfelelő sebességgel halad. Érezte, hogy menni fog a dolog, és érezte azt is, hogy a kerekek pillanatokon belül megérintik a betont. Kézben tartotta a dolgokat.

Vajon Jeff is így érezte magát, mielőtt a Flighthawk levágta a szárnyát?

A gondolat elillan. A kerekek az egyes leszállópálya felszínéhez értek. Zökkentek egyet, de Bree ura volt a helyzetnek. Finoman húzta be a fékeket, mert nem akarta elégetni a gumikat, és tudta, hogy elég helyük van biztonságban és egy darabban megállni.

* * *

Zen a hangár árnyékában ült, és mereven bámulta a betont. Hallotta a szirénák visítását. Hallotta, ahogy a mentőjárművek a leszállópálya felé indulnak, amikor a viharvert Megafortress megállt. A bázison mindenki ezt a jelenetet figyelte.

– Lent van! Lent van! Rendben leszálltak! – kiáltotta valaki. Zen megfordult a székével, és a Megafortress felé rohanó tömeg nyomába eredt.

Vajon akkor is így viselkedtek, amikor ő lezuhant?

Nem. Az tragédia volt. Ez... ez valahogyan diadalmenetté változott. Mindenki kiáltozott, ujjongott és tapsolt. A hatalmas EB-52-es nyugodtan és könnyedén gördült a hangár felé.

Aki azt hitte, hogy Ken James, az az átkozott orosz kém, ki nyírta a bázist, igencsak meglepődött volna, ha látja ezt az önfeledt ünneplést a hangár felé forduló Kettes Erőd körül. Ilyen volna egy demoralizált sereg? Egy elcsüggedt csapat? Ezek a legjobbak legjobbjai, és ha slamasztikába kerülnek, akkor nem haboznak összefogni. Zen érezte, hogy szétárad benne az adrenalin. Ki akarta venni a részét az ünneplésből. Mindenfelé ko-

csik száguldoztak, dudáltak, szirénáztak; két-háromszáz izgatott ember sereglett elő, hogy Dreamland túlélését ünnepeljék. Mert Breanna sikeres landolása az ütött-kopott géppel valami módon a bázis jövőjének metaforájává változott. Zen érezte.

Bree pedig él, hála istennek!

Hihetetlenül megkönnyebbült. Sőt, annál többet érzett. Szerette a feleségét.

A Megafortress közvetlenül a hangár előtt állt meg. A lelkes tömeg azonnal körbefogta. A gép hasán kinyílt az ajtó, és megjelent a létra.

– A leszállóhídon jöjjenek! – kiáltotta valaki.

Üdvrivalgás tört ki, amikor az első utas, egy őrmester, felült a gép alatt. Az elnököt sem üdvözölhették volna melegebben, mint Breannát, aki utolsóként szállt ki.

Zen közelebb gurult. Öt lépésre volt a lépcsőtől, amikor Mack Smith elrohant mellette. Smith közvetlenül a Kettes Erőd mögött érkezett, és pár másodperccel utána szállt le.

Zen lefékezett. Smith a repülőtől egy lépésnyire érte utol Bree-t. Felkapta, és úgy ölelte át, mintha a kedvese volna. Egy-két ember Zen felé fordult, aki úgy tett, mintha semmit sem látott volna.

Amikor a nő végre odaért hozzá, már képes volt ellazítani megfeszített állkapcsát. Bree úgy mosolygott, mintha nem tudná, mit látott az előbb a férje.

– Jeff!

– Örülök, hogy jól vagy – üdvözölte Zen, miközben a felesége átölelte. Amikor elhúzódott, ismét kellemetlen, fémes ízt érzett a szájában.

* * *

– Átkozottul jól csináltad azt a leszállást – mondta Breannának az apja néhány óra múlva a parancsnoki irodában. A lány ruhája csatakos volt a veritéktől; a rögtönzött ünneplés

és a sorozatos beszámolók közepette még zuhanyozni sem volt ideje. – Átkozottul jól.

Bree megremegett, csak ekkor kezdte megérezni a történetek súlyát.

– Azt hiszem, Parsons főörzs mentett meg minket – felelte halkán. – Ő és Rubeo. Kitalálták, hogyan hidalják át a kiégett biztosítékot.

– Különös, Parsons nem is szólt erről. Meg az a hengegő alak, Rubeo sem. Ferris százados azt mondta, hogy abban a pillanatban átvette az irányítást, amikor a számítógép kikapcsolt. Kivizsgáljuk az ügyet. Lehetséges, hogy a sereg fegyvertesztje tette tönkre a berendezést, de néhány mérnök azt állítja, hogy a múlt héten már volt némi probléma a számítógép csatlakozóival. Gyanítom, eltart majd egy ideig, amíg ennek utánajárunk. A repülőgépek pedig idelelni maradnak, amíg konkrét választ nem kapunk.

Breanna bólintott. Eszébe jutott, hogy valami érzélgőset kelene mondania apjának, de a szavak csak nem akartak előjönni.

– Szép volt, Bree – kezdte Kutya. – Szép volt, és... – Nyilván folytatni akarta, de egyszerűen nem ment a dolog. – Igazán jó munkát végzett, százados! – bökte ki végül.

– Köszönöm, apa – bólintott Bree, majd gyorsan sarkon fordult, és kilépett az irodából, mert nem akarta, hogy apja sírni lássa.

WASHINGTON D.C.

OKTÓBER 10. 20:30

Jed Barclay összefonta karjait, hogy melegen tartsa magát vékony kabátjában. A puccos Georgetown étterem előtt álldogált. Eszébe jutott, hogy bemegy, és ott vár, de tudta, jelenlétével akaratlanul is figyelmeztetné a vendégeket, hogy valami komoly dolog van készülöben. Főnöke, a nemzetbiztonsági tanácsos, Deborah O'Day, pedig nem örülne ennek.

Barclay New Englandben – pontosabban a Harvardon – töltötte az utolsó két telet, és megpróbálta meggyőzni magát, hogy egyáltalán, nem is kellene fáznia; a washingtoni október határozottan enyhe volt a massachusettsihez képest. Huszonkét éves teste azonban minden lelki tréning ellenére reszketett a hidegben.

Vége O’Day – tengerészgyalogos testőre kíséretében – kilépett az étteremből. Megtorpant, amikor meglátta Barclayt.

– Jed! Mit keres maga itt?

– Én, izé... Úgy gondoltam, ezt minél előbb látni kívánja, asszonyom – mondta Barclay. Kinyújtott kezében egy barna borítékot tartott.

O’Day átvette, és egy antik utcai lámpa fénykörébe állt vele. Eközben partnere – Brad Elliott, a nemrég visszavonult háromcsillagos tábornok – is kilépett az épületből. Jed biccentett a tábornok felé, aki kedvetlenül viszonzta üdvözlését.

– Az iráni bázisról van szó – tette hozzá Jed segítőkészen.

– Igen. Köszönöm, Jed. De mit keres itt, az irodán kívül ezzel a felvétellel? – kérdezte a nő.

– Nem bizalmas. Az orosz műholdról érkezett.

O’Day messzemenően helytelenítette az ilyen kitérő válaszokat. Az oroszok néhány műholdfelvételüket időnként az egyik európai szolgálat rendelkezésére bocsátották, így természetesen a Nemzetbiztonsági Hivatal is hozzájuk férhetett. Elsősorban mezőgazdasági szempontból voltak hasznosak, de mivel olykor az amerikai hírszerzés által *lefedetlennek* számító területekről készültek, néha kifejezetten érdekesnek bizonyultak. Mivel nyitott forrásból származtak, nem volt tilos kihozni őket az irodából.

– Lebontották a kilövőállásokat – állapította meg O’Day.

– Igen, asszonyom. A kép két napja készült.

– És most hol vannak?

– Nem tudjuk biztosan. Úgy értem, a CIA bizonytalan, a Pentagon pedig... Nos, ők azt mondják, nem kell aggódnunk. De én... hát én sem tudom.

– Nem azért dolgozik nálam, hogy megtartsa magának a véleményét. Ki velem! Hideg van idekint.

– Igen, asszonyom. Nos, nehéz pontosan meghatározni. Úgy értem, mivel javítási célokból két hete kikapcsoltuk a fő műholdunkat, a többi által készített képekből kell összeraknunk, mi történik Északkelet-Afrikában. Ez meg a felhők...

– Jed! – szakította félbe főnöke szigorú hangon.

– Három nappal ezelőtt két tankhajó indult el Bandarból. Szomália felé tartanak.

O’Day nem kérdezett többet.

– Lépjen kapcsolatba az Őrült Mágussal – rendelkezett. – Vessék be a Vassulyomot és minden más egységet, amelyre szükségük van. Egy órán belül bent leszek az irodában! Igyekezzen!

DREAMLAND

OKTÓBER 10. HELYI IDŐ SZERINT 17:30

Kitárult a kézifegyverek laboratóriumának vastag ajtaja. Danny Freah az ősz hajú asszonyra pillantott, aki olyan öreg volt, hogy akár a nagyanyja lehetett volna.

– Üdv – mondta. – Freah százados vagyok. Az egyik mérnökkel, dr. Klondike-kal van találkozóim. Lehet, hogy késtem egy keveset – tette hozzá bocsánatkérően.

– Két órát késtem, százados – jegyezte meg az idős hölgy, és hátrább csoszogott, hogy beengedje a fiatalembert. Ősöreg, szürke laborköpenyt viselt, amely úgy állt rajta, mint egy házi-köntös. – Szerencsére előre szóltak nekünk, hogy maga mindig ilyen lassú, amikor épp nem lőnek magára. Kerüljön beljebb.

Danny zavarodottan elmosolyodott, és belépett a hosszú, keskeny előtérbe. Az acélajtó hangtalanul a helyére csusszant

mögötte. Nehezeére esett visszafogni a lépteit és nem legázolni a hölgyet.

Az utóbbi néhány napban megtudta, hogy Brad Elliott vasmarokkal irányította Dreamlandet, és nemcsak hogy a legjobbak legjobbait toborozta maga mellé, de elejét vette mindenféle sumákolásnak is. Nem engedett a politikai nyomásnak, és csak kevés „szívességet” tett az üzletfeleknek. Ám ez az idős hölgy nyilván kivételt képezett; bizonyára valakinek a rokona, és azért kapott itt állást, hogy ne kerüljön az utcára, vagy, hogy ledolgozhassa a nyugdíjig hátralevő éveket. A százados örült ennek – jó volt tudni, hogy még a kemény, háromcsillagos Elliottban is van együttérzés.

– Erre legyen szíves, százados – mutatta az utat az asszony, és egy hatalmas, betonfalú helyiségbe vezette.

A csarnok lőtér volt, legalábbis erre utaltak a távolabbi falnál elhelyezett céltáblák. Egy méretes fémdoboz felé tartottak, amely leginkább szerelőládára hasonlított.

Mikor lesz itt dr. Klondike? – kérdezte Danny. – Lehet, hogy gyakorolok egy kicsit, amíg ideér.

– Én vagyok Klondike – hangzott a válasz.

Danny hitetlenkedve nézett rá. A hölgy egy kulcsesomót vett elő a zsebéből, kiválasztotta az egyik kulcsot, és kinyitotta a fémszekrény egyik alsó fiókját. Egy M40A-t vett elő. Danny meghökkenve pillantott a tengerészgyalogosok kedvenc puskájára.

– És melleleg nem vagyok doktor. A nevem Anna.

– Ez igaz? – csodálkozott Danny, miközben az asszony a kezébe adta a fegyvert.

– Akármit gondol is a tengerészgyalogságról, százados, hadd biztosítsam, hogy nem akad párjuk, amikor a fegyverek kiválogatásáról van szó – mondta a hölgy. – Meggyőződhet róla, hogy a 700-as Remington-modell az egyik legjobb elérhető váz a precíziós lőfegyverek számára. Esetleg furcsának találhatja, hogy a fa részek helyett üvegszálás műanyagot használ-

lunk, de jusson eszébe, hogy a tengerészgyalogság tipikusan nyirkos, sőt olykor egyenesen nedves környezetben kénytelen dolgozni.

Danny még mindig nem volt biztos benne, hogy nem egy ravasz tréfa áldozata, amelyet valamelyik embere vagy esetleg maga Hal Briggs eszelt ki. Kézbe vette a puskát. A fegyverrel kapcsolatban nem volt kérdése. A durván tizennégy és fél font súlyú, huszonnégy hüvelykes csövű fegyver vitathatatlanul módosított Remingtonnak tűnt. – Hol van a távcső? – kérdezte.

– Amikor a pontosságról volt szó, nem volt ilyen türelmetlen – korholta Klondike, és bezárta a fiókot. Egy másik szekrényhez tipegett, ahonnan kivett egy torpedó alakú távcsövet. Egy harmadik szekrényből egy csatlakozókábellel ellátott célzókészüléket keresett elő.

– Hogy működik? Lézerrel? – kérdezte Danny a távcsövet vizsgálva.

– Nem igazán – felelte az idős hölgy, és kivette a kezéből a szerkezetet, majd a fegyverre csatolta. Matatott valamit két csavarral oldalt, a célzókészülékbe pillantott, hunyorgott kicsit, majd motyogott valamit, és újra igazított a két csavaron, végül megpaskolta a távcső tetejét. – Tessék – mondta. – Hozok magának néhány tárat. Ott van a céltábla. Gondolom, magától is megtalálja.

A hatvanas évekből származó, Redfield-távcsővel felszerelt M40-es sokak szerint minden idők legjobb mesterlövész-puskái közé tartozott. Egyszerű, éppen ezért szélsőséges környezetben is megbízható volt. A közepes képességű céllövőkől nem csinált mesterlövészt, viszont egy képzett mesterlövészt hatékony és halálos gyilkoló géppé változtatott. A távcsövet kifejezetten a fegyverhez készítették, a megfelelő távolsághoz és szélerősséghez lehetett állítani, és kitűnő képet is biztosított a lövészeknek.

A célzókészülék képe homályos volt.

– A saját ízlése szerint szabályozhatja be – magyarázta Klondike, amikor visszatért, és látta, hogy Freah mogorván piszkálja a távcsövet. – Próbálja ki, mielőtt visszautasítja, százados. Azt mondta, hogy egy korszerű mesterlövészfegyverre van szüksége.

Danny továbbra is kételkedve szorította vállához a puskát, és álló pozícióból készült löni. A szerkezet a hagyományos távcsőéhez hasonló képet adott, csak nem kör, hanem ovális alakút. A célkereszt alatt egy felirat elárulta, hogy a célpont pontosan száz méterre van. Danny nekigyürkőzött és tüzelt.

Pontosan a célfeketébe talált. – Ez igen!

– Ó, kérem. – Klondike a célpontot mozgató kapcsolóhoz lépett, és még száz méterrel hátrébb küldte a céltáblát. – Rajta!

Danny ismét a közepébe lőtt.

Anna ismét megnyomta a gombot, és a céltábla ezúttal csaknem eltűnt az alagútban.

– Érintse meg a vizor alsó felét – tanácsolta Klondike.

– Itt?

– Szabad lesz, százados? – Az idős hölgy felnyúlt, és megérintette a műanyag panel szélét közvetlenül Danny arccsontja mellett. A célkereszt alatt rögtön megjelent a távolságot jelző felirat.

Ötszáz méter.

Danny ezúttal elvétette. Egy teljes centiméterrel.

Klondike a homlokát ráncolta.

– Lehet, hogy hozzá kell szokni a fegyverhez. Általában hétszáz méternél kezd veszíteni a pontosságából. Ez persze képzettség kérdése, és a megfelelő lőszert kell kiválasztani. Nem bántottam meg, ugye, százados?

– Hogy a pokolba működik? – kérdezte Danny. – Lézerrel?

Klondike megcsóválta a fejét.

– Fókuszált elektromágneses impulzusokkal. Két jellel meg a Doppler-effektussal. Ha lézerrel működne, problémát okozna üvegen vagy vízen át célozni.

– Üvegen át is működik?

– Manuális korrekció nélkül. Természetesen bizonyos korlátok között. A szerkezet alkalmatlan kétdimenziós alakok leképezésére, a vékony tárgyak problémát okoznak neki. Hatvankét méterről már nem lehet leolvasni vele egy útjelző táblát sem. A távolságmérés a két radarhullám frekvenciakülönbségén alapul. A készüléknek a HARM-hoz hasonló rendszerek sem tesznek jót, ugyanis be tudják mérni a hullámok alapján. Amíg nem tökéletesítjük az intelligens lövedékeket – ha egyáltalán sor kerül erre –, ez a legpontosabb elérhető kézi ballisztikus eszköz. Ezt az átalakítottam a csövön is – tette hozzá az asszony. – És persze a lövedékek is az enyémeik.

– Hat emberem van az Ostorcsapás csoportban – mondta Danny. – Mindannyiukat szeretném kiképezni a használatára.

– Ez egy mesterlövészfegyver, százados. Persze egy napon talán sorozatgyártásba kerül majd... De most csak ez az egy darab használható belőle.

– Akkor is szeretném, ha látnák, már ha ez lehetséges. – FreaH csapata, az Ostorcsapás, elit alegység volt, amelynek tagjait több feladatra is kiképezték. Az elmúlt hat hónap során alakultak, és még nem vettek részt éles bevetésben, csak egy gyakorlaton. Elvárás volt, hogy mindegyikük képzett legyen a többiek feladatában is, és pillanatok alatt át tudják venni egymás szerepét.

– Ahogy óhajtja. Gondolom, testpáncélzatot is akarnak majd – vetette fel Klondike.

– Vannak golyóálló mellényeink.

– Kérem, százados. – Az asszony megcsóválta a fejét. – A mellényeik KM2-ből készültek, igaz?

– Nos...

– Több mint huszonöt fontot nyomnak, és nem hiszem, hogy az embereinek akár a fele viselné őket, akármi legyen is a parancs vagy a helyzet. A mi páncéljaink viszont bór-karbon lemezekből készültek, és egy könnyebb kevlárszármazékából.

Sajnos ezek kevésbé hajlékonyak, így egyelőre még csak mellényeink vannak. Viszont a súlyuk nem éri el a tíz fontot, és képesek megállítani egy közvetlen közletről kilótt harmincas kaliberú lövedéket.

– A magáé vagyok, Annie! – kiáltott fel Danny.

– Ne pimaszkodjon – szólt rá Klondike, és kivezette a századost a teremből.

DREAMLAND

OKTÓBER 11.

Bastian alezredes körbejárta a B/3 fejlesztőhangárban álló vaskos repülőgépvázat, és megpróbálta elrejtteni rosszsallását Rubeo és a többiek elől, akiket a tudós összecsdődített a rögtönzött megbeszélésre. Bastian szerint az F-119-es úgy nézett ki, mint egy repülő tutaj.

Még hozzá a teljesítményadatai szerint *egy éppen csak repülő* tutaj. Mike Janlock, az egyik aeronautikai mérnök, a BMI-műgyanta szárnyak szakértője épp azt magyarázta, hogy a gépet néhány változtatással kiváló támadófegyverré változtathatnák. Ám ezek a változtatások azt jelentenék, hogy anyahajók fedélzetén nem lehetne használni, és valószínűleg a tengerészgyalogság sem kapná meg a várt, teljes felszálló tömeggel függőlegesen felemelkedni képes repülőgépét.

Janlock és a többiek újra meg újra kihangsúlyozták, hogy az F-119-es szerkezete három igen jó repülőgép lehetőségeit rejtje magában. Válasszon egyet – egye fene, válasszon kettőt –, és Amerikáé lesz a legmodernebb repülőgép, amely a következő két évtized során a legkülönbözőbb harci feladatokat is meg tudja oldani.

Kutya azonban egyértelmű parancsokat kapott. Mindhárom fejlesztést folytatnia kellett. A Kongresszus annyira a szíven viselte ezt a projektet, hogy az érintett bizottság előző nap há-

romszáz százalékos emelést szavazott meg az F-119-es költségvetésének.

Ugyanakkor, a bizottság elnöke és Ms. O'Day indítványára, elhalasztották a Dreamland jövőjéről való döntést.

Ha Dreamland megmarad, akkor hatalmas összeget kaphat az F-119-es fejlesztésére szánt pénzből. Bastian új „összállományi” kintinjai – melyeknek máris nagy sikerük volt – tíz éven át olyan pompás ételeket szolgálhatnának fel, amelyeket csak akarnak.

De akkor is: ez a gép egy repülő tutaj. A média az ilyenek miatt vádolja pénzpocsékolással a Pentagont.

– Mit is mondott, alezredes? – serénykedett Rubeo.

– Egy strapabíró utántöltő gép – ismételte meg Bastian. – Az elgondolás szerint a KC-10 Extendert és a HC-130-ast kellene felváltania. A JSF-projekthez csatoljuk.

– Tehát lassúnak és gyorsnak kell lennie – szögezte le Janlock.

Nem viccből mondta, de mindenki nevetett. Kivéve természetesen Rubeót.

– Komolyra fordítva a szót, ha volna egy gépünk, amely helikoptereket és repülőgépeket is el tudna látni üzemanyaggal, legyenek azok harci helyzetben vagy szállító repülésen, komoly adu lenne a kezünkben – magyarázta Bastian, lecsendesítve a társaságot. – Tapasztalatból tudom, hogy egy sérült vadászgép nem könnyen éri el a tankoláshoz szükséges magasságot és sebességet. A KC-135-ösök és a KC-10-esek pokoli jó munkát végeztek az öbölháborúban, és olyan dolgokat vittek véghez, amelyekre technikailag nem lehettek volna képesek. Tucatnyi életet megmentettek, és tízszer eny-nyi repülőgépet. Tehát végső soron arról van szó, hogy sokkal kevesebb özvegy és árva lehetne az országban. Tisztában vagyok azzal, hogy ez meglehetősen rendhagyó ötlet, de tudom, hogy maguk mire képesek.

Rubeo kivételével, aki a szokásos durcás maszkját viselte, a tisztek és mérnökök buzgón bólogatni kezdtek. Ilyen összefüggésben még soha nem gondoltak erre a problémára.

– Mi volna, ha szétszednénk a C-17-est? – kérdezte Jeremy Winters, egy magas, sasorrú mérnök, aki vastag drótkeretes szemüveget viselt. – Jó a teherbírása, és rövidtávon is fel tud szállni, úgyhogy előretolt támaszpontokról is lehetne használni.

– Badarság – ellenkezett Rubeo.

– Rendben, doki – vágta rá Bastian, akinek elege volt a tudós krónikus pesszimizmusából. – Maga mit javasol?

– Ez attól függ, mi a cél – felelte a doktor. Úgy csücsörített az ajkaival, mintha citromba harapott volna. – Ha az a célunk, hogy valahogy megtartsuk a költségvetést, akkor az lesz a legjobb, ha minden repülőnről azt mondjuk, hogy utántöltőként akarjuk használni.

– Ebből elég! – csattant fel Bastian. – A politikát bízzák rám. Itt most valódi ötletekre van szükségem, nem a Kongresszus elé vihető maszlagra.

– Alezredes, mindketten jól tudjuk, hogy a JSF megmentheti az életünket. – Rubeo szemlátomást nem akart meghátrálni. – És meg kell hagyni, hogy ez a gép egy teve. Tehát a legoptimálisabb megoldás egy másik teve volna. Ám ami a túlélőképes utántöltő gépet illeti... – A tudós hangja egy oktávval magasabb lett, és végre komolyan kezdett beszélni. – A C-17-es nagy és könnyen eltalálható célpont. Ezen nem lehet változtatni.

– Védhetné kíséret – javasolta Smith. – Szükség lesz rájuk a JSF miatt.

Smith rá cseppet sem jellemző módon keveset beszélt. Kutyta sejtette, hogy a pilóta azért nem akar hozzászólni a JSF témájához, mivel a bázis elhagyására készül.

– Lapul a polcunkon egy projekt tanulmány a túlélőképes nagy hatótávolságú utántöltőről – szólalt meg Nancy Cheshire őrnagy. – Az alacsony sebességű utántöltés megoldásán még

dolgozni kell, de a közel hangsebességnél, nagy magasságban történő tankolást meg tudja oldani.

– Melyik ez a gép? – kérdezte Bastian, még mindig Rubeót bámulva.

– A Megafortress KC.

Rubeo már nyitotta a száját, hogy ellenkezzen, de Cheshire megelőzte.

– Készítettünk néhány vázlatot két évvel ezelőtt, de végül semmi sem lett az egészből. Az alapötlet egy olyan gép volt, amely illeszkedik a repülő csatahajó koncepciójához, és ellenséges környezetben is fel tudja tankolni a Megafortresse-ket – magyarázta. – A túlélőképesség fontos szempont volt, és tudom, hogy a gép ebből a tárgyból jelest kapott.

– A Megafortress feltámad halottaiból – jegyezte meg Rubeo.

– Mi kifogása van az ötlet ellen? – kérdezte Bastian a tudóst.

– A konkrét repülő ellen semmi – felelte Rubeo, meglepve Bastiant. – Nekem magával az elgondolással vannak problémáim. A Megafortress, mint minden ember vezette repülőgép, felesleges. Alezredes, ha mindenáron az F-119-es után akar kötni egy projektet, akkor válassza inkább a Flight-hawkot. Azoké a jövő.

– Ezt már körbejártuk egyszer – mondta Bastian. – Különben is a robotrepülőgépek nem tudják utántölteni magukat.

– Badarság. Egyszerűen még nem gondoltuk végig elég alaposan a problémát.

Kutya éreztetni akarta az embereivel, hogy szabadon hallathatják a hangjukat. Nem akarta fejbőlintókkal és stréberekkel körülvenni magát, és azt is tudta, hogy egy Dreamlandhez hasonló helynek a szokásosnál valamivel lazább fegyelemre van szüksége, hogy működhessen.

De Rubeo túlfeszítette a húrt.

– Nagyra becsülöm az észrevételeit, ha a hangnemét nem is – jelentette ki végül Kutya. – A robotrepülőkről szóló vita jelen

pillanatban azonban nem fontos. – Visszafordult Cheshire őrnagyhoz. – Hogy állnak a programmal?

– Nem emlékszem, hogy egy vagy két próbarepülést hajtottak-e végre – felelte az őrnagy. – De biztos vagyok benne, hogy nem tartana sokáig leporolni a terveket.

– Az a gép eléggé vad légörvényeket kavart – vetette közbe Janlock. – Nem volt könnyű úrrá lenni rajta, hogy biztonságosan repülhessen. Mindannyian láttuk, milyen nehéz volt vezetni repülésvezérlő számítógép nélkül. Ha nem Bree ül a kormánynál, elvesztettük volna.

– Jó – bólintott Bastian. – Járjunk utána.

– Nem lehetünk száz százaléig biztosak abban, hogy a Kettes Erőd esetében a feszültségnövekedést a sereg fegyvertesztjei okozták – szólalt meg Jennifer Gleason, az egyik számítás technikus. Elsődleges feladata ugyan a Flighthawkok tökéletesítése volt, de részt vett a Kettes Erőd fedélzeti számítógépeinek megtervezésében is. – Legalább három másik lehetőséggel is számolnunk kell. Komolyan végig kell mennünk a teszteken, hogy biztosak lehessünk.

– Én biztos vagyok benne, hogy az volt a gond – erősködött Cheshire. – De pajzsokkal meg a tartalék vezérlőrendszerrel megelőzhetjük a hasonló eseteket. A Kettes Erőd ma délután készen áll a próbarepülésre.

Bastian az órájára nézett. Kevéssel múlt tíz óra.

– 18:00-ra tudni akarom. Lehetséges?

– Feltétlenül, uram – felelte Cheshire. – Bree már most kezdhet készülődni. – Az őrnagy Gleasonhoz fordult. – Együttal lefuttathatjuk a maga tesztjét is.

Gleason kelleltenül bólintott.

– Tehát ez az első választásunk – állapította meg Bastian. – Ha jól értem, a második lehetőség a C-17-es volna.

– Nem a mi projektünk – „sziszegte Rubeo. A célzás nyilvánvaló volt: egy C-17-es utántöltő nem segítene Dreamlandnek abban, hogy megmaradhasson.

– Nos, ezzel nincs mit tenni – mondta Kutya. – Akinek más ötlete van, az tudassa velem, amilyen hamar csak lehet.

Viszont addig is vágjunk bele ebbe.

* * *

Néhány órával később Kés ugyanabban a hangárban, az F-119-es pilótafülkéjében ült és a biztonsági tiszt zöld jelzésére várt. Egy orosz műhold éppen akkor haladt el felettük. A szatellit egy öreg Kronosz-modell volt, amely nem képes egyméteresnél jobb felbontásra, de Dreamland működési szabályzata szigorúan megtiltotta, hogy az F-119-es a kifutópályán legyen, amikor a kémhold felettük van.

Smith általában alig várta, hogy indulhasson, ám ezen a napon nosztalgikus hangulatban volt. Mielőtt felöltözött, hallotta, hogy sürgősen jelentkeznie kell az A századnál, mert várja egy hely a légierő egyik személyszállító gépén, amely tízkor indul a Nellis támaszponttól. *Tehát ez lesz az utolsó repülésem Dreamlanden és az F-119-esen...*

Nem lepődött meg a kongresszusi bizottság F-119-essel kapcsolatos határozatán. A projekt számos érdekeltje több mint 150 választókerületre gyakorolt befolyást, tehát a döntéshozók hatalma nagy volt, de ész dolgában nem álltak ilyen jól.

Úgy érezte, nincs vesztenivalója a JSF-projektnél. Ha a program folytatódik, és az F-119-es végül gyártásba kerül, a papírjaira feljegyzik majd, hogy ő is segített a létrehozásában. Ha felszámolják, mint halva született ötletet – mert szerinte igenis az volt –, akkor is bármikor takarózhat azzal, hogy ő ezt előre látta, és még idejében kiszállt. Az utolsó jelentését pedig olyan homályosan fogalmazza meg, hogy az bármelyik helyzetet alátámaszthatja. Ő maga pedig időközben részt vesz néhány valódi bevetésen, és valószínűleg jó pontokat szerez. Szépen, nyugodtan tovább építheti a karrierjét.

Ezt a játékot már jól megtanulta.

A hangár elejében álló hadnagy beleszólt az adóvevőjébe, majd intett a legénységnek. Az F-119-es előtt álló vontató beindította a motorját, Kés pedig kieresztette a fékeket, és elindult a kifutópálya felé. A gép motorjait külső áramfejlesztőről kellett beindítani. Hárman tolták oda a generátort, amikor az F-119-es és a vontató kocsi megállt a hangár előtt. Gyorsan mozgott; az altisztjük intett. Kés gépének motorjai felpörögtek.

A pilóta ellenőrizte a berendezéseket, abban a kényelmes iramban, amelyet az öbölháború idején fejlesztett ki magában. Amikor végzett, felszállási engedélyt kért és kapott a toronytól. Megpaskolta sisakja tetejét, hogy szerencséje legyen – ez felszállás előtti rituáléjának szerves része volt –, majd a 34-es kifutópálya felé gördült. A kék biztonsági fényekkel és sárga „Kövess” feliratokkal felszerelt fekete Hummer mutatta az utat. A pálya keleti oldala mellett ideiglenes irányítótornyot és megfigyelőállást építettek ki, hogy figyelemmel kísérjék repülését.

Amikor a kísérő kocsik elkanyarodtak, Kés a pilótafülkére összpontosította figyelmét. Gépét a rajtvonalhoz állította, majd behúzta a fékeket, hogy felszállás előtt még egyszer utoljára ellenőrizze a rendszereket. Tekintete ráérősen futott végig a grafikus kijelzőkön. Elégedetten fordult a bal oldali monitorok felé, ahol a GPS-rendszer adatait olvashatta le. Az „Isten Szeme” képernyő a gépet kék ponttal jelezte a tarka színekkel ábrázolt talaj fölött. A barna térkép felett szürke négyyszög mutatta a kijelölt légtér határait. A Groom-hegy hétezer láb magas csúcsát éles fekete vonal jelezte. Smith megpöccintett egy kapcsolót, hogy a radarkép is megjelenjen a kijelzőn; az árnyalatok megváltoztak. A berendezés működött, de a képernyő négy száz láb magasság alatt semmit nem tudott pontosan kijelezni, és igazából csak nyolc-kilenc száz láb fölött lehetett megbízni benne.

Ezen még van mit dolgozniuk a mérnököknek...

Kész vagyok, gondolta. Bal kezével maximális tolóerőre állította a gázkart. A gép megreszketett, a turbinák felpörögtek, a fékek megfeszültek.

Hőmérséklet, fordulatszám, nyomás rendben. Akár indulhat is. Hátradőlt, ellazította magát, mély lélegzetet vett, és megint megpaskolta a sisakját.

– Torony, itt Playboy Egyes, készen állok az utolsó repülésre – jelentette.

– Playboy Egyes, mehet – igazolta vissza a torony azonnal.

Kés kiengedte a féket, és felszállási sebességre gyorsított.

A gép megugrott.

* * *

Breanna északi irányba, az F légtér felé fordult, ahol a találkozóknak létre kellett jönnie. Az ellenőrző repülés és a tesztek rendben lezajlottak, mégis összerándult a gyomra.

Lehet, hogy ez csak a sonkás szendvics miatt van, amelyet akkor fogyasztott el, amikor az orosz műhold elől bujkáltak? A mustár mindig égette a gyomrát. Mindenki más odáig volt apja döntésétől, melynek értelmében a felesekre főző szakács az összes kantinra kiterjesztette áldásos ténykedését, de szerinte még mindig Dreamlanden szolgálták fel a legrosszabb kosztot a világon.

– Optimum, optimum, optimum – énekelte a másodpilóta, miközben a repülésvezérlő rendszereket ellenőrizte. Dreamland két legjobb technikusa ugyanezt az ellenőrzést hajtotta végre odalenn, a radar-és navigációs fedélzeten. A fegyverállás – eltekintve a számítógépektől – üres volt.

Breanna és Chris mögött a pilótafülkében Cheshire őrnagy ült, aki az utántöltési gyakorlatot ellenőrizte. Monitorán megjelent a Megafortress szintetikus, radarjelekből felépített madártávlati képe. Egy másik képernyőn a gép farára erősített kamera által közvetített felvételt láthatták. A kamera nagyjából ott helyezkedett el, ahol az utántöltő nyílásnak kellene lennie. Cheshire rádióját a Playboy frekvenciájára hangolták; a terv az volt, hogy ő vezényli le a tankolás folyamatát. Természetesen

mindez csak gyakorlat volt; nem kaptak utántöltő vezetéket, Smith őrnagyot pedig nem irányították jelzőfényekkel a Kettes Erőd hasa alá. Szükségük volt egy megközelítőleg pontos tesztre, hogy meglássák, életképes-e az elgondolás.

Breanna húszezer láb magasságban érte el az F légtér határát, pontosan a repülési tervnek megfelelően. Hihetetlenül felzaklatta, hogy a világ legsokoldalúbb bombázója csak fejőstehénként maradhat életben. De, ahogy Cheshire mondta, amikor felvázolta előtte a bevetés részleteit, jobb egy élő tehén, mint egy halott álom.

– Készen vagyunk, ha te is úgy gondolod – szólt főnökének.

* * *

Kés beletaposott az oldalkormánypedálba, hogy még egy utolsó, elkeseredett kísérletet tegyen. Nem volt egyszerű a Kettes Erőd alatti céltölcserre manőverezni. A jobb szárny felfelé billent, egy komisz légörvény kapta fel. Rászánt egy másodpercet, hogy egyenesbe álljon, majd érezte, hogy a gép egyre lassul; a számítógép is figyelmeztette a sebességvesztésre.

– A fenébe! – mondta hangosan, miközben kifordult az EB-52-es farka mögül.

– Tartsunk egy kis szünetet – javasolta Cheshire őrnagy.

– Értettem! – vágta rá Kés.

Már harminc perce próbálták beerőszakolni az F-119-est a Megafortress hasa alá. A nagyobb gép szárnya, törzse és farka által keltett légörvények és áramlatok egyszerűen túl soknak bizonyultak az F-119-es számára; még a folyamatosan működő korrekciós repülésvezérlő rendszer sem segített.

Kés szerint a vezérlés lehetett a hibás. Úgy érezte, a számítógép, amelyet közé és a kormányfelületek közé állítottak, akadályozza a munkában. A különbség ugyanaz volt, mint egy hagyományos és egy automata sebességváltó között: nem mind-

egy, hogy az ember képes-e a fordulatszámot a vörösben tartani sebességváltás nélkül.

Nem mintha kikapcsolhatta volna a rendszert. Akárcsak a többi, eleve instabil szerkezetnél, mint például az F-1 17-es-nél, az elektronikus repülésvezérlő rendszer szerves része volt a gépnek, nem csupán egy módosítás, mint az EB-52-es-nél. A JSF egyszerűen nem tudott repülni nélküle.

Hogy is nevezte Bastian? Repülő tutaj? Azt meg kell hagyni, hogy Kutya ezúttal alaposan beletrafált.

– Vágjunk bele még egyszer, ezúttal balról – szólalt meg Kés. – Maradjanak húszezer lábon.

– Biztos benne? – kérdezte Cheshire.

– Maguk csak kövessék a forgatókönyvet, jó?

– Minden rendben, őrnagy? – kérdezte Cheshire.

Smith emlékeztette magát, hogy a projektet figyelemmel kísérik a toronyból.

– Igen, persze. Kezdjük – erősítette meg. A Megafortress bal szárnya felé tartott, amely közel fél mérföldre volt tőle. A lehető leglassabban közeledett, próbált szintbe kerülni a Kettes Erőd farkával, majd egyszer csak érezte, hogy a gép gyorsan megpördülve meredeken balra dől.

Az elsődleges figyelmeztetőpanel sivalkodni kezdett. Csaknem tizenötezer lábra zuhant, mire végül úrrá tudott lenni a gépen.

– Playboy, a jobb szárnya belépő éle látható sérülést szenvedett – közölte Cheshire. – Vétel! Kés, rendben van? Hall minket?

– Vettem – felelte Kés. A pilótafülkéből, amely úgy nézett ki, mint egy üvegbuborék a gép tetején, jól láthatta a szárnyakat.

Amikor végre biztosan ura lett a gépnek, forgolódni kezdett, hogy saját szemével is meggyőződjön a sérülésről, és értékelje a kijelzőkön megjelenő számtalan figyelmeztető üzenetet. A belépőjei meggörcbült, és egy fémdarab állt ki mögüle. A műsze-

rek szerint a belépőélt működtető motorok egyik darabja volt az. Ezúttal el kellett ismernie az elektronikus repülésvezérlő rendszer hasznosságát – olyan finoman kompenzálta a sérült szárny hibáját, hogy szinte észre se vette a problémát. Nélküle nem sikerült volna ilyen gyorsan visszanyerni az uralmat a gép felett.

A sérülés súlyos volt ugyan, de nem életveszélyes. Viszont a műszerek szerint a jobb oldali motor hőmérséklete kritikus értékre emelkedett; valószínűleg ott is támadt valami gond.

Nyavalyás F-119-es. Miféle búcsú lesz ez így?

– Torony, itt Playboy Egyes. Vészhelyzet! Van egy kis problémám a szárnyammal és a motorommal. Úgy tűnik, ideje leszállnom – jelezte Kés, majd hozzátette a magasságát, pozícióját és irányát, bár ezt Dreamland lokátorai már rég észlelték. Övé és a Kettes Erődé volt az egész égbolt; csak irányba kellett állnia, kibocsátania a futóműveket, és leszállnia.

– Értettük, Playboy. Nyugtáztuk a vészhelyzetet.

– Mack!

Breanna hangja mintha a felhőkön keresztül hallatszott volna. Kés már a kettes kifutópálya felé közelített. Egy pillanatra újra érezte azt a bizonyos csókot, amelyet a Megafortress sikeres landolása után kapott a nőtől, majd visszatért a valósághoz.

– Semmi bajom, szépségem – válaszolt. – Észre sem vettem, hogy valami gond van. Figyelj csak, kapok egy csókot, ha egy darabban földet érek?

* * *

Bastian alezredes hátralépett a monitortól, és közvetlenül a mobil teszttoronyba épített légkondicionáló mellé húzódott. Láta, ahogy Smith gépe a távoli hangár felé siklik. A sérülés nyilván minimális.

A Megafortress üzemanyag-utántöltőként való használata nem bizonyult jó ötletnek...

Délelőtt elhatározta, hogy ezt a projektet mindenképpen életben tartja. Nemcsak arról volt szó, hogy hitt McLanahan repülő csatahajó elgondolásában. A Megafortress „egyszerű” bombázóként is megállta a helyét. Néhány módosítással ugyanolyan strapabíró lehet, mint az F-15-ös, és többször annyi terhet képes két-háromszor akkora távolságra elcipelni. Ha földi háborúba keverednek forró időjárási viszonyok között – mondjuk a Közel-Keleten, ahogy arra McLanahan is célzott, vagy esetleg Délkelet-Ázsiában –, néhány EB-52-es képes lenne eldönteni a helyzetet. És olcsó is volna; a légierőnek szó szerint százával álltak rendelkezésre átalakítható B-52-esek.

Ez az előny azonban pillanatnyilag hátrány volt, mert nem forgott kockán elegendő munkahely ahhoz, hogy politikai eszközöket lehessen bevetni a projekt érdekében. Viszont ha az F-119-eshez tudnák kapcsolni, az sokat segítene. Aztán pedig elég lenne néhány hónapnyi demonstrációs repülés meg némi gondos egyeztetés az üzletfelekkel, és elegendő politikai támogatásra tennének szert, hogy felélesszék a Megafortress eredeti koncepcióját.

De ennek most vége...

Hallgatta, ahogy a torony információkat cserél egy géppel, amely az F légtérhez közelít.

– Mi az ott? – kérdezte Mickey Colgantól, a tesztek koordinálásáért felelős tisztől.

– Az csak egy felszálló robot – felelte a százados. – Pilóta nélküli Zöld Fantom, amely épp az IR-tesztet végzi. Elég egyszerű feladata van. JSF-nek van öltözve. Egy másik robotot kell elkapnia.

– Nem tudom követni magát.

– Elnézést, alezredes. Két Phantomunk van. Az egyik egy szokásos robotrepülőgép. A másik, a Zöld Fantom, terelőlapokkal és más módosításokkal az F-119-es repülési karakterisztikáit szimulálja. A Flighthawk-hangárból irányítják őket.

Az IR-rendszer nitrogén-hűtőrendszerét teszteljük. Állandó hőmérsékleten kell tartani, különben...

– Mit gondol, a Zöld Fantom képes lenne a Kettes Erőddel való találkára?

Colgan pislogott egyet.

– Ha az F-119-es nem tudta megcsinálni... nos, az a vén Phantom legalább olyan rosszul repül, mint maga a JSF.

– Ki a pilóta? – kérdezte Bastian.

– Stockard őrnagy, uram. – Colgan mintha habozott volna egy pillanatra. – Hogy is mondjam... Megpróbálják visszazökenteni a dolgok menetébe.

– Hogy csinálja?

– Uram?

– Hogy boldogul azzal a robottal?

– Nos, a balesete előtt mindenkinél jobb volt – felelte Colgan. – De...

– De mi?

– Nem tudom, hogy helyrejött-e már, alezredes. És, izé... toloszékben ül.

– Mi a Flighthawk-bunker frekvenciája? – kérdezte Bastian, és a rádióhoz lépett.

Már több ezerszer repült a QF-4 robotgéppel, ezen a típuson tanulta meg a Flighthawkok irányítását. Csukott szemmel is el tudta vezetni a Phantomot, mielőtt a nehezebben irányítható Flighthawkokhoz nyúlt.

Zen dühös volt. Nevetségesen egyszerű feladatot kapott, csak annyit kellett tennie, hogy a Zöld Fantommal az Egy-Zéró-Mike Phantom mögé áll tizenötezer láb magasságban, tartva a három mérföld távolságot. Ez igazán nem nehéz,

A szíve mégis vadul zakatolt, a tenyere izzadt, és a számítógép üzembiztonsági funkciója nélkül már felszálláskor földhöz vágta volna a Zöld Fantomot. Az előző napi gyakorlat sem sikerült valami fényesen, de a kudarcot legalább ráfoghatta a hosszú kiesésre. Fogalma sem volt, hogy ezúttal mivel magya-

rázza a sikertelenséget. Talán az F-119 módosításaival... A JSF nem volt éppen a világ legkönnyebben irányítható gépe, a Zöld Fantom pedig még a szokásos JSF-nél is lomhábbnak bizonyult. Igaz, könnyebb volt irányítani, mint két szuperszonikus sebességgel haladó Flighthawkot, de...

Miért izzad úgy, mint egy hajszott bika? Ha ezt az egyszerű manővert képtelen végrehajtani, akkor hogy boldogul majd az U/MF-ekkel?

Körözött egyet a fejével, megropogtatta a csigolyáit. Már el is felejtette, milyen nehéz ez a sisak. Akár le is vehette volna, mivel a B hangárban felállított konzol olyan volt, mint egy szimulátor. A Flighthawkok számára átépített pilótafülkére emlékeztetett; standard többfunkciós monitorai mellett ott sorakoztak a vezérlőrendszer és az érzékelők kijelzői is, valamint egy rakás különleges rendszermonitor és adatkijelző. A beceneve Frankenstein Konzolja volt.

Tudta, ha vissza akar kerülni a programba, akkor a sisakot és a Flighthawkok kormányrúdját használnia kell. Vagyis... Nem adhatja fel!

Ellenőrizte a Zöld Fantom magasságát, és 15 000 lábra igazította. Öt mérföld távolságból, az Egy-Zéró-Mike Phantom bal szárnya felől közelített. Bal kezével a Mike kormányrúdját szorongatta, pedig a gép előre beprogramozott pályán keringett. Finoman hátrahúzta a jobb kezét, enyhén megemelte a gépet.

Ez nem lehet probléma. Csak két mérföld. Hüvelykujját a kormányrúd ovális csúcsára csúsztatta, hogy az infravörös optikai érzékelők képét kérje a képernyőre. A kijelző felső része zöldre váltott, eltérő árnyalatokkal jelezve a hőmérsékleti eltéréseket.

A Mike az előre beprogramozott repülési terv szerint ereszkedni kezdett. Zen utánaeredt, de túl erősen nyomta előre a kart, és kis híján elvesztette a Zöld Fantomot. Az ujjai megdermedtek. Meghúzta a számítógépes korrekció vezérlőkarját a panel alján; szóban is utasíthatta volna a gépet, de annyira szé-

gyellte, hogy elszúrta a gyakorlatot, hogy inkább hallgatott. A számítógép azonnal átvette a gép irányítását, és a beprogramozott pályára állt vele.

– Zen?

– Mi van? – csattant fel.

– Bastian alezredes van a vonalban – felelte Fred Remington, a kísérletben részt vevő egyik civil. – Valamit akar tőled...

– Igen, rendben. – Zen a kisujjával átpöccintette a jobb oldali kormányrúd tövében elhelyezkedő kapcsolót, amely átadta a Zöld Fantom vezérlését a számítógépnek. – Kapcsold!

– Stockard őrnagy, tenne nekem egy szívességet? – kérdezte Bastian, amint Zen jelentkezett.

– Alezredes!

– Elég üzemanyag van a Zöld Fantomban ahhoz, hogy találkozzon a Kettes Erőddel az F légtérben? Ki akarjuk próbálni, elég közel tud-e kerülni ahhoz, hogy tankoljon belőle.

Zen a kijelzőre pillantott. A Phantomban rengeteg üzemanyag volt.

Tudta, nem lesz egyszerű felzárkózni a Megafortresshez; ez a manőver még a Fliighthawkoknak sem menne könnyen, hát még egy Phantomnak, amelyet a JSF-hez hasonlónak alakítottak át. Ugyan!

Nem tudta, mit mondjon.

– Most mindjárt sort kéne keríteni rá?

– Meg tudja csinálni?

– A Zöld Fantom az F-119-est szimulálja.

– Ez a lényeg. Szimulálni akarjuk, hogyan lehet tankolni a Megafortressből. Mack Smithnek nehézségei akadtak – tette hozzá az alezredes. – Szeretnék hallani egy másik véleményt is.

– Benne vagyok – vágta rá Zen.

* * *

Breanna huszonötezer láb magasságban letért köríves pályájáról, húszezerre ereszkedett, és az új gyakorlat légtérnek közepe felé fordult. Irányba állt a hatalmas géppel, és finoman igazított egy kicsit az orrán, hogy pontosan kövesse a számítógép által a navigációs monitorra vetített háromdimenziós irányvektort. A standard tankolási manővert utánozták; elnyújtott oválist írtak le az égen, mint egy KC-10 Extender vagy egy KC-135 Stratotanker, amely a harci zóna közelében várja a bevetésről visszatérő harci repülőket és vadászoikat.

Chris és Cheshire őrnagy egyetlen szót sem szólt, mióta az alezredes elrendelte az újabb kísérletet.

Zen pontosan négy szót mondott a rádióba, de a hangjában lappangó feszültség szinte léket ütött Breanna koponyájába.

– Zöld Fantom, látunk téged tizennyolcezer lábnál, a kijelölt irányban. Kétszáz csomóval közeledsz – jelezte Cheshire.

A robot-Phantom közel száz mérföld/órával gyorsabban haladt a kelleténél. Breanna a hátulról közeledő gépet mutató képernyőre pillantott. A Zöld Fantom sebessége egyre csökkent, de még mindig túl gyors volt ahhoz, hogy az utántöltő tölcserre csatlakozhasson. Ellenállt a csábításnak, hogy gázt adjon: ezzel csak még jobban összezavarná Zent.

– Három mérföld – jelezte Cheshire. – Nem fog sikerülni.

Breanna érezte, ahogy Chris nézi. Továbbra is tartotta a pozíciót.

A Zöld Fantom nem akart lelassítani. Zen meghúzta az egykezes kormányrúd talapzatára szerelt miniatűr gázkart. A tolóerő-kijelző a képernyő jobb felén meg se moccant.

Utásíthatta volna a számítógépet, hogy csökkentse a hajtóerőt. Pontosán megmondhatta volna a berendezésnek, hány fontnyi tolóerőt adjon le, vagy azt, hogy éppen mekkora sebességet akar. De verbális utasításokat használni, a számítógépre hagyatkozni – ez azt jelentette volna, hogy feladja. Márpedig meg akarta csinálni, még hozzá egyedül. Részben azért, mert Smithnek nem sikerült. Részben pedig csak azért is.

Ujjával újra megbökte a csúszkát. A robot sebessége végre csökkenni kezdett, de túl későn.

– Elszakadni – közölte Zen nyugodt hangon a két gép közti frekvencián.

Az „elszakadni” jelzést követően az utántöltő gépnek teljes sebességre kellett gyorsítania, és ezer lábbal magasabbra emelkednie, a feltankolandó gép dolga pedig az volt, hogy lelassítson, és azonnali ereszkedésbe kezdjen. Zen szándékosan szólalt meg nyugodt hangon; jelezni akarta Bree-nek és Cheshire őrnagynak, hogy nem fenyeget közvetlen veszély. Amikor megfelelő magasságba értek, újra megszólalt: – Hadd próbáljam meg még egyszer.

– Vettem – jött a nyugtázás az EB-52-esről.

Stockard bekapcsolta a számítógép-vezérlést, majd utasította a rendszert, hogy forduljon meg a Zöld Fantommal. A gép irányítását segítő C³ számítógép olyan volt, mint egy kétszintű agy. Az alapszint a kormánytól érkező jelet kezelte, és segített stabilizálni a gép repülését. Ha például a pilóta hátrahúzta a kormányt, az azt jelentette, hogy emelkedni akar, tehát a komputer ennek megfelelően mozdította a kormányfelületeket. Ez a szint mindig aktív volt, és hasonlóan működött, mint a többi elektronikus repülésvezérlő rendszer, például az, amely a JSF-ben található. Az agy felső szintje, amelyet verbális paranccsal vagy a kormányrúd előtt ágaskodó kapcsoló átállításával lehetett életre kelteni, inkább egy képzett másodpilótára vagy éppen egy igazi pilótára hasonlított. Értelmezte a szóbeli parancsokat, figyelte az érzékelőket, útvonalakat tervezett és követett, ha kellett. Korlátozott mértékben még harci stratégia megtervezésére és javasolására is képes volt.

A C³ valószínűleg egymaga is megpróbálkozhatott volna a tankolási gyakorlattal, csak minimális verbális irányításra lett volna szüksége, de Jeff elhatározta, hogy ő csinálja végig a menetet.

Feltéve, hogy képes lesz rá...

Távírányított repülőt egy utántöltő alá irányítani? Nem egyszerű. Ha figyelmen kívül hagyjuk is a célgép által kevert szokatlan légörvényeket, a távolság nagysága akkor is komoly problémát jelent. Az érzeteket és a perspektívákat több mérföld távolságról vetítették Zen elé. El kellett *képzelnie*, milyen lehet a pilótafülkében ülni – ahelyett hogy a saját bőrén érezné. Nem érezte, ha a gép zökkent egyet, vagy pörgésbe kezdett; nem érezte, ahogy a gázkar rögzítő csapja kioldódik a csuklója alatt. És nem dughatta lábujjait az oldalkormány pedálja alá, nem fészkelődhetett az ülésben, hogy még épp elérje őket...

Legyünk túl rajta. Csak legyünk végre túl rajta!

Amikor a Phantom a Megafortress mögé kanyarodott, visszavette az irányítást.

– Pilóta – mondta.

– *Pilóta* – jelzett vissza a számítógép.

Visszahúzta a gázkart. Három mérfölddel volt a Megafortress mögött, percenként két mérfölddel került közelebb hozzá.

– Egy kicsit magasan vagy – közölte Cheshire.

– Vettem – felelte Zen, és makacsul tartotta pozícióját néhány másodpercig. A Megafortress tizenhét lábra ereszkedett, és pontosan 350 csomó sebességre lassított.

A bombázó farkától fél mérföldre Zen mély lélegzetet vett, és összeszedte magát, hogy belevágjon. Úgy érezte magát, mintha lopakodna; mintha tolvaj volna, aki a hátsó ajtón surran be.

– Jónak néz ki – jelentette Cheshire.

Zen a bombázó V alakú farkára szegezte tekintetét. *Jó, hogy ott vannak az eligazító fények...*

A számítógép közelebbi adatokkal is szolgálhatott volna. A francba! Erre eddig miért nem gondolt?

Makacsság, makacsság, makacsság.

– Tíz másodperc múlva a tölcsérben vagy – szólalt meg Cheshire. – Kilenc, nyolc...

A gép farka hirtelen felvillant, majd jobbra mozdult. A számítógép sípolni kezdett, de Zen nem hallotta. És nem hallotta Cheshire figyelmeztetéseit sem. Jobbra húzta a kormányt, hüvelykujját pedig a trimmlap kapcsolóján tartotta, hogy kiegyenlítse az örvény lökéseit. Aztán röviden előrelökte a kormányrudat, hogy kijátssza a Zöld Fantomot visszadobó áramlatot. Előretolta a gázkart, újra közeledett, de a nagyobbik gép által kavart légörvények pokoli erővel rázták a szárnyait. Újra próbálkozott, egyre közelebb nyomult; a számítógép megint sivítózni kezdett, Cheshire felkiáltott, ő pedig érezte, hogy veríték áztatja a ruháját. A Zöld Fantom orra megemelkedett, majd lefelé fordult, elszakadva a bombázótól.

– Az istenit! – sziszegte Cheshire.

– Vettem – felelte Zen. – Kezdjük újra.

– Zen, a légtér szélén vagyunk – szólt közbe Breanna. – Meg kell fordulnunk. – A hangja távolinak tűnt, mint az első éjszakán a kórházban, amikor Jeff magához tért.

– Igen – felelte.

A Megafortress lassú fordulóba kezdett.

– Húszezer lábról volt szó – morogta Zen, mintha az a kétezer láb jelentett volna valamit.

A nő nem válaszolt.

Miért vagyok ilyen dühös?, kérdezte magától Zen. Miért szégyenkezem? Smith is elszúrta ezt a tesztet, pedig ő ott ült abban az átokverte repülőben. Ott volt az átkozott pilótafülkében!

És neki mindkét lába megvan...

Bastian alezredes Colganre nézett.

– Elég közel voltak – mondta Colgan. – Száz méterre.

– Oda azért még elég hosszú cső kell – jegyezte meg Bastian szárazon.

– A szárny és a motorok között a Megafortress pokoli vihart kavar a levegőben – magyarázta Colgan. – A mérnökök arra használták ki ezeket az örvényeket, hogy javítsák az emelkedé-

si és repülési karakterisztikákat. Erősíteni akarták őket, nem csillapítani. Én nem vagyok szakértő, de nem kétséges, hogy némi munkával változtatni lehetne a dolgon.

Elképzelhető, de itt most a pénz beszél! Kutya tudta, nem javasolhatja tiszta lelkiismerettel egy olyan projekt folytatását, amely ennyire életképtelennek látszik.

De miért nem? Elvégre az F-119-es is ilyen projekt volt!

Egy politikai repülőgép. Egy bőségszaru.

Egy tehén és egy tutaj.

Ígazolná ez, hogy hazudjon a Megafortress-szel kapcsolatban?

– Szorít az idő – szólalt meg Colgan. – Szóljak nekik, hogy lefűjva?

Bastian az irányítókonzol feletti órára pillantott. A mutatók az orosz műhold feltűnéséig hátralevő időt számolták.

Harminc perc. Addigra vissza kell érniük a hangárba. A műhold órákon át felettük lesz.

– Ha újra meg akarják próbálni, felőlem rendben. Csak ne legyenek a szabadban, amikor jön a műhold.

* * *

– A torony szerint még egy körre van időnk, mielőtt a műhold feltűnik – közölte Cheshire.

Zen is hallotta a torony adását. Minden morzsányi önfelegelmére szüksége volt, hogy rá ne vágja: lehet, hogy járni nem tud, de még ugyanolyan jól hall, mint bárki más.

Miközben bedöntötte a Zöld Fantomot, hogy közelebb kerüljön a bombázóhoz, ráébredt, hogy az előbb eddigi legjobb formáját hozta. Most másképpen irányította a gépet, mint korábban: repült vele, nemcsak óvatoskodva tipegett.

Túl sokat idegeskedett – hiányzó lábai miatt, amiatt, hogy figyelik, és amiatt, hogy a JSF-ruhába öltöztetett Zöld Fantom milyen rakoncátlanul viselkedett a Kettes Erőd hasa alatt. Gon-

dolkodott, ahelyett hogy repült volna. Túl kellett tennie magát ezeken a problémákon!

Csak repülni. Ennyi az egész...

Könnyű mondani, de megtenni már nehezebb. *Sokkal* nehezebb.

– Kettes Erőd! – kezdte. – Haladj a kijelölt útvonalon, és gyorsíts öt ötvenre. Tartsd a sebességet.

– Jeff – kérdezett vissza Breanna –, öt ötven?

– Vetted az adást, Kettes Erőd? – dörrent rá Zen.

Rövid csend következett.

– Értettem – nyugtázta végül Bree.

– Zen, mit tervezel? – kérdezte Cheshire.

Miért haragszom Bree-re?, tünődött Jeff. *Talán mert...* Még mindig szerette a nőt. Imádta, de tudta, nem lehet az övé. Soha többé. Kinek kell egy kripli?

– Alacsony sebességnél a Megafortress súlyos légörvényeket kavar. – Jeff minden szó után szünetet tartott. – Alacsony sebesség mellett a Flighthawkok is csak nehezen tudtak alakzatban repülni, de amikor felgyorsítottunk, rendbe jöttek. Emlekeztek ezekre a tesztekre?

– Igen! – vágta rá Cheshire. – Lehet, hogy igazad van, Zen. Azt hiszem, ebben lehet valami.

– Egy próbát megér – szólalt meg Breanna.

– Ez lesz ma az utolsó – mondta Cheshire.

– Vettem – felelte Zen. – De mindig jön egy holnap – tette hozzája szavak önkéntelenül buktak ki a száján.

* * *

Breanna a HUD-ok sorát vizsgálhatta, miközben tartotta a pontosan 550 csomós sebességet. A Zöld Fantom egyenletes tempóban közeledett. Bree-nek átvillant az agyán, hogy Zen ezúttal talán a számítógépre bízta a sebesség szabályozását, ő pedig kizárólag a botkormány kezelésére összpontosít. A

Flighthawkokról az esetlen Phantomra átnyergelni olyan lehetett, mint egy spéci versenykerékpárról visszaszokni a triciklire. Gyanította, hogy a QF-4-es motorok a kigyulladás határán járhatnak.

Mindenesetre a kisebbik gép nyugodtan közeledett. Cheshire folyamatosan közölte a távolságot – fél mérföld, öt-száz méter, száz méter, ötven méter.

Istenem, add, hogy sikerüljön neki, gondolta Breanna. *Akármit kérhetsz tőlem, csak ezt add meg neki ma!*

– Benne vagy! Benne vagy! – Cheshire nem tudta magában tartani izgatottságát.

– Vettem – nyugtázta Zen halkan.

Köszönöm, istenem, gondolta Breanna. *Köszönöm!*

* * *

Zen halvány, önelégült mosollyal közeledett balból a Zöld Fantommal. Az egyes motor alatt támadt légörvény rántotta vissza a valóságba, amely hirtelen megdobta a robot orrát. Átküzdötte magát rajta, és a sikert jelentő képzeletbeli tölcser felé tartott.

– Közeledünk a fordulóhoz. Zéró-egynél lesz! – figyelmeztette Breanna.

Zen dörmögött valamit. Bal kezével a gázkar felé nyúlt, hogy visszavegye az irányítást a számítógéptől. Eközben azonban a gép jobbra bukott. Visszaküszködte magát, de mire szintbe ért, a Megafortress már belekezdett a fordulóba. Ez komplikáltabbá tette a dolgot. Megbökte a csúszkát, és megtartotta egy pár másodpercig, de a sebesség ennek ellenére csökkent. Lemaradt a bombázótól – ha élesben tankoltak volna, most üzemanyag fröcskölne a képébe.

– Ideje ágyba bújni – közölte a torony.

– Meg tudom csinálni – sziszegte Zen, és gyorsított.

Bastian alezredes hangja recscent bele a rádióba.

– Stockard őrnagy, már teljesítette a feladatot! Tereljük vissza a jószágot az istállóba. Értékelem az erőfeszítéseit. Igazán nagyszerű műsort mutatott be. Maguk is, Kettes Erőd. Lehet, hogy éppen most mentették meg a Megafortress-projektet a leállítástól.

* * *

Amikor a Zöld Fantom megállt a leszállópálya végén, Zen a toloszék kerekei mellé ejtette a kezét. Az irányítókapcsolat megszakadt; a gépet most már a földi személyzet gondjaira bízhatta. A karbantartók néhány speciális hevederrel egy vontószerkezethez rögzítették, a technikusok pillanatok alatt fedél alá gördítették, számítva a lehetőségre, hogy a Kronosz esetleg letért a pályájáról, és előbb tűnik fel felettük.

– Akarsz enni valamit jelentés előtt? – kérdezte Remington. Ő is kiszállt az irányítófülkéből. – Úgy festesz, mint akire ráfér egy pofa sör.

– Miért? – csattant fel Zen.

– Indokra van szükséged ahhoz, hogy bedobj egy sört? – kérdezte a mérnök csodálkozva.

– Szolgálatban vagyok – mondta Jeff. Megpróbált kevésbé nyers hangot megütni, de Remington arcán látta, nem sikerült.

– Ahogy akarod – vont vállat a mérnök. – Megnézem a videót.

– Fred! Várj! – Zen levette a fejhallgatóját, és az irányítópanelre dobta. Lassan előrébb gördült. Az ipari szőnyegen nehezen haladt előre. Emlékezett arra a napra, amikor leterítették. Milyen jó érzés volt rálépni, miután órákon át állva figyelte a robotokkal repülő pilótákat

Remington a monitorok tövében állt, keze megdermedt, homlokráncolva pillantott felé.

– Nem úgy érttem – bökte ki Zen. – Úgy értem, persze, jólesne egy sör. De már idejét sem tudom, mikor ittam.

– Nos, ha mindenáron apropóra van szükséged – bólintott Fred –, akkor szerintem ez a lehető legjobb. Bedobhatunk egy sört a B előcsarnokban. Már elkészítettem a tankolásról szóló jelentést – tette hozzá gyorsan. – Az alezredes mindent megkap, amit akar.

A jelentés elkészítése Zen dolga volt. Ismét fellobbant benne a harag. Remington talán azért végezte el a munkáját, mert sajnálja? Vagy csak el akarta játszani a szuperhatékony buzgómócsingot, aki mindig, mindenben első?

Vagy csak szomjas?

Vajon a baleset előtt is megtette volna? Zen nem lehetett biztos benne.

– Átnézném – mondta a mérnöknek.

Remington elmosolyodott.

– A laptopom a táskában van a jelentéssel és a felvétellel együtt – mondta. – Átnézhetjük, amíg a sörre várunk.

Zen felnevetett. A B előcsarnok büféje önkiszolgáló volt. Eszébe jutott, hogy amikor utoljára arra járt, még nem lehetett sört kapni benne.

* * *

Mire Breanna végzett a Megafortress-szal, Jeff már nem volt a Flighthawkok irányítótermében. A B bunkerben, a Flighthawkok fejlesztési központjaként használt földalatti épületben sem talált rá, ezért a bázis tulsó felén, a sárga kettes szektorban lévő hálókörlet felé indult.

Jeff már a házasságuk előtt is itt lakott; az esküvő után a nő is beköltözött. Körülbelül harminc négyzetmétert osztottak fel két hálófülkére, egy nappali-konyhára és egy fürdőszobára. A dekorációt, a néhány impresszionista stílusú plakátot, az előző lakótól, egy kémikustól örökölték. Breanna inkább a Las Vegas melletti lakásukat kedvelte, amelyet közös pénzből vettek, de megtartották ezt az odút is. Jó érzés volt tudni, hogy van egy

hely a bázison, ahol szükség esetén pihenhetnek pár órát. A többi katonai létesítménnyel ellentétben Dreamlanden nagyszerű volt az ellátás. Igaz, reggelente itt sem volt valami erős a víznyomás a zuhanyozóban, de az árak szolidak voltak.

Amint kinyitotta az ajtót, Breanna érezte, Jeff még nem ért „haza”. A hálósobába ment, és kinyitotta az ablakot, hogy kiszellőztesse az elmúlt néhány nap áporodott levegőjét. Leült az ágy szélére, majd azon kapta magát, hogy hanyatt dől, és beleüpped a párnákba. A teszt – és Jeff – sikere ellenére is szomorúnak és kimerültnek érezte magát. Kettejük dolga nem állt valami jól. Tudta, nem lesz egyszerű megszokni a helyzetet; tudta, hogy hosszú folyamat lesz, és messze a legnehezebb dolog, amin eddig együtt keresztülmentek.

Felkelt, és kiment a fürdőszobába, hogy vizet eressen a kádba. Egy fürdő után mindig jobban érezte magát.

Gőz csapott fel a kádból; a víz olyan forró volt, hogy Bree majdnem leforrázta az ujját, mikor a dugót a helyére nyomta. Ez határozottan jó előjel – az igazán forró víz épp olyan ritka kincsnek számított, mint a normális víznyomás.

Breanna felegyenesedett, és vetkőzni kezdett. A párás levegő lágyabbá tette a bőrét, és verítékcseppeket csalt az arcára, melyek kétoldalt szaladtak az álla felé. Érezte, ahogy a testében munkálkodó mérgek és szorongások lassan elszivárognak. Megdörgölte az arcát, majd végigsimított a haján, a mellén, a csípőjén és a lábain. Lassan nyújtózkodott a nehéz nap után.

Óvatosan a kádba siklott. Izmaiban ellazultak a görcsök; térde ernyedten ütődött hozzá a kád falához, a merevség elhagyta tagjait.

Sokszor fürödtek együtt. Ha csak még egyszer megismételhetnék...

A gondolatok felkavarták a lelkét. A jelenben kell élnie, nem a múltban! Még mindig szerette Jeffet. És még jobban is szerethetné... Bátor és elszánt, igaz, olykor eléggé nyakas, de ettől is csak még vonzóbb. A teszt is sikerült neki, pedig a bá-

zis legjobb pilótája – vagyis *második* legjobb pilótája – kudarcot vallott.

Jeff soha nem tud többé járni. Eltört a gerince. Bree ezt még kibírta. Tudta, ha Jeff végre rájön, hogy a felesége nem csak sajnálatból marad mellette, akkor majd könnyebb lesz. Biztosan könnyebb lesz.

Könnyebb...

Breanna a víz fölé hajolt, hogy érezze a forróságot. Minden mást ki akart zárni az agyából, csak a gőz csiklandozását akarta érezni.

A házasságuk előtt gyakran ült így, ugyanebben a kádban, és Jeffre gondolt. Azt hitte, hogy ha erősen akarja, akkor egyszer csak ott terem az ajtó előtt.

Kopogás zavarta meg.

Képzelnédne?

Nem... Tényleg kopogtak!

– Jeff? – kiáltott ki.

– Hé, van itt valaki?

Breanna kiugrott a kádból. Lerántott egy apró törülközőt a rácsról, és sietett, hogy beengedje a férjét.

Lenyomta a kilincset, és hirtelen rádöbrent, nem az ő hangját hallotta.

– Jeff? – kérdezte ismét.

– Nem, Mack vagyok – felelte Smith őrnagy.

Bree gyorsan becsapta az ajtót.

– Mindjárt... épp a fürdőben voltam – hadarta. – Egy pillanatot!

Smith felkacagott, amikor Bree egy perc múlva újra ajtót nyitott. – Miattam igazán nem kellett volna kiöltözned – mondta.

– Őrnagy!

– Ó, milyen formálisak vagyunk ma. Bejöhettek?

– Persze – felelte Breanna. Ismét a pilótaruháját viselte. Amikor becsukta az ajtót, megpillantotta az alsóneműjét a padlón. Gyorsan becsukta a fürdő ajtaját.

– Jeffet vártad?

– Nos, végül is a férjem. Hozhatok valamit? Egy Coorst?

– Persze.

Breanna leguggolt a hűtő elé, és az aljából két sört vett elő.

– Gondoltam, beugrom elbúcsúzni – mondta Smith, és elvette a felé nyújtott sört.

– Elbúcsúzni?

– Megbízást kaptam.

– Igazán?

– Igen, de nem beszélhetek róla. – Smith elvigyorodott, szemlátomást önelégülten. – Ha akarsz, megpróbálalak téged is átvezényeltetni.

– Köszönöm, Mack – csóválta a fejét a nő –, de inkább maradjunk.

– Komolyan mondom. Nemsokára bezárják a bázist. Néhány hónapon belül. Persze nem akarok az apád ellen beszélni – tette hozzá, és belekortyolt az italába.

Kés vonzó fickó volt, jóképű és átkozottul ravasz. Szinte mindenki biztosra vette, hogy még sokra viszi. A politikai játékokhoz is jó érzéke volt, ezért gyanítani lehetett, hogy egy nap megkapja a tábornoki csillagait. Breanna kedvelte őt, pedig tudta róla, az egója majdnem akkora, mint Dreamland.

– Mi van a JSF-fel? – kérdezte.

– Elszállt az egyik irányítópanel, és ettől beragadt egy rúd-a belépőei mechanikájában – magyarázta Kés. – A panelt nem megfelelően rögzítették. Le kéne löni ezeket a szerelőket.

– Ez azért egy kicsit erős.

– Ha nem végzed jól a munkádat, arra nincs mentség. Bele is halhattam volna – mondta Smith. – Egyébként örülök, hogy végre megszabadulhatok az F-119-estől. Csak azt sajnálom...

A nő szemébe nézett. Breanna érezte, felgyorsul a szívverése.

– Nem igazán vagy az esetem, Mack – mondta csendesen. Ez nem volt igaz, és sejtette, ezt Kés is tudja. Lesütötte a szemét.

– Bree...

A férfi keze forró volt az arcán, és valahogy megnyugtató. Erővel kellett rávennie magát, hogy megrázza a fejét.

* * *

Zennek jólesett a sör, de csak egy pohárral ivott. Remington és a többiek szemlátomást őszintén örültek a teszt eredményének, és úgy tettek, mintha nem vennék észre, hogy ő tolószékben ül.

Biztos volt benne, hogy nem feledkeztek meg a dologról. Olykor kínos csend állt be, néha pedig feszélyezett pillantásokat vetettek rá. Viszont a teszt jól sikerült, Remington laptopján a videók minősége kifogástalan volt, és a jelentésbe sem lehetett belekötni. Ráadásul, furcsa módon, a sör és a fárasztó nap után jól érezte magát. Még a jó szándékú élcelődéshez is csatlakozott, amelynek célpontja Lou DeFalco volt, az a civil pilóta, aki őt helyettesítette távollétében. DeFalcót Sziklának hívták, amely nem éppen hízelgő becenév egy pilótának.

– Ha azt hiszitek, hogy nem boldogulok a Flighthawkok-kal – nevetett DeFalco –, akkor látnotok kellene az Aurórában. Ott én vagyok a Nagy Szikla.

– Azt hallottam, hogy az egyik Flighthawkkal átmentél a hangárajtón – mondta Zen.

– Így van – bólintott Remington. – Minket is alig hibázott el. Nem túlzok, alig egy ujjnyira állt meg. Az átkozott számítógép-protokollok nem állnak le mindig, ha közel kerül valami.

– Ha ilyenkor mindig leállnának, akkor Szikla soha nem szállt volna fel a földről – szólt közbe Paul Kardon, az egyik fegyvermérnök.

– Hé, Zen! – lépett be Nancy Cheshire. – A feleséged keres.

– Húha! – vigyorogtak egyszerre a többiek.

– Csörög a rablánc – szólalt meg Remington fanyar hangon.

Zen a többiekkel együtt nevetett.

– Őrnagy, jobb lesz, ha megy, és lerohanja – tanácsolta Kardon. – És ne fogadjon el kifogásokat. Emlékezzen: magasabb rangban van.

– Igen, neki viszont jó családi kapcsolatai vannak – vigyorogott DeFalco.

Zen először a Megafortress-bunkerben kereste Bree-t, majd a Tájhoz sietett, végül egy őrmestertől megtudta, hogy utoljára a sárga kettes felé látták, a lakása körül.

A közös lakásuk körül.

Tehát Bree nem adja fel. Szabad hagynia, hogy továbbra is próbálkozzon? Talán túl tudja tenni magát azon, hogy a férje nyomorék...

De igazságos volna ez? Hagyja, hogy Bree rá pazarolja az életét?

Bár a hálóterem felé rámpa vezetett, Jeff csak nagy nehézségek árán tudott megküzdeni a zökkenőkkel. Az egyik kerékbe fordult a kereke, emiatt odaveszett a lendülete is. Végül elérte a külső falat, ott viszont szinte lehetetlen volt egyszerre kinyitni a súlyos ajtót, és közben hátrálni az esetlen tolószékkel.

– Őrnagy, hadd segítsen – szólította meg Danny Rreah.

– Kösz – válaszolt Zen, és hátrébb gördült, miközben a termetes biztonsági tiszt ajtót nyitott.

– Fotocellát kellett volna szerelni rá – mormogott Freaah, Zen pedig begördült az előtérbe.

– Nincs rá szükség – felelte Zen, és megpróbált úrrá lenni zavarán.

Freah mintha észrevette volna a helyzet visszásságát, gyorsan kinyitotta a belső ajtót.

– Hallom, sikerült délután a tankolás. Nem semmi!

– Nem gondoltam volna, hogy ez ilyen nagy dolog – dörmögte Zen.

– Nyugi, őrnagy – Freah úgy rántotta vissza a kezét, mintha tüzes kályhához ért volna. – Történetesen épp a toronyban voltam, amikor megcsinálta. Mindenki ujjongott.

– Valóban? – Zen nem akart ilyen komiszan viselkedni. Megfordult a tolószékkal, és elindult a szobájuk felé. Automatikusan cselekedett, nem gondolt a folyosó végén lévő lépcsőkre.

Csak hat lépcsőfokon kellett volna leereszkednie, utána pedig alig három méter volt hátra az ajtóig. De segítség nélkül nem juthatott oda. Vissza kellett mennie az előtérbe, hogy a hátsó szárny felől kerüljön, ahol volt egy rámpa. Miközben hátralökte magát, látta, hogy az ajtó kinyílik.

Mack Smith dugta ki a fejét, majd visszafordult, hogy még mondjon valamit távozás előtt.

Smith felszökkent a lépcsőkön. Kicsit csalódottnak érezte magát Breanna és talán saját maga miatt is. Nem azért jött, hogy megpróbálja elcsábítani.

De hát akkor miért?

Még akkor sem jött rá, amikor az előtérbe ért. Meghökkenve állt meg, és Zenre nézett.

Ebből még probléma is lehetett volna...

– Hé! – kiáltotta Kés, és megragadta Zen székét. – Hé, Zen, mi ütött beléd?

– *Beléd* mi ütött? – csattant fel Stockard dühösen.

Smith elengedte a tolószéket. Freah százados, a különleges osztag egyik biztonsági tisztje, néhány lépésre tőlük, az ajtó mellett állt.

– Sajnálom – mondta Smith.

Akár lebénult, akár nem, Stockard úgy nézett ki, mint aki képes volna kiugrani a székből, és megfojtani őt. Macknek több esze volt, mint hogy Bree-ről kezdjen beszélni, mivel, bár semmi nem történt, fogalma sem volt arról, mit is mondhatna.

– Csak körbejárok, hogy elbúcsúzzam az ismerősöktől – folytatta Mack, és hátralépett. Eddig még nem volt alkalma, hogy beszélhessen Zennel a balesetről. Érezte, nem ez a legmegfelelőbb időpont. Különben is mit mondhatott volna? Hogy csúnya egy sérülés? A kórházban már mondott valami ilyesmit. – Csak búcsúzkodom...

– Miért?

– A pokolba is, Zen, mi piszkálja a csőrödet? – Smith hátrébb húzódott, és csípőre tette a kezét. Egy pillanatig azt hitte, Zen leszegi a fejét, és ráront a tolószékkal.

– Izé, őrnagy urak – szólalt meg Freah. Közelebb lépett. – Segíthetek valamiben?

– Nincs semmi baj – jelentette ki Zen.

– Nincs hát! – bólintott Kés is, és az ajtó felé indult. – Viszlát, Zen. Üdvözlöm a feleségedet is.

– Add át magad! – morogta Stockard.

Smith sarkon fordult, kisietett az előtérből, és hagyta, hogy az ajtó becsapódjon mögötte.

III. LELKIISMERET KÉRDÉSE

KÉT HÉTTTEL KÉSŐBB

ETIÓPIA

OKTÓBER 21, 04:00

– Figyelem, katonák, nyissák ki a fülüket! – James „Gunny” Ricardo Melfi őrmester a legkomiszabb vigyorát villantotta fel a szakasz katonái előtt. A kommandósok a jelzőfény villogása miatt ebből nem sokat láttak. – Ez neked is szól, Libafej – förmedt rá az egyik őrmesterére. – Jack, csukd be a szád, különben belelépek! Ha tátogni akarsz, menj fogorvoshoz. Nos, kislányok, a helyzet a következő. Kiszállunk a Chinookokból, szétválunk két osztagra, aztán rajtaütünk az épületeken a terv szerint. Kicsináljuk az egyes rakétaállást, aztán a kettest, és szólunk a nyavalyás légierőnek. Adunk két percet azoknak a mazsoláknak, hogy ideérjenek, mert nem a flotta pilótái. – Szünetet tartott; az emberei arcán pedig felvillant a kötelező lenéző vigyor. – Ezután következik a parancsnoki épület, amely időközben védtelenné válik, feltéve, hogy a légierő rendszeren végzi a dolgát. Ellenkező esetben a B Fire Team intézi el helyettük, és ha kell, pusztá kézzel szedi szét azt a tankot.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy erre azért volt más eszközük is: egy orosz gyártmányú vacakot, egy SPG-9-est hoztak magukkal erre a célra. A könnyű tankelhárító fegyver egy 73 milliméteres rakétát lőtt ki, amely elméletileg képes kicsinálni az ősóreg M47-est – de csak akkor, ha eltalálja. Márpedig ez a fegyver nem éppen a pontosságáról híres.

– Eközben az A Team az épület keleti oldalán elhelyezett géppuskákkal foglalkozik. A foglyokat és a sebesülteket a találkozási ponthoz kell visszavinni stb., stb. Megértették, kislányok?

– Ó, de még mennyire, örmi – felelte Jerry Jackson, a B Team parancsnokhelyettese.

– Szépfíú, te csak arra figyelj, hogy pofára ne ess, amikor kiszállsz a helikopterből. Különbösen visszarugdosom a fekete seggedet a homokzsákok közé.

– Ó, bárcsak megtennéd, Gunny.

A katonák elnevelték magukat, és fejét csóválva ugyan, de velük derült az őrmester is. Hüvelykujjával a mögöttük álló két hatalmas zöld Chinook felé bökött. A jelzőfény miatt a gépek bíborszínűnek látszottak a hajnali félhomályban. Mögöttük csipkézett élű sziklák magaslottak, éles körvonalaik inkább a hold sötét oldalára illettek volna, nem pedig Északkelet-Etiópia kietlen hátszágába.

– Oké, úgy fussatok, mintha lőnének rátok, rendben? – folytatta Gunny. – Ellenőriztétek a felszereléseket, aztán indulás.

A tengerészgyalogosok gyorsan megvizsgálták a fegyvereket és a felszerelésüket, majd némán sorba álltak a beszálláshoz. Egyszerű, a feketepiacon vásárolt M-16A1 gépkarabélyokkal látták el őket. Az orosz tankelhárító fegyver mellett két francia géppuska is volt náluk – AA52-esek; ezek egész jó fegyverek voltak, csak fura méretű lőszeret mellékeltek hozzájuk. A helikoptereket zaire-i színekre festették, a katonák nem viseltek megkülönböztető jelzéseket hányadék-zöld egyenruhájukon.

Gunny sejtette, hogy a fene nagy titkolózásnak nincs túl sok értelme, a trükkökkel senkit sem fognak átejteni, ha a katonái egyszer nekilátnak a munkájuknak. Úgy gondolta, jobban tennék, ha elismernék, hogy amerikaiak, és az igazi tengerészgyalogság teljes fegyverzetét – Cobrákat, Harriere-eket, CH-53-asokat, SAW-eket, M240-eseket – vonultatná fel a szomáliaiak nyomorult rakétatámaszpontja ellen, és kirugdosnák belőlük a szart is, a külpolitikát meg vigye el az ördög.

James Melfi őrmester azonban már elég régóta szolgált a tengerészgyalogságnál, hogy tudja: neki nem lehet véleménye

ezekben a dolgokban. Ha az Őrült Mágus azt akarta, hogy bepöccent zsoldosokat játsszanak, akiket valami idegbeteg afrikai diktátor bérelt fel, hogy visszaszerezze a hatalmat Szomáliában, akkor legyen úgy.

– Rendben, kislányok, mozgás – kiáltotta Melfi, és a két rotoros Chinookok felé ösztökélte embereit. Peter Gordon százados, aki eddig a pilótákkal tárgyalt, rosszalló pillantást vetett rá – aznap már kétszer kellett rendre utasítania az őrmestert „illetlen szóhasználat” miatt.

– Őrmester! – kiáltotta a százados éles hangon.

– A muffok forrók, nedvesek, és mindenre készen állnak, százados úr – felelte Gunny pléhpofával.

* * *

– Helikopterek három-kilencnél.

– Megerősítve. – Mack Smith az irányjelzőjére pillantott, majd lefordult a helikopterek útvonaláról. – Méreg Kötelék, elszakadásra felkészülni. Csináljuk terv szerint.

– Hármás vette.

– Négyes vette.

A négy F-16-os két párra szakadt; Mack és párja a helikopterektől délkeletre, a többiek északra haladtak. Mack ellenőrizte a Viper pilótafülkéjében izzó kijelzőket, majd földiharcmódba állította APG-68-as radarját. Az időzítés szerint még ráért volna, de az utolsó éjszakai gyakorlaton gondot okozott befogni a célpontot, így inkább nem kockáztatott.

– A helikoptereknek most kell földet érniük – közölte a mellette repülő pilótával, Kevin Sullivan századossal, aki azonnal visszaigazolta az adást. Sullivan két HARM-rakétával figyelte az esetleges aktív radarokat. A HARM-rakétákat kifejezetten a SAM-rendszerekhez hasonlóan erős radarjelet leadó célpontok ellen fejlesztették ki. A jelenlegi bevetésben egy közep-távolságú rakétarendszert, pontosabban egy SA-3 üteget

kellett semlegesíteniük, amely egy épületet védett Szomália északi partján.

Illetve Szomália *szimulált* partján. Valójában Etiópia felett repültek.

– A földi egység megérkezett – csatlakozott a Chinook pilótája is az adáshoz. A biztonságos, kódolt KY-58 kommunikációs rendszer fémessé torzította a hangját. – Ellenséges tüzet észlelünk. A leszállózóna forró.

– Méreg Egyes érkezik – közölte Mack. Erősen oldalra rántotta a kormányt, és ereszkedni kezdett 18 500 lábról. Futó pillantást vetett a radarfigyelmeztető rendszer kijelzőjére, hogy biztos legyen benne, nem fogták be. Kioldotta a fegyverrendszer biztosítóját. Éles bevetésen a gép négy GBU-24 lézerrányítású bombát és hat, egyenként ötszáz font súlyú „ostoba”, vagyis irányítatlan bombát cipelt volna.

– Megtaláltam az SA-3-at – jelentette Sullivan. – Megjelöltem. A HARM elindult. Mehetsz.

Elméletben szétlőtték a Macket fenyegető legkomolyabb légelhárító rendszert, mielőtt még az tüzet nyithatott volna.

Eközben Kés meredek szögben ereszkedett célpontja felé. A HUD célzórendszere gyémánt alakú jellel mutatta a bázis falát, amely a tankot volt hivatott helyettesíteni.

– Bombák kioldva – mondta, mintha leszórta volna a rakományt a szárnyai alól. Fel-le billegtetta a szárnyakat, mintha a több ezer fontnyi teher elvesztése után megugró felhajtóerő dobálná a gépet, majd egyenesbe állt, hogy a földi egység jelére kioldja a lézervezérlésű GBU-kat.

* * *

Gunny térde hasogatott, miközben kétfős SPG-csoportja felé ügetett. Megpróbált nem odafigyelni rá, és továbbfutott. Közben úgy morgott, mint odafenn az F-16-osok.

– Rendben, a tankot kinyírták – mondta az embereinek. – Hozzátok a géppuskát! Gyerünk, gyorsabban, gyorsabban! Nem kéjutaszon vagytok! Mozgás!

– Bumm! – szólalt meg a töltő, miután a lövész úgy tett, mintha tüzet nyitott volna.

– Oké! – kiáltotta Gunny. A katonák átugrottak a falon, és éles löszerrel tüzet nyitottak az üres raktárépületre.

Újabb jelzőfény gyulladt ki a távolban. Gordon százados tűnt fel, kezében éjjellátó készüléket tartott. A harmincfős rohamosztagnak összesen három éjjellátó jutott.

– Jól haladunk, őrmester – kezdte Gordon.

– Aha – felelte Melfi. A térde majd szétrobbant a fájdalomtól, de nem volt ideje törődni vele. Most, hogy a földi védelem első és második gyűrűjét is közömbösítették, a tőle jobbra álló hat embernek be kellett hatolnia, hogy ártalmatlanná tegyék a föld-víz ütegeket. A Silkworm rakétákat két kivénhedt Land Rover helyettesítette a raktárépület tulsó felében. Gunny félig kocogva, félig gyalogolva követte az előrekúszó csoportot. Amikor átugrottak a tank szerepét betöltő falon, hirtelen megtorpantak.

– Mi van már? – dörrent rájuk a fal túloldaláról.

– Itt egy páncélkocsi lesz – sziszegte az egyik katona. – Megjelöljük a LANTRIN-nal az F-16-osnak.

– A francba. Tényleg. Bocs – szabadkozott Gunny, és egy hasadéknál préselte át magát a falon, ahelyett hogy átküszködte volna magát felette. Eközben a csoport vezetője megvilágította a célpontot, hogy az F-16-os kilőhesse rá GBU-24-eseit.

– Megsemmisítve! – kiáltotta a rádiós, aki a repülővel tartotta a kapcsolatot.

Gunny bicegve követte a Silkwormokat rejtő parkoló felé igyekvő csapatot. A tengerészgyalogosok gyorsan, haladtak – kissé túl gyorsan is, mivel nem ütköztek valódi ellenállásba. Két tűzszerész rögzítette a robbanóanyagot a Land Roverekre.

– Kifelé, kifelé! – kiáltotta a csoport parancsnoka.

Gunny a többiekkel együtt vonult vissza. Alig ért a falhoz, amikor az autók felrobbantak.

– Jó; irány a helikopter! – rendelkezett Gordon százados.

Gunny engedélyezett magának egy pillanatnyi elégedettséget. A lángoló roncsokra nézett. Gondoskodtak róla, hogy a tank tele legyen – ha szól, hát szóljon nagyot. Sétálva indult el a leszállózóna felé, ahol a helikopter rotorjai már forogni kezdtek.

* * *

– Helikopter indul – közölte Smith a párjával.

A többi pilóta is bejelentkezett, és elindultak a rajtaütés utáni találkozópontra felé. Elméletben két HARM-rakéta, hat darab ötszáz fontos bomba és összesen nyolc GBU-24-es csapódott be Szomália partjainál, és mind célba talált. Megsemmisült két SA-2-es és négy SA-3-as föld-levegő rakétakilövő állás a radarállomásokkal és a különleges személyzettel együtt. És ami még fontosabb, a két Silkworm-űteg is elpusztult. Nem is beszélve egy tankról, egy páncélcsojáról és meghatározatlan számú Szomáliáról.

Fantasztikus. Ha az irániak és a szomáliaiak tényleg összehozták, akkor az akció élesben is le fog játszódni.

Smith nyugtalanul fészkelődött az F-16-os ülésében. Harmincfokos szögben hátradőlt, hogy kényelmesebb legyen, ha egyik-másik manővernél több g nehezedik rá; szokatlan érzés volt, majdnem olyan, mint fogorvosi székben ülni. Tudta, hogy idővel megszokja, de ez még nem csillapította a vállát gyöttrő görcsöt.

Ellenőrizte az időt. Négy óra negyven. Még rengeteg idejük van, hogy újra belevágjanak. Mielőtt jelezhetett volna a helikopternek, a földi irányítás közbeszólt.

– Méreg repülőraj, itt Örült Mágus. Térjete vissza a bázisra. Ismétlem, térjete vissza a bázisra.

– Egyes vette – felelte Kés; rögtön felismerte a HTÜ-tiszt, Hal Briggs őrnagy hangját.

Briggs általában nem kelt ilyen korán, és soha nem dolgozott a rádiónál. Mack történetesen azt is tudta, hogy az őrnagynak ezen a napon Szaúd-Arábiában kellene lennie, hogy végignézzen egy másik hadgyakorlatot, amely csak érintőlegesen kapcsolódott a szomáliai krízishez.

Felgyorsult a szívverése; érezte, történt valami.

– Rendben, srácok – szólt a többieknek. – Azonnal nyomás vissza a bázisra!

A FEHÉR HÁZ

OKTÓBER 21. HELYI IDŐ SZERINT 07:00

A hét hónap során, amióta a nemzetbiztonsági tanácsos asz-szisztenseként dolgozott, Jed Barclay eddig egészen pontosan kétszer látta az Egyesült Államok elnökét – de még egyszer sem találkozott, és soha nem beszélt vele. Talán ezért érezte magát furcsán, amikor a Fehér Ház emeleti irodájában személyesen kellett tájékoztatnia az elnököt az öbölháború óta bekövetkezett legfontosabb és legveszélyesebb nemzetközi problémáról.

– A pokolba is, ez legalább hússzor olyan veszélyes, mint az öbölkrízis volt! – kezdte, miközben zavarával és köhögésrohamaival küszködött.

Az elnök személyzeti főnöke rosszállóan ráncolta a homlokát, mikor a „pokol” szó kicsúszott Jed száján. Mivel sem az elnök, sem Ms. O’Day nem reagált, Jed folytatta.

– Az iráni mollák úgy gondolják, hogy eljött a Nagy Iszlám Liga ideje. Természetesen ez nem olyan értelemben iszlám, ahogy a világ nagy része értelmezné, de még csak nem is úgy, ahogy az iráni nép értelmezné. De ezt már ön is tudja. A szomáliai kormány megdöntése volt az első lépés. A Silkworm rakéták felállítása a második. Fenyegetést jelentenek az olajszáll-

lításra, és komolyan kell venni az ultimátumukat. Néhány hónapon belül kész lesz a repülőgép-hordozójuk, amelyet Kínával közösen építenek. Ha a Nyugat nem hajlandó százszázalékos adót fizetni az átszállított olaj után, az irániak támadást indítanak a szállítmányok ellen. Két hajót máris megfenyegettek.

Jed szünetet tartott, mert érezte, hogy kezd túlpörögni. Készített egy rövid széljegyzetet azokról a fegyverekről, melyeket tudottan vagy feltételezhetően Szomáliába, illetve Dél-Iránba szállítottak; ezek között volt néhány továbbfejlesztett SA-2B is, amelyek valószínűleg még Jugoszláviában szolgáltak. Ezt a részletet átugorhatta, mivel a hallgatóság már így is nyugtalanodott; mély lélegzetet vett, és folytatta.

– Több lehetőség közül választhatunk. Az első természetesen a tárgyalás...

Lloyd Taylor elnök megmozdult a székében.

– A lényegre, fiam. A választások is gyorsabban lezajlanak, mint a maga jelentése. Milyen esélyei vannak egy álcázott hadműveletnek?

Jed nagyot nyelt, és megpróbálta átkapcsolni agyát az új sebességre. Hosszú vitákra készült, gyűjtögette az érveket minden lehetőség mellett és ellen; ezek között volt az Őrült Mágus-hadművelet is, amelyre az elnök utalt. Ez a terv – hogy egy névtelenül és felségjel nélkül dolgozó csapattal vonják ki a forgalomból a szomáliai rakétákat – valójában az ő ötlete volt. Amikor idejött, felkészült rá, hogy esetleg vitába kell szállnia elképzeléséért, most azonban ráébredt, hogy Ms. O’Day valószínűleg már részletesen megbeszélte a lehetőségeket az elnökkel.

Köhögött, majd arra a pontra ugrott, amelyet az előadás konklúziójaként akart kifejteni.

– A rakéták megsemmisítésével demonstrálhatjuk az erőnket. Úgy értem, a határozottságunkat – javította ki magát. – Eközben természetesen folytatódhat a diplomáciai megoldás keresése. Az álcázott... úgy értem, az Őrült Mágus azért éssze-

rúbb választás, mert gyors, és könnyedén letagadható. Egy teljes körű katonai beavatkozást napokba, ha nem hetekbe telik összehozni, és ez idő alatt az olaj ára katasztrofális magasságokba emelkedhet. Az Őrült Mágus egységei a megfelelő helyen vannak, és a Vassulyom egység kötelékében gyakorlatoznak; csak néhány órára volna szükségük. Egyelőre valós idejű műholdas felderítés nélkül és...

– A siker esélyei? – emlékeztette Ms. O’Day, mint egy színpadi sűgő.

– A szimulációk – tért rá végül Jed – hetvenszázalékos esélyt mutatnak.

– Hetven százalék? – kérdezett vissza a személyzeti főnök.

– Azt hiszem, megéri a kockázatot – felelte Ms. O’Day.

– Mit képzelsz ez a harvardos kölyök? – kérdezte az elnök.

Úgy ejtette ki a „Harvard” szót, mint aki a Yale-en végzett.

– Nos, uram... – Jed a nyakkendőjével matatott. Majdnem annyi időt töltött a nyakkendő kiválasztásával, mint az előadás bemagolásával. – Nos, én, izé... én azonos nézetem vagyok Ms. O’Dayjel. Ugyanakkor nem elhanyagolható...

– Ugyanakkor úgy érzi, hogy a kudarc esélyei nagyobbak, mint amit a modellek mutatnak – szólt közbe az elnök. – De attól még folytassuk.

– Hát, tudja, ez attól függ, hogy mit mérünk. Az ilyen modellekben van egy úgynevezett beépített előítéleti tényező. Úgy értem, ebből megpróbáltam kihagyni, de... Ez akár három százalék is lehet. – Jed nyelt egyet; Ms. O’Day előre figyelmeztette, hogy tartózkodjon a „tényező” szó használatától. – De az igazi lényeg itt a számítógépes modell mögött lapul.

– Egyetérték. A politikai helyzetek számítógépes szimulációja abszurd ötlet – jegyezte meg személyzeti főnök.

– Ez azért túlzás – ellenkezett Jed. Egy pillanatra elfelejtette, hol van. – Úgy értem, szükségünk van valamilyen eszközre, hogy felmérhessünk bizonyos faktorokat. Vagyis azt akarom mondani, tisztelt elnök úr, hogy ezúttal agresszívan kell fellép-

nünk. Bizonyos mértékig meg kell kockáztatnunk egy részleges katonai kudarcot, és fel kell készülnünk a többi arab állam ellenséges reakcióira is. Szaúd-Arábia különösen kényes kérdés, akárcsak Egyiptom. Ők bizonyára nem engedik majd át nekünk a támaszpontjaikat. Izraelre kell majd hagyatkoznunk, és ennek további folyamányai is lesznek. De ha semmit nem teszünk, ha engedünk, az katasztrofális következményekkel járhat. Korlátozott, de agresszív választ kell adnunk. Amikor Líbia is csatlakozik a koalícióhoz – és szándékosan használom az „amikor” szót a „ha” helyett –, minden erőnkkel támadnunk kell. Erre az eshetőségre már tucatnyi tervet készítettünk. Ezen a ponton a Nagy Iszlám Liga még megtörhető. Ebben biztos vagyok.

– Hol szedte össze ezt a mihaszna kölyköt? – morogta Taylor O’Daynek. – Megbocsásson! – mondta, nyers hangon elbocsátva Jedet.

Jed zavarodottan és tehetetlenül kullogott ki a szobából. Úgy érezte magát, mint akit alaposan gyomron vágtak.

Sőt még rosszabbul. Mintha fejbe kólintották volna, még hozzá egy baseballütővel.

Kábultan sétált keresztül az előszobán. Ms. O’Day egyszer csak megjelent mögötte. Szigorú pillantással jelzett neki, hogy kövesse lefelé a lépcsőn. A fejében sajgó fájdalom ellenére engedelmeskedett. Soha életében nem fuccsolt még be ilyen csúnyán.

A legszörnyűbb, hogy nem is tudta, hol hibázott.

Túl sokat köhécselt és hebegett. Nem volt elég tisztelettudó. Folyton a számítógépes szimulációkat emlegette. És, mindezekfelett, az átkozott „tényező” szót használta.

Jed és főnöke meg sem szólaltak, amíg vissza nem érkeztek az NBH pincéjébe, Ms. O’Day irodája elé.

– Sajnálom – mondta Jed.

– Sajnálja? Mit?

– Nem akartam, izé... felbosszantani az elnököt.

O’Day felkacagott.

– Jed, lehet, hogy maga zseni a külpolitikában és a számítástechnikában, de sok tanulnivalója van még Washingtonról.

– Washingtonról?

– Három hét múlva lesz választás, emlékszik?

– Igen, persze.

Ms. O’Day megcsóválta a fejét.

– Meg kellett volna vizsgálnom, hogy ez milyen hatással lesz a szavazatokra vagy ilyesmi? – kérdezte Jed. Gyanította, hogy a katonai közbelépés csökkentheti az elnök esélyeit. A benzinárak emelése viszont egyértelműen megbuktatta volna. – Vagy nem?

– Jed, a Vassulyom nyomul tovább – mondta O’Day. – Az Őrült Mágus már jóváhagyást kapott a közbelépésre. Jelenleg a reakciókat vizsgáljuk. Két anyahajócsoport is a Földközi-tenger felé halad gyakorlatozás céljából. Minden, amit javasolt, mozgásba lendült. Remélhetőleg nem lesz rájuk szükség. – A nemzetbiztonsági tanácsos csücsörített az ajkával. – De ha igen, akkor az egyetlen lehetséges módon reagálunk – agresszíven, de korlátozottan. Eközben pedig Cascade a Közép-Keletre megy, hogy szemmel tartsa a dolgokat.

– Cascade?

– A személyes megbízottam. Természetesen nem hivatalosan. A feladata szerint figyelemmel kell kísérnie a gyakorlatozókat.

– De az elnök dühös volt. És biztosan nem engedélyezte...

– Tartsa ezt észben – szólt közbe Ms. O’Day nyers hangon.

– És felejtse el a választásokat, rendben?

Az asszony az órájára pillantott.

– A gépe fél óra múlva indul az Andrewsról. Ha siet, együtt repülhet az elnök feleségével a flotta egyes számú gépén.

– Az elnök feleségével?

– Ne lepődjön meg, ha a First Lady nem éri el a gépet – tette hozzá O’Day. – Még akkor sem, ha ő az egyetlen utas a listán. Valószínűleg még jobb is lesz úgy. Biztosan azt akarná, hogy

váltson nyakkendő. Te jó isten, Jed! Ha visszaért, el kell men-
nünk bevásárolni magának.

DREAMLAND

OKTÓBER 21. HELYI IDŐ SZERINT 07:00

Bastian alezredes eredetileg nem volt oda a fánkokért, különösen a krémes, tömd-el-az-ütőereidet típusúakért. Fejsze viszont váltig állította, hogy kötelező morálgerjesztő kellékek a kora reggeli találkozókhoz, különösen olyankor, ha az emberek olyasmi miatt gyűlnek össze, amit nem szívesen hallanak. Így aztán hagyta, hogy a főtörzs a konferenciaterembe vigye azokat a nyavalyás süteményeket, no meg néhány kanna kávé és egy rakás félkemény bagelt. Ennek is hasznát látták – már lassan egy órája tartott a megbeszélés.

Ez idő alatt Kutya – igaz, csak saját maga előtt – beismerte, hogy a fánk nem is volt olyan rossz ötlet.

– Alezredes úr, legalább tízszer néztem át a számokat az üzletfelekkel – rimánkodott Cheshire őrnagy. – Egyszerűen nem tudjuk fenntartani az EB-52 projektet ennyi pénzből. Csak a következő három gép repülésvezérlő számítógéprendszere tízmillió dollárba kerül.

– Valahogy el kell intézni – mondta Bastian. – A költségvetési bizottság még ezt is csak vonakodva szavazta meg.

– Mit jelent nekik még tízmillió? – dörmögte Rubeo. – Még ebédre is többet költenek.

– Minden számítógépet külön az adott repülőgépre kell tervezni – magyarázta Cheshire. – A gallium-arszenid csipet, amely a repülésvezérlő funkciókat látja el, az NSA gyártja, és ez felszórólja az árat. Itt vannak a komoly költségek. Tudom, abszurdnak hangzik, de a saját zsebüket párnázzák ki a költségvetési pénzzel.

– Akkor máshogy kell elintézni – jelentette ki Bastian. – Nem tudnak tartalék alkatrészeket felhasználni?

Cheshire némán nemet intett a fejével.

– Mi el tudjuk készíteni a csipeket?

– A gyártósor nélkül nem – rázta meg a fejét Rubeo. – Az pedig milliárdokba kerül. Alezredes, aprópénzből nem tudja üzemeltetni Dreamlandet. Ez így egyszerűen nem működik.

– Én nem neveznék tízmillió dollárt aprópénznek – felelte Bastian. – Az pokoli sok pénz.

– Alezredes úr, nem volna okosabb egyszerűen megmondani a Kongresszusnak, hogy az országnak pontosan ezekre a fegyverekre van szüksége? – kérdezte Cheshire.

Bastian felsóhajtott. A nőnek igaza volt. Viszont ez sajnos nem így működik. A légierő és a védelmi minisztérium már próbálkozott ezzel.

És ez nem segített Dreamlandnek.

O'Day konkrét számokat akart, és a bázis új költségvetési tervezetét, hogy kongresszusi szövetségesei oldalán biztosítsa számára a fennmaradáshoz szükséges összeget. Ha Bastian nagyobb befolyással rendelkezik – ha háromcsillagos tábornok, nem pedig szimpla alezredes –, akkor más frontokon támadásba lendülhetett volna, és visszahozza Dreamlandet a nagybani játékba. De egyszerűen nem volt elég erős ahhoz, hogy szembeálljon a tábornokokkal, akik a Ken James-ügy óta be akarták zárni a bázist. O'Day stratégiája látszott az egyetlen megoldásnak.

– Nézzék, azt javaslom, folytassuk a Megafortress-programot, beleértve az összes lehetséges modell fejlesztését. De valójában a programnak csak egyetlen részére számíthatunk; az üzemanyag-utántöltőre, és arra is csak a JSF miatt.

– Pontosan azt a projektet kéne minél előbb elfelejteni – mondta Rubeo.

– Nos, professzor – szólalt meg Kutya –, ha fel akarja hívni a helyi képviselőjét, hogy mindezt elmondja neki, hát csak rajta!

– Egyetlen Megafortress képes elvégezni három JSF dolgát – tette hozzá Cheshire.

– Le tud szállni egy anyahajóra is? – kérdezte Bastian.

– Nincs rá szüksége. Tankolás nélkül is képes...

– Nézzék, nem fogok vitába szállni a JSF terveivel kapcsolatban. Egyetértek mindennel, ami itt elhangzott. De meg kell maradnom a valóság talaján. – Kutya hátradőlt a székében. – Most pedig térjünk vissza a napirendhez.

Zen olyan szűk ívben kanyarodott be a Flighthawkok földszinti hangárába, hogy szinte legázolta Jennifer Gleason, aki a Kettes Súlyom fedélzeti számítógépén dolgozott. A nő a gép orrára hajolt, neki háttal; Zen egy pillanatig elgyönyörködött csípőjének tökéletes ívében.

– Helló, Zen – szólította meg Gleason, még mindig az U/MF-re hajolva.

A kerekes székkal Zen sehova nem mehetett be észrevétel nélkül. – Helló... – válaszolta.

– Ilyen hamar visszajött az alezredestől?

– Mike-ot küldtem magam helyett – dörmögte Stockard.

– Szegény Mike!

– Hát igen.

Mike Janlock, a műgyanta és a szárnyszelvények szakértője, a Flighthawk-projekt rangidős kutatója volt. A parancsnoki struktúra, átszervezése előtt ő irányította a tervezetet. Zen akkor is őt küldte volna a megbeszélésre, ha nem kell részt vennie a reggeli próbarepülésen. Nem akarta látni, hogy a többiek milyen szánakozó pillantásokat vetnek rá, különben is a szóbeszéd szerint Bastian már meghozta a végső döntést a Flighthawkokról. Nem ússzák meg. Nincs az a rengeteg jelentés, ésszerű érv vagy szánalom, amely rávehetné, hogy meggondolja magát a „robotgépekkel kapcsolatban.

– Nos, eddig még nem küldtek haza minket – mondta Gleason.

– Nem, még nem. – Jeff megragadta a szék kerekeit. – Le-fűjja a repülés előtti eligazítást?

– Nem, uram – felelte a fiatal számítástechnikus-nő. A vállá fölött Zenre pillantott. – Múlt éjszaka meg kellett javítani a megszakítót, és épp most építem be. Mindjárt befejezem.

– Már *megint* elromlott?

– A rázóteszt közben adta meg magát, miután maga hazament.

– Azonnal hívniuk kellett volna – jegyezte meg Stockard.

– Ami azt illeti, próbáltuk.

– Az egyik vendégszobában aludtam. Nem volt kedvem egész Ewenig utazni...

– Mindegy, úgyis rögtön végzek. A többiek odabenn vannak. – Jennifer rámosolygott a férfitra, majd visszafordult a munkájához. Hosszú haját orvosi sapka alá szorította; egyetlen tincs hullott csak a nyakára és onnan a vállára. Melle a köpenynek feszült, miközben a gép fölé hajolt; az anyagon átütött a bimbók alakja.

Elég lesz, figyelmeztette magát Zen, majd az eligazító szobaként használt helyiség felé fordult.

Mindenki ott volt, még Breanna is, aki az asztal túlsó felén beszélgetett Lee Onggal. Ong volt felelős a Flighthawkok szerkezeti felépítéséért, és amolyan „megbízott parancsnokként” koordinálta a légi tesztek.

Bree? Mit keres itt?

– Jó reggelt – köszönt Zen, és a szoba eleje felé gördült. – Nemsokára Jennifer is itt lesz. – Körülnézett, de gondosan kerülte Breanna pillantását. – Hol van Bobby? – kérdezte.

Bobby volt az E-3 anyagépek szokásos pilótája.

– Fernandez százados megbetegedett – közölte Breanna. – És Kathy is. Én jelentkeztem helyettük.

Zen hirtelen felé fordult.

– Remélem nem gond – védekezett Bree. – Pete Brinks lesz a másodpilóta.

– Természetesen nem, százados – felelte Jeff. Aztán a többiekhez fordult. – A százados tinédzser korában RC-135-ösökkel repült – kezdte. – Talán minket is elszórakoztat majd az orosz légvédelem lehallgatott beszélgetéseiről szóló történeteivel, ha netán unatkoznánk.

– Lehet, hogy alkalmasint fejre állok a Boeinggel, ha netán unatkoznánk – felelte Bree.

Zen érezte, hogy elpirul. A többiek felnevettek. Átadta a helyét Ongnak, majd a szoba túlsó sarkában álló kávéskanna felé gördült. A balesete óta szinte teljesen leszokott a kávéról, de nem akart elől ücsörögni, ott, ahol Breanna bámulhatja őt.

Ha a két pilóta megbetegedett, valóban Breanna a legjobb helyettük, mert tényleg sok tapasztalata van a nagy sugárhajtású gépekkel. *De ez akkor is túl sok a véletlenből!*

Arról nem is beszélve, hogy vele kellett volna megbeszélniük a pilóták helyettesítését. Mike-ot nem látta reggel, Onggal pedig nem volt alkalma beszélni. Egyiküknek telefonálnia kellett volna.

Sejtette, ha kérdőre vonná őket emiatt, ugyanazt válaszolnák, mint Jennifer: próbálták hívni otthon stb., stb. Lehet, hogy így is volt. Lehet, hogy telefonáltak, és csak Bree-t találták otthon. Ő pedig azonnal jelentkezett. Ez rávallana.

Tehát lehetséges, hogy mégsem konspirálnak ellene. Még ha első pillantásra úgy is tűnik... Előző éjjel nem ment haza, sőt már napok óta nem járt otthon. Megpróbálta elkerülni a feleségét, és kitalálni, mit tegyen – vagy még inkább hogy miképp tegye.

Ong tömören felvázolta a feladatot és az általános célkitűzést. Alacsonyan végrehajtott manőverekkel próbálkoznak, hogy éles helyzetben történő mély behatolást szimuláljanak. Az anyagép a nyomukban repül majd; először öt mérföld távolságból követi őket, aztán lemarad tíz, tizenöt, végül húsz mérföldre. Az egyre növekvő távolság a teszt lényege. A Fliethawkokat soha nem sikerült hét mérföldnél távolabbról

irányítani, amíg egyes harci üzemmódban repültek, vagyis a biztonságos kommunikációs csatornán át irányították őket.

Ezt követően Breanna állt fel, és felvázolta a repülési tervet. A megbeszélésnek ezt a részét általában eléggé hanyag módon kezelték, de Bree precíz, részletes eligazítást tartott, amelyben nem feledkezett meg a várható szélirányról, az üzemanyag-fogyasztásról és a biztonsági rádiófrekvenciákról sem. Még az U/MF-ek légi indításának szimulációjáról is szót ejtett, amelyet a Boeing korábban képtelen volt megvalósítani. Mindenkit lenyűgözött, hogy milyen kitűnően végezte el házi feladatát.

Ezt nehéz lesz túlszárnyalni... Amikor a felesége végzett, Jeff letette a kávéját, és újra előre gurult. Az elhangzott részletes előadások után már csak annyi feladata maradt, hogy megkérdezze a többieket, van-e valami kérdésük, aztán valami biztató szöveggel dolgozni küldje őket – annak ellenére, hogy ő nem volt túlságosan bizakodó hangulatban.

– Átvettük az útvonalakat és a távolságokat – kezdte akadozva. – A műhold miatt a délelőtti folyamán nem kell aggódunk. Az Ördög-kanyon lesz a repülés legnehezebb része, mert húsz mérföld távolságban fizikai akadály lesz a Boeing és a Flighthawkok között, feltéve, hogy a megfelelő magasságban leszünk... Márpedig természetesen ott leszünk – tette hozzá gyorsan, Bree-re pillantva.

A felesége figyelmesen hallgatta. Nem bámult rá vádlón, az arca közömbös maradt, egyszerűen csak figyelt.

– Tudom, hogy a projekt valószínűleg nem ússza meg – folytatta Jeff, amikor visszanézett a többiekre. – Nem is akarok ezzel áltatni benneteket. Felesleges lenne, úgymint pontosan tudjátok, mi a helyzet. A Flighthawkok mögött nem áll politikai erő. Ti sokkal régebben dolgoztok ezen a programon, mint én. – Észrevette, hogy néhányan bólogatnak, egyikét arc pedig elkomorul. Jennifer az arca elé kapta a kezét, mintha attól tartana, hogy sírva fakad. – Az a lényeg, hogy igazunk van. Tudom, hogy igazunk van! A jövő a Flighthawoké. Rengeteg

munka van még hátra, de ezek a gépek egyszer még rengeteg életet fognak megmenteni. Sok pilóta köszönheti majd nekik, hogy nem lyuggatták ki az irháját odafenn. – Felnevetett. – Nem *minden* pilóta. De sokan. Megmondom, mi lesz. Minket formalinba tesznek, a projektet lezárják. Aztán kénytelenek leszünk jobb állás után nézni. Én személy szerint a Mc'Donalds-nél helyezkedem el... Parancsol sült krumplit a sajtburgeréhez? – A hallgatóság soraiból kuncogás hallatszott. – De azt is megmondom nektek, hogy mi lesz azután. Néhány év, talán kettő, talán tíz, talán húsz év múlva... A pokolba, mit tudom én, mikor, de a jövőben valaki megtalálja majd a munkánk jegyzeteit a polcon, és rájön, hogy nem tévedtünk. Akkor pedig elő fogják venni a jelentéseinket, és egy rakás munkát megta-
karítanak maguknak. Talán eleget ahhoz, hogy közben megmentsenek egy-két pilótát. Úgyhogy amit csak lehet, el kell végeznünk, mielőtt lehúzzák a rolót. Bastian meg fogja menteni Dreamland-et – jelentette ki. – És ehhez pontosan azt kell ten-
nie, amit most tesz. Tehát nekünk is ki kell tartanunk, és ten-
nünk kell a dolgunkat. – Hátrébb gördült, az ajtó felé. – Most kimegyünk, és adunk a melónak!

Mély csend támadt. Zen kigurult az ajtón, mielőtt a többiek reagálhattak volna. Átvágott a hangáron, egyenesen a kifutópályára, ahol a módosított Boeing 707-es várakozott.

A Flighthawkok távirányító rendszere Zen balesete óta bonyolultabb lett. Az U/MF-ek közel kilenc hónapig nem szálltak fel, és ezalatt az egész projektet felülvizsgálták. Az irányítási oldalon megnövelték a számítógépek kapacitását – erre nagyrészt a vészhelyzetek esetére kidolgozott és tárolt eljárások nagyobb száma miatt volt szükség. Eközben – függetlenül a bal-
esettől – a biztonságos kommunikációs berendezés hűtőrendszerét is átalakították. Ez az egység egy Honda Accordról egy Chevy Suburban méretére növelte a távirányító berendezés tér-
fogatát, és ez már a súly szempontjából sem volt közömbös.

Nemcsak hogy az F-15E-ben nem fért el, de a Boeingbe is alig tudták bezsúfolni.

A kutatók esküdöztek, hogy a kaszni a későbbiekben jelentősen kisebb lehet, de eddig csak olyan fejlesztésekkel álltak elő, amelyek egyre tovább növelték a szerkezetet. A szobahőmérsékleten is szupravezető csipek és áramkörök nagyban fokozták volna ugyan a sebességét, miközben lecsökkentik a méretét, de ezek még túlságosan megbízhatatlannak számítottak, ráadásul sokba kerültek.

Zen balesete után a légierő letett az eredeti koncepció egyik eleméről, vagyis arról, hogy a vadászpilóta saját gépe mellett a robotokat is irányítsa. Szóba került, hogy a berendezést a B-2-esekbe próbálják beépíteni, de ebben az esetben a távirányítás jelei miatt lehetségessé vált volna, hogy a legújabb érzékelők észleljék a máskülönben láthatatlan bombázót. A B-1-es géptörzset ki kellett volna tágítani, hogy elférjen benne a távirányító rendszer, és egyik gép szárnyai sem bizonyultak elég masszívnak ahhoz, hogy elbírják a két U/MF-et – bár a B-2-eséit elméletileg meg lehetett volna erősíteni.

Az EB-52 Megafortress viszont elég nagy volt ahhoz, hogy elboldoguljon velük. Zen balesete előtt több tesztet elvégeztek a Megafortressel. Még egy hetük volt, hogy a számítógépek legutóbbi módosításait kipróbálják. Zen több időt szeretett volna ráfordítani, de az egyetlen EB-52-est, amelyet a légi indításhoz alakítottak ki, éppen a legújabb radar-és kommunikációzavaró rendszerek tesztjénél használták. Ez a fejlesztés meglehetősen lemaradt a tervekhez képest, és nagyobb prioritással is rendelkezett. Mindenki tudta, mire a gép, a Holló, felszabadul, és dolgozhatnának vele, addigra a Fliighthawk-projekt rég a múlté.

– Őrnagy, készen áll a kilövésre? – kérdezte Pete Connors, amikor Jeff kiért a betonra.

– Én már úgy születtem – felelte Zen, és követte Connorst a Boeing felé. A repülőmechanikus targoncája az ajtó mellett

állt. Néhány nappal korábban fejlesztették ki ezt a módszert a beszállásra. Sokkal könnyebb volt, mint az ülepén csúszva felkapaszkodni a lépcsőn – márpedig a Hollón így csinálta.

– Be kell építenem egy ilyen gépet a tolószékembe – mondta Stockard, miközben a targonca felé manőverezett. Connors előzőleg méretre igazította a villát, így az könnyedén befért Zen széke alá.

– Nem is értem, őrnagy, miért nem cserélte le ezt a taligát a 2.0-as továbbfejlesztett tolószékre – tréfálkozott Connors. – Van benne tv, parabolaantenna meg hűtőgép...

– Szauna nincs? – Jeff az ölébe ejtette a kezét. A fémvillák a szék aljához koccantak.

– Az a 3.0-ban van. Lehet jelentkezni a béta-tesztre. Készen áll?

– Kilövést megkezdeni!

Connors második nekifutásra sikeresen beügyeskedte a széket a különleges felszereléseknek fenntartott raktérbe. Ez komoly előrelépésnek számított, mivel első alkalommal nyolckilencszer kellett próbálkozniuk, és Zen egyszer kis híján a betonra zuhant.

Zen felfelé fordított hüvelykujjával visszaintett a mechanikusnak, aztán beljebb gördült a távirányító berendezés felé.

– Nagyszerű beszéd volt, őrnagy – lelkesedett Ong, aki a megbeszélés után azonnal kirohant, hogy ellenőrizze a felszállás előtt elvégzett utolsó simításokat – vagyis inkább azért, hogy kávéát főzzön a zéró gravitációban is működő Mr. Coffee géppel.

– Azt hittem, elaludtak közben felelte Zen. – Mintha horkolást hallottam volna.

– Ez nem igaz! Komolyan mondtam. És köszönöm. – Ong megveregette Zen vállát. – Átkozottul igaza van.

– Kösz – bólintott Zen.

– Ó, Mr. Coffee mosolyog – mászott be Jennifer. – Az illata alapján akár üzemanyagnak is használhatnánk.

– Nem lehet, felzabálná a motort – jegyezte meg Ong.

Zen a távirányító állomáshoz/ gördült, gondosan behúzta a tolószék fékjeit, majd becsatolta a külön neki tervezett rögzítő hevedereket. A mechanikusok kiszerelek két széket, és átépítették a kontrollterületet, hogy a tolószéket is be lehessen állítani.

Zen még egyszer átfutotta a bevetés vázlatait, amelyeket Ong hagyott ott neki. A Flighthawk számítógépét statikus tesztmódba kapcsolta, megszorította a botkormányokat, és ellenőrizte a konzol közepén álló képernyőket. Ellazította az ujjait – még mindig pokolian görcsöltek –, és felvette a súlyos sisakot, hogy azt is ellenőrizze.

A földi személyzet eközben a kifutópályára tolta a Flighthawkot. A már aktív irányítórendszer újabb ellenőrzésekbe kezdett, és meggyőződött arról, hogy a két repülésvezérlő számítógép meg a köztük fennálló kapcsolat optimálisan működik. Amikor ezek a tesztek is lefutottak, a földi személyzet begyújtotta a Flighthawk motorját; a hajtóművet a külön erre a célra tervezett mobil akkumulátorral indították be.

Az U/MF úgy dorombolt, mint egy elégedett macskakölyök. Jeff, alig várva az indulást, gyorsan ellenőrizte a kormányfelületeket, állítgatta a fékszárnyakat, és kipróbálta az oldalkormány pedáljait. A felső képernyőt megosztotta az elülső és hátsó tesztkamerák képe között, vizuálisan is ellenőrizte a számítógépek jelét. Minden felület megfelelően működött. Még egy pillantást vetett a motor állapotjelzőire, a hőmérsékleti és a nyomásértékekre.

Miután végzett a repülés előtti ellenőrzésekkel, a kijelzőt visszaállította a standard konfigurációba. Kék ég töltötte be a felső részt, a szellemképszerű, HUD-ot utánzó kijelző látszott középen, kétoldalt pedig a motor és a repülés adatait mutató műszerek. A kép alja három részre oszlott, balról jobbra a radar, a repülési információk és az egyéb berendezések kijelzői látszottak. Amikor két Flighthawkkal repült, akkor a szokásos

beállítás szerint bal oldalon a második robotról érkező képet, középen pedig a két gép és a hordozó madártávlati képét látta volna.

– Lássuk, miből élünk, kapitány – szolt Bree-nek.

– Értettem, Sólyom Parancsnok. Remek beszéd volt, Jeff. Mindenki odáig volt.

– Aha. Kösz.

A kifutópálya felé induló gép rándulása meglepetésként érte Zent. Annyira belemerült a Flighthawk-kamerák képének szemlélésébe, hogy a zökkenés minden alkalommal megzavarta egy pillanatra.

– A megbeszélte pályán repülünk – mondta a feleségének, miközben a torony jóváhagyására vártak.

– Nem is tennék másképp...

– Van még esetleg valami mondanivalód?

– Nincs.

– A vendégszállóban aludtam éjszaka. Túl fáradt voltam ahhoz, hogy hazamenjek.

– Nem kérdeztem – válaszolt Bree.

Zen némán vártakozott. A Boeing felemelkedett, és körözni kezdett a bázis fölött. Az Egyes Sólyom nem mozdult, várt a felszállással, amíg anyagépe a kijelölt pontra nem ér.

– Elértük az alfa-pontot – közölte végül Breanna.

– Helyben vagyunk, Jeff – tette hozzá Jennifer, aki a férfi közelében ült. – Most te jössz.

– Flighthawk-vezérlés Toronynak, Egyes Sólyom felszállási engedélyt kér a D kifutópályán – szolt bele Zen a rádióba.

– Engedély megadva, Flighthawk-vezérlés. Egyes Sólyom felszállhat – felelte a torony. – Tiszta az ég, és pillanatnyilag szél sincs. Nem rossz nap egy piknikre. Jó repülést, őrnagy!

– Kösz, Straw. – Zen felszállási sebességre gyorsított a Flighthawkkal, és kieresztette a féket. A sebességet jelző grafikon fokozatosan magasabbra kapaszkodott, a föld egyre sebesebben száguldott el a kamerák alatt. A Flighthawk 120 cso-

mónál emelkedni kezdett. Zen hátrahúzta a botkormányt, a gép megindult felfelé. *Hogy hagyhatják veszni ezt a gépet? Kisebb helyen felszáll, mint egy Piper, nehezebb megtalálni, mint egy Raptort, és úgy fordul, mint egy F/A-18-as.*

Amikor P&W motorja elérte normális teljesítményét, az Egyes Súlyom sebessége és magassága exponenciálisan növekedni kezdett. Zen ötezer lábra emelte, és ötszáz csomóra állította sebességét. Bedöntötte a robotrepülőt, majd pályára állt, mintegy három mérföld távolságra délre az anyagéptől. A Boeing farka éppen csak látszott a képernyő tetején. A technikusok még lefuttattak egy sor jeltesztet, azután rátértek a bonyolultabb manőverekre.

– Az adatáramlás megfelelő – közölte Ong. – Még kilencven másodperc. – Fizikailag Zen mellett volt, de akár ezer mérföld távolságban, a földön is lehetett volna.

Istenem, megint repülök, gondolta Jeff. Érezte az arcába csapó g-ket, ahogy a gép fordult és bedőlt, hallotta a motor bömbölését, amikor beindult az utánégető, és érezte a kerozin illatát, amelynek valahogy sikerült beférkőznie a pilótafülkébe.

Na jó, ebből azért van, amit tudnék hiányolni...

– Készen állunk a folytatásra – szólalt meg Gleason.

– Pilóta, haladjunk tovább a következő pontra – utasította Zen a feleségét.

– Indulunk.

Smith elment, gondolta Breanna. *Jeff szóba hozta azt a nyavalyást... habár mit is mondhatott volna? Úgy viselkedik velem, mintha lemondott volna rólam. Nem kellek neki... Már nem. Az sem érdekelte volna, ha összeállók Mackkel. Dühösen fújt egyet. Az istenedet, Jeff! Az ember nem szabhatja meg, hogy a feleségének kivel legyen viszonya!*

– Őrnagy, készen állunk – jelentette Ong. – Ha fel tud emelkedni tízezer...

– Azon vagyok – vágott közbe Jeff. Hátrahúzta a kormányt, és előretolta a gázkart.

Légi indítást akartak szimulálni, a hordozó szárnya alól indulva, zuhanva. Nem az ideális, sima startot, hanem olyan esetet, amely csakugyan próbára teszi a kommunikációs berendezés új fejlesztéseit. Jeff a feladatra összpontosított. Csak az Egyes Súlyom körül elterülő végtelen égboltot látta. Újra repült! A feje ott volt a Flighthawkban, agya a szárnyakkal együtt fordult, szeme valami ismerős támpontot kerestek, egyensúlyérzéke pedig szinte teljesen elveszett, miközben az apró masinával fejjel lefelé beállt a Boeing szárnya alá, hogy a teszt tervei szerint induljon el onnan.

– Jó, jó, jó – ismételte Jennifer. – Pont jól állunk!

– Igen! – kiáltott fel Ong. – Stabil.

– Egyes Súlyom, értettem – nyugtázta Jeff, és kilendült oldalra, majd az eligazítás szerint a Boeing nyomába eredt.

– Az indítás szimulációja tökéletesen sikerült – konstataulta Ong.

– Én is úgy gondolom – bólintott Jeff.

– Mit gondolsz, megpróbáljuk azt a behatolási tesztet, amelyet tegnap lefűjtünk? – kérdezte a mérnök. – Azt hiszem, a mai tervünk túlságosan is konzervatívra sikerült.

– Oké. Bree?

– Én benne vagyok, ha megmondod, mit csináljak.

– Fordulj vissza, és kezdj újra körözni. Onnantól átveszem.

– Értettem.

Jeff a légtér nyugati vége felé fordította a Flighthawkot, egész a Groom-hegyig, majd visszafordult, és elfogó pályára állt. Miközben közeledett, keresőradarja szép nagy célpontot jelzett; a Boeingt ellenséges, támadásra készülő bombázóként ismerte fel.

Rendes rakétákkal felszerelve ez a kis taknyos egész kitűnő elfogó vadászgép volna.

– Elkezdjük a tesztfázist – mondta Jeff a többieknek, miközben óránként ötvenmérföldes sebességgel zárkózott fel a Boeinghez. – Tíz másodperc.

- Rajta – biztatta Ong.
- Vettem – jelentette Bree.

Miért kerül engem?, gondolta a nő. *Itt nemcsak Smithről van szó. A pokolba, Smithnek semmi vagy szinte semmi köze nincs ehhez az egészhez!*

Zen lebukott a Flighthawkkal, és elrepült az anyagép farka alatt. Visszahúzta a gázkart, és leborított, egyszerre ereszkedve és fordulva a hegyek felé. A gép vagy ezerlábnyit süllyedt, majd ötszáz lábon megint egyenesbe állt. Alig ötszáz csomós sebességgel haladt. ¹

- Számítógép, felszíni térképet a bal középső kijelzőre!

A radarkép abban a pillanatban megjelent. Zen még lejjebb ereszkedett a Flighthawkkal, és a hegyek felé tartott.

A támadó gépek gyakran ereszkednek mélyre, hogy elkerüljék a radarokat, mert az egyenetlen talaj által visszavert zaj megnehezíti észlelésüket. Egy ilyen apró gép, mint a Flighthawk, ekkora magasságban gyakorlatilag észrevétlen maradhat.

Zen a tesztlégtér túlsó felén egy hosszú kanyonba irányította az Egyes Sólymot, és fokozatosan csökkentette a magasságát, míg háromszáz lábra ért. A kanyon talaja egyenetlen volt. Az egyik szoroson úgy ment át, hogy csak ötven láb választotta el az U/MF-et a sziklafaltól.

Az első kamera lélegzetelállító képet mutatott. Hatalmas hegyoldalak magasodtak a gép mellett, miközben a szűk folyosóban száguldott előre. Zen jobbra csavarta a kormányt, és élére állította a gépet. Befordult egy újabb szorosba. Felvillant az alsó kvadránsban látszó radarkép, hogy egy közeledő platóra figyelmeztesse, de Zen már észrevette, és finoman feljebb húzta a robotot, majd gázt adott. A feladat értelmében nem kellett átlépnie a hanghatárt, de miért ne tenné? Érezte a rázkódást. A kép megnyugodott – már nem létezett a pilótát a géptől elválasztó finom határvonal; mintha nem is lett volna köztük távolság.

– Eddig jónak néz ki – mondta valahol mögötte Ong.

– Anyám! – kiáltott Jennifer.

– Nem tudok lépést tartani – jelentette Breanna.

Panaszkodik? Vagy ez inkább elismerés?

A Fliothawk alig száz láb magasságban, szinte teljes sebességgel haladt. Zen megkezdte a fordulót, és fokozatosan lassított. Az U/MF kormányfelületei alkalmazkodtak a helyzethez, hogy minél kisebb legyen a veszteség. 550 csomóra lassult, ami elég szép mutatvány volt, mert azt jelentette, hogy kibírta a kilenc g-t. Egy „valódi” pilóta valószínűleg elájult volna egy hasonló manővertől.

– Még van egy kis dolgunk – közölte Ong. – Rendben, őrnagy! Százados, álljunk vissza az eredeti pályára. Az egyes, a kettes és a hármas próbát, azt hiszem, teljesítettnek tekinthetjük. Még kell néhány perc, hogy kiértékeljük az adatokat, de a bemutató eléggé meggyőző volt.

– A kommunikációs berendezések hibátlanok – jelentette Gleason.

– A vége felé volt egy kis problémám – mondta Breanna. – Vagy nyolc mérfölddel elhúztál.

– Igen. De neked tartanod kell a lépést – felelte Zen.

– Én megtettem, ami tőlem telt, szívem! – csattant fel Bree.

Zen érezte, hogy a többiek zavarba jönnek körülötte. Egy-más között mindig így évődtek, ám ami régebben tréfának számított, annak most éle volt.

– Sajnálom, százados – mormolta. – Azt hiszem, elragadtattam magam. Még mindig feszült vagyok egy kicsit.

– Nincs szükség bocsánatkérésre.

Zen már nem is emlékezett rá, milyen volt a feleségével régen. Nem emlékezett, és nem is akart – a múlt most halálos méreg volt számára.

– Próbáljuk meg ugyanezt huszonöt mérföldről – javasolta Ong. – Mit gondolsz, ki tudod dolgozni a pályát, Zen?

Huszonöt mérföld a kétszerese volt annak a távolságnak, amelyre az új berendezéseket tervezték, és több volt, mint a kommunikációs és irányítóberendezés hatótávolsága. Jeff mégis beleegyezett, és visszafordult a Flighthawkkal a kiindulási pont felé.

Ezúttal kicsit könnyedebbre vette az indulást, és 90°-os dőlésszögben siklott ki az anyagép szárnya alól. A Boeing dél felé indult, ezzel is növelve az Egyes Sólymot tőle elválasztó távolságot. Zen a képzeletbeli szélvédőre koncentrált, miközben az apró repülő a hegyoldal felett suhant, ötszáz csomós sebességgel. Talajszint feletti magassága alig ötven lábra esett vissza.

Ennél mélyebbre is le tud menni... Igazított a kormányon. A képernyő még nagyobb részét elborította a barnás árnyalatú szín.

Tizenöt mérföldre volt a hordozótól, és negyven lábra a földtől.

Aztán csak harmincötre.

Úgy érezte magát, mintha ő is ott volna a gépben. Figyelmeztető sípszót hallott – egy kiálló szirt került elé.

Teste együtt fordult a kormányval, hogy megkerülje az akadályt.

Ó, istenem!

– Elvesztettük a kapcsolatot – közölte hirtelen a számítógép.

– Jelenlegi irányt tartani. Biztonsági eljárást felülbírálni. Kézi irányítást vissza – utasította Zen a rendszert. Láta a Flighthawk által közvetített képeket, és azt hitte, még mindig ő irányítja a robotot.

– Hatótávolságon kívül van – jelentette a számítógép. – Kettesszámú biztonsági rutin.

– A francba! Bree!

– Ott vagyunk, ahova te irányítottál – védekezett a pilóta.

– Kézi irányítást vissza – ismételte Zen. Megrázta a kormányt, de semmi sem történt.

Aztán elsötétült a képernyő.

A mérnökök mögötte tülekedtek.

– Hibakezelő módba váltott – jegyezte meg Ong. – Sajnálom. Ha életbe lépett a kettős rutin, akkor nem lehet felülbírálni. Ezt is hozzá kellett tennünk a... – Úgy fejezte volna be, hogy „a baleseted után”, de elharapta a mondat végét.

– Eddig is kitűnően szerepeltünk – állította Gleason. – Tizenhét mérföld után kezdett gyengülni a jel.

– De akkor aztán úgy elszállt, mint a pinty – tette hozzá Ong.

– A kommunikációs modulok lekapcsoltak – jelentette Jennifer.

– Az Egyes Súlyom visszatér a tófenékhez – közölte Ong, majd leadta a kötelező jelzést Dreamland frekvenciáján.

– Nos, legalább tudjuk, hogy a hibakezelő eljárás működik – állapította meg Breanna.

Ha Jeff nem tudta volna, milyen drága a sisak, valószínűleg keresztülhajtja a Boeing belső terén.

* * *

Dannynak egészen délelőttig nem maradt ideje ellenőrizni az e-mailjeit. Hal válaszolt neki, de nem a futballtippeket írta, amelyekre számított.

Danny, egy ideig nem beszélhetek veled – olvasta az üzenetet. Sokat szórakozom mostanában. Bárcsak te is itt lennél.

Hátradölt a biztonsági egység parancsnoki irodájában álló kemény fémszéken. Nem tudta biztosan, hogy hol az az „itt”, de voltak ötletei. A CNN reggeli híradójában hallotta, hogy az irániak megállítottak egy olajszállító hajót Észak-Afrika partjainál. Azt is közölték, hogy az elnök egész éjszaka „bizalmas tárgyalásokat folytatott” nemzetbiztonsági tanácsadóival és a világ több kormányfőjével.

Danny tudta, ha nem fogadja el a dreamlandi megbízatást, Hal valószínűleg felkérte volna, hogy csatlakozzon hozzá. És akkor most ott lehetne az események fősodrában!

De még mindig odakerülhet, ha szolgálatba vezénylik az Ostorcsapást...

A fiatal százados egy pillanatra engedélyezte magának a képzelgés luxusát. Láta magát egy Low Pave fedélzetén, amint egy tűzharc helyszíne felé közeledik. Golyók és rakéták röp-ködnek a levegőben, olyan füstfelhők gomolyognak a talaj fölött, mint azokban a bugyuta hollywoodi akciófilmekben, de ő csak megy, megállíthatatlanul tör előre, és közben szélesen vigyorog...

A valóság persze mindig más. A való élet mocskos és zavaros, az ember soha nem tudhatja, hogy életben marad-e. Ennek ellenére szerette a munkáját. Imádott élni, de az az érzés, amely harci körülmények között uralkodik el az emberen, minden áldozatot megér.

Talpra ugrott. Rengeteg tennivalója akadt a bázison; nem tölthette a napot álmodozással.

* * *

Mack Smith távozását, követően Ricki Mendoza őrnagy lett az F-119-projekt rangidős pilótája. Bastian alezredes a konferencia után egy órával a JSF hangárjában találta őt, egy földalatti épületben, pontosan a hármaskör hangár alatt.

– Alezredes úr, örülök, hogy benézett hozzánk! – köszöntötte a nő Bastiant. Úgy beszélt, mintha számított volna a parancsnok érkezésére. Hangja visszhangot vert a sima betonfalak között. – Épp a tesztek időrendjét akartam megbeszélni Greg Desitióval, a beszállítók képviselőjével. Van kedve csatlakozni?

Bastian rávigyorgott Desitióra, aki néhány perccel korábban közölte vele, hogy a repülőelektronika szállítását „bizonyos

meg nem nevezendő körülmények” miatt hat hónappal el kell halasztaniuk.

– Ami azt illeti, őrnagy, el akarom vinni az egyik gépet egy körre – nézett Mendozára.

– Egy körre, uram?

– Gondolja, hogy be tud ütemezni egy tesztrepülést?

Mendoza vidámsága elpárolgott.

– Nos, ellenőriznünk kell a műholdat, és...

– Én már ellenőriztem a műholdat – közölte Kutya. – Háromig semmi vész.

– És a felkészülési idővel együtt...

– Úgy tudom, a futóműveket kell ellenőrizni, és ezért éppen esedékes volna egy tesztrepülés.

– Nos, igen, de azt már előkészítettük.

– Gondolja, hogy nem boldogulok majd vele? – kérdezte Kutya.

Mendoza szeme összeszűkül. Mack távozásával új távlatok nyíltak előtte, és nem akarta, hogy egy mitugrász alezredes miatt bármi problémája legyen.

Bastiannek nem kis erőfeszítésébe került megőrizni pókerarcát.

– Természetesen elboldogul vele, uram – felelte Mendoza. – A JSF-fel élmény repülni. Csak arról van szó, hogy Jones százados már odafenn van, és az indulásra vár.

– Jonesy nem bánja majd – mondta Bastian, és elmosolyodott, amikor Mendoza felsóhajtott. – Már kikérdeztem a repülés részleteiről. Az én F-16-osommal fog repülni.

Kutya nemcsak azért használta fel a rangját, hogy Mendozát bosszantsa, vagy a tesztlegénységet ingerelje. Ha egyszer már úgy alakult, hogy Dreamland jövője a JSF-től függ, akkor legálább érezni akarta, milyen érzés a pilótafülkében ülni.

Ami azt illeti, elég kellemes volt. A Kőfal Egyesbe – a három tesztgép egyikébe – újonnan módosított katapultülést szereltek, testformához igazodó üléssel és háttámlával. A kata-

pultüléseket nem lehetett túl vastagon kipárnázni, mégis mind közül ez volt a legkényelmesebb, amelyben Kutya valaha is helyet foglalt.

Sajnos ez volt az egyetlen szuperlatívusz, amelyet a gép kiérdemelt. Az ülés melletti kormányrúd, amely az F-16-osból már ismerősnek tűnt, kényelmetlen volt. A gépet rövid felszállásokra optimalizálták, de a motorok csigalassúak voltak. Bastiannak még csökkentett üzemanyag-mennyiséggel és hasznos teher nélkül is alig sikerült felemelkednie.

A levegőben még gyászosabbnak tűnt a helyzet. A hajtómű inkább berregett, mint zümmögött. Fordulás közben a szárnyak úgy viselkedtek, mintha egy-egy ötezer font súlyú bomba lapulna alattuk és egy vagy kettő felettük. Ám ami a legrosszabb: az AC sem működött rendesen. Bastian folyamatosan forgolódtott, hogy ellenőrizze, mi nem lánzol a fedélzeten.

Mindezeket persze meg lehetett, és meg is kellett javítani. A nagyobb teljesítményű motor már fejlesztés alatt állt, bár súlya és bizonyos karbantartási feltételei miatt a flotta nem rokon-szenvezett vele. A repülőelektronikát – amelyet az F-16-oséről koppintottak le – *idővel* majd felválthatja egy csúcstechnológiával készült rendszer, amely épp csak a küldetést nem hajtja majd végre a pilóta helyett. És így tovább, és így tovább.

A repülő valóban úgy nézett ki, mint egy tutaj. Kutya, miután hatezer láb magasságban végzett az első körrel, megpróbált bedőlni és éles ívben fordulni, de az F-119-es úgy mozgott, mint egy totyogó lurkó, akinek tele a pelenkája; hihetetlenül esetlenül hajtotta végre az elkerülő manővereket.

Nem jó!

Tizenötezer láb magasságban valamivel jobban teljesített, de egy örökkévalóságig tartott felkészödni magát. Kutya visszagondolt az öbölháború A-10A pilótáinak panaszaira, amikor a parancsok értelmében a légvédelem hatótávolsága fölött kellett átlépniük a határt súlyosan megrakott repülőikkel. Azok a srácok utáltak ötezer láb fölé emelkedni, és ebben volt is vala-

mi – a gépeiket úgy építették meg, mint a tankokat, és több robbanóanyagot cipeltek, mint egy átlagos II. világháborús bombázó.

Ugyanakkor a JSF...

Kutya felsóhajtott. A politikusok beleszerettek az ötletbe, hogy egy géptípussal lássanak el minden feladatot. A katonaság pedig természetesen megint csak szívott, és megcsinálta, amit mondtak neki.

De vajon valóban megcsinálta? És vajon mit szólnak majd a politikusok, amikor az F-119-esek pilótái zsákban jönnek haza?

Ellenőrizte a berendezéseit és a pozícióját, majd rádión jelentette, hogy készen áll a futómű tesztelésére.

* * *

– Nem tértünk le a kijelölt pályáról – ismételte Breanna. Körbepillantott a rögtönzött konferenciateremben. Zen őt nézte; Bree biztos volt benne, hogy ha megfordulna, azt látná, hogy a gipszfal lángol a háta mögött.

– Természetesen egy szóval sem mondtam, hogy letértünk – felelte Jeff.

– De céloztál rá.

– Azt hiszem, egész jól sikerült a teszt – szólt közbe Ong, aki szemlátomást éppúgy zavarban volt, mint a többi technikus a szobában. – Át kell néznünk a letöltéseket meg minden más, de tizenhét mérföldre voltunk, amikor a kapcsolat megszakadt.

– Azt hiszem, egy kicsit még tudok javítani a kommunikációs modulon – mondta Jennifer. – Határozottan jó nyomon járunk.

A tudósok tovább vitatkoztak, Breanna azonban nem sokat törődött velük. Érezte, Jeff haragszik, és csak ez számított.

De miért? A tudósok épp most mondták, hogy a teszt a lehető legjobban ment! Mert ezt mondták, nem igaz? De Jeff akkor

miért morog folyton? Már megint haragszik a világra... a lába miatt.

– Elmegyünk egészen a sávszélesség határáig – folytatta Jennifer, és együttérző mosollyal Bree felé fordult. – A jel gyengülését nehéz azonnal korrigálni. Ha nem kellene kódolnunk és redundánssá tennünk, semmi gond nem volna.

– Ez határozottan haladás – szögezte le Jeff. – A módosítások beváltak.

Breanna számára úgy tűnt, hogy férje egész más modorban beszél a számítástechnikus-nővel. *Másokkal szemben sokkal inkább önmagát adja...*

– És még tovább is javíthatjuk. – Jennifer egy rakoncátlan hajtincessel játszadozott. Lehet, hogy ez a mozdulat nem volt tudatos, de az, ahogy közben az asztal fölé hajolt, bosszantotta Bree-t. A nő szoknyája legalább egy számmal szűkebb volt a kelleténél.

Mi a fenéért foglalkozom én ilyesmivel?

– Miért olyan nagy különbség, hogy tíz mérföldről van szó, vagy húszról? – kérdezte Breanna.

– Mert az anyagép egy lusta kacsa! – csattant fel Jeff. – Egy MiG vagy egy Szuhoj tíz mérföldről leszedheti a Boeingot. Legalább ötvenig ki kell tolnunk a hatótávolságot.

– A Fliighthawkoknak harci gépekkel kell majd repülniük – mondta Breanna.

Ong a számítógép méreteiről kezdett magyarázni, de Breanna közbevágott.

– Igen, tudom. Pillanatnyilag rengeteg helyre van szükség a hordozón az irányító számítógép és a kommunikációs berendezés miatt – hadarta. – Én csak azt javaslom, hogy építsétek az anyagépet túlélőképesebbre.

– Egy utánfutós JSF! – tréfálkozott az egyik mérnök.

Senki nem nevetett.

– Megafortress – bökte ki Breanna. – Húsz mérföld, de még tíz sem okozna gondot.

– Igen, persze. Szerezz nekünk repülési időt – mondta Jeff.
– Kéthetente egyszer kapunk két órát a Hollóval. Mielőtt idejöttem, háromhavonta volt két óra.

– Megpróbálom.

Zen bólintott. Egy pillanatra vagy inkább egy fél pillanatra elpárolgott a haragja. Breanna megpillantott valamit a szemében, amit már régóta nem látott.

De lehet, hogy csak képzelte. Abban a másodpercben tudta, hogy tényleg szereti Jeffet, és hogy segíteni akar neki abban, hogy túltegye magát ezen a... Hogy túltegye magát mindenén. Nem a lábát szerette, az elméjét, a szellemét, azt, ahogy nevetett, ahogy lehordott mindent, ami megérdemelte. Azt, ahogy figyelt rá – ahogy mindenkire figyelt, függetlenül attól, mit érzett.

Breanna egyre inkább kívülállónak érezte magát, ahogy a küldetés kiértékelése folytatódott, és a résztvevők újabb és újabb ötletekkel álltak elő a rádiókapcsolat javítására. Jeff nagyon hivatalosan viselkedett, és csak ritkán tréfálkozott; úgy tűnt, a baleset óta mindenkivel szemben hűvösebb.

Amikor végre vége lett a megbeszélésnek, a nő követte férjét az előtérbe.

– Jeff – szólt utána, amikor a férfi elindult a mosdó felé.

– Sietnem kell. Tele van – válaszolta Zen, és egy apró zacskóra mutatott a szék oldalán.

– Ma este? – Bree csak ennyit tudott mondani, mert a torka máris összeszorult.

– Igen. Otthon leszek. Bocs a tegnap estéért. Egyszerűen túl fáradt voltam, hogy hazavergődjek. Meg késő is volt.

– Értem – bólintott Bree, de mire kinyögte a szót, az ajtó becsukódott Jeff mögött.

* * *

Bastian alezredes, amikor a tesztrepülés után visszament az irodájába, azon kapta magát, hogy fel-alá járkal, és ide-oda rendezgeti az íróasztalán pedáns rendben álló tárgyakat. Átnézte a két kupac papírt, amelyeket Fejsze készített oda – a bal oldali halommal azonnal foglalkozni kellett; a jobb oldalival még előbb –, majd felállt a székéből, csak hogy ismét leüljön, és újra felálljon.

Dreamland teljes egészében az F-119-programtól függött. Az utóbbi néhány napban több tábornok is felhívta, köztük egy háromcsillagos, az összefegyvernemi projekt összekötője. Beszélt két admirálissal, a védelmi minisztérium három költségvetés-elemzőjével, a Kongresszus öt tagjával és egy szenátorral. Mindannyian gratuláltak neki, és biztosították, hogy Dreamland jövője el van rendezve. Bár más intézmények is jelentkeztek, hogy a JSF tesztjeit elvégezzék, egyértelműnek tűnt, hogy Dreamland a legfelkészültebb erre a feladatra.

Bastian tudta, ennek részben az az oka, hogy mindenki úgy gondolja, egy senkiházi kis alezredest könnyen a kezében tarthat. És bár a verebek holmi előléptetésről csiripeltek, ahogy azt az egyik képviselő mondta, egy ezredes vagy egy dandártábornok is elég messze van még a valódi hatalomtól.

Még hogy verebek! Inkább keselyűk. Azzal, hogy elkötelezte magát és Dreamlandet a JSF mellett, gyakorlatilag egy repülő tutajt sózott rá a légierőre.

Sőt, még rosszabbat tett: a lelkiismerete és a kötelességtudata ellenében cselekedett.

De valóban olyan nagy bűn, hogy azt mondta bizonyos személyeknek, amit azok hallani akartak?

A JSF nem volt „annyira” rossz ötlet. Sőt, Dreamland tudósai azt is tudták, hogyan lehet javítani rajta. És meg is tudják csinálni – bár a szükséges módosítások után az F-119-es két vagy három különböző repülővé válna, alig negyvenszázaléknyi csereszabatos alkatrésszel. Mindegyik kitűnő gép lenne,

mindegyik tökéletesen alkalmas volna feladata elvégzésére. A dolog egyetlen hátulütőjét a költségek jelentették.

Nem. A dolog egyetlen hátulütője az volt, hogy a védelmi minisztérium és a bizottságok elnökei egy összefegyvernemi, többfunkciós gépet akartak.

Vajon hány embernek kell majd meghalnia ezért az ötletért?

Szerintük egynek sem. Ott lesznek a kitűnő CAP-ek meg AWACS-ek, és a SAM-ekkel som lesz semmi probléma, és minden tökéletesen fog működni minden pillanatban. Ugyan mi rossz történhetne?

– Alezredes úr, miért keveri össze azokat? – kérdezte Fejsze az ajtóban állva. – Egyberakta a két kupacot.

– Jézusom, Fejsze! Maga kopogott?

– Igen, uram! – vágta rá a főtörzs olyan hangon, mintha ki-képzésen lenne.

– Jöjjön be, Véres Veríték főtörzs – intett Bastian. – Mondja, mit akar?

– Csak utána nézek a papírjaimnak, alezredes – felelte Fejsze, és közben ügyesen lekapta az aláírt dokumentumokat Bastian asztaláról. – Milyen volt a repülés?

– Eseménytelen, köszönöm. Mi a következő napirendi pont?

– Mára már semmi sincs az előjegyzésben. – Gibbs elmosolyodott. – Azt hiszem, egy kis hiba csúszott az időrendbe, mert azt hittem, hogy a tesztrepülés egészen holnapig tart majd, és közben semmivel nem szabad zavarni.

– Maga aztán érti a dolgát, Fejsze.

– Köszönöm, uram. – A főtörzs ismét elmosolyodott. – Ami azt illeti, volna egy kérdésem.

– Ki vele!

– Nos, elgondolkoztam. Van ez a barátom, akinek van egy kis problémája. Egy trösztnél dolgozik ügyvezetőként. A trösztnél mindenki azt akarja, hogy vásároljon fel bizonyos részvényeket. Szerinte nem érnek semmit, de tudja, hogy ha nem veszi meg, akkor kirúgják, és felvesznek a helyére valaki

mást, aki hajlandó lesz vásárolni. Neki viszont szüksége van az állására, és tudja, ha lapátra teszik, akkor mehet zöldséget árulni. Másrészt viszont szeretne tükörbe nézni reggelente, borotválkozás közben.

Bastian a fejét csóválta.

– Köszönöm, Fejsze.

Gibbs maga volt a megtestesült ártatlanság.

– Uram!?

– Mondja meg a barátjának, hogy tegye azt, amit helyesnek tart, és ne törődjön azzal, amit mások akarnak – tanácsolta Bastian, majd felállt. – Később még benézek magához.

– Köszönöm, uram! – vágta rá a főtörzs, miközben Bastian kisietett az ajtón.

* * *

Breanna mindent olyan pontosan megtervezett, mintha egy ellenséges hátországban elhelyezkedő erődítmény elleni támadásra készülné. Az ötlemezes CD-lejátszót Earl Klugh-és Keiko Macui-albumokkal tárazta be – vagyis jazz-zenével, amely inkább az ő kedvence volt, mint Jeffé, de azért határozottan alkalmas volt egy megelőző romantikus hangulatteremtő csapás végrehajtására. Hét hosszú, tiszta méhviasz gyertya állt a gyertyatartóban, halvány, pislákoló fényük megcsillantotta a kölcsönkért porcelánedények elegáns virágmintáját. Egy üveg Clos DuBois állt az asztalon, és a hűtőben egy hatos csomag Anchor Steam sör lapult tartálékban. Két salátástál – zsenge salátalevelekkel és friss paradicsommal az egyik segítőkész szomszéd kertjéből – került az első támadó hullámba. Ezt egy könnyű répaleves követi, majd több hullámban érkeznek a tengeri halak, végül a báránysült adja meg a kegyelemdőfést. A bárány kis késésben volt, de minden más tökéletesnek látszott, beleértve a hosszú selyemruhát is, melyet Breanna már egy éve nem vett fel. Az előszobai tükörben nézegette magát jobbra-

balra forgolódva, hogy megbizonyosodjon róla: megszabadult a véletlenül ráömlő liszt maradékától is. A ruha kicsit bő volt felül és hátul. Zen balesete óta lefogyott. *Még mindig jobb, mint az ellenkezője*, gondolta.

Hol van már Jeff?

Bree tudta, a férje pontosan másfél órával korábban szállt fel a Delfin helikopterre, amely Dreamlandból a Nellis támaszpontra vitte. A nő a pilótának ígerte a vacsora maradékait, ha időben átszól neki rádión. A támaszponton Jeffnek fel kellett szállnia a buszra, és pontosan tíz perce kellett volna megérkeznie a lakásuk melletti zsákutcához.

Ha átejtett ma este, kinyírom, gondolta.

A következő pillanatban meghallotta, hogy Zen a kulcsaival matat az ajtónál.

Azonnal akcióba lendült. Meggyújtotta a gyertyákat, bekapcsolta a CD-lejátszót, leoltotta a lámpákat, és alágyújtott a sültnek. Éppen akkor ért az előszobába, amikor a férfi bezárta maga mögött az ajtót.

– Szia...

– Szia. Mi folyik itt?

– Gondoltam, örülnél egy kis vacsorának – felelte Bree, és a férje felé nyúlt. Elvette a táskáját, majd közelebb hajolt, és egy puszit nyomott az arcára. – Éhes vagy? – kérdezte.

– Hát, eléggé.

– Gyere beljebb. A kaja már készül.

– Gondolom, nem javasolhatom, hogy rendeljünk pizzát.

– Ha életben akarsz maradni, akkor nem.

Jeff a konyha és a nappali közötti étkezőben álló asztal felé gördült. Breanna előresietett. Lehajolt, hogy megigazítsa az abroszt, és közben az arcával hozzáért Jefféhez. Úgy tervezte, hogy eközben Jeff felé fordítja a fejét, és ajkuk hosszú, szenvedélyes csókban forr össze – egészen addig, amíg a süítő csengése nem jelzi, hogy tálalható a főfogás.

A valóságban másképp alakultak a dolgok. A csengő abban a pillanatban szólalt meg, ahogy hozzáért Jeffhez. Futó csókot nyomott férje arcára, majd magában átkozódva indult a leve-sért.

– Ez igen! – mondta Jeff.

– Ezt ettük, amikor először vittél el egy étterembe, emlékszel?

– Az első étterem, ahová elvittelek, a négyes kantin volt Dreamlanden.

– Vendéglő – sóhajtotta Bree, és leült. – A Café Auberge.

– Igen, persze.

– Ó, istenem, jut eszembe, kérsz bort? Van itthon egy palack merlot. Vagy esetleg sört? Találtam egy csomag Anchor Steamet a hűtőben.

– Bármelyik jó lesz.

– Akkor mondjuk, kezdjünk a borral. Jól megy majd a főfő-gáshoz.

– Lesz főfogás is?

– Kedvesem, én magam vagyok a főfogás. – Bree csábosán pislogott néhányat, majd nevetve visszavonult a konyhába.

* * *

Kutya a jelentését írta egy sárga jegyzetömbre a négyes kantinban. Már sokadszorra kezdte újra, és pillanatnyi szünetet tartott, hogy hallgassa, amint két hajtómű technikus azon vitatkozik, hogy a húsgombóc vagy a pulykás szendvics jobb. Elgondolkozott, hogy odamenjen-e köszönni nekik, végül megelégedett egy biccentéssel, és határozottan írni kezdett.

A jelentős politikai befolyás, valamint az e jelentést követően várható felháborodás dacára sem javasolhatom őszintén az F-119-projekt mostani formájában történő folytatását – kör-mölte. Gondosan átvizsgáltam a program adatait, és személye-sen is repültem a géppel.

Itt megtorpant és elmerengett, nem hat-e ez a sor egy kicsit önhittnek. Mielőtt eldönthette volna, Danny Freah hangja szólalt meg mögötte. – Levél az otthoniaknak, uram?

Bastian hátranézett a válla fölött, és meglátta Freah vigyorgó arcát. – Nem egészen – felelte.

– Feltehetőleg nem bizalmas dokumentum – jegyezte meg a biztonsági főnök, és közelebb húzott egy széket.

– Feltehetőleg az – mondta Bastian. – De felteszem, maga elkapna bárkit, aki a közelemben akar kerülni, hogy ellopja.

Freah felnevetett. – Már a fene esz egy jó kis verekedésért.

– Hogy mennek a dolgok?

– A biztonsági ellenőrzések semmi különöset nem derítettek ki. Hal jó formában hagyta ránk a támaszpontot.

– Remek.

– Most is nyakig van a melóban – tette hozzá Freah.

– Hogy érti ezt?

– Az előbb a CNN-t néztem. Az irániak mintha meg akarnák állítani az olajszállítást az öbölben. És megnövelni az olaj árát.

– Még ezzel is csökkenteni akarják a költségvetésemet – dörmögte Kutya. Ujjai közt forgatta a ceruzát. – Ugye maga is szeretne ott lenni a sűrűjében, Danny?

– Ez egy nagyszerű állás, alezredes úr. Hálás vagyok a megbízásért.

– Nem ezt kérdeztem.

– Nem gondoltam volna, hogy ez kérdés lehet.

– Gyanítottam. Bizonyos értelemben nekem is hiányzik. De az nem, hogy megint elveszítsek néhányat a fiaim közül.

– Persze, uram – válaszolt Freah, hirtelen megkomolyodva.

– Az a része piszok rossz.

– Bizony.

– Nos, egyelőre minden rendben. – Freah felállt.

– Úgy néz ki.

Kutya figyelte, ahogy Danny beáll a sorba. A százados egy doboz narancslével távozott az oldalajtón át.

Elveszteni a fiait... Piszok rossz érzés. Ha valaha is elfogadják Dreamland általa javasolt új koncepcióját (ha egysége tényleg a legmodernebb felszereléssel ellátott, fedésben és nyíltan is dolgozó egységgé változik, amely a legújabb technológiákat használja fel a siker érdekében), rengeteg fiát fogja a halál torkába küldeni.

És saját, vér szerinti lányát is.

Bastian átnézte, amit addig írt, és meghagyta a mondatot, de hozzátette:

Csatolom a vonatkozó jelentések némelyikét. A projekt politikai természeté miatt eltávolítottam írójuk nevét. A javaslat az én felelősségem, és csakis az enyém.

De ezzel vajon megmenti őket? Nem nehéz kitalálni, hogy melyik jelentést ki írta.

– Úgy néz ki, mint aki a gordiuszi csomót készül kibogozni.

Mikor Kutya meglepetten felnézett, Jennifer Gleason mosolygott rá; a fiatal számítástechnikus-nő, aki elsődlegesen a Flighthawk-projektnek dolgozott.

– Gordiuszi csomó? – kérdezte Kutya. – Tudja, mindig sokat tűnődtem azon, hogy az mi lehet.

– A gordiuszi csomó egy bonyolult hurok volt, amelyet a frígiai Gordiusz király kötött meg. A bölcsek szerint, aki kioldozza, az lesz Ázsia ura. Szóval jött ez a Nagy Sándor, aki valahol hallott a dolgról. Elment, megnézte magának a csomót, aztán szó nélkül keresztülvágta az egészet a kardjával.

Kutyának ezen nevetnie kellett.

– Valószínűleg nem igaz a történet – tette hozzá Gleason. Hátravetette a fejét; szőkés-vöröses haja hátrahullott a vállára.

– De van benne bizonyos vonzerő.

– Különösen, ha az ember a költségvetésen dolgozik – mondta Bastian.

– Sajnálom, nem akartam megzavarni.

– Nem, épp a legjobbkor jött – felelte Kutya, és visszahajtotta a jegyzettömbre a borítót, hogy ne lehessen elolvasni a szöveget. – Foglaljon helyet.

Jennifer leült, és levette joghurtos doboza tetejét.

– Vacsora? – kérdezte Kutya.

– Inkább késői ebéd.

– Nem csoda, hogy ilyen vézna.

– Remélem, ez csak a hivatalos véleménye.

– Bocs, doki.

– A legtöbben Jennifernek vagy Jennek szólítanak, alezredes. – Gleason elmosolyodott, majd belekanalazott vaníliás joghurtjába. – Mindig úgy gondoltam, hogy a doktorok szetoszkópot nyomnak az ember arcába, a mellkasára meg termoméért ragasztanak.

– Azt hiszem, ez pont fordítva történik.

Jen mosolyogva grimaszolt. Kutya azon töprengett, miről beszélhetnének, de csak a Fliighthawk-projekt jutott az eszébe. A téma nem volt túl jó, mivel már eldöntötte, hogy javasolni fogja a leállítást. Félig-meddig arra számított, hogy Gleason azért ült le mellé, hogy megpróbálja meggyőzni az ellenkezőjéről.

– Minden reggel szokott futni? – kérdezte Jennifer.

– Igen.

– Láttam ma reggel. Meg akartam kérdezni, hogy csatlakozhatom-e, de aztán nem mertem.

– Miért? Nem harapok.

– Aggódtam, hogy nem tudom majd tartani a lépést. Én csak azért szoktam futni, hogy formában legyek a sziklamászáshoz. Hétfévenként szoktam az istent kísérteni – tette hozzá.

– Valahol a közelben?

– Nagyszerű falak vannak az F légtér végében, a hegyek közt.

– Mindig ki akartam próbálni.

– Nem nehéz. Egyszer majd megmutatom. Már ha nem zavarja, hogy egy civil utasításokat ad önnek.

– Nem hiszem, hogy zavarna.

– Helyes.

– Ha van kedve, bármikor futhat velem – ajánlotta fel Kutya.

– Akkor reggel találkozunk. – Jennifer végzett a joghurtjával, és felállt.

Kutya utánanézett, majd folytatta munkáját.

* * *

Jeff évek óta nem evett ilyen jót, még étteremben sem. Breanna kitett magáért. Értékelte a dolgot, de ettől csak még elkötelebb lett. Igazság szerint hónapokkal ezelőtt jutott erre az elhatározásra. Tétovázott, de az, hogy Smitht és Bree-t együtt látta, a lépés megtételére kényszerítette.

Tudta, nincs más megoldás, de valahogy... Még mindig ott motoszkált benne a bizonytalanság.

Mindent Bree készített, kivéve a desszertet, amelyet egy olasz pékségből hozatott. *Ötszáz mérföldes körzetben egyetlen ilyen bolt van. Tényleg kellemessé akarta tenni ezt az estét...* Jeff hátradőlve figyelte, ahogy felesége a borát kortyolgatja.

– Gyönyörű vagy, Bree. Komolyan. Igazán gyönyörű.

– Kedves, hogy észreveszed – felelte Bree. Ez régebben megszokott tréfa volt köztük, amelyet akkor sütöttek el, ha a másik kérés nélkül is elmosogatott vagy felporszívózott. Most azonban oda nem illőnek hatott, szinte szomorúnak. – Kérsz még egy kis bort?

Jeff nemet intett. – Inkább sört.

– Rendben.

A férfi összereződött. Igazából nem is volt kedve a sörhöz. Csak az időt húzta. Ez elég jól ment neki mostanában. Megvár-

ta, hogy a felesége, kezében egy pohár sörrel, visszatérjen a konyhából. – Mindenre gondoltál – mondta.

Csak húzod az időt! Vágj bele!

Bree mintha megérezte volna, mi következik.

– Jeff, azt akarom, hogy működjön köztünk a dolog – szólalt meg. Remegni kezdett a hangja. – Tudom, hogy nehéz volt. És tudom, hogy ezután se lesz könnyebb...

Valami mélyről, legbelülről fakadó erő áradt szét Jeffben. Úgy érezte, képes lesz úgy intézni a dolgot, ahogy intéznie kellett. Ujját a felesége ajkához érintette.

– Bree...

– Ne...

– Láttalak a múltkor Mackkel.

– Hol láttál? – Bree kiegyenesedett, és felszegte a fejét.

– Láttam, amikor kijött a szobából Dreamlanden. A mi szobánkból.

– Nem...

– Semmi baj, Bree. Ez tényleg nem számít.

– De...

– Nézd, már rengeteget gondolkoztam ezen. Már régen eldöntöttem – talán hat hónapja. Nincs rám szükséged, Bree. Nem foglak visszatartani.

– Ez hülyeség! Ez az egész hülyeség! – A nő arca kipirult, és valósággal ömlöttek belőle a szavak.

– Nem, figyelj rám – csitította Jeff nyugodt hangon. – Ez nem a te hibád. Megértelek. Teljesen. Erre egyikünk sem számíthatott. – A keze reszketni kezdett. Előrenyúlt, hogy a poharat az asztalra tegye, de félúton elejtette.

– Ó, Jeff, ne! – Bree sírva átölelte a férjét.

– El akarok válni. Neked is jobb lesz, és nekem is. Így könnyebb lesz továbblépnünk.

– Nem Jeff, ez nem igaz. – Breanna a férje ölébe hajtotta a fejét. Zokogott.

Jeff fölé hajolt, ujjaival a hajába túrt; tekintete elhomályosodott a gyertyák fényében.

ETIÓPIA

OKTÓBER 22., 03:50

Melfi őrmester elhelyezkedett a vászonülésen. A Chinook felemelkedett. A természetes Boeing helikopter motorjai felbőmböltek, a húsztengerészgyalogos pedig majdnem átesett az ülés támláján. Gunny végignézett a chopper orráig húzódó soron. Halvány vörös fény borította árnyékba az álcázó-festékekkel bekenet arcokat, amitől az egység úgy nézett ki, mint egy csapat hazajáró szellem.

Ha minden jól alakul, úgy is fog tűnni, mintha szellemek hajtották volna végre a feladatot. Az irániak két órán belül képtelenek lesznek csapást mérni az öböl hajóira.

Feltéve, hogy minden a terv szerint zajlik. Gunny a hírszerzés miatt aggódott: órákkal korábbi információkkal látták el őket. Ez nagyjából elég – nem nagy dolog, ha eggyel több Silkworm üteget kell felrobbantaniuk, de lehet, hogy az irániak közben ledobtak a környéken egy másik könnyű páncélost, vagy esetleg további géppuskákat telepítettek a rakétaállások köré.

De emiatt már késő aggódni.

– Zéró-öt a landolási zónáig – jelentette be a pilóta.

– Kapaszkodjanak, kislányok! – kiáltotta Gunny, és megszorította sisakja pántját. – Úgy járjuk el a táncot, ahogy tanították.

* * *

Kés az irányjelzőre pillantott, majd gyorsan átnézte a többi műszert is. Radarészlelője érzékenységét közel a maximumra, levegő-levegő radarját széles sávra állította. Az ég tiszta volt előtte, a tenger és a part békés.

De már nem sokáig, gondolta. A helikopter húsz mérfölddel délebbre haladt, alig néhány ujjnyival a fák csúcsa és a sziklák felett. Távobabb egy F-117-es kötelék vágott át az Ádeni-öblön, a szomáliai partokon megbúvó másik iráni támaszpont felé. Nemsokára sarkig tárják a pokol kapuit...

– Méreg kötelék, ideje nekivágni – szólt Smith a bajtársainak.

– Hármas vette.

– Négyes vette.

A két F-16-os levált az alakzatról, és észak felé indult; hajtóműveik vörösén izzottak a sötét égbolton. Kés lefelé fordította gépe orrát, és ereszkedni kezdett a célpont felé. Társa követte.

A Chinook jelezni fog, amikor tíz másodpercnyire van a le szállóznától. Ha azelőtt történik valami, az baj. Smith ellenőrizte, hogy a rádiója rendben van-e, majd rápillantott a GPS-re, kétszer is megbizonyosodva arról, hogy a navigációs rendszer megfelelően működik. Amikor eljön az ideje, a célzóberendezés gyémánt alakú jelet varázsol majd a HUD-ra, hogy kijelölje a célterületet. Azt akarta, hogy pontos legyen a kép, ha a nem intelligens bombákat esetleg sietve kellene ledobnia.

A szíve úgy zakatolt, mint egy gőzmozdony. Szinte úszott a verítékben. Jobbra-balra kapkodta a fejét, szinte bele is szédült, olyan hevesen kereste az ellenséges vadászgépeket vagy rakétákat, amelyeknek valahogyan sikerült átverniük az érzékelőket.

Erre persze nem kerülhetett sor, de ez a tudat sem nyugtatta meg, és nem szárította fel az izzadságot, nem csillapította le a szívverését.

Az öbölben is így érezte magát, bár félt az első bevetésén. Az első bevetése – sőt, igazság szerint az első három vagy négy – homályos folt volt csupán az emlékezetében. Annyira lefoglalták a részletek, a tankolás, a rádióhívások, a hatszoros ellen-

őrzés, hogy egyszerűen nem volt ideje izgulni. Öt kilót fogyott három nap alatt, úgyhogy valószínűleg akkor is izzadt egy kicsit.

Az első prédája az első őrjárata alkalmával került elé, és a puszta mázlinak köszönhette a sikert. Illetve nem is a mázlinak, hanem a sok ezer órányi gyakorlásnak. Egy gombnyomással, látótávolságon túlról végzett vele, egy szimpla

Sparrow radarirányítású rakétával. Beazonosította, befogta és lelőtte a gépet kevesebb, mint három másodperc alatt lezajlott az egész.

Ez a tudás...

Így sikerült leszednie a másodikat is – bár az F-15-ös rögzítő rendszere beadta a kulcsot, és megfosztotta a találat hitelesítésétől.

Ma éjjel nem lesz alkalma lövöldözni. A szomáliaiaknak nincs légierejük, az irániak pedig jóval több, mint kétszáz mérőföldnyire vannak. Különb is egy földi célpontok ellen felgyverzett F-16-ost vezetett.

– Rosszcsontok Méreg Vezérnek, egy-zérónál vagyunk, ismétlem, egy-zérónál vagyunk. Minden csendes.

Mielőtt Smith nyugtázhatta volna az adást, a radarjelző rendszer csipogni kezdett, és egy apró ikon jelent meg a képernyőjén. Egy pillanattal később társa is figyelmeztette őt a rövid távú rádiócsatornán.

– Az SA-2-es üteg beindult! És még kettő. A fenébe! Négy ütegük van, nemcsak kettő. Hatosok! SA-6-osok! Az istenit!

Honnan kerültek elő ezek a rohadékok?

* * *

Gunny húszlábnyira távolodott el a Chinook hátsó ajtajától, amikor jelzőfény villant fölöttük. Cifrát káromkodott, mert tudta, hogy ez mit jelent.

– Egyes csoport! Egyes csoport! – kiáltotta, és elnyúlt láb-
izmait a végsőkig erőltetve igyekezett minél gyorsabban ro-
hanni. – Figyeljete! A védelmi vonal a mező déli végén van.
A lövészárkok mögé vonultak vissza. Gyerünk, gyerünk! Mo-
zogjatok már! Indulás!

Melfi futás közben pillantotta meg az első torkolattüzet az
ellenséges vonalak fölött: vörös folt hasított a fekete éjszakába.
A föld megremegett, de a robbanás a leszállózónától legalább
fél mérföldre következett be. A somáliaiak az országút felé
fordítva állították fel fegyvereiket, nyilván arról számítottak
támadásra. Ők lötték fel a jelzőfényt is.

– Nem tudják, hol vagyunk! – kiáltotta Gunny az emberei-
nek. – Gyerünk, gyerünk, nem látnak! Nyomás! Tíz másodper-
cünk van, hogy átjussunk a lövészárkon. Aknázcsoport! Ak-
nákat! Siessenek, a mindenségit! Robbantsák fel a mezőt, hogy
továbbmehessünk! *Gyerünk már!*

A rohamosztag különböző csoportjai legyező alakban szét-
szóródtak, az adott helyzetre vonatkozó eligazítás szerint. Fel-
szerelésük súlya és a sötét miatt csak lassan haladhattak.

Legalábbis Gunny úgy látta, mintha lassított filmen mozog-
nának. A két épület, ahol ellenállásra számítottak, alig húszláb-
nyira volt tőlük, egy tankcsapdákkal megtűzdelt lövészárkok
mellett. Odabentről egyetlen hang sem hallatszott.

*Ami természetesen még nem jelenti azt, hogy senki nincs
odabenn...*

Az ütegeket közelebb vitték a vízhez, és majdnem négyszáz
méternyire voltak a megjelölt ponttól. Kézfegyverek ropogása
hallatszott. A somáliaiak pislákoló jelzőfénye sötét sziluette-
ket világított meg egy kisebb magaslaton, de az alakok olyan
messze voltak, hogy látni is alig lehetett őket, nemhogy támad-
ni.

Tompa puffanás hallatszott, aztán újabb dörrenések követ-
keztek.

Semmi.

Sehol egy akna.

– Indulás, indulás! – parancsolta Gunny. – Mindent átvittek a bíbor zónába!

– Jönnek! – kiáltotta valaki. – Egy tank!

Gunny a földre vetette magát. Nagy kaliberű lövedék tört át jobbra a fák között; feltehetőleg egy M47-es ágyújából lőtték ki. Az őrmester térdre küszködte magát, és csak ekkor vette észre, hogy közben elszabadult a pokol a terep északi részén is, amerre Gordon százados indult az embereivel.

– Jelöljétek meg a tankot az SPG-vel! – ordította Gunny. – Rádiós! Rádiós! Hol a nyavalyában vannak az F-16-osok?

Mintha erre válaszolna, lángnyelv csapott fel a szomáliai vonalak mögött. Két hatalmas „ököl” vált el a földtől.

* * *

– Két kilövés tizenegy óránál! – jelentette Smith, amikor meglátta az üteget elhagyó rakétákat. A radarjelző rendszer hangosan csipogott, ő pedig oldalra fordult, és fémszilánkokat szórt ki, hogy megzavarja a közeledő rakéták radarját.

Bizonyos szempontból a szomáliaiak szívességet tettek nekik azzal, hogy bekapcsolták a radarjukat, és kilőtték rakétáikat. A Méreg Kettes pilótája élesítette HARM-rakétáit, és megcélozta a támadók radarállomását, majd kilőtte a radarelhárító lövedékeket. Miután a célinformációkat letöltötték fedélzeti számítógépükbe, a sugárzáskereső rakéták el sem téveszthették a célt. Ha a radarok közben kikapcsolnák magukat, a HARM-ok akkor is a kijelölt pontra irányítják magukat.

Ám ez mit sem számított a már kilőtt föld-levegő rakétának. Az SA-2-eseket hőkövető rendszerrel szerelték fel, melynek segítségével a földi személyzet eleste után is megtalálják célpontjukat. De, ami Kés számára még rosszabb volt, itt voltak az SA-6-osok – a veszélyes, közép-hatótávolságú rakéták,

amelyeknek nem lett volna szabad itt lenniük, most mégis örületbe kergették gépe radarérzékelő rendszerét.

Meg persze az SA-3. Hogy ne is említsük az AAA-t, amely vörösen izzó felhőt lőtt ki tőle északkeletre.

Kés megsédült a színek és a veritékcseppek viharában. A jelzőhang még mindig csipogott. Hátrahúzta a gépet, tett egy majdnem teljes fordulatot, és közben újabb fémszilánkesőt eresztett a levegőbe.

Tizenötezer láb magasságban rántotta vissza az oldalkormányt, és közvetlenül a szélvédője előtt látta a célterületet. Valaki még egy jelzőfényt is fellőtt, hogy megmutassa neki a helyzetet.

Okos.

A SAM-ről, a légelhárításról és a figyelmeztető csipogásról is megfeledkezett, amikor végre megpillantotta az ősóreg M47-es torkolattüzét három óránál. A tank volt az elsődleges célpont, ha a földi egység ellenállásba ütközik.

Nyilván pontosan ez történt.

– Itt Méreg Egyes, megcélzom a tankot – szólt a rádióba. Éppen befogta a páncélos lövegtornyát, amikor rájött, hogy a helikopter utolsó jelzése óta nincs kapcsolata a földi egységgel.

De emiatt most már késő volt aggódni. Vörös ujjak nyúltak a szeme felé; nem törődött a légelhárító tüsszel, megnyomta a gombot a kormányrudon, és két ötszáz font súlyú bombát dobott a tankra. Miközben elfordult, látta, hogy odalenn újabb rakétákat lőnek ki. Jobbra rántotta a kormányt, társának utasítást adott a rakéták kilövésére, és közben előresietett, hogy leszórja a vasat a kilövőállásra. Ha Méreg Kettes nyugtázta is a vételt, adása beleveszett F-16-osa bömbölő GE F-110-es hajtóműveinek bömbölésébe.

Kés megfordult, és megpróbált minél messzebb kerülni a rakétáktól.

* * *

Abban a pillanatban, amikor becélozták a tankot, hangos sívítés támadt fölöttük. Az éjszakát fehér villanás világította meg. A tank hatalmas tűzcsovává változott, lángokat, port és fémdarabokat szórt mindenfelé, s

– Baromira itt volt már az ideje – morogta Melfi, miközben feltápászkodott. – Előre, előre! A tanknak vége. Gyerünk, kislányok!

Az egyik embere, tőle jobbra, sikoltozni kezdett. Gunny odarohant. Gaston örvezető összegörnyedt. Az egyik oldala egyetlen, vért pumpáló seb volt; egy bombaszilánk tépte fel a húsát. A következő pillanatban a felcser is odaért. Gunny látta, hogy az arca megrándul, és ebből megértette, hogy Gaston nem fogja megúszni. Kiegyenesedett. Csak ekkor vette észre, hogy a kölyök fél keze valamivel távolabb, a földön hever.

– Keressük meg azokat az istenverte rakétákat! – kiáltotta, és oldalához szorította M-16-osát. Sajgó térdével mit sem törődve arra futott, ahol legélénkebb volt az ellenséges tűz.

* * *

Amikor végre sikerült leráznia a SAM-rakétákat, Smith visszafordult a célterület felé. A part környékét nyomjelző lövedékek világították meg, amelyeket a körzetbe telepített négyöt ZSU-23-as léghárító ágyú szórt a levegőbe. Kés csak minden negyedik vagy ötödik lövedéket látta – sötétben csak a nyomjelzők látszanak. *Ezek aztán nem sajnálják az ólmot*, gondolta.

Vakon tüzelnek, de ez akkor is veszélyes! Bekapcsolta a rádióját, és megkérdezte Méreg Kettestől, mi a pozíciója.

A Kettes nem válaszolt.

– Kettes, itt Méreg Vezér, vétel!

Semmi.

– Kettes! Add meg a helyzetedet! Kettes! Vétel!

– Méreg Kettes vak – válaszolt végre a társa. – Kettő-egy-egy egy-háromnál kilép.

Smith nagyot sóhajtott, majd ellenőrizte a közölt koordinátákat. Már azt hitte, leszedték a párját.

– Rendben, öt-hat mérföldre vagy tőlem, egyenesen délre – közölte Kés.

– Értettem, Méreg Egyes. Látlak a radaron. Üres a tegezem, Kés. Bekaptam némi légelhárítást, de nincs semmi bajom. A motor rendben van, és az irányítás is működik.

– Eltaláltak?

– Igen. Az üzemanyaggal nincs gond. Semmi komoly, de égésnyomokat látok a szárnyamon, és meg is éreztem a találatot.

Kés a saját üzemanyag-kijelzőjére pillantott; úgy számolta, hogy még körülbelül öt percig maradhat, aztán eléri azt a pontot, amikor elméletileg vissza kéne fordulnia. Még mindig négy GBU-t cipelt a szárnyai alatt. Ezeket a Silkwormok-nak szánta. A földi egység azonban még mindig nem jelentkezett be, ami azt jelentette, hogy nem volt alkalmuk megjelölni a célt a lézerrükkel.

Egyedül kell boldogulnia. Nem nagy dolog, hiszen már megtalálta a célpontot a légvédelem fala mögött.

Feltéve, hogy a társa rendben van.

– Kettes, ha tartani tudod az orbitális pályát, akkor én neki-vágok.

– Értettem. Adj nekik, Kés. Én jól vagyok.

Smith megpróbálta utolérni a földi egységet, és közben a Silkwormok felé vezető útvonalat tervezte. Húszezer láb fölé emelkedett, messze túl a légvédelem hatótávolságán. A lövések fényei behálózták alatta a levegőt, gépe pedig megrázkódott, amikor a célterület északi szélét jelző leszállópálya fölé ért.

A rádió statikus zöreje egyszer csak kitisztult.

– Méreg Egyes, megvan a célpont. Ismétlem, megjelöltük a célpontot.

Épp itt volt már az ideje, gondolta Mack, majd visszaigazolta az adást, és óvatosan jobbra fordult. Tíz mérföldre volt a céltől. Szemével a képernyőt pásztázta, és kereste a prédát. Csak homályos foltokat látott, semmi mást. A LANTIRN-célzókészüléknek nem volt könnyű dolga, ha át akart látni a csatatér füstjén. Közben viszont közelebb ért a légvédelmi tűz felhője.

– Méreg Egyes, befogtad?

– Negatív – morogta. – Csak tartásatok rajta, rendben?

– Tüzelnek ránk.

Rátok is? Isten hozott a klubban.

Alig öt mérföldre volt a céltől, és a légelhárító lövedékek valóságos erdeje fölött repült el, amikor a célpont végre megjelent a monitorán. A jel egy szép, nagy, kövér, kínai gyártmányú SS-N-2 rakétán pislogott. Eleresztett egy GBU-t, majd egy másikat is, csak hogy biztos legyen a dolgában.

– Keressetek nekem másik célt! – vakkantotta a rádióba.

A mágikus jelzőfény átröppent egy másik objektumra. Éppen ki akarta lőni a GBU-t, amikor rájött, hogy fölötte repül.

Hirtelen összezavarodott, azt sem tudta, hol van. Elhúzott a préda mellett.

A radarjelző rendszer ismét felsípolt, és Mack Smith egy pillanatra teljesen szétesett, koncentrációja megtört, a gép kicsúszott a kezéből; szédülten pörögni kezdett.

Jézusom, gondolta. Ó, istenem, most megszívtam.

* * *

A légelhárító rakéták kilövőállása egyre nagyobb robbanásokkal repült a levegőbe – mintha valami rafinált szerkezet mind nagyobb és nagyobb benzineshordókat gyújtana fel.

– Ez az! Gyerünk, gyerünk! – kiáltotta Gunny. Olyan erősek voltak a detonációk, hogy az arcán érezte a lángok hevét, pedig csaknem egy mérföldre volt a zónától.

– A pilóta további célpontokat kér! – jelentette a rádiós.

– Mondd meg neki, hogy már az egész kócerájt pokolra küldte! – ordított vissza Gunny, és megragadta a célzókészüléket szorongató katonát, hogy visszarángassa. – Addig menjünk, amíg tudunk! Gyerünk, kislányok! Kapkodjátok magatokat!

Az emberei besoroltak mögé; elindulhattak a leszállózónához. A rakéta-kilövőállás megsemmisülése óta a védők felől egy hang sem hallatszott, de Gunny tudta, hogy ez nem tart sokáig. Széles ívben előreintett a kezével, a katonák pedig megindultak a várakozó Chinook felé.

Egyszer csak azon kapta magát, hogy éppen ott áll, ahol Gaston megsebesült.

Lepillantott, hogy megkeresse a szegény kölyök karjának maradványait, arra gondolva, hogy tisztességesen el kéne temetnie.

Sehol sem találta.

Egy újabb robaj rántotta vissza a valóságba. Megpördült, és a helyettesét pillantotta meg, aki vigyorogva, a többiektől kicsit lemaradva követte őket. Jerry Jackson mindig elöl ment támadásnál, és hátul visszavonulásnál.

– Hé, őrmi!

– Jackson, ne vigyorogj úgy, mint egy görögdinnye, inkább mozogj! – dörrent rá Gunny.

– Ó, édesem, nem gondoltam volna, hogy ennyire aggódsz értem. – A tizedes vigyora még szélesebbre húzódott, de végül felzárkózott a többiekhez.

– Mindenki megvan?

– Én senkit nem láttam – felelte Jackson. – De jó lesz, ha megkeressük Gastont. Tudod, mennyire szeret a bokrokban bujkálni.

– Ja. – Gunny képtelen volt ennél többet mondani.

* * *

A gyomra úgy döntött, szétnéz a nagyvilágban. Kés összeszorította a fogát, belekapaszkodott a kormányba, és várta, hogy feje kibukkanjon a sötétség fullasztó csuklyája alól. Az F-16-os több mint 9 g-t bír ki; legalább eggyel többet, mint a pilóta – legalábbis ideális körülmények között, márpedig a körülmények voltak már ennél sokkal jobbak is. A gép szinte függőlegesen lefelé haladt, körülötte mindenfelé srapnelek röpködtek, és valahol a levegőben egy SA-3 vadászott rá. Meg tudná úszni – volt már ennél szorultabb helyzetben is –, de csak ha kitisztulna a feje. És pillanatnyilag nem így állt a helyzet.

A gravitáció hihetetlenül erős ujjakkal szorította a halántékát, mintha eldöntötte volna, hogy porrá zúzza a koponyáját. Mellkasából kiszorult a levegő, és mintha egy hatalmas recézett kard járta volna át a gyomrát.

Az agyában felvillant egy kép. Zen Stockardöt látta, amint vízszintesen kirepül az F-1 5-ös pilótafülkéjéből, és pörögve oldalra száll.

Szegény ördög.

Nem volt elég jó. Nem volt olyan jó, mint én.

Engem nem szednek le.

Magához tért, majd úrrá lett a gépen is. Megpördült, és észak felé fordult, miközben a radarjelző rendszer még mindig folyamatosan sípolt.

Körülnézett, az újabb prédát kereste. Alatta minden, de minden lángolt; egyszerűen nem volt mire lőnie.

Írányt változtatott, és közben megpillantott egy hatalmas árnyalakot elszáguldani vagy négyszáz méter távolságban. A szómáliaiak rakétája volt az, de számára démonnak tűnt, amely a támadás kezdetétől gyötörte.

– Ez nem lehet! – sikoltotta. Felegyenesedett az ülésben, nekifeszült a rögzítő hevedereknek. A rakéta elszáguldott mellette; irányítás nélkül nem jelentett többé fenyegetést.

A földi egység a Chinook gyomrában, két mérföldre volt tőle. Az épületek mögül előkanyarodó páncélkocsik a nyomukba

eredtek, és folyamatosan tüzeltek rájuk. Kés mély lélegzetet vett, és átpöccentett egy kapcsolót a LANTIRN bombavezérlő rendszeren, hogy ő jelölhesse ki a célpontot. A szerkezet egy pillanat alatt megtalálta magának az elől haladó járművet.

– Jó éjszakát, az anyátok úristenit! – mondta, és kilőtte az utolsó GBU-t is.

* * *

Gunny és Jackson kétszáz méterre voltak a helikoptertől, amikor hirtelen gépfegyverlövedékek kezdtek záporozni körülöttük. A két tengerészgyalogos lebukott; már legalább fél tucat másik katona a földön hevert. Hallották, de a fák és bokrok miatt nem látták a gépet. Egy-két páncélkocsi, esetleg csapatszálító, került elő az épületek mögül, azok lőttek rájuk.

– Mennünk kell! – kiáltotta Gunny. – Mozgás!

– Mozgás! – visszhangozta Jackson, és megpróbálta rávenni a többieket, hogy ne lőjenek vissza, hanem induljanak a Chinook felé. – Fedezünk titeket.

A tisztás túlsó felén valami felrobbant. Gunny káromkodott, majd előrebukott, és beverte az arcát Jackson bakancsába.

– Az isten verje meg – morogta, és megpróbált talpra kászálódni.

– Le! Le! A földre! – ordította Jackson.

Valami felbömbölt felettük, és a páncélkocsi sziszegni kezdett. Aztán mindenfelé vörös fémszilánkok röpültek szét a levegőbe.

– A Chinook elindult! – rikoltotta Jackson.

– Gyerünk! Gyerünk! – ordította Gunny. Egy F-16-os húzott el fölöttük, megpróbálva fedezni visszavonulásukat. A szómáliaiak egy pillanatig a repülőre figyeltek, és minden fegyverüket felfelé fordították.

– Tökös gyerek – dörmögte Gunny a vadászgép után pillantva, miközben a szomikra ürített egy tárat. – Ahhoz képest, hogy légierős szépfiú.

* * *

Smithnek nem volt több GBU-ja, és a gépágyú lőszerkészletének felét elpufogtatta a szomáliaiakra, miközben arra várt, hogy a Chinook összeszedje az utolsó gyalogost is. A helikopter megsérült, és a pilóta nem volt biztos benne, hogy visszajut Etiópiába, de senkit nem akart otthagyni.

Az utolsó két és fél perc folyamán Kés megígérte a pilótának, hogy addig képen lesz, amíg szükség van rá. Az utolsó két és fél perc folyamán Kés elhatározta, hogy a közelben marad, és segít megmenteni azokat a srácokat. És az utolsó két és fél percben Mack „Kés” Smith őrnagy rájött, hogy irtózatosan nagy kockázatot vállal a fák fölött húsz láb magasságban repkedve a töméntelen sok lövedék között, nem is beszélve a rakéta-kilövőállásokról, amelyek körül még mindig nem fejeződtek be a robbanások.

A két felrobbanó jármű fényében jól láthatta a bajtársaira tüzelő katonákat. Alacsonyra ereszkedett, hogy a gépágyújával támadhasson. Ezt látva a Chinook pilótája kitért, balra húzódtott.

Forogni kezdtek az M61 gépágyú csövei. A fegyver széles rendet vágott a szomáliaiak között. Kés felkapta a gép orrát, és fordulni kezdett, hogy újra végigverjen rajtuk. Eközben két járművet pillantott meg a legtávolabbi épület mellett. Nem volt benne biztos, de mintha egy H alakú árnyat látott volna az egyik tetején – talán rakétavető volt, de túl gyorsan átsuhant felette. A riasztórendszer hallgatott.

– Méreg Egyes, itt Méreg Hármas. Négy mumus felé tartunk – szólalt meg a másik géppár vezetője. – Ismétlem, társaságunk

akadt. MiG-ek. Valószínűleg líbiaiak. Dél felé tartanak, és nagyon be vannak pöccenve.

– Vettem – felelte Kés. *Mára már igazán kitettek magukért.*
– Pelikán, tűnj el innen! – szólt a Chinook pilótájának. – Indulás! Azonnal! Indulj!

Megfordult, hogy fedezze a helikopter visszavonulását. Az árnyak között az előbb látott két járművet kereste, és majdnem kétszáz csomós sebességre lassított. Valami mozdult baloldalt; mire arra fordította a fejét, egy hatalmas lángnyelv csapott ki a sötét árnyék tetejéből.

Rakétavető! Valószínűleg tankelhárító fegyver vagy valami ilyesmi... Kés úgy érezte magát, mint akit pofán vágtak. A lángcsóva megindult a helikopter felé.

Tűzet nyitott a gépágyújából, pedig még nem állt egyenesbe. Beletaposott az oldalkormány pedáljába, hogy szélesebb ívben terítse a lövedékeket, de túl magasan volt, és túlságosan jobbra állt az orra. Egy pillanatra mintha figyelmeztető csipogást hallott volna. Gázt adott; felfelé szökött, majd rájött, hogy alig maradt üzemanyaga.

A helikopter még mindig a levegőben volt. A rakéta nem talált célba.

A riasztórendszer megint sípolni kezdett. A MiG-ek máris rajtuk voltak. *A pokolba!*

– Pelikán! Tűnj innen a véresbe! – kiáltotta Smith a rádióba.

Visszarántotta a gépet a megmaradt páncélcocsi irányába, és megint tüzelni kezdett, mielőtt még a célra fordult volna. Közben Méreg Hármas rakétakilövést jelzett. A helyzet egyre forróbbá vált.

Kés előrenyúlt, hogy tövig nyomja a gázkart. Úgy gondolta, hogy délnyugatra, a Méreg Kettes felé fog elmenekülni.

Valami puffant. Közvetlenül az ülése mögött. Érezte, hogy a gép farka felfelé rándul. A következő pillanatban a kormányrúd nem reagált.

– Eltaláltak! – sikoltotta. Megrántotta a katapultülés karját.

A gép pörögni kezdett, de nem sokáig csinálhatta: a hátsó részét egyszerre két, vállról indított SA-16-os szakította ketté.

* * *

Gunny és Jackson még tizenöt méterre volt a Chinooktól, amikor az emelkedni kezdett. Az őrmester erre is felkészült: elővette a jelzőrakéta-kilövő pisztolyt, hogy jelezzen nekik.

Mielőtt elsüthette volna, valami felrobbant felettük. Hátránézett, és látta, amint a visszavonulásukat fedező vadászgép tűzgolyóvá változik. Valami kirepült a levegőbe; csak egy-két másodperccel később jött rá, hogy a pilóta katapultált.

Visszafordult.

– Gunny! Őrmi, a fene beléd! Helló, erre légy szíves! – nógatta Jackson, és megragadta a karját. – Gyere már!

– Meg kell keresnünk a pilótát – felelte Gunny.

– Menj a francba!

– Nesze – mondta Gunny, és helyettese kezébe nyomta a jelzőpisztolyt. – Majd jövök.

– Pokolba veled! – morogta Jackson, miközben visszarántotta felettesét.

– Parancsba adtam, hogy tűnj innen a fenébe! – dörrent rá Gunny.

– Ha te maradsz, én is maradok – válaszolta a tizedes, és elindult az égen kinyíló ejtőernyő felé. A pilóta a jobbra magasló domb irányába tartott, amely közvetlenül az Ádeni-öböllel szemben állt.

Már mindenképpen lekésték a csatlakozást; a Chinook messze tőlük északra dübörgött. Gunny ennek ellenére is értékelte katonája hozzáállását.

– Baromira remélem, hogy annál a szépfőnálnál akad egy rádió – dörmögte, és ő is elindult az emelkedőn.

IV. OSTORCSAPÁS

DREAMLAND

OKTÓBER 21. HELYI IDŐ SZERINT 20:00

Bastian alezredes a hideg szélben gyalog tette meg az irodáját a parancsnoki barakktól elválasztó két kilométeres utat. A biztonságos e-mail csatornán küldte el jelentését. Nem hagyott ki belőle semmit; túl akart lenni rajta, mielőtt még meggondolná magát. Általában jó, ha az ember a lelkiismerete parancsára cselekszik, ő mégis úgy érezte magát, mintha egy barátját döfte volna hátba.

Sőt, egy egész sor barátját. Nem is beszélve saját magáról.

Megtorpant az alacsony épület előtt, amely átmeneti lakhelyül szolgált Dreamlanden. A szállása elé kirendelt őr egy kék kormányzati Lumina belsejében húzódott meg, amely a bejáratától néhány méterre parkolt. Bastian biccentett felé, majd a roncsstelep felé fordult, amely tőle húsz-harminc méterre kezdődött. Leselejtezett repülőgépek és sikertelen kísérletek roncsai álltak komor, sötét halmokban. Köztük voltak az ország egykori legjobbjai is: egy B-58 Hustler, néhány őszöreg B-50 Superfortress és három-négy F-86 Sabre. Az árnyak között lehetetlenség volt megkülönböztetni őket egy-”mástól. Kutya érezte jelenlétüket, mintha eleven lények, menedékbe húzódó állatok volnának.

Az idő eljár felettünk, gondolta magában.

Várt egy kicsit, hátha ennél mélyeszántóbb gondolata is támad, de végül megcsóválta a fejét, és rájött, hogy megfagy, ha idekinn marad. Napnyugta után a sivatag hamar kihűl. Az ajtó felé indult, közben elhatározta, hogy amint lehet, ágyba bújik, és pihen a másnapi elkerülhetetlen viharig.

Már az ajtóban hallotta, hogy odabenn csörög a telefon. Felvette a kagylót, és felkészült rá, hogy az F-119-est pártoló háromcsillagos tábornokok valamelyike máris nekiesik.

Gibbs őrmester kereste.

– Alezredes úr, vissza kell jönnie az irodájába – kezdte Fejsze.

– Mi a helyzet?

– Biztonságos vonalon kell visszahívnia a fővárost – felelte a főtörzs. – Az Ostorcsapást behívták.

– Danny tudja?

– Freah százados már erre tart. Össze kellett gyűjtenie az embereit.

– Küldjön egy kocsit.

– Tíz másodpercen belül ott kell lennie – válaszolta Fejsze.

Kutya letette a telefont. A csapatot akárhova kirendelhatték, akár gyakorló küldetésre is, mégis biztos volt benne, hogy Szomáliában van rájuk égető szükség. Több mint valószínű, hogy Washingtonból is ezé-t akarnak beszélni vele.

Egy fokkal jobb, mint ha a JSF-ről volna szó...

Felkapta régi pilótakabátját, majd kilépett az ajtón; már ott várt rá egy Humvee.

Danny Freah ült a volánnál.

– Az Ostorcsapás feladatot kapott – közölte Freah, mikor az alezredes beszállt.

– Fejsze már mondta. Van mivel menniük?

– Reméltem, hogy ön majd ad valamit. Tegnapra kellene Afrikába érniük. Egy C-5-ös már úton van kelet felől.

– Egy C-5-ös?

Freah elvigyorodott, majd megvonta a vállát. A csapata mindössze hat emberből állt; negyvenfontnyi felszerelésük akár a hátukon is elfért. A hatalmas Lockheed szállítórepülőek egy egész századot is elbírnának.

A százados arca hirtelen elkomorult.

– A szóbeszéd szerint két pilótánkat leszedték Szomáliában, két tengerészgyalogos pedig hátra maradt, hogy segítsen rajtuk. Smith őrnagy az egyik pilóta.

– Az istenit!

– Mentőakcióról van szó.

– Az a C-5-ös leghamarabb tizennyolc óra alatt ér oda.

– Szerencsés esetben – tette hozzá Danny.

Bastian megcsóválta a fejét. A HTÜ és az Örült Mágus emberei is valószínűleg a közelben vannak, de ezek szerint komoly ellenállásra számítanak.

– Lehet, hogy be tudjuk préselni magukat az egyik SR-71-esünk hátsó ülésére – mondta Kutya, de persze ő maga sem gondolta komolyan.

– Csak egy van belőle a bázison – csóválta a fejét Freah, akinek szemlátomást nem volt kedve tréfálkozni. Megállt a Humvee-val a Taj előtt. – Esetleg nem akadna egy Megafortress?

– Egy EB-52?

– Cheshire őrnagy szerint a Kettes Erőd kevesebb, mint tizenkét óra alatt megtenné az utat.

– A Kettes Erőd tesztgép. Egy héttel ezelőtt kis híján lezuhant.

– Tudom – bólintott Freah. – De azt is tudom, hogy a szomáliaiaknál bevett szokás a legyilkolt katonák tetemét végigvonszolni az utcán.

Kutya kiszállt a kocsiból, bement az épületbe, és csak a biztonsági ellenőrzés miatt torpant meg, akkor is csak egy pillanatra. Danny a felvonóban érte utol. Hallgattak. A lift lassan ereszkedni kezdett.

Afrika nagyon messze volt egy olyan gép számára, amely soha nem hagyta el Dreamland védett légtérét. Bár hasonló esetre azért volt már példa. Egy másik EB-52-est Közép-Amerikában vetettek be pár hónappal korábban a Maraklov/James fiaskó idején, és az meglehetősen jól szerepelt.

Viszont teljes legénységgel repült...

A Kettes Erőd nem szimpla szállítógép. Ha a világ túlsó felére kell küldeni, akkor nem lehet teljes fegyverzet nélkül elengedni. Pár rakéta mindig jól jöhet...

A pokolba is, ez a gép lehetne az afrikai műsor sztárvendége. Megmutathatná, mire képes Dreamland!

De ez az egész nem erről szólt. Ki kell hozniuk onnan Smitht és a többieket.

– Fejsze, szóljon Cheshire őrnagynak, hogy azonnal jöjjön ide – vakkantotta Kutya, miközben berohant a szobájába.

– Pár perce hívott, hogy már úton van – felelte a főtörzsőrmester. – Érkezés zéró-ötnél. Addigra a hamburgere is ideér – tette hozzá Fejsze. – Meg a sült krumpli. Hozattam egyet Freaht századosnak is. A kávé is mindjárt kész.

ÉSZAK-SZOMÁLIA

OKTÓBER 22. HELYI IDŐ SZERINT 05:25

Mack nem gondolkozott, csak úszott. A szemét összeszorította, testét hullámok dobálták. Egy hal vagy valami hasonló tapadt a mellkasához, és fogait a bordái közé vájta. Levegőért kapkodott, majd rájött, hogy nem is úszik, hanem az ejtőernyő hevederéről lóg. Minden tagja sajgott, de a bordái fájtak a legjobban; gyanította, hogy némelyik eltört.

A sisakját is elhagyta valahol. Bizonyára ő maga vette le, de nem emlékezett rá, hogy mikor. Jó tíz méter magasságban lógott egy szikláról, az ejtőernyő kupolája egy kiszögellésbe vagy ágba akadhatott bele. Valahogy az egyik karja is belegabalyodott a kötelekbe, és a lábait sem tudta mozdítani. Egy csupasz kődarabbal nézett farkasszemet.

A bakancsa szárában volt egy kés. Egész testét meggörcsítette, hogy kihúzza, de csak annyit ért el, hogy zuhanni kezdett. Kétségbeesetten próbált megkapaszkodni; aztán oldalra vágódott – az ejtőernyő megint beakadt.

A lába felé nyúlt, de rá kellett jönnie, hogy mozdulni sem tud. Amikor felnézett, meglátott valakit a szikla tetején.

Egy nő. A ruháját vadul csapkodta a szél.

Nem. Csak az ejtőernyő volt...

Sokkot kapott, közel állt az ájuláshoz. Itt fog meghalni.

Megpróbálta összeszedni magát. Csak annyit kell tennie, hogy lemászik innen, és megkeresi a rádióját. Már bizonyára kutatnak utána. A nap is felkelt...

A pokolba. A térd nem volt a környéken, mikor lezuhant. Csak halvány fogalmuk lehet arról, hogy hol keressék.

Nem úgy, mint amikor Zen zuhant le.

A lábába fájdalom hasított, de nem olyan éles, mint a bordáiba. *Biztató.*

A mellénye alatt is tartott egy karabinerrel rögzített zseb-kést. Bal kezével belekapaszkodott a sziklafalba, és sikerült kiszabadítania a jobbját is. A mellénye alá nyúlt; matatni kezdett a kés után. A könyökére kellett támaszkodnia. A mozdulattól ismét belenyilallt a fájdalom a bordáiba. Sikerült megmarkolnia a kést. Elővette és kinyitotta, de azonnal el is ejtette. Por és apró kövek záporoztak le mellette, amikor utánacapott.

Aztavéresnyálasat! Ez egyszerűen nem lehet igaz. A pokolba! Túl jó pilóta vagyok én ahhoz, hogy csak úgy kilyuggassák a seggemet, aztán meg itt lógnak ezen a szájba lőkött, istenverte sziklán. Ez valami vicc.

Akkorát sóhajtott, amekkorát sérült bordákkal lehet, majd a jobb kezével a lábai felé nyúlt. Érezte, hogy csúszni kezd, de nem adta fel; oldalra lendült, megakadt valamiben, és a sziklának csapódott, de elérte a lábát. Előhúzta a kést, majd észrevette, hogy a lábain nem az ejtőernyő kötelei gubancolódtak össze, hanem a nadrágszárat rögzítő fémcsatok. A pengét az egyik szíj mögé csúsztatta, és ezúttal erősen markolva a kés nyelét, kiszabadította magát. Kiegyenesedett, de a mozdulattól újra megcsúszott, és könyökével a sziklának támaszkodva jó másfél-két métert siklott lefelé, mire az ejtőernyő újra megállí-

totta. Az arcát beütötte a kőbe, és lehorzsolta a bőrt az álláról meg az orráról.

Amikor a fájdalom alábbhagyott, rájött, hogy képes egyszerűen kibújni a hevederből. Akkor leugorhatna... A gond csak az volt, hogy a talaj még mindig meglehetősen távolinak tűnt.

Nyolc méter? Lehet, hogy csak hét. A hasadék alján bokrok vannak.

Látta, hogy oltári nagy esés lenne, még akkor is, ha a csenevész növények felfognák. Úgy gondolta, jobb lesz, ha egy kicsit lejjebb csúszik.

Először finoman, majd egyre határozottabban előre-hátra kezdte ringatni a lábait, hogy lejjebb tornázza magát. Egy éles perem az alkarjába mart. Por és kavicsok hullottak alá, de ő a helyén maradt.

Émelyegni kezdett a gyomra. Epe tolult a torkába, bordái közé fájdalom nyilallt.

A büdös életbe! Hogy az istenbe történhet ilyen épp velem? Velem!

Megkapaszkodott a legközelebbi kiugróban. Talán felmászni könnyebb lesz. Mellényébe rejtette a kését, és megpróbálta megvetni a bakancsát a sziklán. Néhány lábbal feljebb kúszkódta magát, először egy lépéssel, majd kettővel, végül egy harmadikkal. A kötelek már meglazulva lógtak alatta. Kilépett jobbra, hogy beléjük ne gabalyodjon. Már az első lépés után megcsúszott, és legalább két-három lábnyit zuhant, mielőtt meg tudott állni.

Semmi mást nem tehet: le kell ugrania.

Már nyúlt a heveder csatjai felé, amikor a szikla, vagy fa, vagy akármi volt is az, amiben az ejtőernyő elakadt, engedni kezdett. Közelebb húzta magát a meredély falához, hogy csúszás közben belekapaszkodjon a kövekbe. Legalább öt métert szánkázott lefelé, aztán olyan hegyes ágak közé érkezett, hogy azt hitte, karóverem nyílt meg alatta.

Amikor végre földet ért, hanyatt vetette magát, és pislogva várta, hogy valamelyest csillapuljon a fájdalom. Annak örült volna a legjobban, ha minden elmúlik: Afrika, a bevetés és a vállról indítható SAM-rakéta, amellyel leszedték.

Egészen biztos, hogy vállról indítható SAM volt. A figyelmeztető-rendszer nem érzékelte. A gép kiömlőnyílását találta el. Mack Smith azonban nem olyan pilóta, akinek ilyen egyszerűen ki lehet lyuggatni az irháját!

Valamivel később képes volt megfordulni és talpra állni. Elővette mellényéből a Berettáját, és ellenőrizte, hogy megvan-e töltve. Súlyos volt, és csúszós, beborította a fegyverolaj.

A katapultülés túlélőkészlete és életmentő tutaja közvetlenül a domb tövében, tőle néhány lépésre hevert. Mellettük a csomagban jelzőrakéták, ivóvíz, néhány tábla csokoládé és egyéb apróságok lapultak, meg a PRC-90 túlélőrádió, arra az esetre, ha a mellényében lévő készülék tönkremenne.

Amikor lehajolt, hogy kinyissa a csomagot, valami megmozdult a bokrok között. Fél térdre ereszkedett, és szemmagasságba emelte a pisztolyt.

A levelek ismét megzörrentek, ő pedig lőtt.

Visító hang hallatszott, amely hamar mély hörgésbe fulladt.

– Baromira örülök, hogy nem én voltam ott – mondta mögötte egy hang.

Hátraugrott, de valami megragadta fegyvert tartó karját. Megpróbált kiszabadulni, ám azon kapta magát, hogy a földre gyúrik.

– Nyugi, pilóta, veled vagyunk.

Zöld-fekete maszk vicsorgott felette.

Kés csak akkor lett egészen biztos benne, hogy embert lát, amikor az illető fogai fehéren és aranyszínűben felvillantak.

– Melfi őrmester vagyok. A helyettesem, Jackson is valahol errefelé mászkál. Tengerészgyalogosok vagyunk. Gyerünk, százados, tűnjünk innen a francba! Lehet, hogy jól esett lelőni

azt a disznót, de az biztos, hogy egy sereg szomi éppen errefelé tart.

DREAMLAND

OKTÓBER 21. HELYI IDŐ SZERINT 20:30

Kutya az íróasztal mellett állt, és nem vett tudomást a telefonon villogó fényről, amely azt jelezte, hogy Deborah O'Day irodájából valaki.

– Azt Ostorcsapást elosztjuk a két gép között – magyarázta Cheshire őrnagynak és Freah századosnak. – Így mindkettőre jut legénység, illetve így medvére tárazva érkehetnek majd meg.

– Nincs két bevethető gépünk – szolt közbe Cheshire. – Csak a Kettes Erőd van olyan állapotban, hogy felszállhasson. A Holló számítógépe és repülésvezérlő rendszere még mindig javítás alatt áll, hogy elkerüljük azt a hibát, amelyet a Kettes Erődnél tapasztaltunk. Holnap estére leszünk készen vele.

– Mi van a Plusszal? – kérdezte Bastian. Plusznak az Egyes Megafortrestt becézték, a hivatalos papírokon EB-52-DT1A Megafortress Plus néven szerepelt. A gépet legutóbb néhány hónappal korábban használták arra, hogy visszaszerezzék az elrabolt kísérleti repülőgépet, a DreamStart; egész Nicaraguáig elrepültek érte.

– A szárnyai még mindig nincsenek teljesen készen. Legalább egy hétbe telik, amíg helyrehozzuk. A Hollónak kell mennie. Az ECM az irániak bármelyik berendezését átveri.

– Hacsak előbb túl nem melegszik – betette közbe Rubeo.

Igaz, hogy az elektronikus hadviselés következő generációjának nevezték, de az xAQ-299 vitathatatlanul gondokkal küszködött a hűtés terén. Ám amióta eldöntötte, hogy a Megafortrestt küldi, Bastian nem volt hajlandó Rubeo sápitózására hallgatni.

– Munkára, vágjunk bele – jelentette ki. – Az Ostorcsapást a Kettes Erőddel visszük Afrikába. Fokozott erővel dolgozunk a Hollón, és amint elkészülünk, a csoport maradék két tagját, valamint a további fegyvereket a Kettes Erőd után küldjük. Mi-lyen hamar tudna felszállni?

– Ami azt illeti, uram, én inkább a Hollóval mennék – felelte Cheshire. – Én vagyok a pilótája, és a vezérlőrendszer az én hangomra van beállítva. Különben is az ECM miatt valószínűbb, hogy az kerül bevetésre.

– Ki vezeti a Kettes Erődöt?

– Bátorkodtam felébreszteni Bree-t... Stockard századost. Fél órán belül megérkezik a bázisra.

Kutya bólintott, majd a karórájára nézett.

– Danny, maga mit szól ehhez?

Freah is bólintott.

– Akkor nyomás! – mondta Bastian.

– Alezredes, figyelmeztetnem kell, hogy egy tesztgépet küld háborús övezetbe – okvetetlenkedett Rubeo.

– Nem hiszem, hogy már hivatalosan is háborús övezetnek nyilvánították – jegyezte meg Bastian száraz hangon. – Szállítógépként fognak szerepelni. Mindkét repülő szállító gép lesz.

– A szó szoros értelmében...

– Doki, nagyra értékelem, hogy eljött – szakította félbe Bastian. – Nem tudom, miért érezte fontosnak, hogy benézzon, de nagyra értékelem. – Felemelte a kezét, félbeszakítva ezzel saját magát is, nemcsak a doktort. – Mindenki kifelé! – parancsolta, és felvette a telefont. – Ez bizalmas beszélgetés lesz. Lelépni!

* * *

Breanna egyre erősebben taposta az apró Honda gázpedálját, ahogy az éjszakai sivatagon keresztül a bázis felé száguldott. Örült, hogy elmenekülhetett, hogy megszabadulhatott a ka-

tasztrófától, amelyet korábban az életének nevezett. A lelke mélyén tudta, hogy Jeff viselkedése csak múltó állapot volt, egy megálló az úton, amely a rokkantságba való belenyugváshoz vezet, de igazán már ez sem érdekelte. Ennél többet nem volt képes elviselni.

A tanácsadók megpróbálták felkészíteni erre. Azt jósolták, hogy hamar keresztüljutnak ezen a fázison. Mind azt hitték, hogy Zen erősebb lesz utána, mint valaha, és hogy valódi természetete diadalmaskodik majd.

De hogy is tudhatták volna? Mindannyiuknak egészséges volt a gerince és a lába. Egyikük sem volt világelső berepülőpilóta, akinek karrierje a csillagos égig emelkedhetett volna.

Azt állítja, hogy Késsel látott? Jézus! Ezt meg honnan a poklból vette?

Cheshire őrnagy nem mondta el, mi történt, csak annyit, hogy a Nellis támaszpontról egy helikopter viszi majd tovább Dreamlandbe. Nyilván valami fontos dologról van szó.

Hála istennek. Szüksége volt valamire, ami eltereli a figyelmét.

* * *

Amikor Kutya végre felvette a telefont, maga Ms. O'Day szólalt meg. – Alezredes, azt hiszem, magának elment az esze.

– Sajnálom, hogy megvárattam, tanácsos asszony – felelte Bastian.

– Ne tanácsos asszonyozzon nekem! Olvastam az e-mailjét. Tudja maga, hogy kikkel szállt szembe, amikor lehúzta a JSF-et?

– Igen, asszonyom.

Hangos sóhajt hallott a vonal túl végéről. Szinte maga előtt látta, ahogy az apró termetű nő megcsóválja a fejét, majd szemét forgatva az asztal fölé hajol. Valószínűleg megigazgatja

fehér blúza ujjait is – O’Day mindig fehér blúzban járt dolgozni.

– Kutya, teljesen biztos a dologban?

– Az F-119 jelenlegi állapotában működésképtelen ötlet – mondta Bastian, megismételve jelentésének zárszavát. Ha viszont módosítjuk, elveszti összefegyvernemi jellegét.

– Ezért még magára fognak szállni, Tecumseh – figyelmeztette O’Day. Ritkán nevezte így Kuttyát, bár ezzel mindenki így volt. – Csak várjon reggelig.

– Tudom.

– Én maga mögött állok, ha komolyan ez a véleménye.

– Ez a véleményem.

– Lehet, hogy ez Dreamland végét jelenti.

– Mérlegeltem a következményeket.

– Rendben. Hallott Szomáliáról?

– Igen. Egy csoportunk máris indulásra készül. – Kutya egy ideig mérlegelte, hogy elmondja-e, milyen eszközökkel akarja elszállítani a csapatot, de aztán úgy döntött, inkább mégsem teszi. Ha O’Day nem tud róla, akkor nem is tilthatja meg.

Persze Ms. O’Day nem tilthat meg neki semmit, legalábbis nem közvetlenül. De ha nem meri elmondani neki, akkor mi értelme van megtenni?

– Lehet, hogy még felhívom, hogy segítsen megbecsülni ezt-azt. Fű alatt kell intéznünk – közölte a tanácsos.

– Világos.

– Ez pár napig majd lefoglalja az embereket – tette hozzá a nő. – Egy kicsit eltereli a figyelmet magáról meg a JSF-ről. Javaslom, hogy ez idő alatt kösse fel a gatyáját.

– Igyekszem.

– És ha legközelebb az irodám hívja, alezredes, ne várasson tíz percig – mondta O’Day, majd letette a kagylót.

* * *

Danny Freah századost Greenbaum hadnagy vitte ki a Megafortress-hangárba. A riadóterv szerint Freah távollétében Greenbaumnak kellett átvennie a biztonsági főnök minden feladatát. Danny olyan gyorsan darálta parancsait, mint egy géppuska, és tucatnyi apróságra hívta fel helyettese figyelmét, amelyekre ha nem figyel oda, könnyen megütheti a bokáját. Beszéd közben azonban már a bevetés terveit fontolgatta. Uticsomagja a hátsó ülésen volt, egy hangtompítós, lézerirányzékkel felszerelt MP-5-ös mellett. A csapat további négy tagja hasonló felszereléssel indul el; a maradék kettőnél M-16A2/M203 gépkarabély-gránátvető kombináció lesz.

Az M40A mesterlövészpuska és kiegészítői egy külön fémdobozban voltak, mely a méretre szabott karbon-bór védőmelvényekkel és az Ostorcsapás tagjaival együtt várt rá a hangárban. Volt még ott egy látóhatárig használható kódolt kommunikációs készlet is, amelyet egy másik dreamlandi laborban kísérleteztek ki. A berendezést ugyan nem szánták éles bevetésekre, de Klondike hajlandó volt kiadni „terepgyakorlatra”. Arra is figyelmeztette őket, hogy sokba kerül nekik, ha elvesztik. Danny tervei között nem szerepelt, hogy elhagyja a rábízott értékeket.

– Ami a szolgálati beosztást illeti – mondta Danny a hadnagynak –, némileg rugalmasnak kell lenni.

– Százados úr, elnézést, de a beosztást már ötször elmondta. Komolyan mondom, uram, azt hiszem, elboldogulok vele. Csak az lesz nehéz, hogy úrrá legyek a féltékenységemen.

Freah felnevetett.

– Remélem, egy hét múlva is így érez majd.

– Biztos vagyok benne, hogy mind így leszünk ezzel, uram.

Freah a fiatal férfira pillantott. Greenbaum úgy festett, mint egy suhanc, akit nem engedtek el vakációra. Tizenöt évesnek nézett ki, nem pedig huszonháromnak.

Persze Freah sem volt sokkal idősebb. Csak éppen annak érezte magát.

– Rendben, Greenie. Most megmutathatja, mit tud.

Freah emberei a hangárban vártak. Lee „Nővér” Liu és Kevin Bison a bejáratnál dohányoztak, a többiek pedig a hatalmas fekete monstrum farkánál ögyelegtek, és figyelték, ahogy a földi személyzet előkészíti a gépet a repülésre.

Freah maga válogatta össze az Ostorcsapás egységet. Mind-egyikük minősített ejtőernyős volt, jelentős keresési és mentési tapasztalattal; ráadásul úgy képezték ki őket, hogy bármelyikük átvehette akármelyik társa feladatát. Freah a szervezéskor nagy vonalakban a zöldsapkások „A” Teamjének felépítését követte.

– Úgy tűnik, két gépet vesztettek el, húsz mérföldre egymástól. – Perse „Puskapor” Talcom ezzel fogadta feljebbvalóját. Puskapor volt Danny helyettese és a csapat hírszerzési specialistája; mielőtt a hangárba jött, begyűjtött néhány műholdfelvételt és eligazító információt. – Egyet a MIG-ek szedtek le, egyet pedig a földi légvédelem. Nagyjából itt zuhantak le. – Talcom a szomáliai part egyik pontjára mutatott. – Számolnunk kell vele, hogy már ott vannak a keresőcsapataik – tette hozzá. – A flotta taktikai egysége erről közeledik, de még többnapnyira vannak.

Freah bólintott. Talcomot csak nemrégien léptették elő műszaki őrmesterré – ezt nyilván a pentagonbeli rokonainak köszönhette, legalábbis a többiek szerint, akik mind törzsőrmesterek voltak.

– Vagyis a bulinak vége lesz, mielőtt odaérünk – állapította meg Bison, aki füstfelhőket eregetve közeledett.

– Egész csomó dolog történik arrafelé – felelte Freah. – Líbia is bele fog keveredni. Állítólag Szaúd-Arábia lezárja a légterét.

– Pompás – jegyezte meg Jack „Szépfíú” Floyd, a csapat rádiósa. – Már kezdtem elunni magam.

– Mit jelent számunkra a légtér lezárása? – kérdezte Liu.

– Hogy ott nem szabad repülni, Nővér – vágta rá Puskapor.

– Nővér már arra gondolt, hogy felcsatol a hátára egy rakétát, és nekimegy a rongyfejűeknek – szólt közbe Bison. Liut azért becézték Nővérek, mert ő volt az egység szanitéce.

– Egy ilyen hátra csatolható rakétát egyszer én is szívesen kipróbálnék – szólalt meg Geraldo „Orkán” Hernandez. Hernandez felelt az ellátmányért, és ő volt az ejtőernyős-kiképző is.

– Azt elhiszem, Orkán, belőled ki is nézem – vakkantotta Freddy „Tojás” Reagan, és megigazította a gumiszalagot, amely vasok szemüvegét rögzítette kopasz fejére. Reagan volt a csapat fegyverszakértője, és a Berettától az M-1-es tankig bármivel elboldogult, amivel löni lehetett. Szabadidejében Apache helikoptert tanult vezetni.

– Lehet, hogy végül valami fontos dolgunk lesz, de a parancsunk jelen pillanatban teljesen egyértelmű – szakította félbe a társalgást Freah. – Egy Pave Low már úton van Németországból. Mi vesszük át a legénység szerepét, és így tovább, és így tovább. Gondolom, mindegyikötök oldalát furdalja már a kíváncsiság.

– Hé, százados, itt mi fogunk furkálni – szólt közbe Orkán. — Egy Hiltivel vagy egy Boschsall? – kérdezte Puska-por.

– Ez csak vicc, ugye? – hitetlenkedett Liu.

– Ha meg kell magyarázzam, akkor nem – morogta Puska-por.

– Ne idegesíts, Sherlock! – szólalt meg Tojás.

– Százados, mi lesz a dolgunk egyáltalán? – kérdezte Orkán.

– Amire parancsot kapunk – felelte Freah. – Elég ennyi válasznak?

– Nem hívtak volna minket, ha nem azt akarnák, hogy kígyóvadászt játsszunk nekik, nem igaz?

– Lehet – bólintott Freah, aki szintén arra gyanakodott, hogy az Őrült Mágus csakugyan álcázott szárazföldi bevetést, vagyis kígyó vadászatot tervez.

– Freah százados?

Freah megpördült, és Breanna „Rúzs” Stockard századost pillantotta meg, aki már be is öltözött a repüléshez. A nő kezét nyújtott. Olyan volt a kézfogása, mint az apjáé.

– Úgy tűnik, van itt egy kis probléma – közölte Bree.

– Mi volna az?

– Eggyel többen vannak a kelleténél. Nekem azt mondták, hogy a csapatában hatan vannak.

– Úgy is van.

– Én hét embert látok itt.

– Hatan, plusz én.

– A gépen csak hat ülés van, leszámítva az enyémet meg a másodpilótáét. És őszintén megmondom, ez nem túl kényelmes helyzet, mivel azt jelenti, hogy legénység nélkül kell repülnöm.

– Cheshire őrnagy szerint ez nem okozhat problémát.

– Nem mondtam, hogy probléma! – csattant fel Breanna. Ilyenkor is éppolyan volt, mint az apja. – Azt mondtam, hogy nem túl kényelmes. Navigátor és tűzér nélkül kell vezessem a gépet, és átkozottul hosszú utat kell megtennünk nehéz körülmények között. Ami azt jelenti, hogy fenemód rossz kedvem van. Ki marad itt?

Csakugyan rosszkedve lehet, gondolta Freah, de én akkor sem hagyom magam.

– Mindenki jön – ellenkezett. – Én majd ülök a padlón.

– Ez nem 707-es.

– Egy ekkora repülőbe ne férne bele még egy ember?

– Ülhetne a pótülésre – mondta a kiszolgáló személyzet egyik közelben serénykedő tagja.

Breanna gyilkos pillantást vetett felé, majd visszafordult Freah-hez.

– Nos? – mosolygott Freah.

– Ha a pótülésre ültetem, akkor nem tudja elhagyni a gépet.

– Nem lehet egyszerűen kisétálni az ajtón? – kérdezte Pus-
kapor.

– Vészhelyzetben nem lehet kinyitni – magyarázta Breanna az őrmesternek. Amikor haragudott, akkor is olyan volt, mint az apja, de most éppen uralkodott magán. – Százados, beszélhetnék egy percre?

Freah kiment vele a hangár elé.

– Nem akarom feleslegesen fárasztani – kezdte Bree. – Egyszerűen válassza ki az egyik emberét, és ő itt marad.

– Cheshire őrnagy azt mondta, hogy meg lehet csinálni a dolgot.

– Biztos vagyok benne, hogy Cheshire őrnagy is úgy gondolta, hogy a hat az hat, nem pedig hét.

– Nézze, én ülök a pótszékbe. Ha valami baj van, majdcsak kijutok onnan valahogy.

Breanna a szemét forgatta.

– Egy felhajtható ülésről van szó, a gép farában. Ha valami gond van, akkor csak egy egészen szűk nyíláson menekülhet – vagy a bombarekeszen át. És ott is csak akkor, ha 275 csomó alá tudok lassulni. Tudja, hogy az milyen gyors?

– Lassabb, mint amikor a HALO-ugrásokat csináltuk.

Breanna ránézett. A HALO-ugrásokat nagy magasságból végzik, de alacsonyan nyitnak; rendszerint C-141-eseket használnak erre a célra. Freah igazából összesen háromszor vagy négyszer vett részt ilyen gyakorlaton, de jelen pillanatban semmi olyat nem volt hajlandó elárulni, ami ellene szólt volna – Állati nagy szerencse – ironizált Bree.

– Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot, százados.

– Sokkal egyszerűbb, ha itt hagyja az egyik emberét. Utánunk jöhet később a Hollóval, vagy találhat magának másik gépet.

– Ha öt emberrel érek oda, tehet, hogy nem tudom végrehajtani a feladatomat – mondta Freah. – Ez azt is jelentheti, hogy Smith nem éli túl. Hajlandó vállalni ezért a felelősséget?

Breanna arca elvörösödött.

– Hé, figyeljen – hadarta Freah. – Az apja beleegyezett.

- Csessze meg az apámat! – sziszegte Breanna, és elfordult.
- A hölgynek komolyan rosszkedve van – jegyezte meg Orkán, mikor Freaah visszament hozzájuk.
- Gyerünk, indulás, ne vacakoljunk tovább – torkolta le Danny, oda se figyelve a nevetgélésre. – Nem a TWA-nál vagyunk.

SZOMÁLIA

1996. OKTÓBER 22. HELYI IDŐ SZERINT 06:20

Mack a bordáin támadt dudorra szorította a kezét, és térdre ereszkedett. Szíve a fülében dobolt, és lüktetett a mellkasa. Alig sikerült elfojtania köhögését.

Egy domb oldalában gubbasztottak a bokrok között, talán egy-két mérföldnyire délre attól a ponttól, ahol földet ért. De hogy ez mit jelentett, hogy hol voltak a térképen, arról Késnek a leghalványabb fogalma sem volt. A közelben emberek tartózkodtak, de nem lehetett tudni, hogy katonák-e, és hogy pontosan merre vannak. Melfi őrmester néhány lépéssel előtte a földre vágódott, és mozdulatlanul heverve tanulmányozni kezdett valamit a közelben.

Kés a jobb kezével a fegyvere után nyúlt. Valami megmozdult mögötte; bizonyára Jackson az, aki végre utolérte őket.

Legalábbis remélte, hogy Jackson az. Sikerült nem felugrania, amikor a tengerészgyalogos megérintette a vállát.

– Mi a helyzet?

– Egyszerűen megállt – válaszolt Smith, és fejével Melfi felé intett.

– Jó szeme van az öregnek – mondta a katona. Aztán hozzátette: – Nem akarsz morfiúmot?

Smith olyan hevesen rázta meg a fejét, ahogy sajgó bordái engedték.

– Elég rosszul nézel ki.

– A drogoktól kikészülök – magyarázta Kés. – Aztán cipelhetnétek. Különb is, amíg fáj valamim, addig élek.

Némán figyelték, ahogy Gunny felfelé nyújtogatja a nyakát, majd újra leereszti. Végül az őrmester visszajött hozzájuk.

– Falu, körülbelül húsz méterre onnan, ahol az előbb voltam – suttogta Melfi. – Azokat a nyomorult kalyibákat kifuserált teherautókból és fémhulladékból építették. A pokolba! Hogy élhetnek emberek így?

Smith és Jackson nem válaszolt.

– A terep szép lapos – tette hozzá Gunny. – Azt hiszem, a falu mögött van egy út.

– A helikopter tájékozódhatna a viskók alapján – vetette fel Smith. – Ha van ott egy út, akkor le tud szállni.

– Igen. – Gunny eltöprengett a lehetőségen. – Induljunk arra, és próbáljuk oldalról megkerülni – bökte ki végül. Hirtelen hátrafordult. Jackson fürgén felemelte a fegyverét.

– Lassan paranoiás leszek – mondta Gunny, amikor pár perc után sem történt semmi. – Mennyi idő van hátra a következő adásig, őrnagy?

Smith az órájára pillantott.

– Öt perc.

– Oké, menjünk még hátrébb egy kicsit, nehogy meglássanak vagy meghalljanak, aztán elindulunk arra. Látjátok, hová mutatok?

Kés bólintott.

– Tudod mit? Kerüljünk ott a fák mögé, és most azonnal elintézheted a hívást – javasolta Gunny. – Ránk fér egy kis pihenő. Pisálnom kell. Túl öreg vagyok én már ehhez. Indulás, Jackson. Most megint te mész elől.

Melfi finoman Smith vállára tette a kezét, és visszahúzta, amíg Jackson távolabb nem került. A két tengerészgyalogos többször is kihangsúlyozta a különválás fontosságát. Kés számára nem is volt teljességgel ismeretlen az elgondolás – végül is a vadászgépekkel is csináltak hasonlókat valami mégis arra

ösztönözte, hogy közel maradjon a két katonához és M-16-osaikhoz.

Amikor Gunny végre elengedte, Mack előrelökte magát. Először összegörnyedve, oldalra lépdelve totyogott, majd sikerült felvennie egy olyan iramot, amellyel az egyensúlyát is megőrizhette, és a földhöz is közel maradhatott. Jackson fűgőbb volt nála, a köztük levő távolság gyorsan növekedett ötről tíz, majd tizenöt mééterre.

Mindent egybevetve Smithnek elég nagy mázlija volt: elke-rülte a fogságot, és tengerészgyalogos kísérokre is sikerült szert tennie, akik a biztonságba vezetik.

Ez-akármennyi sajjó bordát megért.

Jackson már majdnem elérte a facsoportot, amikor Kés egy légcsavaros repülőgép zaját hallotta meg dél felől. Megragadta a Prick kilencvenest, és elátkozta magát: a legutóbbi hívás után nem kapcsolta ki a rádiót. Nem volt idő azon aggódni, hogy ez jót tesz-e az akkumulátornak. Felemelte a készüléket, és meg-kezdte az adást. Azt a hívókódot használta, amelyet bevetés közben.

– Méreg Egyes a parancsnokságnak vagy bármilyen más szövetséges gépnek! Veszik az adást?

Felengedte a gombot, és felfelé nézett. A gép szinte pontosan felettük volt, és viszonylag alacsonyan repült, de szabad szemmel még nem lehetett felismerni. A hangjából ítélve egy Bronco típusú megfigyelő gép lehetett – az Őrült Mágus istállójában legalább egy ilyen ősrégi OV-10-es pihent.

Viszont lehetett bármi más is.

– Méreg Egyes minden repülőgépnek; hallotok?

Átváltott a másik segélykérő hullámhosszra, és megismétel-te az adást. Nem érkezett válasz.

A gép úgy haladt el fölötte, hogy nem is tudta rendesen megnézni. Ezer-kétezer láb magasan lehetett. Úgy tűnt, egye-nes vonalban halad.

– Mit gondolsz? – kérdezte Jackson, aki épp akkor kúszott oda hozzá.

– Ha a mieink azok, meghallottak volna – mondta Smith. Füléhez szorította a rádiót. A szerkezetet apró fejhallgatóval is ellátták, de Smith úgy gondolta, hogy anélkül nagyobb hang-erőt képes kicsalni belőle. Újra megpróbálkozott az adással, ezúttal a repülő felé fordította az antennát.

– Semmi? – érdeklődött Gunny.

Kés megcsóválta a fejét.

– Nem láttam rendesen – mondta az őrmester.

– Én sem – tette hozzá Jackson. Kés is nemet intett.

– Lehet, hogy nem is a mienk – találgatott Melfi.

– A szomáliaiaknak nincs jelentős légierjük – közölte Smith. – Az irániak pedig egy MiG-et küldtek volna ide. De igazad van. Nem tudhatjuk. Lehet, hogy egy elkobozott civil gép. Nem úgy nézett ki, mint aki keres valamit, de nehéz megmondani. Úgy értem, erről az oldalról nincs sok tapasztalatom a témában. – Viccnek szánta, de a többiek nem nevettek. – Milyen messze vagyunk a parttól?

– Talán két és fél mérföld abban az irányban – mondta Gunny.

– Azt hiszem, akkor vissza kéne térnünk a tervünkhöz – javasolta Kés. – Kimegyünk az óceánhoz, és onnan adjuk le a jelet. Ha azok szomáliaiak voltak, akkor a falu mellett könnyebben megtalálják.

Gunny az állát simogatva mérlegelte az ötletet.

– Nézd, ha én itteni katona lennék, idejönnék, és megkérdezném a falusiakat, nem láttak-e valamit. Ha azt felelik, nem, akkor továbbmegyek. Nem pazarlom az időmet azzal, hogy itt keresgélek, hacsak a falusiak azt nem mondják, hogy láttak vagy hallottak valamit. Különben is az óceán elég szép távolságra van, és fogadni mernék, hogy ott keresnek először.

– Hé, Gunny! – sziszegte Jackson.

Smith és Melfi megpördült, Jackson pedig leguggolt, és fegyverével a falu irányába mutatott.

– Mozgás.

– Remélem, csak egy újabb disznó – suttogott Smith.

– Vicceltem. Az előbbi sem disznó volt – vigyorgott Gunny, és egy jobbra emelkedő alacsony sziklataréj felé húzódott.

Kés visszatette a rádióját a zsebébe. Ezúttal gondosan kikapcsolta. Aztán elővette a fegyverét.

Melfi és Jackson mozdulatlanra dermedt. Kés követte a példájukat. Semmit nem hallott. Semmit nem látott. Lassan mély levegőt vett, és türelmesen várt.

Gunny felemelte a kezét, majd integetni kezdett, mintha arra utasítaná Kést, hogy lépjen hátrébb. A pilóta tett egy nagy lépést, aztán még egyet. A fák alig tízméternyire voltak tőle. Közvetlenül mögöttük alacsony bokrok kinőttek, majd egy újabb, magas fűvel benőtt tisztás következett.

Jackson a földön hasalt, és kúszva haladt előre.

Kés a facsoport felé mozdult, közben figyelte, ahogy a tengerészgyalogos három bokor felé tart, amelyek alig értek egy felnőtt férfi térdéig. Jackson a nadrágzsebébe nyúlt.

Gunny felegyenesedett. Kés megkönnyebbülten eresztette le a pisztolyát.

Jackson épp ebben a pillanatban dobott el valamit; talán egy baseball-labdát vagy egy követ.

Gránát!

Amikor Gunny tüzet nyitott, Smith a földre vetette magát. Fölötte golyók repkedtek, valahonnan robbanás hallatszott, majd még egy. Mack orrát keserű szag csavarta.

Füst. Füstgránát, hogy megzavarják az ellenséget.

Igazi gránátok is...

Kiáltozás és fegyverdörgés hallatszott. Kés mit sem törődve a fájdalommal, talpra ugrott, hogy a fák felé siessen. Nem igazán tudta, mit kellene tennie. A kezében tartott Berettára meredt, és kis híján elesett, mikor elérte az első fát. Fegyverét elő-

reszegezte a keskeny fatörzs mögé bújt, és emlékeztette magát, hogy az első alak, aki kiválik majd a füstből, az ő embere lesz.

Várakozott, de semmit nem látott vagy hallott.

Az lesz a legjobb, ha leadja a pozíciójukat. Bal kezével a rádió felé tapogatózott, és újra belehasított a fájdalom. Valahogy sikerült úrrá lennie rajta. Elővette a PRC-90-est, jeladásra állította a készüléket, és közben folyamatosan a csatateret figyelte. A fák ágai között sűrű füst terjengett, mintha egy sötét felhő szállt volna a földre.

Semmi.

Visszahúzódott a fa mögé, és teljes figyelmét a rádióknak szentelte.

– Méreg Egyes a szövetséges parancsnokságnak – kezdte. – A csapatot megtámadták. Ismétlem, lönek ránk.

Elhallgatott és várt.

Aztán megint meghallotta a repülőgép zaját, ezúttal északról.

Lehet, hogy odafenn hallják, csak ő nem veszi a választ?

Vagy az is lehet, hogy onnan irányítják az ellenséges földi erőket...

Ezen a ponton már mindegy volt. Már úgymint tudják, hol vannak.

Szövetséges parancsnokság?! Nagy francokat! Mintha még mindig a Perzsa-öbölben volna.

– Itt Smith, valaki jelentkezzen! – szólt bele a mikrofonba vadul kalapáló szívvel. Úgy érezte, mintha szíve sérült bordáinak feszülne. – Két és fél mérföldre vagyunk a parttól, talán többre. Délnyugatra a Silkworm-kilövőállástól.

Sikoltás hallatszott, majd lövések dörrentek. Kés újra markermódba kapcsolta a rádiót, majd megpördült.

Semmit nem látott, amire lőhetett volna.

A repülőgép fölöttük bömbölt, alig valamivel a fák csúcsa felett.

Bízott benne, hogy az ő oldalukon áll. Futva indult a nyílt terep felé. A talaj az első lépés után felrobbant mögötte. Esés közben elejtette a rádiót és a pisztolyát, de valahogy sikerült az ép oldalára esnie. Átbucskázott a fején, bezuhant egy bokorba, de máris talpon termett. Meglátta – vagy legalábbis azt hitte, hogy látja – egy repülőgép árnyékát a sárga fűvön. Abba az irányba vetette magát; rohant, lihegett, és úgy érezte, mintha a bordái belülről éles fejszeként szabdalnák szét a bőrét. Integetni kezdett, majd valami megrántotta, mint egy meglasszózott borjút. Oldalra zuhant, és hirtelen a földön találta magát. Egy szomáliai katona az arcába nyomta AK-47-esét, majd mondott valamit, amit Kés nem értett, pedig nagyon egyszerű dolgot jelentett.

DREAMLAND

OKTÓBER 21. HELYI IDŐ SZERINT 2 1:30

Bree, miközben a felszállás előtti utolsó ellenőrzéseket végezte, megpróbált úrrá lenni haragján. Rengeteg oka volt dühöngeni, többek között a különleges osztag századosának pimasz modora miatt. Az a szerencsétlen azt hiszi, macsó-dolog a padlón ülni? Vagy azon a pótülésen? Tökmindegy. Seggfej!

– Mehetünk, Rúzs – közölte Chris.

– Igen – morogta vissza.

Igazából viszont Jeff miatt volt dühös. Lényegében csak egy szállítmányt kellett kézbesítenie; nagyon messzire ugyan, de akkor is csak málhacipelésről volt szó. Feltéve, hogy az üzemanyag-utántöltésekkel nem lesz semmi baj.

De ez igazán nem okozhat gondot. Még ha lyukat ütnek a gép hasába, akkor sem.

Csak az a számárcsődör, a százados bosszantotta. Az, hogy az apja barátja, semmit nem jelentett. A gépen ő a parancsok! Akár le is mehetne, és megmondhatná annak a baromnak, hogy szíjazza magát a rakétavetőhöz a bombarekeszben.

Azt vajon mennyire gondolná macsósnak?

Az is eszébe jutott, hogy felkeresi Cheshire őrnagyot, és követeli, hogy Freah százados hagyja itt valamelyik emberét. Minden joga megvolt ehhez – és talán ez is lett volna a kötelessége. Mégsem tette meg. Ilyesmit egy nő nem tehet. Egy nő nem engedheti meg magának, hogy kevésbé bátor, kevésbé macsó legyen, mint egy férfi. Nem hagyhatja, hogy a legénysége – fenét, az utasai – azt higgyék, nem elég bátor.

Freah meg majd egy hegesztőpisztollyal lyukat vág a gép falába, ha valami gond lesz. Mert az egyszer biztos, hogy ő nem fog lelassítani, hogy az a lökött ki tudjon mászni a csapóajtón.

Vagy majd átcipeli a számítógépeket a fegyvertérbe, átpréseli magát a válaszfal merevítőlécei között, és hátramászik a bombarekeszbe. Aztán egy cirkálórakéta hátán földet ér, mint az a hogyishívják abban a filmben.

Seggfej!

– Rúzs?

– Torony, itt Kettes Erőd. Felszállási engedélyt kérek.

– Itt a torony. Izé, százados, nem adtuk már meg az engedélyt?

Még egy nyavalyás okostojás, gondolta Bree, és előretolta a gázkart, hogy eltűnhessen végre innen.

* * *

Bastian alezredes a felszállópályáról figyelte, amint az óriási fekete gép a levegőbe emelkedik, és sötét tömegével beleolvad az éjszakába.

Túlzás lett volna azt állítani, hogy az elmúlt órában többet gondolt a lányára, mint eddig egész életében összesen, de az biztos, hogy jó ideje nem foglalkozott vele ennyit egyvégtében. Megpróbált más dolgokra koncentrálni, sőt még aludni is akart egy keveset, de képtelen volt rá; végül elhatározta, hogy ki megy a hangárba, és szerencsét kíván neki.

De félúton megállt. Azzal áltatta magát, hogy egyszerűen nem akarja zavarba hozni a lányát a legénység előtt, de tudta, hogy ez nem igaz. Azért állt meg, mert fogalma sem volt, mit mondjon.

Vagy még inkább azért, mert nem hitte, hogy ki tudná mondani azt, amit mondania kellett volna. Valamit, ami nagyon is hasonlított egy bocsánatkérésre.

Nem volt ott, amikor a lánya megszületett. Nem volt ott, amikor felnőtt. Ez részben az, anyja hibája volt, részben a körülmények miatt alakult így, részben pedig a saját karrierje tehetett róla. Bree anyja a szülés után nem sokkal adta be a válókeresetet. Aztán egyszerűen eltűnt. *Ó, Ravena...*! A nő vadsága és kiszámíthatatlansága eleinte vonzotta, később dühítette. Akkoriban ő is elég örült volt, de aztán lehiggadt. Ravena viszont nem változott meg.

Aztán... Breanna felnőtt. Gyakorlatilag apa nélkül.

Kutya összefonta karjait a mellkasa előtt, és hunyorogva nézett a lassan eltűnő árnyék után. A lány átkozottul jó pilóta volt; büszke lehetett rá.

Az is volt. Viszont féltette is, mint egy aggódó apa, aki először enged el a lányát randizni.

Bárcsak ennyiről lenne szó, gondolta, amikor a gép eltűnt a komor égboltról.

DREAMLAND

OKTÓBER 22. 06:00

– Hogy hívják azt a nyomorékot, aki megpróbált átkelni az országúton?

A két szerelő úgy nézett egymásra, mintha gruppszexen kapták volna a szüleiket a Times Square kellős közepén.

– Áldozatnak – válaszolt Zen. – hogy hívják a féllábú bankrablót?

A bal oldali szerelő vállat vont. A másik idegesen nevetgélt.

– Hogy hívják? – kérdezett vissza.

– Félreértésnek.

A Nellis leszállópályájához közeledő helikopter zajára a két szerelő végre fellélegezhetett; megszabadulnak Zentől. A Delfin – egy francia gyártmányú Aerospatiale SA.366 Dauphin, amelyet a légierő szállításra és alkalmanként mentésre használt – úgy közeledett, mintha egy „forró” leszállózónára kellene leereszkednie. Amint földet ért, a reptéri személyzet azonnal elindult felé. Egyikük kihúzta a felszálló rámpát, amelyet kifejezetten Zen miatt építettek bele.

Zen lassan indult el, módszeresen gyűjtve a lendületet, végül átzökent a széles ajtón. Mivel mentőhelikopternek is használták, a Delfin hátsó utastere meglehetősen tekintélyes méretű volt.

– reggelt, őrnagy – üdvözölte a másodpilóta, amikor Zen begördült a fémadarba. – Van kedve kitölteni egy totószelvényt? – Egy papírlapot vett elő a zsebéből.

– Azt hiszem, elég nyomorult esélyem lenne – mondta Zen, és elvette a cédulát.

– Fura hangulatban van ma reggel, uram – állapította meg az egyik szerelő.

– Valószínűleg azért, mert fura fickó vagyok – felelte Zen, és a székéhez csatolta az egyik hevedert. Olajos Kéz valakivel beszereltetett egy könnyen eltávolítható biztonsági övet, amellyel egyszerűbben rögzíthette magát. *A jövő héten talán ablakot is vágnak a gépen, külön az én kedvemért!*

– Mindenki a fedélzeten van – kiáltott ki a másodpilóta a hátsó ajtón, majd bezárta maga mögött. Természetesen senki más nem volt a felszállópályán. A pilóta szabadjára eresztette a motort, hadd tomboljon; a helikopter valósággal fellötte magát az égre.

Zen csakugyan különös hangulatban volt, ezt be kellett ismernie. Talán azért, mert éjjel tévedett Bree-vel kapcsolatban. Továbbra is biztos volt az igazában; tudta, hogy a házasságuk-

nak véget kell vetni, de a gyomra sajgott, és nem csak a nehéz ételek miatt.

Még legalább egy óráig ültek ott, miután elmondta a dolgot a feleségének. Aztán egyikük sem szólt semmit. Végül Bree a fürdőszobába ment, ő pedig bekapcsolta a tv-t.

Később valaki felhívta Bree-t Dreamlandból, ő pedig magyarázat nélkül távozott. Valószínűleg a Megafortress körül volt valami gubanc; legalábbis a felesége arcából erre következtetett. Az ilyesmit meg tudta mondani.

Legalábbis azt hitte.

A totószelvényen sorakozó mérkőzések listájára pillantott, de nem volt elég fény, és nem is volt most kedve ezzel foglalkozni. Zsebre vágta a papír fecnit.

Éjszaka rengeteget gondolkozott azon, hogy a Megafortress beválna-e Flighthawk-anyagépként. Úgy kalkulált, hogy megmenthetné a projektjét azzal, ha a B-52-eshez csatolja, amely viszont a JSF nyomdokvizén igyekezett elmanőverezni. Egy Flighthawk nagyszerű kísérő volna ellenséges légtérben.

Már csak azt kellett kitalálnia a rövid út alatt, hogyan adja be az ötletet az apósának. Még akkor is ezen töprengett, amikor a négyes kantin felé indult, hogy megreggelizzen.

– Sonkát és svájci bagelt – mondta Maggie-nek, a büfésnőnek, és elvette a polcról szokásos vizes palackját.

– Egy egész bagelt? Ó, istenem! Maga aztán tud élni – sóhajtott Maggie.

– A nyomorékok már csak így vannak ezzel – felelte Zen.

– Ki ne mondja még egyszer ezt a szót előttem! – vágta rá a nő, és csaknem átvette magát a pulton, – A fiam tolószékben ül. És ő nem nyomorék.

– Nem úgy értettem. Én, izé... – Zen csitító mozdulattal nyújtotta ki a kezét. – Úgy értem, nézzen csak rám!

– Nos, maga sem nyomorék. – Maggie egészen elpirult, hangja megremegett. – Az a nyavalyás szék még nem jelenti azt, hogy bárkit kigúnyolhat.

– Senkit nem gúnyoltam ki. Nem tudtam a fiáról. Sajnálom. Maggie összenyomta a kettévágott bagelt, és odacsapta egy tányérra.

– Bocsánat – tette hozzá Zen. – Komolyan:

– Persze. – Maggie összeszorította a száját, és biccentett.

Jeff még szeretett volna mondani valamit, de csak egy újabb „sajnálom”-ra futotta tőle. Maggie gyorsan a következő vendég felé fordult. Zen elvette a tálcát, és egy üres asztal felé indult.

Nancy Cheshire az ajtó melletti asztalnál ült. Odaintett a férfinak, hogy jöjjön közelebb; Zen kávéja a gondosan kiegyensúlyozott tálcára lötyyent, mikor Cheshire felé fordult.

– Szia, Jeff. Bocs, hogy felébresztettek tegnap éjjel – kezdte Nancy, mikor Zen odaért.

– Még ébren voltam. – Zen belekortyolt a kávéjába, és azon gondolkozott, hogyan engesztelhetné ki Maggie-t. A nő azon kevesek egyike volt, akik úgy bántak vele, mint bárki mással.

– Mostanra már majdnem odaért – folytatta Cheshire.

– Hova?

– Nem is hallottad, mi történt?

– Nem. Hol van Bree? Te telefonáltál múlt éjszaka? – hadarta az örnagy, mikor végre rájött, miről beszél a nő.

– Két gépet lelőttek Szomáliában – közölte Cheshire. – A pilóták megmentését tervezik. Az Örült Mágus már elindította a bevetést. Behívták az Ostorcsapást is, a különleges egységet. Danny Freaah bepakolta a csoportját a Kettes Erődbe, és néhány órával ezelőtt elindult Afrikába.

– Egy Megafortress-szel?

Cheshire bólintott. – A Hollót is utánuk küldjük, amint le tesztelték az irányítórendszert. Azzal visszük utánuk a Kettes Erőd legénységét, és némi fegyverutánpótlást – tette hozzá, majd vállat vont.

– Fegyvereket?

– Hátha szükség lesz rájuk.

– Veletek megyek – jelentette ki Zen. – A Fliighthawkokkal.

– Ne idéetlenkedj!

– A Holló fel van készítve rá. A számítógépeket betesszük a raktérbe, és egy óra múlva már indulhatunk is. Sőt fél óra alatt kész az egész.

– Jeff, a Flighthawkok még nem állnak készen egy éles bevetésre.

– És a Holló?

Cheshire megcsóválta a fejét. – A Megafortress már volt akcióban.

– De a Holló nem. A Flighthawkok viszont éppolyan régóta repülnek, mint a Kettes Erőd.

– Az semmit nem jelent.

– Nagyszerű kíséret volnának, és felderítőként is használhatnánk őket – erősködött Jeff.

– Csak kétszer teszteltük a légi indítást.

– Az elmúlt másfél héten. A balesetem előtt milliószor csináltuk.

Cheshire elfintorodott; nem is fárasztotta magát azzal, hogy rációfajlon a nyilvánvaló túlzásra. Jeff tovább beszélt; meg volt győződve róla, hogy neki van igaza, és hogy a Flighthawkok nagyszerűen szerepelnének, sőt ezzel mindenkit meggyőznének a létjogosultságukról, így a projekt megmaradhatna.

És ő is tovább élne. Vagyis továbbra is repülhetne.

– A Holló és a Kettes Erőd túl értékes ahhoz, hogy kockáztatnak tegyük ki őket ott, ahol két másik gépet már leszedtek. A Flighthawkok felvállalhatnák ezt a veszélyt.

– Talán öt év múlva. Szerencsés esetben három – felelte Cheshire. – Átkozottul sok munka és gyakorlás után.

– Gondolod, hogy a pilóták, akiket most lelőttek, három év múlva is életben lesznek?

– Nem gondoltam volna, hogy ennyire törődsz Mack Smith-szel a... baleseted után.

– Smith az egyik pilóta?

Cheshire bólintott.

– Nos, én akkor is menni akarok.

* * *

Bastian borotválkozás közben azon merengett, hogy el kellene szöknie néhány órára – kihúzni a telefonzsinórt, vagy még inkább kiosonni egy vegasi hotelbe, és átaludni egy egész napot.

De elkerülhetné ezzel az F-119-est pártoló fejeseiket? Különben sem vallana rá, hogy elbújik a nehézségek elől. Azon kívül elérhető közelségben kellett maradni, ha esetleg Ms. O’Day felhívna a szomáliai helyzet miatt.

Gyors forró zuhanyt vett, hogy összeszedje magát, és vissza-indult a Tajba.

Rájött, hogy gyorsabban leér a lépcsőn, itt „csupán” egy másodperces retinavizsgálaton kellett átesnie, egy mágneskártyával kellett igazolnia magát, és minden szinten odabiccenteni a biztonságiaknak. Épp az irodája előtti terembe ért, amikor Stockard őrnagy utána kiáltott a lift elől.

– Alezredes úr, éppen magát kerestem – rikoltotta Jeff, és nyaktörő sebességgel száguldott Kutya felé. – Beszélhetnénk egy pillanatra?

– Persze, Zen – bólintott Bastian, és kinyitotta a külső irodájába vezető ajtót. A szobában már tucatnyian várták. Kutya gyorsan körbepillantott, de azt már első ránézésre is meg tudta állapítani, hogy Fejsze engedély nélkül távol van. – Gibbs fő-törzsőrmester hamarosan foglalkozik magukkal – mondta, egy intéssel elhallgattatva a tömeget, majd a személyes dolgozó-szobája felé indult. Nyitva tartotta az ajtót, amíg Zen begördült, majd gyorsan becsukta.

– Alezredes úr...

– Biztos vagyok benne, hogy nincs semmi baja – vágott közbe gyorsan Bastian.

– Nem Bree miatt aggódom, alezredes úr – mondta Jeff. – Tudom, hogy jól van. Azt akarom, hogy a Holló vigye magával a Flighthawkokat.

– Hogy mit?

– A Flighthawkokat. Ha egy második Megafortresst is Afrikába küld, akkor elküldheti vele a Flighthawkokat is. Kíséretként és felderítőkként is működhetnének – tette hozzá.

– Nem tudom, Jeff. – Kutya kihúzta a székét, és leült. – Először is nem kaptam felhatalmazást az első Megafortress elküldésére sem, nemhogy egy másodikéra. A Holló bevetését is csak azzal magyarázhatom, hogy az első gép teljes legénység nélkül indult. A két gépnek elméletileg azonnal vissza kéne fordulnia

– Ugyan, Kutya. A Hollót roskadásig rakják levegő-föld fegyverekkel. Egyetérték magával. Ebből nem maradhatunk ki.

– Őrnagy, túlzásokba esik. A fegyverek pusztán önvédelmi célokat szolgálnak.

– A JSOW-k is?

– Ha földi épületekből vennék célba őket – vágta ki magát Bastian. Soványka kifogás volt, de pillanatnyilag épp elég.

– Vagyis percre kész hírszerzésre lesz szükségük. Már repültem a Flighthawkokkal úgy, hogy a Hollóról indultak. Tudom, hogy működnek. .

Megszólalt a telefonon. Bastian ingerülten nézett Jeffre.

– Tudja, hogy igazam van, alezredes úr – folytatta Zen. – Ha odaküld egy második Megafortresst, akkor a Flighthawkoknak is menniük kell. Ezek a gépek már bizonyítottak. Feláldozható kíséretnek tökéletesek.

– Maga még semmit nem bizonyított – mondta Bastian, aztán felkapta a telefont. – Bastian!

– Tucatnyian szeretnének beszélni önnel, uram – jelentette Fejsze. – És Washington...

– Írjon egy listát. Mondja meg Washingtonnak, hogy visszahívom őket – vágott közbe, és letette a telefont. Visszafor-

dult Stockardhöz. – Úgy gondolja, hogy egy félmilliárdot érő repülőgép feláldozható?

– Ez az egész program költsége – jegyezte meg Jeff. – De ha csak egyetlen gép ára volna, akkor is sokkal kevesebb lenne, mint egy ember élete.

Bastian akármilyen dühös volt is, ezzel nem vitatkozhatott. Különösen most, hogy a saját lánya életéről volt szó.

– Azt mondja, már használta a Megafortresst anyagépként? – kérdezte.

– Természetesen – vágta rá Jeff. – Ha egyszer elhagyták a szárnyakat, akkor pont olyanok, mintha máshonnan indultak volna. Kutya! Tudja, hogy nem ostobaság! Hadd menjenek ők is!

– Arra kér, hogy egy teszteletlen repülőrendszert küldjek a harci zónába.

– A fenébe is, azt már megtette! – Zen előrébb gördült a székével. – Be akarja bizonyítani, hogy Dreamland működőképes, igaz? Ismerem a koncepciót – csúcstechnológia elit erők kezében. Megkaptam a jelentése másolatát. Igaza van. Ezért mondom, hogy a Fliighthawkoknak igenis ott a helyük az első vonalban.

– Honnan szerezte a másolatot?

– Az egyik unokatestvérem a Nemzetbiztonsági Hivatalban dolgozik – felelte Zen. Hirtelen észbe kapott; ezúttal túl megszire ment.

– Ki az az unokatestvér?

– Nem hivatalosan?

– De hivatalosan.

– Nem szeretném, ha kirúgnák. – Jeff tovább erőltette a dolgot; nyilván mert el akarta kerülni a kérdést. – A lényeg az, hogy így a gyakorlatba is átültethetnénk azt, amiről maga is beszélt. A csúcstechnológia a tűzvonalba kerülne, ahová való.

Jeffnek igaza volt, legalábbis átkozottul hatásosan érvelt. De hogy is lehetett volna másképp? Elvégre éppen azt hangoztatta, amiben maga Bastian is hitt.

De vajon nekem igazam volt? – gondolta az alezredes. Azt a papírt egy légkondicionált washingtoni irodában írta néhány nyugalmas délutánján. Nyár volt, és az estéket golfleckékkel töltötte. A jelentés, és aki írta, messze volt a témától, és még messzebb a tényleges harci helyzettől. Akkor nem kellett a kudarc következményei miatt aggódnia.

– Zen, én ezúttal elfelejttem azt a megjegyzését, miszerint maga látta azt a szigorúan bizalmas kódolt jelentést, amelyet aligha hiszem, hogy lett volna joga elolvasni – mondta Kutya.
– De mit csinálunk, ha az egyik Flighthawk lezuhan?

– Aktiválom az önmegsemmisítő berendezést. – Jeff vállat vont. – Istenem, alezredes úr. Amúgy is végeznek velünk, nem igaz? Mi vesztenivalónk van? Nem arra kérem, hogy küldje oda a JSF-et. Maga is tudja, hogy ezek a gépek be fognak válni.

Fejsze rövid kettős kopogtatása zavarta meg őket. A fő-törzsőrmester két kávéval a kezében és egy köteg mappával a hóna alatt jelent meg.

– A hírszerzés jelentése, amelyet kért, alezredes úr – közölte, és az asztalra tette a mappákat. – A központi tervezőhivatal szíves üdvözlétével.

– Tervezőhivatal? – Kutya felkapta az egyik mappát. Rövid, dátum nélküli feljegyzés volt benne az iráni légvédelemről. A szerző a Szovjetuniótól vásárolt mobil rendszerekre fektette a hangsúlyt. A jelentés szerint „tetemes” mennyiségű – vagyis több mint húsz – SA-3, SA-6, illetve hordozható SA-16 van az irániak birtokában. Mindegyik komoly fegyver. Vannak még továbbfejlesztett SA-2-eseik is; ezek öreg, de megbízható eszközök. Jól ismert szerkezetek, régimódi radarrendszereik képesek kihasználni a lopakodó technológia hiányosságait, vagyis bizonyos körülmények között „megláthatják” az F-117-eseket.

És a Megafortresst is!

Nem úgy a Flighthawkokat. Legalábbis nem olyan hamar.

Két ilyen robot kiterjeszhetné a felderítés határait, és magára vállalhatná a kockázat egy részét. Biztonságot nyújthatnának az embereinek. Neki pedig épp ez a feladata, nem igaz?

Nem. Egyáltalán nem ez a feladata. Már azzal is hatalmas kockázatot vállalt, hogy a Kettes Erődöt használta szállítórepülőnek. Tudta – vagy legalábbis erős volt a gyanúja –, ha a Megafortress egyszer ott lesz, akkor használni fogják. És ez kétszeresen igaz az ECM-mel is felszerelt Hollóra.

Meg a Flighthawkokra is. Ez ilyen egyszerű.

Ki lenne képes ellenállni a kísértésnek, hogy alkalmazza őket?

Hát nem épp ezt akarta? Azt, hogy bebizonyíthassa az igazát?

Nem, itt nem az számít, hogy neki igaza van-e. Itt az számít, hogy elvégezzék a dolgukat. Hogy életeket mentsenek meg.

Bree életét.

– Fejsze... ki küldte ezt a jelentést?

– Bizalmas küldeményként érkezett, azonosító nélkül – hangzott a válasz. – Az hiszem, Ms. O’Day-től jött.

– Nem hinném.

– Nem tudok mit mondani, alezredes úr – sajnálkozott a főtörzs, és kisietett az ajtón.

– A maga műve ez az egész? – kérdezte Bastian Zentől.

– Fogalmam sincs, mi van azokon a papírokon – felelte Zen.

– Jó. Nézzen utána, hogy kivitelezhető-e a dolog. De még semmibe nem egyeztem bele – tette hozzá Kutya nyers hangon, amikor Stockard őrnagy elmosolyodott. – Először beszélni akarok Cheshire őrnaggyal és Rubeóval.

– Semmi gond. Megkeresem őket – mondta Zen, és megpördült.

Bastian felemelte a telefont, hogy behívja Fejszét. Közben azon merengett, vajon hogy döntött volna, ha nem Bree vezet a Kettes Erődöt.

* * *

Miközben a felvonóra várt, Zen azon töprengett, szóljon-e az unokatestvérének, Jed Barclaynak, hogy óvatlanul elszólta magát vele kapcsolatban. Lehet, hogy Jednek könnyebb, ha nem tud a dologról. Mindig úgy nézett ki, mint egy őzike, aki a reflektorba bámul – kivéve, amikor hazudni próbált. Ilyenkor a kis zseni, akit tizenhat évesen vettek fel a Columbiára, a Harvardon pedig két doktorátust szerzett, olyan volt, akár a harmadosztályú autó tolvajok.

Ahogy beszállt a liftbe, egy pillanatra kétségei támadtak – nem a Flighthawkokkal vagy magával kapcsolatban, hanem Bree miatt. Ha az alezredes tényleg odaküldi a Flighthawkokat... *Mit jelenthet ez? Vajon mi folyik Szomáliában?*

De inkább koncentráljunk a magunk bajára, gondolta, és számíthatni kezdte, mennyi időbe telik felszerelni a robotgépeket a Megafortressre.

SZOMÁLIA

1996. OKTÓBER 22. HELYI IDŐ SZERINT 19:00

Útközben Mack már nemcsak azt nem tartotta számon, hogy hol van, és hogy mennyi az idő, de azt sem, hogy hányan forogódnak körülötte. Az utóbbi néhány órában egy darabig egy póznán lógott, amelyet két katona cipelt, mintha az elejtett vadat szállítanák. Aztán egy furgonba dobták, majd egy szedán hátsó ülésére hajtogatták be, utána megint furgonba került, és gyalogolt néhány mérföldet – többé-kevésbé ebben a sorrendben. Közben végig meg volt bilincselve, és a szemét is bekötöt-

ték. Vízet ugyan kapott, de enni már nem, és háromszor engedélyezték neki, hogy vizeljen. Nem verték meg. Még akkor sem, amikor elfogták. *Kedves emberrablók...*

Fogva tartói valójában nem emberrablók voltak, hanem egy reguláris hadsereg katonái. Volt parancsnoki láncolatuk, és fegyelmезetten viselkedtek. Itt az amerikai pilóta volt a behatóló és a bűnöző; bizonyára minden jogi alapjuk megvolt rá, hogy kivégezzék.

Nem mintha szükségük lett volna jogi alapra...

– Maga, őrnagy, maga jöjjön erre! – mondta egy hang, talán brit akcentussal.

Smith követte az utasítást. Valaki megrántotta a karját. Megbotlott az alacsony lépcsőfokban, aztán léptei egy csarnokban visszhangzottak. Valahol előtte kinyílt egy ajtó, ketten előretaszigálták egy terembe, ahonnan szőnyeggel borított lépcső vezetett felfelé. Lassan elindult rajta, de hátulról meglökték. Orra bukott. Két katona a könyökénél fogva felemelte, és a lépcsőfordulóhoz cipelte.

Keresztülmentek még egy előtéren, végül beléptek egy szobába, ahol leültették egy székre. Egy kéz ért az arcához, egy pillanattal később pedig fényesség vakította el.

– Maga meg fogja mondani nekem a nevét – jelentette ki az előtte magasló homályos alak.

– Miért? – kérdezte Smith, és megpróbálta fókuszálni tekintetét.

– Mert pillanatnyilag eléggé kétes helyzetben van. A kéme-
ket tárgyalás nélkül lelőjük.

A férfi alacsony volt, és kövér. Valami szürke zakószerű ruhát viselt, sápadt arcát szakáll keretezte. Fején kis szürke turbánt viselt.

– Hadifogoly vagyok – mondta Kés.

– Akkor közölje a nevét és a rangját, utána folytathatjuk – mondta az alak. Az angol szavakat közel-keleti akcentusa lá-

gyabbá tette. Nem mosolygott, tárgyilagos, nyugodt hangon beszélt, mintha egy gyerekkel tárgyalna.

– Mack Smith őrnagy.

– Az Egyesült Államok Légierejétől – vette át a szót a férfi.

– F-16-ossal repült. Mi az egysége neve?

Smith nem válaszolt.

– A hívóneve Méreg volt – folytatta az idegen. – Lebombázta a somáliai kormány egyik épületét.

– Iráni támaszpont volt.

A férfi most végre elmosolyodott. De csak halványan és röviden. – Őrnagy, az a támaszpont a somáliai kormány fennhatósága alá tartozik. Azok, akik elfogták és idehozták, szintén somáliaiak. Biztosíthatom, hogy nincsenek iráni katonák sem Szomáliában, sem pedig bárhol másutt Afrikában.

– És maga?

– Én nagykövet vagyok. Tanácsadó, semmi több.

– A maga foglya vagyok?

– Nem, maga senkinek sem a foglya. Maga nem is létezik.

– Akkor akár el is mehetek – ironizált Smith. Fel akart állni, de a bordájába iszonyatos fájdalom hasított.

– Ha megpróbál innen elmenni, lelövik.

A középkorú iráni férfi, aki nyilván valamiféle egyházi személy lehetett, nyugalmat sugárzott magából, és valami csendes, békés aura vette körül. Két férfi állt mögötte egyszerű barna egyenruhában; egyikük sem viselt felségjelzést vagy rangjelzéseket, és fegyver sem volt náluk. Az ajtó mellett tucatsnyi katona őgyelgett; somáliaiaknak látszottak. A szoba osztályteremre hasonlított, elöl a falon tábla lógott, felülete fényesen csillogott a lámpák fényében. Széksorok töltötték be a helyiséget, de asztal sehol nem volt.

– Éhes? – kérdezte az iráni.

– Nem – hazudta Smith.

– A maga érdekében javasolnám, hogy legyen őszinte – mondta az idegen. Az egyik egyenruhás férfihoz fordult, és mondott neki valamit. A katona bólintott és távozott.

Kés körülnézett a szobában, és megpróbálta agyába vésni a részleteket. A jobb oldali ablakokat sárga, pergamenszerű függöny takarta. A padlót újnak tűnő linóleum borította, abból a fajtából, amelyet a szerényebb amerikai konyhákban látni. A tábla felett feszület lógott.

Lehet, hogy egy régi missziós iskolában van? Az mindenestre biztos, hogy nem kormányzati épületben.

Vagy mégis?

Az egyenruhás egy tálcával tért vissza. Nagy tál rizs meg valami zöltség volt rajta. Evőeszközt nem hozott. Smith kételkedve nézte az ételt. A tálcat egy székre tették és elé tolták. A rizst sűrű, vörösesbarna folyadék borította.

Megbilincselte kezével a tál felé nyúlt. Nem volt ereje ellenállni a kísértésnek. Felmarkolt egy keveset a rizsből, és a szájába tuszkolta, majd gyorsan lenyelte: A szósz édes és ragacos volt; a többi ízetlen.

– Hozzatok neki vizet is – szólalt meg az iráni.

A vizet hozó férfival együtt két másik egyenruhás érkezett. Egyiküknél apró Sony videokamera volt, az a fajta; amilyennel a családok kisgyermek első lépéseit szokták felvenni. Smith felemelte a fejét, és üres szemmel bámult a lencsébe.

– Mondja a nevét, kérem – ismételte az iráni pap.

– Mack Smith – felelte Kés, és elvette a fém poharat.

– Megsebesült?

Kés eltűnődött rajta, mit is mondjon. – Azt hiszem, az egyik bordám eltört.

– Ez hogy történt?

Smith ismét habozott. Ha azt mondja, hogy megverték, ezek egyszerűen kitörlik azt a részt a felvételből. És különben sem volna igaz. – Nem tudom biztosan – motyogta végül.

– Hol van?

– Jó kérdés.

Az iráni elmosolyodott és bólintott. Mondott valamit a kamerás férfinak, nyilván azt, hogy kapcsolja ki a készüléket, mert a fickó egy pillanat múlva pontosan ezt tette. –

– A horzsolások az arcán a katapultálásakor keletkeztek? – kérdezte Késtől.

– Milyen horzsolások? – kérdezett vissza Kés. Nem tudta, hogy az arca is megsérült.

– Az ejtőernyőjét nem messze onnan találták meg, ahol lezuhant, egy sziklafal oldalában. Szerencséje volt, hogy nem törte el a lábát.

– Ja, szerencsés típus vagyok.

– Idővel rájön majd, őrnagy, hogy ez mennyire igaz. – Az iráni a mögötte álló örök felé intett.

Kést erős karok emelték fel a székről. Meglepetésében elejtette a vizet, és leöntötte az egyenruháját. Vallatója mögött a két ór megmozdult és előrelépett.

– Véletlen volt, efelől biztos vagyok – intett az iráni, visszafogva az embereit. Úgy nézett Késre, mint egy idősebb rokon, aki egész életében ismerte őt, és most összeveti az előtte álló férfit az emlékeiben róla őrzött gyermekkori képpel. – Sajnos mennem kell, Smith őrnagy. – Elindult.

– Velem mi lesz? – kérdezte Kés.

– Valószínűleg bíróság elé kerül. Ha ez így történik, én leszek az ügyvédje.

– Ki maga?

– Hívhat imámnak vagy tanítónak. Én vagyok a védője – mondta az iráni. Elhagyta a szobát. A katonák is távoztak.

* * *

– Átkozott buzi perzsák – káromkodott Melfi. – A legkevesebb az lett volna, hogy péppé vernek.

– Ja – hagyta rá Jackson.

Jacksont lábon lőtték. Gunny látta, helyettesére hullámokban tör rá a fájdalom. Aggódott, hogy a tizedes esetleg elájul, ezért tovább beszélt és tréfálgozott, hogy eszméleténél tartsa.

– Az a bűdös pilóta meg valószínűleg most is értünk alku-
dozik, mi? – folytatta Gunny. – Fogadjunk, hogy mindjárt jön-
nek a táncosnők meg a szajhák.

Jackson horkantott egyet. A szeme lassan becsukódott.

Gunny felugrott a padról. Ügyet sem vetve a pince feljárójá-
nál álló két örre, megragadta Jackson zubbonyát, és megrázta.
– Velem maradsz, fiam. Az enyém vagy, kis szaros. Nem mész
innen sehova.

– Rendben vagyok, Gunny. Csak elfáradtam.

– Hé, ribancok! Hozzatok már egy istenverte orvost! – kiál-
totta Gunny az öröknek. – Franc azt a hülye fejeteket, nem ér-
tetek angolul? Hé! Hé!

A pince ajtaja kinyílt. Gunny végigmérte a hosszú zakót vi-
selő férfit. Ugyanaz az iráni pöcs volt, aki korábban kihallgatta
őket. Néhány iráni és pár szomáliai követte.

– Hé, ajatollah! Hol a fenében van az orvos?

A férfi kísérei körülvették a két amerikait. Egyikük megra-
gadta Gunnyt; hátracsavarták a kezét, mielőtt leüthette volna
ezt az anyaszomorítót.

– Szükségünk van egy rohadt orvosra! – követelte Melfi.

– A katonája minden lehetséges ellátást meg fog kapni –
biccentett az iráni. Két embere felemelte és elvonszolta Jack-
sont. A tengerészgyalogos feje oldalra billent. – A seb nem tű-
nik súlyosnak – tette hozzá.

– Tudod mit? Adj csak a kezembe egy rohadt AK-47-est,
akkor majd megtudod, milyen súlyos egy ilyen seb!

– Most aligha van itt a hősködés ideje.

Az imám újra biccentett. Gunnyt a földre lökték. Mielőtt
felpattanhatott volna, kezére és derekára súlyos bakancsok ta-
postak.

– Erről olvastam a genfi egyezményben – morogta Gunny.

– Nem vagyunk Genfben, őrmester – csóválta fejét az iráni.

A pap mögött egy videokamerás férfi jelent meg. Vörös fény villant a lencse mellett. Melfi köpött egyet, és kiöltötte a nyelvét. A felvétel folytatódott néhány pillanatig, majd a katona kikapcsolta a kamerát.

– Köszönöm, őrmester – bólintott az imám, akit szemlátómást szórakoztatott a jelenet. Mondott valamit az embereinek, mire néhányan vigyorogni kezdtek.

– Igazi komédiás vagy, ajatollah – jegyezte meg Gunny, amikor a katonák elengedték. Felült a földön, és tekintetével követte az iránit, aki felsétált a lépcsőn.

Valamivel később egy fiatal katona sietett le a lépcsőn, és egy tál rizst tett az őrmester elé, olyat, amelyet néhány órája kaptak. Gunny elvette az ételt, és a biztonság kedvéért megszaglászta, bár sejtette, hogy fogva tartói nem bajlódnának a megmérgezésével – egyszerűen lelőnék, és ezzel le lenne zárva az ügy.

A koszt nem is volt olyan rossz, mint némelyik vacak, amit az anyahajókon kaptak. Gyorsan belapátolta az ujjaival. Akár csak az előző alkalommal, a fiatal katona néhány lépés távolságban várta, hogy visszavihesse a tálat.

– Hé, sporttárs! – szólította meg Gunny, odalökve neki az edényt. Vézna kölyök volt, könnyű lett volna leütni; nála viszont nem volt fegyver, ellentétben az ajtó mellett álló két őrel. Nem volt valószínű, hogy visszafognák magukat csak azért, mert egy bajtársukat tartja maga elé pajzsnak. – Ha találsz odafenn egy sört, ne felejts el szólni, oké? – ugratta, miközben a katona eltűnt a lépcső tetején.

Micsoda egy börtön, gondolta Melfi. Az egyik floridai altiszt klubból emlékeztette, arra, ahol a srácok olykor segítettek egyik-másik pincérnőnek dobozokat rámolni.

Az ajtó újra kinyílt. Egy pár fekete bakancs közelített, elnyűtt szomáliai surranok kísérték.

Smith őrnagy!

Gunny megpróbált közömbös arckifejezést erőltetni magára, miközben Smitht a pincébe terelték. Kezét és lábát megbilincseltek. Lassan lépdelt, majd megállt.

Az amerikaiak hallgattak, megvárták, hogy a katonák elvonuljanak. Amint az ajtó becsukódott, Smith a földre zuhant.

– Jézusom, őrnagy, jól vagy? – kérdezte Gunny, és felemelte a pilóta fejét a kemény padlóról.

– Igen, semmi bajom – mondta Smith. A szemét csukva tartotta. – Mi a franc ez a hely?

– Gondolom, börtön – felelte Gunny.

– Az épület felső része mintha iskola volna, vagy ilyesmi. Még Szomáliában vagyunk?

– Egész végig a furgon hátuljában kuporogtunk. Nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, igen. Nyugat, talán délnyugat felé mentünk. Közel a parthoz, de nem közvetlenül a víz mellett. Valami iráni fazon itt a fejes. Egy rongyfejú.

– Az imám – bólintott Smith.

– Úgy néz ki, mint Khomeini.

– Az a fickó az ügyvédünk, vagy mi. – Smith felmordult. – Legalábbis úgy tesz, hogy megbízzunk benne.

– Ügyvéd?

Smith előrébb vonszolta magát, és kinyitotta a szemét. – Beledöglök, úgy fájnak a bordáim – panaszkolta az őrmesternek mentegetőzve.

– Megvertek?

– Hozzám se értek.

– Minket sem bántottak. Fura. Biztos megijedtek.

– Nem. Bírószág elé állítanak. Addig nem akarnak bántani. Propaganda leszünk. – Smith a lépcső tövében álló szomáliaiak felé pillantott. Dél-afrikai, kilencmilliméteres BXP-eket szorongattak, Uzi-szerű fegyvereket, behajtható tussal és léghűtéses torkolattal. – Mi történt Jacksonnal?

– Felvitték. A lábán sérült meg.

– És te?

– Baromira fáj a fejem – mondta Gunny. A fejbőrén végig-húzódo forradásra mutatott, ahol súrolta egy lövedék. – Egyéb-ként csak a büszkeségem sínylette meg.

Gunny elmesélte Smithnek, hogy Jackson és őt akkor talál-ták el, mikor a szomik kiszúrták őket. Gunny eldobott egy füst-gránátot, és a tizedesért indult. Valahol a környéken felrobbant egy másik gránát is; hogy Jackson vagy a szomáliaiak dobták-e, azt nem tudta biztosan. Sokkgránát lehetett, vagy befulladt; mindenesetre csak leverte a lábáról az őrmestert. Mire felállt, már fél tucat szomáliai állt körülötte.

– Azt hiszem, valamikor eközben lőttek meg – tette hozzá Gunny. – Szerencse, hogy a fejemet találták el, és a golyó le-csúszott. Ha máshol kapom be, keresztülment volna rajtam.

– Hadd nézzem!

Melfi lehajtotta a fejét, és hagyta, hogy Smith megvizsgálja a sebet, bár Jackson már megmondta, hogy a lövedék épp csak súrolta. Az őrnagy is ezen a véleményen volt; szerinte a sérülés olyan volt, mintha a borbély karcolta volna meg a borotvával.

– Mit gondolsz, mi lesz most? – kérdezte Gunny.

– Oda visznek minket, ahol a tárgyalás lesz.

– Ha ki nem mentenek előtte a mieink – bizakodott az ör-mester. – Vagy meg nem szökünk.

Smith halványan elmosolyodott. – Tényleg, egyszerűen meg is szökhetünk.

– Van egy késpenge a csatomban – suttogta Gunny.

Az őrnagy először nem értette. Végül bölintott. – A rádióm – mondta Gunnynak. – Valakinek fognia kellett a jelet.

– Értünk jönnek – folytatta Melfi. – Ne aggódj, őrnagy. A pokolba is, Jackson meg én feláldozhatók vagyunk. De te még-iscsak tiszt vagy. A nyakamat rá, hogy érted eljönnek.

Smith válaszképpen csak morgott, majd a földre ereszkedett és elbóbiskolt.

* * *

Macknek nem volt könnyű nyitva tartania a szemét. A pincének olyan szaga volt, mint egy biológialabornak vagy egy indiai étterem hetek óta nem takarított konyhájának. Sérült bordájához szorította a könyökét, hogy el ne hányja magát.

Egy ápoló – nyilvánvalóan nem orvos volt – feltaszigálta a földszintre, és durván bekötözte a mellkasát. Fájdalomcsillapítókat is akart adni, de Kés nem merte elfogadni a tablettákat.

Tudta, hogy meg kellene beszélniük a tengerészgyalogossal, mit mondjanak el, és mit ne, de a fájdalom, a kimerültség és a bűz leteperte. A gondolatok úgy szálltak át az elméjén, mintha álmodna. Láta magát, amint a lépcső mellett álló férfiak felé fut, azok pedig tüzet nyitnak rá, és a lövedékek szétszaggatják a testét. Lehet, hogy úgy könnyebb volna.

Az ajtó kinyílt. Három embert látott lefelé jönni, akik egy negyediket cipeltek. Az alakok lebegni látszottak.

A negyedik férfit a földre dobták.

Jackson volt az. Amikor a többiek elhagyták a pincét, Melfi odalépett hozzá.

– Jobban vagyok – mondta Jackson a földön fekvve. Melfi felültette bajtársát. – Morfiumot adtak. Szart sem érzek.

– Te nyavalyás kis narkós – sziszegte Melfi. Majd megvilantotta vigyorát is, hogy Jackson tudja, csak tréfa volt.

– Van egy másik pilóta is – tette hozzá Jackson. – Nemsokára elvisznek minket innen. Ma éjjel.

– Akkor megpróbálhatjuk – bólintott Gunny. – Este kitörünk.

– Hát persze. Kinyírjuk mindegyiket – motyogott Mack, és érezte, ahogy a feje visszahanyatlik az őt körülvevő sötétségbe.

NÁPOLY, OLASZORSZÁG

OKTÓBER 22. HELYI IDŐ SZERINT 14:05

Jed Barclay a gépet bármikor összetévesztette volna egy 707-essel. A JSTARS E-8C korábban csakugyan közönséges

utasszállító gép volt – amíg teljesen át nem építették. Lenyűgöző vezérléssel és kommunikációs eszközökkel látták el, nem is beszélve a biztonsági berendezésekről. A Nemzetbiztonsági Hivatal munkatársa különleges kódot kapott, hogy feljusson a gép fedélzetére.

Ami a lehető legkevésbé sem hatotta meg a bejáratban álló őrnagyot.

– De én Cascade vagyok – ismételte Jed.

– Jó magának – felelte az őrnagy. – Szerintem még ahhoz is fiatal, hogy megborotválkozzon.

– Folyton ezt hallom – mormolta Jed. – Ha hagyná, hogy a retinaleolvasó...

– Miből gondolja, hogy van a fedélzeten retinaleolvasó?

A flotta két tisztje ért a lépcső tetejére. Az őrnagy biccentett feléjük, a tisztek beléptek a gépbe.

– El se kérte az azonosítójukat – hüledezett Jed.

– Ez a flotta akciója – közölte az őrnagy. – Én csak taktikai segítséget nyújtok. Különbösen a múlt éjjel a gatyámat is elnyerték pókeren, úgyhogy nincs jókedvem.

– Ami azt illeti, ez nem a flotta akciója – mondta Jed, és azon tűnődött, vajon többre menne-e, ha azt állítaná, hogy ő is szokott pókerezni. – Még mindig az Őrült Mágus megbízásából vagyunk itt.

Ez csúsztatás volt. Jed tudta, az akció parancsnoksága abban a pillanatban átkerül a flottához, amint megérkezik a vezérkar, ami viszont órákon belül megtörténhet.

– Gondolja, hogy ez számít? – kérdezte a tiszt.

– Hogy őszinte legyek, egyáltalán nem számít – válaszolt Jed. – Nézze, őrnagy, ma reggel órákon át beszéltem az egyiptomi és a szaúd-arábiai nagykövettel, hogy miért nem engedik át a légterükön az amerikai gépeket. Aztán egy iráni pappal tárgyaltam, aki nyilván örült volt, és fél órán át üvöltözött velem. De még ennél is szörnyűbb volt a külügyminisztérium közeli-keleti irodájával tárgyalni, és elmagyarázni nekik, hogy mi-

ért van szükség gyors katonai beavatkozásra diplomáciai tárgyalások helyett. Hogy őszinte legyek, elég rossz kedvemben vagyok.

Az őrnagy rosszálló pillantást vetett rá, majd ellépett az ajtóból. Mögötte nem volt retinaleolvasó, sőt semmilyen biztonsági berendezés nem látszott.

– Nem akarja elkérni legalább az NBH-igazolványomat? – kérdezte Jed.

– Ha nincs joga a gépen tartózkodni, beledobom az óceánba – jelentette ki az őrnagy, és beljebb tessékelte Jedet. – Ne nyúljon semmihez. Ezek a monitorok...

– A kereső-és mentőrendszer különböző részeihez vannak csatlakoztatva, vagyis hozzávetőlegesen hatvanfokos áttekintést biztosítanak bármely kiválasztott csataterőről. A kép elmosódását interferometriás kalibrációval és egy Litton LR-85A inerciális mérőrendszerrel gátolják meg. Összesen nyolcvan konzol van a gépen, amelyek az első modellek fedélzetén található hús, illetve tizenhét állomás továbbfejlesztett változatai, bár természetesen megfordul az ember fejében, hogy az ilyen berendezésekből soha nem elég. Őszintén szólva a JSTARS-okkal kapcsolatban nem az a legfőbb probléma, hogy működik-e a csatateret figyelő és koordináló rendszerük, mert az már bizonyított az öbölháborúban, hanem a kísértés, hogy ezeket a gépeket használjuk a csatamező mikromenedzselésére, és ezzel megfosszuk az egyes földi, illetve légi parancsnokokat döntéshozó szerepüktől. Ugyanez a probléma felmerült – és bizonyos mértékig máig is jelen van – az AWACS-okkal kapcsolatban is. Egyébként benne vagyok egy pókerpartiban, ha sikerül megszervezni. Gyanítom, néhány óráig még nem szállunk fel, igaz?

Az őrnagy a homlokát ráncolta.

– Oké. – Megfordult és elsétált.

ÉSZAKKELET-ETIÓPIA

1996. OKTÓBER 22. HELYI IDŐ SZERINT 10:00

– Nem fogunk megállni.

– Tudom! – csattant fel Bree, miközben azon fáradozott, hogy lefékezze a Megafortrest az esőverte leszállópályán. A fékeknek, fékszárnyaknak és a sietve elmondott üdvözlégyeknek semmi eredménye nem volt; a hatalmai gép gyorsan közeledett a kifutópálya túlsó vége felé. Homályos alakok suhantak el jobbra és balra, vízcseppek csillogtak a leszállófényekben. Breanna erősen tartotta a kormányt, miközben a Megafortress keresztülzötyögött a siralmas állapotban lévő betonon. Néhány alacsony épület állt előttük; az EB-52-es kis híján beléjük oldalazott; a balszárny mintha előre akart volna kerülni.

Végül csökkenni kezdett a lendület; vagy a fékek, vagy a fohászok tették meg hatásukat. Breanna visszairányította a gépet a betonsáv közepére, és végül három méterre állt meg a kifutópálya végét jelző tócsától.

– Ez négyezer láb sem volt – jegyezte meg Chris. – Nem-hogy hatezer. És azt hittem, Etiópiában soha nem esik január előtt.

Bree óvatosan igazított a gázkarokon, és jobbra, az oldalra vezető kiágazás felé fordította az EB-52-est. Jobbról egy kivilágított Hummer közeledett feléjük. Valószínűleg azért küldték eléjük, hogy mutassa az utat. Bree szívverése lassan visszaállt a normális ütemre. Lassan, gurulva követte a járművet. A kocsí 180 fokos fordulatot tett, és megindult a hangár felé.

A kifutópálya is alig volt kivilágítva, a kiágazás mellett azonban egyetlen lámpát sem kapcsoltak fel. Csak a Kettes Erőd reflektoraira hagyatkozhattak. Breanna a távolban megpillantott egy másik gépet, egy MC-130 Herculest.

– Ez lesz az – mondta Chris, és a katonai szállítógépre mutatott. – Macerás lesz felszállni ebben az esőben – tette hozzá.

– Majd összecsődítünk néhány önkéntest, akik megtolnak – felelte Bree, és a vezetőjük után nézett. Hátradőlt az ülésében. Szétáradt benne a hosszú út fáradtsága. A Kettes Erőd még soha nem ment ennél gyorsabban, és még soha nem tett meg egyvégtében ekkora távolságot. Bár időnként váltották egymást Chrisszel – és a számítógép robotpilótája is sokat segített Bree egészen kába volt, keze, lába pedig mintha egy úthenger alól került volna elő. Több mint huszonnégy órája nem aludt. Útközben három koffeintablettát vett be – ennél erősebb szerekhez sosem nyúlt.

Négy Pave Low és egy civil DC-8-as állt az inkább raktáraknak, mint hangároknak látszó épületek túsó felén. A Hummer megfordult, fényszóróival pislogott egyet. Bree a kijelölt megállóhely felé fordította a gépet. Két, gránátvetős M-16-ossal felszerelt tengerészgyalogos jött eléjük, olyan unott képpel, mintha naponta láttak volna Megafortresseket.

– Hé, hol a rezesbanda? – kérdezte Chris.

* * *

Freah százados türelmetlenül várta, hogy a bombázó beforduljon parkoló területére. Csak néhány órát aludt, mégis izgatottan, kirobbanó energiával várta, hogy a gép végre megálljon. Miután kikapcsolta a biztonsági öveket, felpattant a kényelmetlen székből, és megragadta csomagjait. Az ajtóhoz ment, kinyitotta, és leeresztette a létrát.

Kettesével vette a fokokat, majd behúzott nyakkal kikémlelt a gép farka alól. Két, bőrig ázott tengerészgyalogos integetett neki, hogy szálljon be a mellettük álló kocsiba. A Megafortress navigációs fülkéje után még a meleg esőben is kellemes volt. Danny kiállt a kifutópályára, és megvárta az embereit. Hernandezt hagyták hátra, hogy kiszedje a csomagtérből a felszerelést. A többiek beugrottak a kocsni hátuljába. A zápor vadul végigvert rajtuk, amikor elindultak a Hummer-rel, de ezzel

felélte utolsó tartalékait is, mert mire elérték a bázis túlsó felén álló alacsony épületeket, már csak ritkás permet szitált az égből.

Freah kiugrott a járműből, és öles léptekkel megindult felé. Az előtérben Hal Briggs fogadta.

– No nézd csak, kit fúj erre a szél! – szólalt meg Briggs, és Danny vállára csapott. – A francba! Már azt hittem, elgépelték az üzenetben, hogy mikor érkezel.

– Csak nem gondoltad, hogy kihagyhatsz ebből a mókából? – kérdezte Freah. Az emberei felsorakoztak mögötte. Gyorsan bemutatta őket Briggsnek.

– Az ellátmány arra van – mutatott Briggs a terem túlsó vége felé. – Egész tisztességes a kantine. Yan fél órátok – tette hozzá az órájára pillantva.

– Csak fél óra?

– Addigra az Ospreyk is ideérnek.

– Ospreyk?

– Ha már annyira szerettél volna idejönni, most kaphatsz egy igazi feladatot – magyarázta Briggs. – Gyere. Bejelentkezünk a terminálepületben. Ott van a parancsnoki bunker.

– Mi ez a hely? – kérdezte Danny.

– A ruszók építették még a hetvenes években. Kereskedelmi reptérnek szánták, aztán elhagyták, mert rájöttek, hogy ez a környék semmilyen ipart nem képes eltartani. Hála istennek, a komcsik nem voltak pénzsűkében, legalábbis buldózerük és cementjük bőven akadt.

Freah követte az őrnagyot. Elhagyták az épületet. Egy Humvee-hoz sétáltak. Beszálltak, és a bombázó felé indultak.

– A mindenit! Megafortress-szel jöttél? – kérdezte Briggs, amikor elhaladtak a gép mellett.

– Mit gondoltál, hogy jutottam ide ilyen hamar?

– Elég volt a hely, hogy leszálljon?

– Gondolom.

Briggs bekanyarodott a két utolsó épület közé, majd élesen jobbra fordult egy hosszú bekötőútra. Pár percig alacsony hangárok között keringtek, amelyek inkább kocsiszínek tüntek.

Mögöttük három F-117 Nighthawk és három F-16 Viper állt; a repülőket tucatnyi kommandós őrizte. Briggs csak annyira lassított le, hogy az örök felismerhessék, majd továbbsietett a terminál épülete felé. Még a sötétben is tisztán látszott, hogy az épület jó ideig állt elhagyatottan. Odabenn kísérteties fények világítottak, a kitört ablakok mögött furcsa árnyak látszottak. A különleges egység két, M-16-ossal felfegyverzett katonája ment eléljük, amikor Briggs megállt. Danny felismerte az egyiket, de arra sem volt ideje, hogy odabiccentsen, Hal máris besietett.

A recepciós szobában kisebb tömeg zsúfolódott össze, a jelenlévők néhány térképet tanulmányoztak, melyeket három összetolt asztalra terítettek ki. A térképek széle lelógott az asztalokról. Itt-ott műholdas felvételeket és néhány szabadkézi vázlatot lehetett látni.

– Ez itt Danny Freah – jelentette be Briggs, és ezzel a bemutatás el is volt intézve. Briggs gyorsan elmagyarázta barátjának a helyzetet. Egy tengerészgyalogosokból álló rohamcsapat négy F-16-os támogatásával megkísérelt ártalmatlanná tenni néhány SAM-és Silkworm rakétát a szomáliai partokon, míg négy F-117-es további két Silkworm-üteg felé tartott, néhány mérfölddel északnyugatabbra. A támaszpontok a feltételezett-nél nagyobbak voltak, és erősebb védelem alatt álltak, így az egység heves tűzharcba került. Egy F-16-os és egy F-117-es lopakodó lezuhant. A jelek szerint az F-117-est egy SA-2 szedte le; a hosszúhullámú radarok kiszúrták a gép által keltett légörvényeket, amikor pedig kilőtte a rakétáit, a lopakodó különösen sebezhetővé vált.

– Nem blokkoljuk a radarjaikat. Vagyis inkább nem blokkoltuk, mert azzal elvesztettük volna a meglepetés előnyét. A célpontokat viszont megsemmisítettük – folytatta Briggs.

– Őszintén szólva a SAM-nek legfeljebb egy százalék esélye volt eltalálni a repülőt. Elfogadható kockázatnak tűnt. – Rábökött a térképre. – Erős a gyanúnk, hogy a pilóta életben van. Elfogtuk az egyik iráni MIG pilótájának adását, aki ejtőernyőt látott ezen a területen. A bajba került srác neve Stephen Howland. Százados. Huszonkilenc éves. A brooklyni Carroll Gardensből származik.

Danny bólintott.

– Csak korlátozott hírszerzési anyag áll rendelkezésünk

– ismerte be Briggs –, de úgy gondoljuk, hogy a szomáliaiak a repülőt már megtalálták. A CIA egyik forrása szerint egy platós teherautóval szállított gépet láttak ezen az úton. Nem igazi országút, inkább csak amolyan csapás, amely a hegyek és dombok között fut tovább. Lehet valami a dologban, mert az ösvény egyenesen Boasóba visz, az északi parthoz, amely öt mérföldre van onnan, ahol a gép szerintünk lezuhant. Boasóból Mogadishuba mehettek, de az is lehet, hogy Líbiába indultak, vagyis ezen az úton, nyugat felé. Nem régen újították fel; gyanítjuk, hogy az irániak segítettek kiszélesíteni és burkolni. Van itt egy kitérő Burao felé. Onnan pedig valódi országút vezet Etiópiába, Szudánba, Líbiába, vagy ahova csak menni akarnak.

– Miért pont Líbia?

– Líbia is jelezte, hogy csatlakozna a Nagy Iszlám Ligához – folytatta Hal. – Azzal, hogy a foglyokat odaviszik, garantálhatják a partner részvételét. Vagy az irániak esetleg arra számítanak, hogy a közelgő elnökválasztások miatt népszerűsége tehetnek szert.

– És így van? – kérdezte Danny.

– Nem értek a politikához – felelte Hal. – Azt is tudják, hogy közelednek a hajóink az Indiai-óceán felől, és gyanítják, hogy bázisaink vannak Kenyában. Tehát az irániaknak biztonságosabb földön utazni. Talán nem is gondolnak arra, hogy mi közben figyeljük őket.

Briggs közelebb húzta az egyik műholdfelvételt, és rábökött. – Az egyik műholdunk épp javítás alatt áll, a többiek pedig nem a legmegfelelőbb szögben helyezkednek el. Rengeteg problémát okoznak a felhők és az időjárás – magyarázta. – Ez a kép órákkal ezelőtt készült. Reggel megpróbálunk fölérjük kerülni. Egy Delta Force-csapat bevetésre készen áll, csak meg kell határoznunk a célpontot. De itt több száz négyzetmérföldről van szó. És ez a pont innen majdnem négyszáz mérföldre van. Vissza kéne szereznünk a lopakodót, vagy legalábbis felrobbantani a roncsait. Amint megtaláljuk, indulunk. Ugyanez a helyzet a pilótával.

– És az F-16-os? – kérdezte Danny.

– Lehet, hogy ismered a pilótáját. Mack Smith. Dreamlandben szolgált. Magas fickó, tipikus pilótaegőval.

– Persze, ismerem.

– Valahol itt tűnt el. A jelek szerint hátramaradt, hogy segítsen a tengerészgyalogosoknak. Szerintük Mack húzta ki őket a pácból, mivel a helikopterük tűz alatt állt. A rohamosztág két tagja látta, hogy a gépet végül lelőtték, és ott maradtak, hogy segítsenek Smithnek.

– Na ne!

– De. Mint már mondtam, a helikopterük találatot kapott, és a pilóta jobbnak látta eltűnni – mondta Briggs. – Nem tudta, hogy két ember lemaradt. Mindenesetre sikerült megmentenie a csapat többi tagját és a helikoptert.

Briggs odébb lökte a műholdfelvételt, és egy sárga foltra mutatott a térképen.

– Időnként jelet kapunk innen, két, két és fél mérföldre a Silkworm-ütegtől, fentről, a dombok közül. Nem tudtuk felvenni a pilótát. Egy bérelt Cessnát küldtünk ki, de csak ezt hozta vissza. – Az őrnagy a térképek alól előhúzta néhány fénykép fénymásolatát.

– Azt gondoljuk, hogy ezek a gép roncsai. A műhoddal is átnézzük majd ezt a területet. Az első pozitív jelre beküldünk

egy csapatot. A legrosszabb esetben megsemmisítjük a roncsot. A rádióadás helyszíne fölé is kirepül egy csapat. Ha Smith ott van, és működik a rádiója is, akkor kihozzuk.

– Ez lenne a mi dolgunk?

– Nem. Azt szeretnénk, ha biztosítanátok ezt a körzetet. A ti csoportotok és egy kisebb Delta-alakulat két oldalról fog rajtuk ütni. A szállításokról pedig Ospreyk gondoskodnak. Egy faluról van szó, tíz kilométerrel nyugatabbra. Ez az a hely, ahol az irániak kiképezték a szómáliaiakat. A feltételezések szerint itt tarthatják fogva a pilótát meg a két tengerészgyalogost. Feltéve persze, hogy fogságba estek. – Briggs közelebb húzott néhány kémfelvételt és egy-két kézzel rajzolt térképvázlatot. Danny elé tette őket. – Ezeket néhány órája készítették. Közeli-tőleg pontos képet adnak. Ez az iskola az egyik katolikus misz-szió tulajdona volt. Jól látszanak a lőállások, és itt van egy SAM-kilövőállás is.

Danny hunyorogni kezdett, hogy lássa a parányi foltot Briggs őrnagy ujjá alatt. Nem sok minden látszott belőle.

– Gyaníthatóan egy SA-6-os, mobil kilövőálláson. Valószínű, hogy mostanra utánpótlást kaptak belőle, mivel a Silkwormok mellé telepítettek megsemmisítettük – mondta Briggs.

– Honnan a pokolból szerzik ezt a sok felszerelést? – kérdezte Freah.

– Hol nincsenek ezek ott? – felelte Briggs. – A Silkwormok Kínából származnak, ahonnan valószínűleg vadászgépeket is vásároltak. Oroszországból rengeteg fegyver került Líbiába. Ezek egy része eltűnt; szerintünk itt kötöttek ki. Befutott még néhány kisebb hajó Mogadishuba is. A jemeniek segítségével vagy anélkül... Ez még nem világos.

Briggs folytatta a helyzet ismertetését.

– A légelhárítás jelenti a legkomolyabb problémát. Az F-117-esekre és az F-16-osokra más akciók támogatásánál lesz szükség. Az Ospreyknak kíséret és fedezet nélkül kellett bere-

pülniük, még hozzá alacsonyan. Képesek ugyan a rakétaütegek földi radarjai alatt haladni, mégis kockázatos vállalkozás.

– Nem bővelkedünk légi támogatásban – mentegetőzött Hal.

– Az Eisenhower errefelé tart az Indiai-óceánról, de még legalább két napig nem lesz olyan helyzetben, hogy a segítségünkre lehessen. Addigra pedig ki szeretnénk hozni Smitht és a többieket. Ellenkező esetben az ügy tovább bonyolódhat.

– Van egy Megafortressünk – szolt közbe Danny. Alig várta, hogy felajánlhassa a gépet. – Alaposan megrakták cirkáló-rakétákkal és a laborból frissen kikerült JSOW-eket is kapott. Fedezhetne minket, amikor bemegyünk.

– Az én gépemről beszélnek? – szolt közbe Stockard százados, és beljebb lépett az ajtóból. Még mindig a pilótaruháját viselte, és morcosnak látszott.

– Stockard százados – mutatta be a többieknek Briggs. – Hogy vagy, Bree?

Breanna rá se hederített, Danny felé fordult.

– Az az én madaram. Ne haragudjon, de hadd nyilatkozzam én a képességeiről.

– Csak azt említettem meg, hogy fel van fegyverezve – felelte Freah.

– Azt is említette, hogy a felszállópálya ötszáz lábbal rövidebb a kelleténél? – vágta rá Breanna. Briggsre nézett. – A leszállásról pedig inkább ne is beszéljünk. Mi a fenéért nem mondtad ezt előre, Hal?

– Először is azért, mert nem tudtam, hogy egy Megafortress-szel jöttök – felelte Briggs. – Hogy vagy, Rúzs?

– Voltam már jobban is. Sajog az ülepem, és közel voltam hozzá, hogy kidurrantsam a kerekeimet.

– Éppen most telepítünk egy hálót, azt kifeszíthetjük – mondta Briggs. – A fenekeddel viszont nem tudok mit kezdeni, amíg egyenruhában vagy – tette hozzá.

– Ha-ha-ha. Nagyon vicces. Mikorra lesz kész a háló?

– Amilyen hamar csak lehet. Meghosszabbítjuk a pályát is. Ezer láb elég?

– Ennek még utána kell számolnom. Szólni kell Cheshire őrnagynak. A Holló a régi motorok miatt nehezebb a Kettes Erődnél. Ha nedves a beton, és tele a tank, nem lesz könnyű le szállniuk.

– A Holló? Még egy Megafortress?

– Legénység nélkül kellett repülnünk – magyarázta Breanna.

– Cheshire hozza utánunk a fegyverkezelő tisztet és a navigátort. Tizenkét órán belül itt lesz.

– Valóban? Hasznunkra lehetne az a gép.

– Mi az hogy! – bólintott Danny. – Van benne radarzavaró rendszer is.

– A legújabb generációs ECM – dicsekedett a nő, Freah-re pillantva. – Nem hinném, hogy lett volna idejük kiszerezni. Mint ahogy nem volt idő leszerelni a levegő-föld rakétáinkat sem. Hivatalosan csak szállítógépként vagyunk itt.

Briggs lassan megcsóválta a fejét, de közben elvigyorodott.

– Természetesen alkalmazkodunk, a helyi körülményekhez. Feltéve persze, hogy fel tudunk szállni – tette hozzá Breanna. – A lehető legtöbb céladatra lesz szükségem. A számítógép meglehetősen finnyás, a másodpilótám pedig nyafka alak. Ha rajtam állna, mindkettőt elcserélném egy jó tüzérre vagy akár egy közepes navigátorra.

DREAMLAND

OKTÓBER 22. HELYI IDŐ SZERINT 12:00

– Alezredes, azt hittem, randizunk!

Kutya felkapta a fejét a papírjaiból. Jennifer Gleason állt az ajtóban.

– Egyedül kellett futnom – jegyezte meg a tudós. Belépett az irodába, és ledobta magát egy székre.

– Sajnálom, doki – mentegetőzött Kutya. – Valami közbejött.

– Hallottam. – Jennifer hátranézett az iroda ajtajára. Kutya szintén odapillantott, és még látta, ahogy Gibbs főtörzs becsukja.

Ezért még megkapja a magáét, gondolta Kutya.

– Volna kedve ebédelni? – kérdezte a számítás technikus.

– Volna, de nem megy. Sajnálom. Minden időmet lekötik a reagálások bizonyos... javaslataimra.

– Vagyis azt javasolta, hogy nyírják ki a JSF-et, igaz? – A nő huncut mosollyal hátravetette a fejét.

– Ez elméletileg bizalmas információ.

– Ugyan! Ezen a bázison szellenteni se lehet úgy, hogy a többiek ne érezzék. Na, nem mintha az alezredek szoktak volna szellenteni. – Jennifer bájos ajkaihoz valahogy nem illett a „szellenteni” szó. – Valójában nem azért jöttem, hogy elhívjam ebédelni – mondta gyorsan. Előredőlt. A gyönyörű, de kissé pimasz ifjú hölgy hirtelen komoly tudóssá változott. – Azért vagyok itt, hogy javaslatot tegyek a Flighthawk-programmal kapcsolatban. Ugy érzem, a szomáliai küldetést tovább kellene gondolni.

– Szó sincs küldetésről – vágta rá Kutya. Bosszantotta, hogy a bázison ilyen nyíltan beszélnek a Megafortressek útjáról.

– Értem, alezredek. De úgy gondolom, hogy nekem is ott kellene lennem. Fel kell készülni arra az esetre, ha valami esetleg közbejönne.

– Doki...

– Először is szólítson Jennifernek. Vagy jennek. – A nő Bastian felé villantotta a rövid mosolyok legrövidebbikét. – Másodszor pedig az egész világon senki nincs, aki nálam jobban ismerné azt a rendszert. Ez nem hencegés, hanem tény. Ha a világ túlsó felére küldi azokat a gépeket, akkor nekem is velük kell mennem.

– Nem hinném, hogy magának is jut hely – mondta Kutya.

– Erről már megkérdeztem Cheshire őrnagyot. Ő azt mondja, elférek.

– Cheshire őrnagy már abba is csak vonakodva egyezett bele, hogy magával vigye a Flighthawkokat – felelte Bastian, aki néhány perccel korábban beszélt az őrnaggyal.

– Ő csak azért aggódott, mert nem kapott elég támogatást. Nos, én vagyok a támogatás.

Kutya megcsóválta a fejét: A Megafortressek ugyan még kísérleti stádiumban voltak, de egy korábbi változatuk már részt vett éles bevetésen. A Flighthawkokat már nehezebb volt megmagyarázni, mivel azokra nem foghatta rá, hogy szállító járművek. Ám ha mindennek tetejébe egy civilt küldene a harci zónába, akkor súlyos vétséget követne el. Ha meghalna, komoly gond keletkezne, és nem csak őt, az egyszerű alezredest állítanák bíróság elé. – Attól tartok, ez lehetetlen.

– Ha az U/MF-ek ott maradnak – felelte Jennifer –, akkor magát kiakasztják száradni.

– Ha pedig maga marad ott, akkor apró darabokra tépnek.

– Nem maradok ott – tiltakozott a nő. – Parsons és én...

– Parsons? Parsons főtörzsőrmester? – hüledezett Kutya.

– A külső irodában vár, hogy beszélhessen magával. Sorsot húztunk, hogy ki jöhessen be előbb.

– Ez nem lehet igaz!

– Alezredes, ha férfi volnék, elengedne. Szüksége lesz valakire, aki ért az U/MF-ekhez. A francba! Az egyetlen ember rajtam kívül, aki képes lenne megjavítani azt a kurva számítógépet, Rubeo. Talán őt akarja küldeni?

– Tud róla, hogy úgy beszél, mint egy matróz? – szólt közbe Kutya.

Jennifer vállat vont. – Már becsomagoltam.

Ha férfi lenne? A pokolba, ezt még elképzelni sem lehet! Bastian tudta, tényleg szükségük lenne egy szakértőre. De nem egy nőre!

Persze ő nem egyszerűen csak nő. Szakember...

– Beszélni akarok Cheshire őrnaggyal, mielőtt döntenék – mondta végül az alezredes.

– Helyes – vágta rá Jennifer, és felpattant. – Most rögtön beküldjem Stockard őrnaggyal együtt, vagy menjünk sorban, ahogy elterveztük?

Bastian megcsóválta a fejét, és az ajtóhoz lépett, hogy kinézzen az előtérbe. Cheshire, Parsons meg néhány Flighthawk-szakértő ácsorgott az ajtaja előtt. – Hol van Stockard?

– A Flighthawkok előkészítését felügyeli – felelte Cheshire.

– Mindenki befelé! – dörrent Kutya az összeesküvőkre.

Be kellett látnia, hogy ha csatába vezényli a robotokat, segédcapatokat is küldenie kell velük. Parsons valószínűleg lécekből és mikrofonvezetékből is újra tudná építeni azokat a nyavalyás szerkezeteket. Technikai szakértőként Gleason volt a legnyilvánvalóbb választás, mivel ismerte a Flighthawkok vezérlőrendszerének szoftverét és hardverét is. Rubeót semmiképpen nem küldheti – az a pipogya alak valószínűleg örül majd, ha itt hagyják.

Teszteletlen csúcstechnológiával felszerelt csapatokat a világ túlsó felére küldeni – pontosan erről szólt az a bizonyos jelentése. De akkor most miért szorul össze a gyomra?

– Nem lesz gond, őrnagy? – kérdezte Kutya.

– Ha a Flighthawkok mennek, ami szerintem helyes döntés, akkor a hozzájuk tartozó személyzet sem maradhat.

Kutya bólintott. – Javaslatokat elfogadok, de a döntéseket én hozom! Álljanak készenlétben. Mély, feszült és határozatlan csend támadt. – El kell intéznem néhány telefont – folytatta. – Kapják össze magukat! Megpróbálok ott lenni a felszállásnál.

– Tizennégy nulla nullakor – pillantott az órájára Parsons, mielőtt kilépett.

– Olyan hamar?

– Szétrúgunk néhány ülepet maga helyett is, uram – lelkesedett a főtörzs.

Bastian viszonzta a vén csont vigyorát, majd közelebb húzta magához a rózsaszín cetliket, amelyekre Fejsze azoknak a nevét írta fel, akik telefonon keresték a főnökét. A JSF-maffia tagjai támadást indítottak ellene.

A társaság kivonult.

– Magnus altábornagyot keresem – szólta bele Kutya a telefonba, az első cetlit gyűrögetve. – Bastian alezredes vagyok.

– Ó! – hallatszott a vonal másik végéről.

Bastian jól ismerte ezt a hangot. Azt jelentette: „Szóval maga az az idióta, akit a főnököm egész nap átkozott?”

Miközben a kapcsolásra várt, Kutya elővette az Ostorcsapás bevetési parancsát, amelyet korábban kapott kézhez.

Ezúton utasítást adunk az Ostorcsapás bevetésére és az említett egység megfelelő erővel való támogatására.

A „megfelelő erővel” jelenthetett akár Megafortresseket is. Sőt, akár Flighthawkokat is!

Feltéve, hogy a Magnus altábornagyhoz hasonló emberek nem ellenzik. Magnus közel állt a légierő főcsoportfőnökéhez; azt rebesgették, hogy ő lesz a személyzeti vezetője. Kutya csak hírből ismerte. Jó tiszt volt, és jó ember, de iszonyatos azokkal, akik nem értettek egyet vele.

– Bastian, mi az ördögöt csinál maga Dreamlanden? Alszik?

– Nem, uram – felelte Kutya.

– Úgy tudom, már két hete ott van.

– Hozzávetőleg.

– Nem kapkodta el a dolgot.

Nos, gondolta Kutya, legalább van humorérzéke.

– Megtettem, ami tőlem telt, akármilyen szánalmasan kevés volt is az.

– Én egyáltalán nem tartom szánalmasnak, alezredes. Úgy gondolom, itt volt a legfőbb ideje, hogy valaki végre kimondja, micsoda ócskavas az a JSF.

Kutya a telefonra pillantott, és várta a csattanót.

– Itt van még, Bastian?

- Igen, uram – felelte az alezredes.
- Helyes. Ezért sokan fognak a torkunknak ugrani, ezt garantálom. Maga mögött állok! Erre a nyakát teheti. Elolvastam az egész jelentést. Ms. O'Day gondoskodott róla, hogy hozzám is eljusson egy példány. És egy barátja, Brad Elliott, szintén olvasta... Nem gondoltam volna, hogy maga meg Brad puszi-pajtások.
- Nem vagyunk azok...
- Igen? Úgy beszél magáról, mintha a fia lenne. Azt mondta, hogy maga a legjobb ember erre a posztra.
- Nos, igazán lekötelez. Hogy őszinte legyek, altábornagy úr, én azt hittem, hogy maga is támogatja a JSF-et.
- Hogy mi? Olvasta a Washington Postot?
- Nem, uram.
- Gyanítom, sok a dolga.
- Ez enyhe kifejezés – felelte Kutya; még mindig nem bízott Magnus őszinteségében.
- Nos, csak így tovább. És vigyázzon, mit csinál. Van olyan ezek között a disznók között, aki bármit hajlandó lenne felhasználni maga ellen. A kongresszusi tagok a legrosszabbak.
- Igen, uram. És... köszönöm, uram!

SZOMÁLIA

OKTÓBER 23. HELYI IDŐ SZERINT 01:00

Mack arra ébredt, hogy az imám őt bámulja. Melfi őrmester és Jackson eltűnt. Lehet, hogy csak álmában voltak itt vele?

– Jöjjön, őrnagy – intett az iráni. – Találkozónk van a sorssal. Bár még mindig alig állt a lábán, Smith ellenkezett. – Mi lesz most? – kérdezte.

– Bíróság elé kerül – felelte az imám. – Az igazságszolgáltatás gyorsan működik. Megfordult és a lépcső felé indult.

Valaki meglökte Macket. Megbotlott a láncában, de valahogy sikerült megőriznie az egyensúlyát.

A pokolba! Mack Smith, a legjobb pilóta közel s távol... Egy szerencsétlen, akivel az irániak példát fognak statuálni.

A mögötte álló férfi újra megtaszította. Késben hirtelen magasra csapott a harag lángja; megpördült, és torkánál fogva a földre szorította a katonát. Meglepően könnyen ment. Megragadta ellenfele fejét, és a betonba verte. A csuklóiról lógó láncok az őr mellkasának ütköztek. Megmarkolta a szomáliai fülét, hogy felemelje a fejét, és újra a földre verje, és újra, és újra, hogy hallja, ahogy a koponya hangosan csattan a padlón...

Tudta, hogy örültséget csinál. Okosabb volna sodródni az árral, és ellenállni, de nem ilyen nyíltan, nem ilyen bolond módon. Ennyi erővel akár meg is ölhetné magát.

Mégsem tudott parancsolni magának. A fekete katona feje alól vér patakozott, ő pedig dühében üvöltve tovább ütötte, mintha ki akarná loccsantani az agyvelejét.

Aztán vakító fény lobbant a füle mögött, a feje pedig mintha összeroppant volna. Elájult.

* * *

– Rendesen szétbabráltad a terveiket, őrnagy – mondta Gunny. – Baromira berágtak rád. Nem tudom, mit csináltál, de eléggé kiakadtak tőle. Órák óta tartanak itt minket, pedig biztos, hogy nem ezt tervezték.

Mack megvárta, hogy a homályos árnykép élessé váljon. Egy vonaton zötyögtek. Nem. Buszban, még hozzá egy iskolabuszban, amelyből a székek felét kiserelték. Gunny, a tengerészgyalogos őrmester, mellette térdelt a jármű hátuljában, az ülések közti folyosón. Körülöttük üres hordályakat erősítettek az oldalfalakra.

– Mit gondolsz, őrmi? – kérdezte a másik tengerészgyalogos.

Jackson néhány lépésnyire tőlük könyökölt egy ülésen.

– Nem tudom. De azt hiszem, tisztességesen fejbe vágták.
Hallasz engem, őrnagy?

– Aha – hörögte Kés.

– Véres a ruhád – kezdte Gunny. – Nem úgy néz ki, mintha a te véred volna.

– Nem? – Mack nagy nehezen felült. Keze és lába még mindig meg volt láncolva. – Leütöttem valakit.

– Na ne etess! – felelte Gunny. – Óriási. Nem túl okos dolog, de szép teljesítmény.

– Hát igen, tényleg nem volt túl okos dolog – bólintott Mack.

– Összezavartad őket – tette hozzá az őrmester. – Megmutattad nekik, hogy nem bánhatnak velünk akárhogyan.

A busz lehúzódt az út szélére, és lassan megállt.

– Város – konstataálta Jackson, miután kinézett az ablakon. – Legalábbis az itteni viszonyokhoz képest.

– Hol vagyunk? – kérdezte Mack.

– Gőzöm sincs – felelte Gunny. Az ablakhoz lépett, és kinézett. – Elég sötét van.

– Gondolod, hogy ez Mogadishu, őrmi? – érdeklődött Jackson. – Néhány éve sok amerikai katona halt meg ott egy mentőakcióban.

– Nem. Az másfelé van. Még mindig északon vagyunk. Ed-dig nyugatnak jöttünk. – Gunny ellépett az ablaktól, és megállt Mack felett. – Átkozott legyek, ha tudom, hová visznek. Fel tudsz állni, őrnagy?

– Talán – felelte Mack. Hagyta, hogy Melfi felsegítse; a padlón ült, és várta, hogy a vér kifusson a fejéből.

– Meghalt? – kérdezte Mack.

– Ki halt meg? – kérdezett vissza Gunny.

– A fickó, akit leütöttem.

– Nem tudom. A rongyfejű fickó még él, ha rá gondolsz.

– Nem ő volt az. Az egyik őrt ütöttem le. Egy helybelit.

Kinyílt a busz első ajtaja. Két szomáliai katona lépett fel a lépcsőn, őket egy pilótaruhás amerikai követte – Stephen Howland százados, az egyik F-117-es pilótája. Mögötte az imám érkezett. A katonák félreálltak, és hagyták, hogy a pilóta elmenjen mellettük. Howland lassan lépdelt bajtársai felé, tekintetét a padlóra szegezte. Nem látszott sebesülnök, leszámítva néhány karcolást a szeme körül.

– Látom, Smith őrnagy is magához tért – szólalt meg az iráni szelíd hangon. – Ilyesmi nem fordulhat elő még egyszer, őrnagy. Csak megnehezítené a dolgunkat. És felbosszantaná vendéglátóinkat.

– Mi lenne, ha eleresztene minket? – kérdezte Gunny. – Magának is egyszerűbb volna.

A turbános leszállt a buszról. Elöl csak a két szomáliai maradt, meg a sofőr.

– Líbiába visznek – mondta Howland, amikor a busz elindult.

– Líbiába? – kérdezte Jackson.

– Igen. Az irániak muzulmán koalíciót hirdettek a nyugat ellen – magyarázta Howland. – Líbia, Szudán, Irán és most már Szomália is beletartozik. Irak pedig biztatja őket.

– A szokásos taknyosok – jegyezte meg Gunny. – Úgysem mennek semmire.

– Nem tudom – válaszolta Howland. Leült. – Szaúd-Arábiáról és Egyiptomról is pusmognak. Azt hiszem, velük is egyezsége jutottak. A légi támaszpontjaikról volt szó. Valószínűleg nem hagyják, hogy a gépeink leszálljanak náluk. – A pilóta megcsóválta a fejét. – Nagyon kavarog errefelé a szar mostanában, mi pedig itt állunk a kellős közepén.

– Ugyan már – szóló közbe Gunny, hogy lelket öntsön a századosba. – Ha benne áll a szarban, legalább nem potyoghat a fejére.

– Hacsak el nem csúszik az ember – morgott Howland.

– Jézusom, Gunny, ezt nézd! – Jackson a hátsó ablak felé mutatott. Egy teherautó érte be őket. A platón hatalmas fekete fémtömeg sötétlett; szomáliaiak hemzsegték rajta, akárcsak a vezetőfülke tetején.

– A gépem – intett lemondóan Howland. Lepillantott Mackre. – Biztosan alig várták, hogy megnyissam a bombarekeszt. A készülék jelzett, én megpróbáltam kitérni, de elkaptak, mint egy hülyegyereket.

– Egyszerűen peched volt – vigasztalta Mack.

– Veled mi történt?

– Elszúrtam – felelte Kés.

– Frászt – csattant fel Gunny szinte dühöngve, mikor visszafordult az ablaktól. – Az őrnagy megmentette az irhánkat, ez az igazság. Erre azért nem mondanám, hogy elszúrta. És nem is pech volt.

– De nem is mázli – jegyezte meg Kés.

– Nem. Baromira nem – ismerte el az őrmester, és a busz ebben a pillanatban meglódult. – De az is biztos, hogy nem szúrtál el semmit.

Kés megpróbálta figyelmen kívül hagyni a fejébe hasító fájdalmat, és egy biccentéssel tudomásul vette az őrmester köszönetét.

ÉSZAKKELET-ETIÓPIA
OKTÓBER 23. 03:00

Breanna hátrahúzta a kormányt, bár a számítógép figyelmeztette, hogy még nem érték el az optimális felszállási sebességet. Másik kezével előretolta a gázkart, mintha ezzel képes volna több erőt kicsalni a maximumon bömbölő hajtóművekből.

Elmormolt egy üdvözlégyet. *Ez sosem árthat...*

A Kettes Erőd a számítógép tiltakozása ellenére felemelkedett a kifutópályáról, és alig pár ujjnyival repült el a végénél ál-

ló fák csúcsa fölött. Breanna fellélegzett, majd észak felé döntötte a gépet. A határig ötszáz láb magasságban fognak repülni, aztán alacsonyabbra ereszkednek, és kegyetlenül megkínózzák a motorokat. Pontosan öt perc alatt kell elérniük a célpontjukat. Aztán Chrisnek két cirkálórakétát kell kilőnie az ismert SAM-ekre.

Hogy ez után mi következik, az attól függ, mit lépnek a szómáliaiak és az irániak. A műholdas felvételek szerint az épületegyüttes északnyugati sarkába egy ZSU-23-as légelhárító löveget telepítettek. Jó lenne közömbösíteni, mielőtt az MHV-22 Osprey megérkeznek a rohamosztaggal.

Sajnos csak egy módon deríthették ki, vannak-e további védelmi berendezések a célpont körül. A Megafortressnek meg kell mutatnia magát, és várni, hogy valaki rálőjön. Aztán bevetheti ellenük a JSOW-ket.

Az EB-52 ECM-rendszere automatikusan azonosítja az összes ismert szovjet észlelő-és célzó berendezést. Ugyanakkor azonnal felismeri a radarjelek forrását, és továbbítja az információt többretegű agyának célzásra használt részeibe. A Kettes Erőd a Hollóval ellentétben azonban nem tudott megelőző csapást mérni a radarokra és a jeladókra, és a modern nyugati berendezések kifinomultabb radarjai ellen sem készítették fel. Breanna tudta, ha ilyennel találkoznak, vaktában kell tüzelniük.

– Vektor Egyes és Vektor Kettes felszállt – közölte Chris. A két konvertoplán maximum négyszáz csomós sebességgel haladhatott, kétszer olyan gyorsan, mint a „normális” helikopterek, így közvetlenül a Megafortress nyomában maradhattak.

Breanna ellenőrizte a műszereket. Megszűnt körülötte az idő, a szívverése lelassult. Jeff mesélt neki arról, milyen volt, amikor először repült csatába Irak felett... Úgy próbálta megőrizni a nyugalmát, hogy lassan számolt, és közben sorban ellenőrizte az F-15C műszereit.

Nem, ezt Mack Smith mesélte. Jeff nem repült Eagle gépekkel az öbölháborúban...

– Védelmi radar előttünk – közölte Chris.

Breanna a bal oldali MUD-ra pillantott, amely az előttük húzódó égboltot különböző színekkel rajzolta ki, jelezve az ellenséges radarok jelenlétét. A képernyő közepe táján zöld folt terült el; ütemesen felvillant, majd elhalványult. A számítógép feldolgozta az ellenség felől érkező jeleket, és valós idejű képet vetített róluk a képernyőre, színekkel jelölve a veszély mértékét. A zöld azt jelentette, hogy az ellenség nem képes érzékelni őket. Ennek két oka lehetett: a Megafortress lopakodó üzemmódja és az alacsony repülési magasság. Sárga esetén észlelhetők volna őket, de ez nem történt meg. A vörös megjelenésekor ténylegesen célba vették a gépet.

– Látok egy MIG-29-est... Nem! Két MIG-29-est! – szólalt meg Chris, felpillantva az ellenséget azonosító számítógép képernyőjéről. Egyelőre csak passzív szenzorokat használtak; az aktív radarok bekapcsolásával olyan hatást értek volna el, mint az, aki sötét szobában vakuzik. – Jócskán távolságon kívül vannak. Mintha észak felé haladnának. Harminc mérföld. Harminckettő. Átmentek a határon.

– Tartsd rajtuk az egyik szemed. Az Ospreyk miatt – utasította Breanna.

– Igenis.

A Megafortress elérte első úti célját a somáliai határtól délre, és északkelet felé fordult.

– Elvesztettem a MiG-eket – közölte Chris. – Lehet, hogy az A-1-ről jöttek?

– Az A-1 elméletileg túl kicsi bármi számára, ami nagyobb egy Piper Cherokee-nál – felelte Breanna. A szükségfelszállópálya húsz mérföldre, északnyugatra volt jelenlegi célterületüktől, közvetlenül a tengerparton.

– Akkor lehet, hogy szudániak. Vagy jemeniek. Valószínűleg a területük legszéléig jöttek el. – Chris átnézte a papírokat, kétszer is ellenőrizte a hírszerzés jelentéseit, valamint a műhol-

das térképeket, és meggyőződött róla, hogy a MIG-ek sehol nem szállhattak le a közelben.

– Kettes pont egy percen belül. Egy percen belül a határnál vagyunk – szólalt meg a számítógép, továbbá a HUD-on jelezte, hogy fenyegetett zónához közelednek, és kiírta a repülési adatokat, melyeket korábban programoztak belé.

– Várjuk a csatlakozást a Vektor kötelékhez – mondta Bree Chrisnek. – Egyelőre jónak tűnik a helyzet.

– Gyönyörű a hold! – áradozott a másodpilóta.

Breanna nem ért rá a kilátásban gyönyörködni. A Megafortress-szel az Etióp-magasföld sziklái és tépett mezői felé ereszkedett, gyorsan ellenőrizve a MUD-on, hogy nem aktiválódott-e valahol egy ellenséges lokátor. A bombázó óránkénti 558 tengeri mérföldes sebességgel siklott a szavanna felett. Bree-nek óvatosan és figyelmesen kellett viselkednie – az EB-52-esen nem volt talajfigyelő radar. Ha valami váratlan akadály tűnne fel előttük, a gép még a módosított hajtóműveivel sem lenne képes hirtelen akkora tolóerő-változtatásra, mint például az F-111-esek. Csak a számítógép és a szenzorok segítették az előre megtervezett útirány megtartását.

– A határ – szólalt meg Breanna. Szemlátomást észrevétlenül léptek át Szomáliába. A célpont mintegy 150 mérföldre volt tőlük.

– Felkészülünk a cirkálórakéták kilövésére – közölte Chris, és képernyőjére kérte a fegyvervezérlő modult. – A rekeszben vannak.

A Megafortress bombarekeszébe forgatható kilövőszerkezetet építettek, amely hasonlított a B-52H azonos célú berendezésére. Egy eredeti B-52-est maximum nyolc cirkálórakétával tudtak felszerelni. A Kettes Erőd több másféle fegyvert is képes volt magával vinni; jelenleg két Scorpion AMRAAM-plus levegő-levegő rakéta és négy infravörös-célzó berendezéssel felszerelt JSOW-fegyver lapult a hasában. Az AGM-86c cirkálórakétákat előre be kellett programozni, ami viszonylag ke-

mény meló volt olyasvalakinek, mint Chris, aki nem szokott hozzá az ilyesmihez. Ha egyszer kilőtték őket, maguktól végezték a dolgukat.

– Bombarekesz nyitva – jelentette a számítógép. Nyitott re-kessel könnyebben kiszúrhatták őket, bár ez ebben a magasságban nagyon valószínűtlennek tűnt.

– Tüzelj, mikor jönak látod – utasította Breanna.

A számítógép nem szúrhatta el a dolgot, Chris mégis meggyőződött róla, hogy az előre meghatározott kilövési ponton és kellő magasságban vannak.

A két rakéta elindult. Amikor kicsúsztak a Megafortress alá, a húsz láb hosszú repülő bombák begyújtották hajtóművüket, kissé megemelkedtek, majd rögtön még lejjebb ereszkedtek.

– Innen már nincs visszaút – jegyezte meg Chris, miközben bezárta a bombarekesz ajtaját.

– Mindig van visszaút – felelte Bree. – Reméljük, nem lesz rá szükségünk.

* * *

Miközben a szomáliai határ felé haladtak, Danny érezte, hogy csapata tagjai egyre izgatottabbá válnak.

Teljesen mindegy, mennyit gyakoroltál az ütközetre, mennyit gondoltál rá, mennyit álmodtál róla, soha nem lehetsz rá készen, mikor eljön az ideje. Megnyomhatod a gombot, ahogy tanítottak, és reagálhatsz mindenre úgy, ahogy betanítottad a testedet. De még ez sem jelentheti azt, hogy igazán, valóban felkészültél. Egyszerűen nem lehet megszabadulni a másodperc törtrészéig rád telepedő félelemtől és az adrenalin hirtelen áradatától, mikor rád lőnek...

– Vektor Egyes levált. Tíz percre vagyunk a célponttól.

Néhányan megpróbáltak kinézni az ablakon, a nyakukat nyújtogatva kémleltek előre. A cirkálórakéták bármelyik pilla-

natban becsapódhattak; elméletileg fentről is látni lehetett a villanásokat.

Danny mereven nézte MP-5-ösét, kétszer is ellenőrizte. Mindkét mellényzsebében két tár lapult, továbbá egy-egy gránát; a biztosítószegeket a biztonság kedvéért ragasztószalaggal rögzítette.

Akár el is kezdhetnénk...

* * *

Chris a képernyőt bámulta, amely az alig több mint húsz mérföldre levő szomáliai bázis infravörös képét vetítette elé.

– Semmi – mondta. – Az SA-6-ost látom, de ez minden. Viszont még mindig elég messze vagyunk.

– Nincs Zeus?

– Semmilyen légvédelmi fegyvert nem látok. Se más védelmet.

– Az AGM-ek tíz másodperc múlva a célpontnál lesznek – közölte Bree. – Kilenc, nyolc, hét...

– Hé, látom! – kiáltott fel Chris. A következő pillanatban a láthatáron sárga-vörös robbanás villant. – Megvan!

A második cirkálórakéta öt másodperccel később csapódott be. Mindkettő megsemmisítette a célpontját.

Breanna feszülten várta a radarjelző rendszer sípolását, amelynek azt kellett jeleznie, hogy a szomáliaiak megkésve bár, de aktiválták légelhárító radarjaikat.

Semmi.

Bree bekapcsolta az éjjellátó panelt. Látászöge így húsz fokra csökkent. Ez mindig zavarta; jobban szerette a radart és az infravörös szkennereket. Viszont a szintetikus látást nem gátolta az esőzések miatti nedvesség, nem lehetett megzavarni, így nagy segítséget jelentett, amikor forróvá vált a helyzet.

– Nagyjából hatvan másodperc múlva felettük leszünk – mondta Chrisnek. – Mit gondolsz?

– Nincs célpont – felelte a másodpilóta. – Teljesen kihaltak látszik a hely. Másodlagos célpontokat sem látok. Azt hiszem, azok a SAM-ek is csak csalik voltak.

– Vagy elvétettük.

– Nem. – Chris babrált valamit a képernyő felbontásával.

– Láttam őket Eltűntek. Sehol nincsenek kíségető járművek. Azt hiszem, csak csalik voltak, Bree. Vagy itt hagyták őket. Elmentek innen.

– Vektor Vezér, itt Kettes Erőd – szólította meg Breanna a rohamosztagot. – A SAM-eket leszedték. Nincs ellenállás. Vették?

– Igen, vettük – válaszolta a földi egység parancsnoka az Ospreyről. – Terv szerint haladunk tovább.

– Kettes Erőd vette – nyugtázta Bree. A másodpilótához fordult. – Chris, vedd elő a műholdas térképeket. Add meg a kelet-nyugati út irányát.

– A képernyőn is látom – felelte Chris. – Mire gondolsz?

– Nézzünk utána, merre vezet – felelte Bree. A MUD-ra kérte az infravörös képet, majd bedöntötte a Megafortresst, hogy kövesse az utat, amely a dombokon keresztül Észak-Etiópia felé haladt, egy leágazása pedig Hargyesa, egy „valóságos metropolisz” felé kanyarodott. Az út néptelennek tűnt

– legalábbis az infraérzékelők szerint nem voltak rajta meleg motorok és testek.

– Akárhol lehetnek, Bree”-mondta Chris. – Ne menjünk túl messze a Vektortól, lehet, hogy bajba kerülnek.

– Nem akarok túl messze menni, Chris. Nyugi.

– Nyugodt vagyok – védekezett a másodpilóta, majd a képernyőre nézett. – Harminc másodpercnnyire vannak.

Breanna délre fordulva elhagyta köríves pályáját, és vissza-indult a célterület közepe felé. Madártávlati képet kért a képernyőjére, és két, zölddé változó sötét árnyat pillantott meg.

A két Osprey megkezdte a leszállást.

– Síri csend és hullaszag – állapította meg Chris az infravörös monitort vizsgálgatva. – Semmi sem mozdul. Legalábbis semmi meleg.

– Azért a biztonság kedvéért készen állnak a JSOW-k? – kérdezte Bree.

– Most akkor ki izgul?

– Azért nyisd ki a rekesz ajtaját, hogy biztosak legyünk.

– Értettem! – vágta rá Chris.

Bree érezte, másodpilótája hangjában némi gúny bujkál.

* * *

Úgy tervezték, kötélen ereszkednek le, ezért csalódás volt egyszerűen kiszállni. Danny valahogy túltette magát ezen is. Az Ostorcsapás tagjai gyorsan szétszóródtak, hogy fedezzék az első csapat behatolását a főépületbe.

Nem is volt ez igazán behatolás. A Delta rohamosztagosai az épület tetejére ereszkedtek Ospreyjükről, és körülbelül ötödannyi idő alatt értek a földszintre, mint a gyakorlatok során tettek – vagyis még gyorsabban, mert a gyakorlaton ott lett volna egy másik csapat, hogy eljuttassa az ellenség szerepét.

– Tiszta a terep, százados – közölte a Delta parancsnoka rádión. A könnyű, dreamlandi készülékben hangja mintha közvetlenül Danny mellett szólalt volna meg. – A pincében véres a padló, és találtunk néhány darabot egy pilótaruhából is.

– A pokolba! Elkéstünk.

– Oké! Keresés és biztosítás – rendelkezett a parancsnok.

Danny káromkodott egyet, majd továbbította az utasítást az embereinek.

* * *

Mikor a földi csapat megerősítette, hogy az iskola elhagyott, Breanna az Ádeni-öbölnél fekvő A-1-es szükség-felszállópálya felé fordult.

– Fogalmam sincs, hol vannak, Bree – töprengett hangosan Chris. – Én Mogadishura tippelnék.

– Mogadishu innen ötszáz mérföldre van, dél felé.

– Pont ezt mondom.

Breanna nem hitte, hogy a földön megtalálnák őket, de a dolog végére akart járni. Az A-1-es alig hetvenöt mérföldre volt, északkeleti irányban. Bár nem voltak éppen csordulásig tanakolva, Bree számításai szerint elég közel kerülhettek, hogy egy pillantást vessenek a felszállópályára, mielőtt vissza kellene fordulniuk, hogy hazaterelgessék az Ospreyket.

– Öt perc múlva az infravörös készülék hatósugarába kerül – mondta másodpilótájának.

– Négy és fél. Már kiszámoltam – helyesbített Chris. – Mit nem adnék most egy cigarettáért.

– Azt hittem, leszoktál.

– Ilyenkor mindig kapar a torkom. Van valami a levegőben, én mondom.

Christ mintha a hatodik érzéke irányította volna: kiszúrta a radart, még mielőtt a nagy teljesítményű érzékelők jelezték volna felbukkanását. Egy Jay Bird-lokátor kelt életre előttük. A számítógép zöld felhőt vetített a képernyőre. Alattuk volt, ami lehetetlennek tűnt, mivel mindössze ezer láb magasan repültek.

– A forrás távoli – jelentette Chris a képernyő fölé görnyedve, és megpróbálta rábírní a számítógépet, hogy pontosítsa az adatokat. – Ez a földön van, Bree! Az anyját, ez tuti, hogy egy MiG-21-es. Kikapcsolt! Kikapcsolt!

– A földön van? Biztosan az A-1-esen.

– Igen. Lehet, hogy csak ellenőrizték a berendezést. Vagy csali.

– Mindjárt meglátjuk.

– Milyen szép volna, ha most két vadászgép fedezné a hátsonkat – jegyezte meg Chris.

– Egy MIG-21-essel egyedül is elbánunk – felelte Breanna.

– Földi radar?

– Negatív. Tiszta a terep. Nincsenek földi állomások. Semmi. Persze lehet, hogy felszállnak, és csak akkor kapcsolják be. Itt könnyű célpont vagyunk.

– A MIG-ek radarja egy standard B-52-est sem lát meg húsz mérföldről.

– Én a két MIG-29-es miatt aggódom, amelyeket korábban láttunk – mondta Chris. – Lehet, hogy líbiai vadászgépek. Kadhafi beszerzett belőlük egy halomra valót.

Chris félelmei megalapozottnak tűntek. A MIG-ek passzív szenzorai elméletileg nagy távolságból is célba vehették a Kettes Erődöt, még jóval azelőtt, hogy a Megafortress egyáltalán észlelné őket.

– Azt hiszem, azok a MIG-ek valahol ott vannak – folytatta Chris. – Szerintem arra várnak, hogy rajtaüthessenek az Ospreyken. Ott lehetnek, a hegyek között, nyugatra.

– Ha Líbiából jöttek, nem időzhetnek ott annyi ideig – csóválta a fejét.

– És ha az A-1-esről szálltak fel? Ha elég hosszú egy MIG-21-esnek, akkor nekik sem okozhat problémát.

Breanna közelebb hajolt a kormányhoz. Körülbelül harminc mérföldre voltak a szükség-felszállópályától.

– Azt hiszem, valami követ minket, talán húsz mérföldről

– szólalt meg Chris. – Mit gondolsz, bekapcsoljuk az aktív radart?

– Ha tényleg ott vannak, akkor elárulnánk, hogy mi meg itt vagyunk – felelte Bree. – És a parancsunk ezt kifejezetten tiltja.

– Igaz. De azt is, hogy lelőjenek. Ha bekapcsoljuk a radart, tiszta képet kapunk. Ha meglátunk valamit, kilőjük a Scorpionokat. Esküszöm, hogy valami les ránk, Bree. Nyugatra vannak, pontosan ott. Érzem.

– Mi látjuk meg előbb őket – mondta Breanna.

– Lehet, hogy nem. Megkerülhetik a dombokat, elmehetnek mellettünk, és elkaphatják az Ospreyket. A rotorok szinte ordítanak akármilyen infravörös keresőnek. Galambvadászat lesz.

Kevesebb, mint hatvan másodperc választotta el őket a fel szállópályától, ahová Breanna feltételezése szerint Smitht és a többieket vitték. Ha bekapcsolják a radart, talán soha nem érik el.

Másrészt viszont ha a MiG-ek tényleg ott vannak, ahol Chris gyanítja, az Osprey csakugyan könnyű célpontot jelentenek.

– Keresést megkezdeni! – adta ki a parancsot.

– Rajta vagyok.

Chris tévedett. A MiG-ek nem voltak a hegyek között, nyugaton.

Negyven mérföldre keletre jártak, és úgy száguldottak dél felé, kevéssel a talaj fölött, mintha maga az ördög hajtana őket. Négyen voltak, és bár kettő közülük elég közel került a Vektor kötelékhez, szemlátomást nem törődtek az Ospreyekkel – az F-117-esek felé tartottak, és épp a célhoz értek, amikor Breanna bekapcsolta a rádiót, hogy leadja a figyelmeztetést.

ÉSZAK-SZOMÁLIA

OKTÓBER 23. 04:30

Amikor a busz kikanyarodott a dombok közül, már érezni lehetett a tenger illatát. A hold és a csillagok elhalványultak, hajnalodott.

– Van itt egy légi támaszpont – mondta Gunny az ablak mellől. – A mindenségít, őrnagy, gyere ide, és mondd meg, hogy mi ez, amit látok!

Smith felhúzta magát az ülésről, és átlépett Jacksonon, aki a székek közti folyosón aludt. Howland két sorral hátrébb, összekuporodva hortyogott. Mack feje már nem fáj, de a bordái

iszonyúan hasogattak. Becsúszott a Melfi mögötti ülésbe; lábán megcsörrentek a bilincsek. Az ablak felé fordult.

A telihold fényében hosszú fekete csík sötétlett párhuzamosan a tenger vonalával. Egy sor földmunkagép dolgozott az egyik végén. A túlsó oldalon munkások állítottak fel valamiféle fedelet; távolról úgy nézett ki, mint egy ívelt pizzás doboz. Középtájon repülőgépek álltak takaros sorban. Az egyik határozottan egy utasszállítóra emlékeztetett. Két másik állt mellette, ezek kisebb, katonai repülőek voltak, talán MIG-21-esek.

A busz egy zökkenő után elkanyarodott, így szem elől veszítették a látványt.

– Meghosszabbították a pályát. Nemrég készültek el vele – mondta Mack Gunnynak. – Az eligazításon volt szó egy északi szükség-felszállópályáról. A hírszerzés azt mondta, hogy csak egy szimpla földút... Ez most már más.

Az egyik ör rájuk mordult, hogy hallgassanak. Mack felemelte a kezét, majd közelebb hajolt Gunnyhoz.

– Van ott egy utasszállító. Nem láttam, hogy pontosan milyen fajta, de fogadni mernék, hogy azzal akarnak elvinni.

– Én azt mondom, ne hagyjuk – suttogta Gunny. – Nem hinném, hogy haza akarnának küldeni. És én nem akarok szerepelni azon a tárgyaláson, amelyről a rongyfejű beszélt.

– Egyetértek – felelte Mack. A bordáiba ismét belenyilallt a fájdalom, mintha emlékeztetni akarná, hogy nincs túl sok választása. – Bár nem tudom, milyen esélyeink lennének.

– Akkor elgondolkoztál ezen, amikor lenyomtad a rongyfejű testőrét?

– Nem. De kellett volna.

– Ha elindulsz, mi követünk – jelentette ki Melfi komolyan. – Fedezzünk, amíg leszállsz a buszról?

Az meg mire lenne jó? Nyernének néhány percet?

Jó esély volt rá, hogy az iráni egyszerűen lelövi őket, és azal vége.

De ez is jobb, mint gyávává és árulóvá válni. Mert ez az út oda vezet.

Mack semmitmondón mormogott; nem volt biztos benne, mit mondjon, és még kevésbé abban, hogy mit tegyen. Hátrahajtotta fejét a kemény üléstámlára. A belsejében gyúlt harag teljesen elpárolgott; mostanra teljesen idegennek tűnt, mintha eleve másvalakihez tartozott volna – leginkább Melfihez. Ő pedig pilóta volt – logikus, óvatos, precíz.

Kivéve akkor, amikor hagyta magát lelőni. Akkor elszúrta, akármit mondjon is Gunny.

Ő nem ilyen. Túlságosan is jó ahhoz, hogy csak úgy kiüssék. Túl jó ahhoz, hogy valami ostobaságot műveljen.

De akkor mi a francért ül most itt?

Amikor a busz rákanyarodott a kacskaringós útra, a hold Kés szemébe tűzött. Felsőhajtott, de nem hunyta le a szemét.

ÉSZAK-SZOMÁLIA
OKTÓBER 23. 04:30

A Kettes Erőd fordulat közben felsikített, mintha örülne a rá nehezedő hét g-nek. Breanna úgy érezte, világa apró tölcsérré szűkül. Eggyé vált a géppel; úgy hasított keresztül a levegőn, mint valami elemi erő; turbinái forogtak, szárnyait hátraszegette. Több másodpercebe telt, amíg ismét elegendő lendületet gyűjtöttek; a bombázó kecsesen meglovagolta a légáramlatokat, majd orrát leszegve gyorsulni kezdett. Mire a MIG-ek reagáltak a radarjelükre, sikerült a köztük levő távolságot harminc mérföldre csökkenteni; ennyi az AMRAAM-rakéták maximális hatótávolsága.

– Rekeszt kinyitni, kilövésre felkészülni – utasította Bree Christ.

– Rekesz nyitva. Kitérő manőverekbe kezdtek – hangzott a válasz.

Breanna HUD-ja a harci üzemmódú radar képét vetítette elé; az ellenséges gépeket háromszögekkel jelezte, irány-és sebességvektorokkal együtt. A számítógép, mivel biztos volt benne, hogy képes lenne eltalálni bármelyiküket, vörös csíkot rajzolt fölélük.

– Melyik van legközelebb az F-117-esekhez?

– Jó kérdés. Várj egy kicsit.

A lopakodó vadászok túl messze voltak, hogy közvetlenül észlelni lehessen őket; Chris úgy állította be a komputert, hogy légköri anomáliákat keressen – eleve visszavonva a korrekciókat, melyek a szél által okozott interferenciát hivatottak kiküszöbölni. Sikerült is megtalálnia két F-117-est, melyek épp támadásba lendültek.

– Az egyik MIG elméleti látótávolságon belülre ért – közölte Chris. – Célba veszem.

Az egyik háromszög körül négyzet jelent meg. Az apró jel folyamatosan pislogott, mintha a számítógép fel-le ugrálva kiabálna nekik, hogy szedjék le a célpontot.

– Tűz! – intett Breanna.

A Scorpion AMRAAM-rakéta simán siklott ki a bombarekeszből; Bree csak a kijelzőről tudta meg, hogy elindult. Száz font súlyú robbanófejével a Scorpionban durván kétszer annyi erő volt, mint a standard AMRAAM-okban, ugyanakkor megőrizte azok magas sebességét és kitűnő aktív radarrendszerét. Attól kezdve, hogy kilőtték, a rakéta már gondoskodott magáról.

– Az F-117-esek begombolkoztak – jelentette Chris. – Egyáltalán nem látom őket. Oké. Az egyik MIG északra halad. Kívül kerültek. Folytatják az elkerülő manővereket. Minket keresnek. A SAM-ek bekapcsoltak! Az istenit! Kiszúrt az a MIG! Célba vettek minket!

– Vektor Egyes a Kettes Erődnek; mi a helyzetetek?

– Várj, Vektor – válaszolt Breanna. A veszélyjelző képernyő sárgára festette előttük az eget; egymást átfedő radarok keres-

ték őket. Két vörös ujj jelent meg kétoldalt; Breanna kilencvenfokos szögben befordult a Megafortress-szel, hogy lerázza a MIG-et, amely befogta őket. A számítógép eközben elektromos zavarójelet kezdett sugározni, hogy megkavarja az előbb bekapcsolt földi radart.

– A nyitott rekesz árul el – emlékeztette Breanna Christ.

– Nem tudom befogni az üldöző MIG-et – felelte a másodpilóta.

– El tudjuk kapni a SAM-et?

– Két MiG jön erre. Húsz mérföldre vannak. Leszedik a Vektort, ha felszállnak.

– Kapjuk el a vezér-MIG-et – adta ki a parancsot Breanna.

– Aztán utánanézzünk a SAM-eknek.

– Túl alacsonyan vannak. Lőnek ránk.

– A rakéta típusa?

– Nincs azonosítás. Nincs radarjuk.

– Lehetetlen. Elpocsékolnák g. hőkövetőiket ilyen távolságból, szemből?

– Elvesztettem a rakétákat. Még mindig rajtunk vannak. Rakétát indítanak.

A figyelmeztető-rendszer felsípolt; a második MIG egy AA-10 Alamo radarvezérlésű rakétát lőtt ki rájuk. Breanna keményen bedöntötte a Megafortress, fémcsíkokat szórt ki, majd lebukott a géppel. Ez a stratégia az ellenfélnek könnyű – de valójában nem létező – célponttal szolgált.

Észrevette, mit terveznek az irániak, és kilőtt egy sor fáklyát minden irányba, miközben cikcakkban szelte át az eget.

– Ez az! – kiáltotta Chris, mikor végre neki is leesett. – Három rakéta követ. Az első biztosan nagy hatótávú hőkereső, amely akkor látta meg a seggünket, mikor megfordultunk. Az egyiket befogtam.

– Tűz! – Breanna egyenesbe állt a Megafortress-szel, mikor a rakéta elhagyta a bombarekeszt.

– Befogták! A fenébe! – Chris hangja több oktávval megemelkedett. – Oké, lövök! A jó istenit! Itt van még egy Alamo!

– Zárd be a rekeszt, és nyugi – mondta Breanna higgadtan. Szinte függőlegesen lefelé fordult a bombázóval, és közben folyamatosan szórta a radarzavarókat meg a rakétaeltérítő fákllyákat. Ezer lábnál fejre állt a géppel, és derékszögben a Doppler-radar felé fordult; a gép gyakorlatilag láthatatlanná vált a radarhullámok örvényében. A szénszál-erősítésű szárnyak megfeszültek; névleges tűréshatáruk legvégéig gyötörte őket a hatalmas repülőgép fordulója.

Az orosz rakéták elvesztették a célt, és több száz lábbal felettük robbantak fel. Mikor lerázták a lökeshullámot, Breanna hátrahúzta a kormányt, ezáltal még lejjebb ereszkedve a hatalmas géppel.

– Az egyik MIG megvan! – kiáltotta Chris. – A Scorpion elkapta.

Breanna elvigyorodott, aztán megpróbálta kibogozni a helyzetüket, valamint az ellenség pozícióját. Északra voltak, és az A-1-es felé haladtak. Az egyik MIG-29-es északnak tartott, a Vörös-tenger felé.

– Az F-117-es betalált! – bökte ki Chris. – A mindenit! Itt egy halom másodlagos célpont. Hé, az anyját! Ezek aztán robbanások! Kinyírták azokat a szemeteket!

– Mi lett azzal a SAM-mel, amelyik befogott? – kérdezte Bree.

– Elvesztettük. A Nighthawkok intézték el, vagy irányt tévesztett. – Chris nagy hatótávú módba kapcsolta a radart, és a MIG-ek után kutatott. – Lehet, hogy az első MIG-et is leszedtük – tette hozzá. – Nem látom sehoh. Két másik fénysebességgel halad a Vörös-tenger felé. Alaposan rájuk ijesztettünk.

– Álljunk vissza a passzív rendszerekre.

– Máris.

Breanna összevetette a képernyőn megjelenő irány-és sebességadatokat a MUD kijelzőjének felirataival. Bekapcsolta a

Megafortress öntesztelő áramköreit, és hagyta, hogy a számítógép úgy futtassa a diagnosztikai rutint, mintha az elmúlt órában csak Dreamland körül keringtek volna.

A számítógép gratulált magának a kitűnő pontszámért. Minden rendszer zöld és virágzik. Ideje hazamenni a pajtába.

Csak még egy dolog.

– Nehezítsük meg az anyaszomorító dolgát a landolásnál – mondta Bree Chris-nek.

– Hogy mi?

– Még mindig megvannak a JSOW-k. Zéró-kettő múlva az A-1-esnél leszünk.

– És a MIG-ek a földön?

– Legalább lesz mire célozni – felelte Breanna.

Chris nagyot sóhajtott, de szó nélkül visszafordult a kijelzőkhöz. Azt akarta mondani, hogy kifogytak a levegő-levegő fegyverekből, de ezt Breanna is tudta.

– Böven van még üzemanyagunk – közölte Bree.

– A tartalékot kell majd használnjuk hazafelé – jegyezte meg a másodpilóta. – Nem Mack miatt mész az A-1-es felé, ugye?

– Micsoda?

– Úgy értem, nem lehet, hogy érzelmileg érintett vagy?

– Cseszd meg, Chris! Csak próbálom tenni a dolgom.

– Igenis, százados.

– Kettes Erőd, itt Vektor. Mi a helyzet?

– Elkergettünk egy kötelék MiG-et – jelentette Chris a Delta vezetőjének. – Észak felé haladunk, hogy ellenőrizzük az A-1-es est. Valószínűleg ott van a bázisuk.

Breanna az előttük elterülő terepet tanulmányozta, amelyet a felülnézeti panel zöld és szürke színnel ábrázolt. A hegyek összefüggő feketeségnek adták át a helyüket, amely tíz másodpercen belül tengerré változott. Balra, a dombok között egy út vezetett. A bázis azok mögött lesz, a következő sziklavonulaton túl, közvetlenül a part mellett.

– Kettes Erőd – folytatta Vektor –, tájékoztassatok az A-1-es állapotáról. Ott vannak az utasaink?

– Ezek is bediliztek – jegyezte meg Chris a gép belső kommunikációs hálózatán. – Túl messzire megyünk.

– Vektor, itt Kettes Erőd – mondta Breanna. – Várjatok. – Gyorsan a veszélyjelzőre pillantott. Sehol egy radar. – Chris, nem vagy te túl ideges?

– Nem vagyok ideges, csak épeszű. Baromi sokat repültünk, csak hogy idejussunk. Egy olyan bázis felé tartunk, amely négy MIG-et küldött ellenünk. Nem gondolod, hogy lesz földi védelem is?

– Egy pillanat múlva meglátjuk, milyen védelem van ott – mondta Breanna. – Nem fogok szükségtelen kockázatot vállalni.

Bree hallotta, ahogy másodpilótája a fogát csikorgatja. De azért a kijelző fölé hajolt, kiválasztotta az infravörös képet, és fürkészni kezdte a támaszpontot, amely épp abban a pillanatban jelent meg a dombokon túl.

– Egy Zeus légelhárító löveg, közvetlenül a parton. Gépfegyverek és valami, amit nem ismerek, de világít, az út mellett. Egy hajó, partra húzva. Üzemanyag-szállító vagy ilyesmi. Nem, nem, tévedtem – járőrhajó. Fel van fegyverezve. Buldózerek – apám, ez aztán tök máshogy néz ki, mint azok a műholdas felvételek.

Ez még enyhe kifejezés volt. Az irániak meghosszabbították és kiszélesítették a kifutópályát; közel háromszor olyan hosszú és sokkal erősebb lett, mint korábban. A túlsó végén hangárokat is építettek. Három repülőgép – két öregebb MIG-21-es és egy DC-8-as vagy 707-es – egy felhajtón állt, farkuk csaknem a víz fölé lógott.

– Egy busz és más járművek. Átkapcsolok infráról felülnézetre. A jó életbe! Megvan az F-117-es! – rikkantott Chris. – Mozog. Egy teherautóról rakodják le, a túloldalon – nem, egy bunkerbe viszik be. Ott! Látod?

– Nem – felelte Breanna. – Célba tudod venni?

– Persze. Nem, várj. Nem megy. A hangárban vannak. Nem tudom megmondani, hogy betonból van-e. Nem hiszem. Nincs meg a célpont.

Breanna finoman oldalra húzta a kormányt, és fordulóba kezdett.

– Nem vagyok benne biztos, hogy miből van a hangár – ismételte meg Chris. – Megerősített betonépületnek látszik.

– Bele tudod vezetni a JSOW-t?

– Meredek szögben állunk. Lehet, hogy eltalálok, de nem biztos, hogy a rakéta átüti a falat. Nem tudom, mi van odabenn, hogy tisztán felszíni épület-e, vagy olyan, mint a dream-landi hangárok, rámpával meg felvonóval.

– Ez nem valószínű.

– Ja. Mit gondolsz, mennyi esélye van, hogy az embereink a repülő mellett vannak?

Válasz helyett Breanna ismét a veszélyjelző képernyőre nézett. Sehol nem látszottak aktív radarok. A Megafortress észrevétlenül hasította az éjszakai eget.

Soha nem lesz még egy ilyen esélyük. Ha a repülőgéproncs itt van, akkor lehet, hogy az embereik is itt vannak.

Másrészt viszont ki tudja, miféle védelmi berendezésekkel várják őket az irániak és a szomáliaiak.

Az ösztönei azt súgták, hogy vágjon bele. Bekapcsolta a rádiót.

– Vektor Vezér, mondom a helyzetet – szólalt meg, majd röviden vázolta a szituációt.

– Úton vagyunk – vágta rá a Delta-parancsnok. Majd eligazította a pilótákat Breanna és Chris útmutatásai alapján.

– Leszedjük a Zeust, mikor a közelbe értek – ígérte Breanna.

– A hangár és a repülőgép háromezer méterrel mögötte van, a víz mellett.

– Odamegyünk, kicsináljuk a gépet, és megkeressük a srácokat.

– Értettem.

– Érkezés öt perc múlva – jelentette az első konvertiplán pilótája. A két Osprey a hegyszorosokon át közelített a célpont-hoz. – Rádió kikapcsol.

– Itt Kettes Erőd, vettem – igazolta vissza a vételt Bree, majd a másodpilótához fordult. – Hagyj meg egy rakétát a hangárra, ha esetleg nem érnék el.

– Oké. Én is épp erre gondoltam. – Chris bólintott, majd akkorát sóhajtott, hogy Bree fülhallgatója kis híján összeroppant. Olyan hangja volt, mint egy versenylónak, amely épp most vesztette el a lehetőséget, hogy induljon a derbin. – Figyelj! Bocs azért az érzelemdologért az előbb. Nem úgy értettem.

– Mindketten fáradtak vagyunk – felelte Bree, de tartott tőle, hogy Chris az előbbi kifakadásával túlságosan is ráhibázott.

ÉSZAK-SZOMÁLIA
OKTÓBER 23. 04:45

Az egyik Osprey épp-akkor bukkant ki a dombok közül, amikor a hatalmas légelhárító ágyú a bázis szélén felrobbant. Az MHV-22-es néhány lépésre a DC-8-astól, a felhajtó mellett huppant a földre. Danny Puszkapor után ugrott ki a gép hátulján, és két alakot látott maga felé futni; meghúzta géppisztolya ravaszát; a két katona abban a pillanatban lehanyatlott.

– Tartálykocsi! Tartálykocsi! – kiáltotta mögöttük Liu. Danny is meglátta a teherautót az utasszállító szárnya alatt. Bison leguggolt, és SAW-ja gránátvetőjét a könnyű célpont felé fordította.

– Ne robbantsd fel! Ne robbantsd fel! – kiáltotta Fream. A feladatuk szerint átkutatni, nem pedig felrobbantani kellett a gépet, mivel lehet, hogy a pilóták és a tengerészgyalogosok a fedélzeten vannak.

– Van valaki a pilótafülkében! – kiáltotta Hernandez.

Jobbról géppisztolyropogás; egy automata fegyver rövid sorozata hallatszott. Danny földre vetette magát, amikor a feje fölött jelzőfény lobbant. Nehéz gépfegyverek hangját hallotta a bázis túloldaláról, és egy Osprey, a másik Osprey sziluettjét pillantotta meg, amint a hangár felé ereszkedik.

A DC-8-as mellett, tőlük alig húsz méterre egy utaslépcső állt. A gép ajtaja nyitva volt, és köztük meg a gép között sehol nem látszott egyetlen őr vagy katona sem.

– A gépre! A gépre! – kiáltotta Danny, és talpra ugrott. Talcom és Hernandez már a lépcsőnél voltak, és tűzparbajt folytattak valakivel, aki a tetején állt. – Használjátok a sokkgránátokat! – kiáltotta futás közben. – Kábítsátok el őket! Vigyázzatok a fiainkra!

Semmi szükség nem volt rá, hogy ilyen alapvető dolgokra figyelmeztesse az embereit, de azért elkiáltozta a szokásos parancsokat. A néhány másodperc alatt, amíg a lépcsőhöz ért, Talcom és Hernandez már be is jutott a repülőbe. Kezébe fogott egy sokkgránátot, és kettesével vette a lépcsőfokokat felfelé. Hüvelykujját a ragasztószalag alá csúsztatta, készen arra, hogy bármelyik pillanatban elhajítsa.

– Itt minden rendben! – kiáltotta Talcom. – Valaki van a pilótafülkében!

Danny beugrott az utasszállítóba, és átgördült a gumiszőnyeggel borított padlón. A repülő megremegett egy közeli robbanástól. Valami lángolt a bázis túlsó felén; a lángok vörösre festették a hajnal előtti félhomályt. Danny elővette toll méretű elemlámpáját, és vékony fénypásmáját óvatosan végigvezette a gép belsején. Lepusztult utasteret látott, az ajtó és a pilótafülke között tizenöt-tizenhat széksorral. Talcom és Hernandez a pilótafülke mellett kuporogtak, fejük a bezárt ajtó mellett; a túloldalról kiszűrődő zajokat figyelték. Freaah megpördült, és szemügyre vette a gép másik felét is. További tucatnyi ülés sor volt ott, mögöttük egy függöny. Felpattant, hátrafutott, majd bevetődött az utolsó ülés mögé.

Elővette zsebéből a gránátot, és magasra tartotta, hogy a többiek is lássák.

Talcom visszaintett, hogy felőle mehet. Freah kihúzta a biztosítószeget, és begurította a gránátot a függöny mögé. A következő pillanatban emberei szétlőtték az ajtó zárját, és bedobtak egy gránátot a pilótafülkébe. Danny kivárta a robbanásokat, aztán beugrott a konyhába.

Senkit sem talált. A konyha mögött volt a raktér. Megpróbálta kinyitni az ajtót, de zárva volt. Hátralépett, és belelőtt a kilincsbe. Így sem akart kinyílni. Teljes testtel nekifeszült, de közben elejtette a lámpáját, amely olyan hangosan ütődött a pultnak, hogy egy pillanatilag azt hitte, puskalövést hall.

– Százados! Százados! – kiáltotta Hernandez.

Danny megfordult, és egy közel-keleti férfit látott, akit két embere taszigált előre a székek közötti folyosóban.

– Ez a fickó a pilóta. Szerintem épp felszállásra készültek – közölte Hernandez. – Kicsit beütötte a fejét, de lehet, hogy csak én nem értem, mit zagyvál.

– Egy páncélautó közeledik a bázis túlsó fele felől – tette hozzá Talcom. – Tojás feltartja.

Freah megragadta a pilótát. – Hol vannak az embereink?

A férfi csak rázta a fejét, mintha nem értené. Freah megszorította foglyát, és az ülésekre döntötte.

– Az embereim! – ordította.

A pilóta valami érthetlent motyogott.

– Százados, a gránát valószínűleg a szart is kiverte a dobhártyájából – mondta Puskapor. – Még ha beszél is angolul, akkor sem hall minket. Mázlija van, hogy bele nem dőglött.

A gépet újabb robbanás rázta meg.

– Az a barom páncélkocsi a végén még szétszed minket – kiáltotta Hernandez az ajtóból.

Egy pillanattal később a gép eleje felrobbant.

ÉSZAK-SZOMÁLIA
OKTÓBER 23. 04:45

A négycsövű ZSU-23-as füstté vált, amikor a JSOW robbanófeje becsapódott. Lángok világították be az éjszakát, Breanna pedig tovább körözött, fél szemét az üres radarjelző képernyőn tartva.

– A Vektor gépei megérkeztek. A hangárnál vannak, meg az utasszállítónál – közölte Chris, aki az infravörös szkennerek mellett a rádióadásokra is figyelt. – Járművek hátul, a terminál-épületnél.

– A járőrhajó?

– Már megjelöltem. Leszedhetjük, amikor csak akarjuk. Gépfegyvertűz a bázis északi oldalán. Azt hiszem, ránk lönek. Seholy egy SAM. Seholy egy radar.

Breanna továbbra is a partvonal fölött maradt. A Stinger vagy orosz megfelelője, az SA-16-os vállról indítható rakéta hatótávolságán belül voltak; fel kellett készülnie, hogy bármelyik pillanatban elkerülő manőverekbe kezdjen. Mégis azon kapta magát, hogy gondolatai a földi egység körül járnak, és azon, vajon megtalálták-e már Macket.

De miért érdekli ennyire? Miért vádolta Jeff azzal, hogy viszonyuk van?

– Bree?

– Lódd ki! – szólalt meg végül, amikor tudatalattija figyelmeztette rá, hogy a járőrhajó bekapcsolta keresőradarját. Keze máris magától rántotta oldalra a Megafortress kormányát.

– A rakéta elindult – jelentette Chris. – Tiszta a levegő.

A hajó kikapcsolta a radart, viszont tüzelni kezdett fegyverével, egy nagy kaliberű ágyúval. Robbanások hangja rázta meg alattuk a levegőt.

Aztán hirtelen csend lett, a láthatáron pedig világosság támadt.

– Elkaptuk a rohadékot – mondta Chris. – Marhára alágyújtottunk. Pápá, kicsim.

– Szép volt. – Breanna ellenőrizte a figyelmeztető-rendszereket, és meggyőződött róla, hogy a Kettes Erőd nem kapott találatot. Minden rendben volt, a kijelzők zölden világítottak.

– A páncélkocsik támadásba kezdenek – jelentette Chris, aki megint az infravörös képet figyelte.

– Le tudod szedni őket?

– Egyet igen, ha visszafordulsz, hogy jobban lássam őket. Azután már csak az utolsó rakétánk marad. Még mindig félre akarsz tenni?

– Igen – felelte Bree, és fordulni kezdett.

– A hangár vagy az utasszállító melletti páncélkocsit?

– Hangár.

– Nesztek, itt van valami, amit hazavihettek az ajatollahnak! – sziszegte Chris, amikor elindította a rakétát.

Breanna nevetését a radarjelző rendszer sípolása szakította félbe. A két korábban elkergetett MIG-29-es most visszafelé tartott.

ÉSZAK-SZOMÁLIA

OKTÓBER 23. 04:45

A busz megállt a kapu mellett, és megvárta, amíg a platós teherautó elhalad mellette. Miközben az imám fellépett a lépcsőre, valami felrobbant tőlük egy mérföldre. – Megtámadtak minket – mondta nyugodtan. – Kövessenek, leszállunk a buszról.

– Nem – jelentette ki Mack. Jókor jött a támadás, most már volt értelme ellenállni.

– Kövessenek, leszállunk a buszról – ismételte meg az iráni.

– Három újabb robbanás rázta meg a buszt, miközben beszélt, de ez semmilyen hatással nem volt a modorára.

– Lehet, hogy jobban tennénk – bizonytalanodott el Howland. – Itt felrobbantanak minket.

Mintha a szavait akarná alátámasztani, géppuskatűz szaggatta fel a busz tetejét. Odakint emberek kiáltoztak és ordítottak egymással. Smith tankok és teherautók motorját hallotta a közelben. Ereszkedő helikopterek – vagy talán Ospreyk – zaja töltötte be a levegőt.

– Induljanak – intett az iráni, és eltűnt valahol előttük. Két szomáliai katona az amerikaiakra fogta fegyverét.

– Nos, mi legyen? – kérdezte Gunny.

Golyók röpködtek mindenütt; kavicsokat és port vertek fel a busz oldalára.

– Azt mondom, menjünk – felelte Howland. – Legalább érjünk nyílt terepre, ahol megpróbálhatunk elfutni.

– Helyes – bólintott végül Mack.

A szomáliaiak szerint nem mozogtak elég gyorsan – egyikük felemelte a géppisztolyát, és belelőtt egy sorozatot a busz tetejébe. A négy fogoly megrezdült, de nem állt meg; óvatosan a busz elejébe lépdeltek, majd lemásztak a lépcsőn. A közelben fekete katonák gubbasztottak; egy-két alak futott valahova, mások kiáltoztak; zavartnak tűntek, sőt, talán pánikba estek. Nem látszott biztosan, merről jön a támadás, még az sem, mi támadta meg őket. Egy hatalmas repülőgép zúgott odafenn, teste sötéten rajzolódott ki a hold előtt. Az egyik katona felállt, és kiűrtette rá AK-47-ese tárát.

Ezek az idióták ennyi erővel akár a csillagokra is lőhetnének, gondolta Mack.

Az imám néhány lépésre tőlük a terminálepület hátsó része felé indult. Az egyik őr Mackhez lépett, és fegyvere csövével ugyanarra kezdte taszigálni. Amikor Smith elindult, újabb sorozatot hallott hátulról. A közelben tüzet nyitott egy géppuska, úgy verve végig a földet, mint egy légkalapács.

Mack arcát valami éles sértette fel. Először azt hitte, egy bogár, de amikor odanyúlt, érezte, hogy a bőrén vér csorog.

Egy golyó kipattintott egy betondarabot, az sebesítette meg, épp az arccsontja alatt.

Az örök ötletszerűen a levegőbe lövöldözve terelték őket egy csapat katona felé, akik a terminálépület mellett álltak. Nem volt világos, hogy a támadó repülőre – repülőkre – lövöldöznek, vagy őket akarják megijeszteni; egyiknek sem volt sok értelme.

Mack csak halványan volt tudatában a mögötte jövőknek. Elhatározta, hogy olyan lassan lépdel, amennyire csak lehet, ráadásul a láncai is akadályozták, mégis azon kapta magát, hogy gyorsabban halad, mint szeretné.

Az imám az épület hátsó sarkánál várt.

– Befelé a gépbe! – parancsolta, amikor odaértek. Három katona néhány méterre tőlük, az épület mögötti mezőn épp a fekete vásznat rángatta le egy kicsi, felső szárnyas repülőről. A kétmotoros gép egy őszöreg Antonov An-14-es „Clod” volt – egy szovjet utasszállító, amelyet polgári repülőként használtak vagy harminc évvel ezelőtt. Mikor levették róla a takarót, az egyik katona a géptörzs hátuljához szaladt, kinyitotta az ajtót, és előregörnyedve beszállt. Miközben előrement a pilótafülkébe, a masina végig billegett a léptei alatt; a motorok szinte azonnal elindultak, és magas hangon sípolni kezdtek.

– Gyorsabban! – rendelkezett az imám.

– Nem! – ellenkezett Mack.

– Azonnal szállnak! – Az iráni felemelte a kezét; pisztolyt tartott benne. Mielőtt bármit tehetek volna, közvetlen közléről homlokon lőtte Jacksont. A tengerészgyalogos feje először hátravágódott, majd mintha mindenestől eltűnt volna; teste egyenesen, függőlegesen rogyott a földre alatta.

– A következő az őrmester lesz – tette hozzá a pap, gyorsan Gunny arca felé fordítva a fegyvert. Az egyik őr megragadta a zöldsapkást.

– Befelé a gépbe, őrnagy, különben az őrmestere is meghal – fenyegetőzött a turbános. – Magát és a századost így is, úgy

is a fedélzetre vonszoljuk. Magát nem fogom megölni, bár szemlátomást azt szeretné.

Mack engedelmesen, lehajtott fejjel indult el a gép felé.

ÉSZAK-SZOMÁLIA
OKTÓBER 23. 04:55

Danny fejjel előre az ülésre zuhant, géppisztolyát is alig tudta kézben tartani. Mintha hurrikán támadt volna mögötte; orrában égő fém és műanyag szaga kavargott.

– Százados! Százados! Százados!

Nem tudta megállapítani, honnan jön a hang. Megpróbált felállni, és közben érezte, hogy a torka összerándul. A földre vetette magát. De nem érkezett le a padlóra, hanem tovább zuhant, fejjel-vállal előre.

A gép fala az előbbi robbanásban teljesen eltűnt mellette, ő pedig most a lábánál fogva lógott ki a gép oldalán. Aztán meglátta, hogy a repülő külső burkolata úgy hajlik el a géptörzstől, mint egy rámpa; könnyebb volt lemászni rajta, mint visszapaszkodni. Mikor megfordult, hogy ezt tegye, egy kéz nyúlt ki felé a gép belsejében terjengő sűrű füstből. Maga felé rántotta, és kihúzta a hozzá tartozó embert a lyukból, hogy az is lemászson vele. Csak akkor vette észre, hogy az iráni pilóta az, amikor a test végigcsúszott mellette, majd a földre gurult.

Újabb robbanás villant fel balra tőle. Danny az arcán érezte a forró légáramlatot, majd újabb test ütközött neki. Megragadta, és a beton felé taszigálta. Aztán ő is utána gördült, és látta, hogy Talcom az.

– Hol van Hernandez? Hol a francban van Hernandez? – kiáltotta.

Puskapor, aki elkábult, sőt talán az eszméletét is elvesztette, nem válaszolt. Danny visszamászott a gép bordázott oldalán, majd tapogatózva elindult a keserű, barna füstben. Elérte az

utasfedélzet padlóját, talpra állt, de kis híján újra elesett, amikor lángok csaptak fel az arca előtt. Olyan szörnyű volt a hőség, hogy végül csak hátrálni tudott; megbotlott, és fejével előre kiesett a repülőgépből. Sikerült megkapaszkodnia egy fémdarabban, amivel lelassította ugyan zuhanását, de elszakította az egyenruháját, és megvágta a karját. Talcom mellé pottyant, aki épp megpróbált talpra állni; mindketten a földre zuhantak, és szinte letaglózták a még mindig kába iráni pilótát.

Komikus jelenet lett volna, ha az üzemanyag-szállító kocsit nem épp akkor robban fel mellettük.

Dannynek valahogy sikerült odébb ráncigálnia Talcomot meg a pilótát. Vagy húsz méterre a géptől mindannyian összeestek, és levegőért kapkodtak az égő teherautó lángjainak hevében.

– Hernandez! Elvesztettük Hernandezt! – kiáltotta Freah, amikor Liu megragadta.

– Nem, ő már az Ospreyben van – nyugtatta meg a felcser. – Gyere. Mennünk kell. Vadászgépek közelednek. Indulás. A hangárt felrobbantották.

Danny megrázta a fejét, hogy kitisztuljon az agya, és feltámaszkodott. Elvesztette MP-5-ösét, de más baja nem volt; nem érezte, hogy bárhol megsebesült volna.

Esetleg megégett egy kicsit. Az az átkozott tűz elég forró volt.

– A csapatom! – kiáltotta, és visszafordult.

– Mind itt vagyunk – visszhangozta Liu. – Gyere, százados.

A felszállópálya túsó felén, a hangár fölött hatalmas fekete füstfelhő terpeszkedett. A Delta Ospreyje a földön gurulva távolodott tőle, és feléjük tartott. Harminc méterre egy páncélozott szállító jármű húzott el.

Danny mozdulatlanul állt, miközben a PSZH lövegtornya a billenő rotoros gép felé fordult. Aztán teljes erőből rohanva elindult a kocsi felé.

– Százados! Százados! – kiáltott utána Liu.

Danny futás közben a zsebébe nyúlt, hogy elővegye a gránátját, ám semmit nem talált, csak MP-5-ös tárákat.

Káromkodott egyet, de továbbfutott. Eszébe jutott, hogy a gránátot már elhasználta a repülőn, és a másik zsebébe nyúlt a kábító gránátért. Ez nem volt elég erős ahhoz, hogy bármit is kezdjen a kocsi külső burkolatával, úgyhogy valahogy be kellett hajítania.

A leragasztott biztosítószeggel bajlódott, s közben másik kezével a PSZH tetejére kapaszkodott. Egy vén BTR-60P volt, nyolc kerékkal az alvázon és egy 12,7 milliméteres ágyúval az elülső lövegtoronyon. Az ágyúcső hátrasíklott, amikor rálőtt az Ospreyre. Danny megragadta a csapóajtó kilincset, de mivel belülről bezárták, nem tudta kinyitni. Felmászott a lövegtoronyra, remélve, hogy a cső melletti nyíláson be tudja préselni a gránátot. Amikor a fegyver újra tüzelt, rájött, hogy ez lehetetlen; kétségbeesetten húzta elő Berettáját, és a kocsi orrának oldalán elhelyezkedő apró kitekintő nyíláshoz nyomta. Többször is meghúzta a ravaszt, a PSZH pedig meglódult oldalra; Danny a földre zuhant. A Vektor Egyes egyre gyorsabban pörgő rotorokkal távolodott. Danny a páncélkocsi alá gurította a gránátot, és rohanva elindult a saját gépe felé, minden pillanatban arra számítva, hogy lelőhetik. A föld hullámszerűen kezdett mögötte, ő pedig a levegőbe repült.

Liu és Hernandez kapták el, mielőtt a földre zuhant volna; meginogtak ugyan, de sikerült talpon maradniuk. A Vektor Kettes hátrálva megindult feléjük. A többiek megragadták őket, és Danny érezte, hogy hirtelen felfelé mozdulnak; a gép nyitott ajtókkal emelkedni kezdett.

– Benn vagyunk! Benn vagyunk! – rikoltotta Talcom.

Bison a nyitott ajtóban állt, és gránátvetőjével tüzet nyitott. A PSZH továbbra is őket lőtte.

– Az anyjukat! – vicsorgott Freah.

– Elhúztak – jelentette Liu. – A Vektor Egyes baj nélkül felszállt.

– Helyes.

– Megvan az iráni is. Él – tette hozzá a felcser. Az utasszállító kész van. A hangár eltűnt. Az F-117-es megsemmisült.

– A pilóták?

Liu megrázta a fejét.

– Két MIG szakadt a nyakunkba – szólt közbe Reagan a pilótafülke mellől. – Még nem biztos a hazaút.

Danny felült, majd felkészötte magát egy vászonlapra, amely a harci modellé alakított MHV-22-esekben ülésenként szolgál.

– Százados, mégis hogy gondoltad, hogy felrobbantod a PSZH-t egy füstgránáttal? – kérdezte Bison, miután kifogyott a tára, és feléjük fordult. Az ajtó lassan záródni kezdett mögötte.

– Azt hittem, sokkgránát volt – mondta Freah.

– Ó, az más.

– Reméltem, legalább egy kis fejfájást okoz nekik – magyarázta Danny. Aztán nevetni kezdett.

A többiek is csatlakoztak hozzá. Jó tíz percig abba se hagyták.

Mikor a pilóta közölte, hogy meglógtak a MiG-ek elől, a nevetés még hangosabb lett.

ÉSZAK-SZOMÁLIA

OKTÓBER 23. 05:05

– A MiG-vezér kiszúrta minket.

– Igen – felelte Bree. Továbbra is tartotta az irányt. El kellett csalják a MiG-eket az Ospreyektől, mielőtt azok észrevennék a védtelen gépeket.

– Bevették. Mindkettő minket követ.

Breanna a radarképernyőre pillantott. A MiG-ek a tenger felett voltak, alig húsz mérföldre tőlük, és gyorsan közeledtek. Az Osprey épp most szálltak fel.

– Készítsd elő a Stingereket.

– A Stingerek maximális hatótávja három mérföld – jegyezte meg Chris. Ezek voltak a Megafortress utolsó védelmi eszközei. A standard B-52-es hátsó gépágyúja helyett a Megafortressbe olyan löveget szereltek, amely kisméretű robbanófejjel ellátott rakétákat lőtt ki. A löveget egy hátrafelé figyelő radar irányította, a rakéták pedig pontosan egy hátulról támadó vadászgép pályáján indultak el belőle. Mikor a tűzvezérlő számítógép úgy döntött, hogy a lövedékek megfelelő távolsága kerültek, felrobbantotta őket, úgy harminc méter széles repeszáport szórva az ellenséges vadász képébe.

A gondot az jelentette, hogy ezek a légi aknák rövid hatótávú fegyverek. Az ellenséges vadászgépnek szinte kartávolságba kellett merészkednie, hogy bevethessék. A Megafortress lopakodó képessége miatt az üldöző többnyire kénytelen volt lemondani radar vezérelte fegyvereiről, és közelről, hőkövető rakétákkal kellett támadnia; ilyenkor jöttek jól az aknák. Bree-nek és Chrisnek először túl kellett élnie a nagy hatótávolságú támadásokat, csak aztán használhatták őket.

Az Ospreyk pedig remélhetőleg megússzák, gondolta Breanna, miközben ujjjaival idegesen dobolt a kormányon.

– Lótávon belül vagyunk – jelentette Chris. – Még nem fogtak be. Az édesanyjukat! Mindjárt meglátják az Osprey-eket. Minket észre sem fognak venni, és egyenesen utánuk mennek.

Breanna szitkozódott. Bárcsak lenne még két AMRAAM a bombarekeszben.

– Kapcsold be a célzó radart – mondta.

– Hogy mi?

– Csináld!

– Oké, oké. – Chris fürgén nekilátott a parancs teljesítésének, bár még nem tudta, mire készül a százados. – Megláttak. Befogtuk őket. A fenébe, a MiG-ek lőnek!

– Kapcsold ki a radart. Zárd be az ajtót – utasította Bree, majd lokátor zavaró csikokat szórt ki, és lebillentette a gépet. A levegőt elektromágneses zaj töltötte be, a Megafortress pedig

zuhanni kezdett; Breanna jobbra-balra rángatta a kormányt, hogy meglógjanak a rakéták elől. A MiG-ek és rakétáik eltűntek valahol fölöttük, a bombázó pedig folytatta az elkerülő manővereket; egymás után tette az öt-hat g-s fordulókat. Egy standard B-52-es szárnyai, ha egyáltalán sikerült volna ilyen sebességre gyorsulnia, biztosan töből leszakadtak volna ekkora terheléstől.

– Megúsztuk. A MiG-ek elfordultak. Azt hitték, rájuk célzunk. Szép volt, Bree. A fenébe, gondolhattam volna.

– Lődd ki a felszállópályát most! – adta ki az utasítást Breanna.

– A rekesz – figyelmeztette Chris, miközben előkészítette utolsó levegő-föld rakétájukat. Bár nem éppen repülőterek megrongálására tervezték, a hegyére szerelt nagydarab robbanófej jókora, és remélhetőleg kikerülhetetlen lyukat képes ütni a szomáliai mező közepére.

– Az utasszállítót felrobbantották. Még egy gépet látok, oldalt – közölte Chris.

– A kifutópályát. Azonnal! – erősködött Breanna. A számítógép figyelmeztette őket, hogy az egyik MiG radarja ismét rájuk állt, és a vadász újabb támadást tervez ellenük.

– Kilövés. Elment. Begombolkozunk.

A radarjelző felcsipogott. – Jelez a farradar – mondta Bree. – Jönnek.

– Aknák előkészítve – felelte Chris.

Breanna kilötte utolsó elterelő fáklyáikat és radarzavaróikat, majd fejtetőre fordult a géppel, és úgy zuhant a föld felé, mint ha Dreamland légterében egy F-16-ossal kellene kitérnie néhány túlbuzgó tanonc elől.

– Két MiG lőtávon belül van... Stingerek tűz! – kiáltotta Chris. A tűzvezérlő számítógép három másodperces szünetekkel tüzelni kezdett üldözőikre, és halálos volfrámszilánk esővel terítette be a MiG – ek útját.

Az egyik „tanonc” hőkövető rakétát lőtt rájuk. A másik eleresztette utolsó radarirányítású rakétáját.

A gravitáció keményen vágott Breanna arcába, amikor a Megafortresst alig egy hajszálnyival az Ádeni-öböl hullámai fölé kormányozta. Valahol elől fény villant, mintha egy karácsonyfaizzó gyulladna ki, vagy a felkelő nap villanna meg a dombok felett. A számítógép hangosan sípolt, de Bree ura volt a helyzetnek; az egyik motor hangosan köhögött a kompresszor túlerőtetése miatt, ám a pilóta gyönyörűen kompenzálta a pillanatnyi zavart. Chris végig figyelte, amint a komputer újra lefuttatja az ellenőrző eljárásokat.

Bree lassan egyre magasabbra emelte a gépet. Dél felé döntötte a Megafortresst; bár a MiG-ek eltűntek az északi égboltról.

Az aknák ugyanolyan hatékonyak voltak a levegő-levegő rakétákkal szemben, mint a vadászgépek ellen. Mikor a MiG-ek rakétái megközelítették a bombázó forró gázsugarát, a Stingerek szilánkjai szétszaggatták őket. Ahogy a MiG-ek is megpróbáltak közelebb kerülni, hogy még egy utolsó próbát tegyenek zsákmányuk elejtésére, ők is a néma, láthatatlan gyilkosok áldozatai lettek. Az apró volfrámszilánkok figyelmeztetés nélkül morzsolták fel a turbinák kompresszorait, vágták el az üzemanyag-vezetékeket, zúzták szét a szélvédőket. A két MiG megrongálva, szinte egy csepp üzemanyag nélkül hagyott fel a támadással, majd a legközelebbi szükség-leszállópálya felé indult.

– Ez meleg volt – ismerte el Breanna.

– Azt hiszem, egész 10 g-ig elmentél azzal az utolsó fordulóval – mondta a másodpilóta. – Az A-1-es pont előttünk van.

– Igen.

– Jesszusom, rendesen szétszedtem a kifutót. Tuti, hogy azok a MiG-ek itt nem landolnak. Biztosan csobbanni fognak.

– Majd küldök részvétáviratot.

Úgy tűnt, mintha az egész környék, még a por is lángolna.

– Repülőgép! – kiáltotta Chris.

Breanna felfelé rántotta a Megafortresst, amikor egy sötét árnyék döcögött el előttük. Kis kétmotoros gép volt, amely a terminál melletti mezőről szállt fel, és épp előttük kapaszkodott a levegőbe. A nyugati dombok felé tartott.

– Rossz érzésem van ezzel kapcsolatban – jegyezte meg Chris.

Breanna ránézett.

– Nincs elég üzemanyagunk – folytatta a másodpilóta. – Már így sem biztos, hogy visszaérünk.

A gépen semmilyen fegyver nem maradt.

– Megnyeshetném a szárnyait – tanakodott Breanna, bár tudta, hogy ez nem túl valószínű.

– Kövessem őket a radarral? – kérdezte Chris.

– A föld közelében elvesztenénk őket – felelte Bree. Nyugat felé fordult; a FLIR – az előrenéző infravörös berendezés – még maximális felbontás mellett is alig tudta kivenni az apró repülőt a dombok között.

– Nyugatnak tart. Szudán felé – állapította meg Chris. – Vagy Líbiába.

– Szólj a Mágusnak. Lehet, hogy ők utána tudnak küldeni valamit.

Breanna hátradőlt az ülésben; lassan ereje végére ért. – Elviszik őket az orrunk elől.

– Már ha tényleg ők azok – morogta Chris.

– Ugyan már – csóválta a fejét Bree, és megpróbált némi jókedvet erőltetni a hangjába. – Bízom a női megérzéseidben.

– Tervezem az új útvonalat – Chris csak ennyit válaszolt.

V. ADÁSBAN

ETIÓPIA

OKTÓBER 23. 15:40

Egy harci bázisnak jellegzetes illata van. Ennek egy részét a levegőben terjengő izzadságszag teszi ki. A többit a kicsordult üzemanyag és az éppen rakodott lőszer.

Meg a félelem.

Zen is érezte ezt a szagot, miközben lefelé ereszkedett a Megafortress rámpáján, egyesével oldalazva a lépcsőfokokon. Érezte azt is, hogy bámulják; pontosabban azt, hogy az emberek megpróbálnak úgy tenni, mintha nem bámulnák. A karjait használta; óvatosan helyezte át súlyát egyikről a másikra; saját erejéből szándékozott lejutni, de pofára esni azért nem akart.

Már több mint öt éve nem volt harci támaszponton, leszámítva azt a rövid szolgálatot, amelyet Törökországban töltött, amikor az iraki berepülési tilalmat kellett fenntartaniuk. Ez több okból is más érzés volt. Először is többet aludt az idevezető úton, mint annak idején a légi háborúban összesen.

A másik dolog... nos, akkoriban nem kellett ennyit használnia a karját.

Parsons főtörzs a betonon várta őt a tolószékével. Zen pont fölötte mászott lefelé, és amikor elrugaszkodott, sikerült tökéletesen – vagy legalábbis majdnem tökéletesen – a szék közepére érkeznie.

– Kezdek elhízni – mondta Parsonsnak. – Le kell szoknom a jégkrémről.

– Ha talál itt valahol jégkrémet, azonnal szóljon – felelte a főtörzs. – Most pedig lássuk, hogy vannak a madárkánk.

Parsons bebújt a Holló szárnyai alá, hogy ellenőrizze a szárnyfőtartókra erősített Flighthawkokat. Zen kicsit távolabb

húzódott, és szemrevételezte a zsúfolt légi támaszpontot. A feszültség egyre csak nőtt az éjszaka során. Több rajtaütés is történt különböző észak-szomáliai célpontok ellen. Az irániak elszüllyesztettek egy hajót a Vörös-tengeren. Két amerikai anyahajó közeledett a Földközi-tenger nyugati vizei felől. Szaúd-Arábia és Egyiptom dühöngött a légtérükön átrepülő amerikai gépek miatt, nem is beszélve az elnök azon döntéséről, mely szerint a gépek izraeli reptereket használnak üzemanyag-újrátöltő állomásként.

Négy C-130-as Hercules, két fekete és két dzsungelzöld, állt a Megafortress mellett. Mögöttük egy sor Blackhawk és Huey helikopter sorakozott, valamint két Pave Low. Három F-117-es és öt F-16-os zárta a sort; veszedelmesen közel parkoltak egymáshoz.

A leszállópályát meghosszabbították, de Cheshire így is kénytelen volt kiereszteni az üzemanyagát leszállás előtt. Mégsem volt könnyű dolguk; Jeff csodálkozott is, hogy tudják indítani az F-117-esekét; ezeknek a denevéreknek jókora nekifutásra van szükségük.

– Istenem, Zen, te vagy az?

Zen megpördült a székével, és Hal Briggst pillantotta meg, aki csípőre tett kézzel, hitetlenkedő arccal bámult felé.

– Helló, őrnagy!

– Te hoztad magaddal a Flighthawkokat? – kérdezte Briggs.

– Te fogod irányítani őket?

– Miért, szerinted ki? Talán Rubeo?

Briggs a szemöldökét ráncolta, de legalább nem kezdett bele a „sajnálom, ami a lábaddal történt” rutinba. Zen megvárta, amíg Briggs köszönti Parsonst és a többieket. Cheshire őrnagy is leért a betonra; Hal azonnal elkezdte felvázolni neki a helyzetet, miközben a Humvee felé indult vele. Zen követte őket, és közben azt hallgatta, miért gondolja úgy Briggs, hogy a foglyul ejtett amerikaiak Szudánban vannak. Átfogó mentőexpedíciót terveztek, amelyben a Holló is felbecsülhetetlen szerepet fog

játszani. Briggs és Cheshire beszálltak a kocsiba. Zen is közelebb lökte magát, hogy kövesse őket.

– Hé! Hé! – kiáltotta, amikor Briggs nélküle akart elindulni.
– Még nem szálltam be!

– Sajnálom, őrnagy – szabadkozott Briggs. – Az étel és a pihenő abban az épületben van. Mi a parancsnoki központba megyünk.

– Igazán? Én is épp oda tartok. – Jeff kinyitotta a hátsó ajtót, és olyan közel húzódott a tolószékkel, amennyire csak lehetett. Még így is túl messzire kellett kinyúlnia, de ez most nem érdekelte.

– Nos – kezdte Briggs –, meg ne sértődj, de...

– Én vagyok a Flighthawkok parancsnoka – vágott közbe Zen. – Mivel a bevetésben én is részt veszek, úgy érzem, nekem is ott kéne lennem a tervezésnél. Nincs igazam?

– Először is a robotoknak nem szántunk szerepet.

– Nem robotok! – csattant fel Zen. – Felderítők és kísérők.

– Én is úgy gondolom, hogy Stockard őrnagynak velünk kellene jönnie – szólalt meg Cheshire.

Briggs szemlátomást nem örült ennek, de nem szólt semmit. Zen nagy nehezen felhúzta magát a Hummerbe. Cheshire őrnagy kiszállt, összehajította a tolószékét, és beadta neki. Zen halvány, szinte bocsánatkérő mosollyal és kurta biccentéssel köszönte meg a segítséget, majd csaknem magára húzta a széket. Nem volt épp kényelmes helyzet, de átkozott legyen, ha beismeri.

Ez is jobb, mint a szánakozás, gondolta magában. Ezzel tudok mit kezdeni.

Mikor megálltak, Jeffnek sikerült segítség nélkül kinyitnia a széket, és beleereszkedni. Persze nem volt különösebben szép látvány.

Az épületbe sem volt könnyű bejutni. Szerencsére csak egyetlen lépcső volt, az is csak két hüvelyk magas. Zen oldalról közelítette meg a zökkenőt, gyűjtött némi lendületet, és gyakor-

latilag felugrott rá. Egy pillanatig azt hitte, hogy a fejére fog zuhanni.

Hogy mégis megúsza, azt jó jelnek tekintette. Begurult az ajtón, fogcsikorgatva ugyan, de a végsőkéig elszánva, hogy nem törődik a rosszálló és bámuló arcokkal. Gyorsan követte Cheshire őrnagyot a térképasztalhoz, ahol a hadművelet parancsnokai gyülekeztek. Briggs bemutatta őket, majd átadta a szót a flotta egy tisztjének, aki a keresőalakulatok koordinálásáért felelt.

– Az Antonovot megközelítőleg eddig a pontig követtük – kezdte az minden bevezető nélkül, és egy pontra mutatott Északkelet-Afrika domborzati térképén. – Tankolás nélkül ezer mérföldre becsüljük a gép hatótávolságát, amely ezt a félkört határozza meg. Mint látják, jókora terület. Szudán egy része is beleesik. Viszonylag biztosan állíthatjuk, hogy a gép, miután földet ért, nem szállt fel újra. Úgy gondoljuk, hogy a naplementére várnak. F/A-18-asok és egy Hawkeye a *Kennedyről* fedik le ezt a területet itt – és kisujjával körülrajzolt egy keresztvonalakkal besatírozott részt Észak-Szudánban, nem messze Egyiptomtól. – Egy másik kötelék Líbiában őrzáratozik. Tehát marad Dél-Szudán, a Líbiai-sivatag alatt. Nem valószínű, hogy itt tűnének fel, de ezt is le kell fedni.

– És Egyiptom? – kérdezte Zen.

A parancsnok fura grimaszt vágott. – Nincs engedélyünk föléjük repülni.

– Eggyel több ok, hogy odafigyeljünk.

– Zen, kérlek – szakította félbe Briggs.

– Nem zártuk ki ezt a lehetőséget sem – folytatta a flotta tisztje. – Megpróbáljuk egyik szemünket rajtuk tartani, de korlátozottak a lehetőségeink. Kapunk némi fű alatti segítséget Izraeltől is.

– Hol van a *Kennedy*? – kérdezte Cheshire.

– Ez az egyik probléma – ismerte be a parancsnok. – Ezek a gépek mind a hatótávolságuk határáig kell, hogy elmenjenek. Kockázatos vállalkozás, nem is tagadom.

– Cheshire őrnagy, magának ez a terület jut – közölte Briggs, és Szudán legdélibb területére mutatott. Aztán az F-16-osok parancsnokához fordult. – Az Ádáz kötelék gépei itt és itt fognak őrzáratozni. Egy KC-135-ös gondoskodik majd az üzemanyag-utántöltésről, de még nem érkezett meg.

– Elnézést – szólt közbe Cheshire –, de a mi hatótávunkat figyelembe véve okosabb lenne, ha mi kapnánk azt a területet. Az Ádáznak így nem kéne tankolnia. – Rávigyorgott a parancsnokra. – Hacsak nem akar egy C-130-asból tankolni.

– Nem ez volna az első eset – felelte a tiszt.

– Ettől aztán magam alá csurgattam – jegyezte meg Zen. A szóban forgó C-130-as helikopterek utántöltésére volt kialakítva. A típus rendkívüli sokoldalúsága és a pilóták tökössége sem ellensúlyozhatta azt a tényt, hogy a Herculesek lassabbak, mint az F-16-osok.

– Lehet, hogy addigra itt lesz a KC-135-ös is – mondta Briggs. – Mindenesetre nem akarom a Megafortrest kockára tenni ilyen közel Líbiához.

– Ez a terület jó hatszáz mérföldre van Líbiától – válaszolta Zen. – És minden tisztelem az F-16-osoké, de tízszer olyan sebezhetőek lesznek, mint a Megafortress és a Fliighthawkok.

– A Fliighthawkok nem mennek – jelentette ki Briggs.

– Mik azok a Fliighthawkok? – kérdezte a tengerésztiszt.

– U/MF-3-asok – felelte Zen. – Felderítőként használható, személyzet nélküli vadászgépek. Exponenciálisan megnövelnék a lefedett területet.

– Kísérleti robotok – szólt közbe Briggs. – Pilóta nélkül repülnek.

– Pilótával repülnek. Távirányítással. Pontosan olyan hatékonyak, mint az F-22-esek – magyarázta Stockard a tengerésztisztnek, bár tudta, hogy megszegi a program biztonsági proto-

kollját. – A Fliothawkok valós idejű video-és radarjeleket továbbbíthatnak a Hollóra. Gépágyúkkal vannak felfegyverezve, és képesek lesznek bármit, amit Kadhafi rájuk küldhet. Csak annyi a különbség köztük és az F/A-18-asok között, hogy így senki nem kockáztatja az életét.

– Ha van használható, személyzet nélküli repülőgépünk, akkor én rájuk szavazok – mondta a tengerésztiszt. – Elég rázós az a környék.

– Ezek csak kísérleti gépek – ellenkezett Briggs.

– Nem, ezek fejlesztés alatt álló gépek – vágta rá Jeff. – Nagy különbség.

– Azt hiszem, megfelelnek erre a feladatra – erősítette meg Cheshire.

– De mit csinálunk, ha lesznek valamelyiket? – Briggs hangjából ki lehetett hallani, hogy ezt inkább tényként kezeli, mint kérdésként.

– Nem szedik le – csóválta a fejét Zen.

– Nem engedhetjük meg magunknak, hogy ennyire optimisták legyünk.

– Ha baj van, felrobbantom. Nézzék, a Holló amúgy is orrától a farkáig tele van szigorúan titkos fejlesztésekkel. Inkább a repülő miatt kéne aggódnunk. Maga a tény, hogy itt van... az istenit, maguk nem úgy gondolják, hogy az elérhető legjobb eszközöket kell használnunk? Miért hagynánk, hogy bárki – úgy értem, bármi – pocskba menjen?

– Nem hiszem, hogy itt helye volna vitának – állapította meg a flotta tisztje. – Ha biztos benne, hogy ezek a gépek képesek elvégezni a dolgukat, akkor azt mondom, vágjunk bele. Láttam, hogy a Pioneerok...

– Ezek nem olyanok, mint a Pioneerok – morogta Zen.

– Én a maga oldalán vagyok, őrnagy – csattant fel a parancsnok. – Szerintem tegyük őket északra, Hal.

– Egyetértek – bólintott végül Briggs. Aztán Cheshire-re pillantott. – Őrnagy, szeretnénk, ha mielőbb felszállna. Azt akarjuk, hogy még sötétedés előtt a területére érjen.

– Ott leszünk – válaszolt Cheshire.

Zen vele együtt távozott a konferenciateremből. – Hé, Nancy – bökte ki, mikor az ajtóhoz értek –, kösz.

– Nem tesz semmit, Jeff. Igazad van – biztonságosabb a Fliothawkot kockáztatni, mint egy pilótát.

– Úgy értem, köszönöm, hogy kiálltál mellettem.

– Ó, kiállsz te magadért is, ahogy kell. Mit gondolsz, hol vannak itt a mosdók?

– Nem tudom, de gyanítom, hogy nincsenek felkészítve fogyatékosokra.

– Én azon se lepődnék meg, ha csak férfimosdót találnánk.

– Majd öröködöm az ajtónál, amíg bent vagy, aztán te is öröködsz nekem.

– Megegyeztünk – vigyorgott Cheshire.

* * *

Mivel nő volt, a különleges alakulat külön szobát ajánlott fel Bree-nek – egy apró kuckót a hatalmas raktárház közös hálóként használt szobája melletti előtér túlsó felén. De ő nem fogadta el – nem azért, mert nem akarta, hogy máshogy kezeljék, mint a többieket, hanem azért, mert túl fáradt volt ahhoz, hogy akár még egy lépést tegyen. Lerúgta a bakancsát, ruhástól ledobta magát a keskeny priccsre, bekuporodott egy pokróc alá, és azzal sem törődött, hogy nincs egy párnája sem. Abban a pillanatban elaludt.

Alig két óra múlva felébredt. A helyiség csöndes volt, eltekintve Christól, aki néhány ágynyira tőle horkolt. Homályos kék fény szűrődött át a magas ablakokon, de nem a fény, és nem is a hortyogás zavarta. A bevetés járt az eszében; újra meg újra végiggondolta a történeteket, azon töprengett, mit csinálha-

tott volna másképp. Érezte maga alatt a Megafortress kemény ülését, amint ránehezednek a g-k, miközben megpróbál kitérni a MiG-ek elől. Láta a földön a lángokat, érezte, ahogy remeg körülötte a levegő az ágyúlövedékek robbanásaitól. Maga előtt látta az apró repülőt, amelyet egyikük sem vett észre, amíg túl késő nem lett.

Olyan közel voltak. Megmenthette volna Macket és a többi-eket.

Egy óra forgolódás után Breanna végül feladta, és elment valami ételt keresni. A rögtönzött konyha a szokásos mirelit kaják mellett ma két különlegességgel szolgált: instant zabpehellyel és friss vaddisznóval.

– Vaddisznó? – kérdezte Bree a tűzhely mellett álló zöldsapkás őrmestertől.

– Igen, asszonyom. Elkaptam, megnyúztam és megfőztem.

– Maga tréfál, őrmester?

– Nem, asszonyom.

– Rendben. Kérek egy kicsit.

– Nem bánja meg. – A férfi felemelte az egyik edény fedelét, amely alól csípős illat áradt ki. – A vízben is bízhat. Felforralták, és egész tisztességesen megtisztították. Édes-burgonyát?

– Miért ne? – felelte Bree, egy pillanatig eltöprengve, ne fanyalodjon-e mégis inkább a mirelitre.

– Egész rakás vitamin van benne, asszonyom. Apro-pó, szép repülés volt. Úgy hallottam, pizok jó munkát végzett.

– Köszönöm, őrmester – felelte Bree, miközben, még mindig gyanakvóan pislogva az ételre, az egyik közeli asztal felé indult.

A véleménye három-négy falat után sem változott. A hús íze valahol a friss disznó és az egyhetes marhahús között volt. Az édesburgonya pedig... felejthető.

De legalább a víz jó volt. Nagyot kortyolt belőle – és majd-nem kiköpte az egészet, amikor a férje begördült a konyhába.

– Jeff?

- Szia, Bree – üdvözölte Zen, és elindult felé. – Hogy vagy?
- Jól. Mi a francot csinálsz te itt?
- A Flighthawkok is csatlakoznak a kereséshez.
- Te megőrültél! – csattant fel Breanna.

Cheshire őrnagy jelent meg az ajtóban, és vele a Holló légénységének többi tagja, valamint Bree navigátora és fegyverkezelő tisztje. Bree-nek sikerült magába fojtania hitetlenkedését, amikor meglátta a többieket, amint sorba állnak az ételért.

- A Flighthawkok?
- Igen.
- Túl sokat vársz tőlük. Nem is beszélve magadról.
- Szerintem nem – mordult rá Zen. – Átaludtam az egész napot.

- Nem így értettem.
- Hallom, bevetésen voltál – váltott témát a férfi.
- Ne beszélj mellé!
- Figyeljen, százados – Jeff az őrnagy arcát öltötte magára, amely nem volt éppen csinos darab. – Maga helyes lány, de nem tartozom magának magyarázattal.

- Ugyan már, Jeff! Szállj le a földre!
- Ennek a széknek semmi köze a képességeimhez.
- Nem a te képességeidről van szó. – Breanna hallotta, hogy szavai tisztán, keményen visszhangzanak a helyiségben. Elpirult; megismételte a mondatot, ezúttal lágyabb hangon. – Nem a te képességeidről van szó.

- Éhes vagyok. Apropó, csodás volt a vacsora. Egyszer még meg kell ismételnünk.

* * *

Zen beállt a sor végére, és elvigyorodott a tengerészgyalogos séf nyilvánvaló feszengése láttán. A pokolba is, kezdte megszeretni, hogy egyszemélyes cirkuszi látványossággá vált.

Breanna hozzáállása nem lepte meg. Legalább végre kibukott belőle.

Az egyik Delta mondta el neki, miközben a vécére várt, hogy a felesége milyen nagyszerűen szerepelt a bevetésen. Jeff örült neki, és furcsamód átkozottul büszke volt rá, bár ezt nem volt alkalma elmondani.

Lehetnének barátok. Lehet, hogy erre volna szüksége, vagy legalábbis valami ilyesmire.

– Vaddisznó – mondta a zöldsapkás a rögtönzött pult mögött. – Elkaptam, megnyúztam, megfőztem. Persze választhatja a mirelitet is. Vagy a zabpelyhet.

– A disznót kérem. Pusztá kézzel kapta el? – kérdezte Zen.

– Uram? Azt hiszi, megőrültem?

– Csak biztos akartam lenni benne, hogy nem dilis – mondta Zen. – Pakoljon ide egy halommal. Gyerünk, siessen – tette hozzá. – Ma még repülnöm kell.

– Maga repül?

– Két géppel. Egyszerre.

Az őrmester óvatosan tálalt Zennek; most már biztos volt benne, hogy egy örülttel van dolga.

És ez, gondolta Zen, nem is biztos, hogy olyan távol áll az igazságtól.

SZUDÁN

OKTÓBER 23. HELYI IDŐ SZERINT 15:40

Az oroszok „Pcselká”-nak, vagyis „Méhecskének”-nek hívták az Antonov AN-14-est. A NATO „Clod”-nak, vagyis „Göröngy”-nek nevezte.

Mindkét név egyaránt helyesnek tűnt. Az apró, de robusztus repülő alig valamivel száz csomó felett haladt Kelet-Szudán dombjai és köves völgyei felett. A pilótáival együtt nyolc ülés volt benne, de az irániak a foglyok, a pilóta és az imám mellé még hét katonát zsúfoltak bele. A gép bukdácsolt – szemláto-

mást nem örült a túlsúllynak, amelyet tovább növelt két hólyagszerű üzemanyagtartály. Úgy festettek, mintha a gép törzsén nőtt kelések lennének. Mack olyan fáradt volt, hogy csak halvány elképzelései voltak arról, hol is lehetnek; az biztos, hogy nyugat felé repültek, de az már kevésbé, hogy túlmentek-e Etiópián, és ha igen, akkor mennyivel. Többször is elszundított, de az örök vagy a bordáit hasogató kín mindig felébresztette, bár az utóbbiak már olyan régóta szúrtak, hogy egészen hozzászokott a fájdalomhoz. Végül odaértek, ahová érniük kellett; hat világosbarna egyenruhás katona várta őket, amikor végiggurultak egy földúton, amely egy mezőn húzódott, messze a hegyeken túl. Miközben Macket és a többieket kiterelték a repülőből, a hat katona barna álcahálót borított a gépre. Aztán odahajtották a közelben legelésző marhacsordát. A sovány jószágok – igazából nem tehenek voltak, legalábbis nem olyanok, amilyenek Mack a teheneket ismerte – kíváncsian szaglászta az emberek felé, de hamar elvesztették érdeklődésüket.

A foglyokat egy sátorba vezették. Gunny és Howland lefeküdt a földre, összegömbölyödött, és azonnal elaludt. Mack a térdét átkarolva ült, és figyelte az árnyakat odakinn. Két ór ült a sátor előtt, még kettő a hátsó sarokban. Emberek és állatok mozogtak körülöttük, a látszat szerint véletlenszerű ritmusban.

A sima talaj azt jelentette, hogy valahol Szudánban vannak. Ha Howlandnek igaza van, a következő állomás Líbia lesz. Valószínűleg az éjszakára várnak, amikor a kicsi, alacsonyan szálló repülőt nehezebb észrevenni.

Ha Líbiába érnek, bíróság elé állítják őket, hogy ezzel is rokonszenvet ébresszenek a Nagy Iszlám Liga iránt. Sőt, talán azzal is megpróbálkoznak, hogy lázadást szítsanak Egyiptomban és Szaúd-Arábiában, vagy legalábbis kellőképp megrémítsék az ottani kormányokat, hogy azok is csatlakozzanak az irániakhoz.

Teljesen hihetetlen.

Lehet, hogy nem így lesz. Nem lehet tudni. Viszont az, hogy mi történik a nagyvilágban, most nem számított; csak az számított, hogy vele mi történik.

Kés szorosabban ölelte térdeit, és érezte, ahogy a lánc a húzába vág. Nincs értelme olyasmin töprengeni, amibe nincs beleszólása. De mi másra gondolhatna?

Dreamlandre. A karrierjére. Breanna Stockardre. Zenre.

Szegény ostoba Zen. Nyomorék.

Lehet, hogy Stockard mégsem szúrta el. Lehet, hogy mégis elég jó pilóta volt, csak egyszer rosszul jött ki a lépés.

Akárcsak Macknél.

De valóban csak a szerencsén múlt? Soha nem épített a szerencsére, inkább a képességeiben és a kemény munkában bízott. Micsoda megrázkódtatás, amikor kiderül, hogy ez sem elég.

– Pihennie kéne, őrnagy – mondta az imám. – Még hosszú út áll előttünk.

Kés döbbenet fordult hátra. A mohamedán örök nélkül lépett a sátorba. Olyan csendesen érkezett, mintha egyszerűen csak belebegett volna.

– Alkonyatkor indulunk – közölte az iráni. Karba font kézzel állt; lehetségesnek, sőt valószínűnek tűnt, hogy ruhaujjában pisztolyt rejteget, bár ez nem látszott. Igazából nemcsak fegyvertelennek látszott, de úgy tűnt, mintha nem is itt lenne, hanem távol innen, távol minden viszálytól, mintha egy mecsetben állna, és imádságra vagy még inkább prédikációra készülne.

– Milyen érzés volt? – kérdezte Smith.

Az imám tekintete semmiről nem árulkodott, válaszából ítélve mégis értette, mire gondolt az amerikai.

– Allah nevében minden megengedett.

– Honnan tudja, hogy Allah nevében cselekedett?

– Tudom – felelte az iráni magabiztos hangon.

– Miért őt, és nem engem?

– Magának más szerepet szánunk. – A pap bólintott, mintha valódi választ adott volna. Úgy nézett Mackre, mintha egy útmutatásért hozzá folyamodó bűnös volna. – Nem szabad kételkednie a sorsában. Meg kell tanulnia, hogyan fogadja el a végzetét.

– Ez meg mi az ördögöt jelent?

– Úgy érzi, hogy az a katona a maga hibájából halt meg. De előbb-utóbb úgyis meghalt volna.

– Semmiben nem érzem bűnösnek magam.

– Mikor képes lesz ezt őszintén mondani, akkor elérte a békességet – folytatta az imám, és újra bólintott. – Imádkozom, hogy ez a nap is eljőjön.

Mack érezte, hogy harag támad benne, de valami mintha visszafogta volna; talán a fáradtság, talán valami más. Meg akarta kérdezni, hogy egy gyilkos hogyan hozhatja fel Istent tettei mentségéül, hogy színlelheti így a szentet és a bölcsét, de inkább hallgatott, és a helyén maradt; ami azt illeti, mozdulni sem tudott.

– Adja meg magát a végzetének és Allah akaratának – tette hozzá az iráni. – Akkor megtalálja a békét.

Hátralépett, és elhagyta a sátrat.

DREAMLAND

OKTÓBER 23. HELYI IDŐ SZERINT 08:00

Eddig minden kitűnően haladt. Bastiant egy konferenciabezélgetés során négy tábornok gyötörte könyörtelenül, amiért a Megafortrest Afrikába küldte.

Védekezésékképp csak annyit tudott felhozni, hogy már úton van egy második, hasonló gép, további teszteletlen, szigorúan titkos fegyverekkel és civil tudósokkal a fedélzetén.

Magnus különösen dühös volt. – Alig huszonnégy órával ezelőtt beszéltem magával – dörögte a tábornok, aki korábban gratulált Kutjának a JSF-ről szóló jelentéséhez. Akármilyen

befolyásos volt is, négyük közül korántsem ő számított a leg-hatalmasabbnak. – Legalább nekem szólhatott volna előre.

– Nem gondoltam volna, hogy ez szükséges.

– Magának, alezredes, nem kéne gondolkodnia – csattant fel Magnus.

Úgy bántak Kutyával, mintha egy utolsó zöldfülű karbantartó volna, nem pedig az ország legkorszerűbb fegyverfejlesztő üzemének parancsnoka. Majd felrobbant, de uralkodott magán, féket tett a nyelvére, és türelmesen hallgatta, ahogy a tábornokok folyamatosan szapulják. Mert tudta – és ők is tudták –, hogy végül úgyis neki lesz igaza. A Megafortress tette lehetővé, hogy a lezuhant F-117-est megsemmisítsék.

Ráadásul a hírszerzés értesülései szerint az Ostorcsapás hajszál híján kimentette a foglyul ejtett pilótákat – megint csak nagyrészt a Megafortressnek „köszönhetően. Megsemmisítettek egy jelentős szomáliai támaszpontot, leszedtek két iráni MiG-et, két másiknak pedig a jelek szerint kényszerleszállást kellett végrehajtania. Az irániak terve a nyugatellenes pán-izlám felkelésre lassan széthullott, és ebben jelentős szerepe volt annak, hogy ő egy „kísérleti” repülőgépet küldött oda szállító járműként.

Nos, legalábbis többé-kevésbé.

– A helyzet az, uraim – szólalt meg Ms. O’Day, aki húsz perc után újra csatlakozott a beszélgetéshez –, hogy az akció még nem zárult le. Bastian alezredes nagymértékben a segítségünkre volt. Maguk is, én is, esetleg helyteleníthetjük a döntését – és kétségtelen, hogy fontolóra kell vegyünk bizonyos jövőbeli szankciókat. De pillanatnyilag felesleges emiatt aggódunk. A gépek és légénységük jelenleg az Örült Mágus hadműveleti parancsnoksága alá tartoznak. Úgy hiszem, ott vannak a legjobb helyen, hiszen a helyi parancsnokok tudják a legjobban, hogy mire van szükségük feladatuk sikeres teljesítéséhez. Én személyesen terjesztem a javaslatot az elnök elé. Nem fo-

gom támogatni az elgondolást, de tájékoztatom őt a részletekről.

– Mi is tájékoztathatjuk – mordult fel Gold tábornok, a légi-erő személyzeti főnöke.

– Ahogy akarja, Martin – felelte O’Day.

Kutya sajnálta, hogy a konferenciabeszélgetés nem videokamerákon keresztül zajlik. Bármit megadott volna azért, hogy lássa, főnökei milyen szemmel merednek O’Dayre.

De akkor ők is látnák rajta a kárörvendő vigyort, és ez végzetes lenne. Bár lehet, hogy már rég elvérzett volna a gyilkos pillantások dőféseitől.

– Nem hiszem, hogy vissza kéne csinálnunk – jegyezte meg Magnus. – Köztünk szólva, Tecumseh, én is ugyanezt tettem volna.

– Hát ezzel egyedül vagy! – csattant fel Alcane tábornok.

– Egyedül, nem egyedül, a lényeg az eredmény. Azt pedig hallhattuk az előbb – összegezte Magnus. – Most az a legfontosabb, hogy az Örült Mágus kihozza onnan a pilótákat. Ha ehhez Megafortressekre és robotrepülőkre van szükség, akkor mi a kérdés?

– Arra volna szükség, hogy megszórjuk Iránt atommal – javasolta Alcane.

– Ha ez a javaslata, biztos vagyok benne, hogy az elnök szeretné személyesen is meghallgatni – szólt közbe O’Day hűvös hangon.

– Uraim, Ms. O’Day, azt hiszem, szükségtelen folytatnunk ezt a vitát Bastian alezredessel – mondta Gold. – Alezredes, magára nehéz feladat hárult Dreamlanden, és eddig messze túlszárnyalta az elvárásokat, de úgy látom, hogy a problémák némiképp túlnőttek magán.

– Remélem, nem így van – válaszolta Bastian.

– Brad Elliott neve még mindig sokat jelent errefelé – folytatta Gold –, ő pedig támogatja magát. – Gold felnevetett. – A pokolba is, szerinte még több gépet kellett volna odaküldenie.

De – és ez egy fontos *de* – van nekünk egy parancsnoki láncolatunk, amelyet be kell tartani. Meg kell hagyni, hogy maga különleges helyzetben van. Ám ettől a pillanattól kezdve köteles közvetlenül Magnus tábornoknak jelentést tenni. Ez mindenre vonatkozik – a tesztekre, az akciókra, a költségvetésre, még a mellékhelyiségekre is. Folyamatosan tájékoztassa a helyzetről. Megértette?

– Igen, uram – felelte Kutya. Mielőtt bármi mást mondhatott volna, az ő vonalát lekapcsolták a beszélgetésről.

– Hogy ment? – kérdezte Fejsze, aki egy töredék másodperccel azután dugta be az orrát, hogy Bastian letette a kagylót.

– Nos, lerágták a fejemet, és bizonyos nem részletezett szankciókkal fenyegettek. Aztán átugrottak vagy húszrétegnyi bürokráciát, és kinevezték közvetlen parancsnokomnak a légi-erő egyetlen olyan tábornokát, aki szerint érek valamit. A főnök meg is dicsért, hogy jó munkát végeztem.

– Nem rossz – bölintott Gibbs főtörzs. – Lassan maga is beletanul. Ha így halad tovább, néhány hét múlva már át is veheti a helyemet, ha szabadságra megyek.

ETIÓPIA

OKTÓBER 23. HELYI IDŐ SZERINT 18:20

Régi trükköt használtak, hogy felszálljanak a teletankolt Hollóval; a hajtóművekkel együtt a Fliothawkok motorját is begyújtották, mintha az U/MF-ek segédhajtóművek volnának. Aztán repülés közben újra feltöltötték a robotrepülő tankjait a Megafortress készletéből. A felszállás és a tankolás közt eltelt időben Jeff valahogy üresnek érezte magát; szerencsére túltette magát rajta, még mielőtt indulnia kellett volna a Fliothawkokkal.

– Legközelebb könnyebb lesz – sóhajtott Gleason, miközben levette súlyos sisakját. Közvetlenül mellette ült az átalakított fegyverállásban.

– De maga is csak tippel, nem igaz? – kérdezte Zen.

– Remélem nem. – Briggs megpróbálta távol tartani Jennifert a bevetéstől, mivel a lány mégiscsak civil volt, de tiltakozása és Cheshire érvei előtt meg kellett hajolnia. Zen örült, hogy Jennifer is itt van.

– Húsz percre vagyunk az alfa ponttól – közölte Cheshire. – Ha gondolják, bekaphatnak valamit, amíg odaérünk.

– Azt hiszem, én egy brewskit kérek – szólalt meg Zen.

– Nekem egy Sam Adamset.

– Én is benne volnék egy Chardonnay-ban – tette hozzá Gleason.

Zen egy mappából elővette a legfrissebb műholdas felvételeket és az átkutatandó területet ábrázoló térképet. A keresési útvonal úgy nézett ki, mint egy fejre állított W, amelynek jobb szélső szárából egy fordított Z nőtt ki; Malakaltól tíz mérföldre északkeletre indulnak, és a líbiai határ felé tartanak. A Flighthawkok öt mérföldre előttük, egymástól hét mérföld távolságra repülnek majd. Az U/MF-ek a körülményektől függően hat- és tizenkétezer láb között változtatják majd magasságukat, maga a Holló azonban 25 000 láb fölött marad, egy meleg és száraz légrétegben, ahol nem valószínű, hogy kondenzcsíkot hagy maga után. Ez a magasság elég kell legyen az AAA-k és a vállról indítható SAM-ek ellen; ezen a területen ezekkel a legvalószínűbb a találkozás. Ha más kerül az útjukba, azt észlelés után azonnal képesek megzavarni; addig is kikapcsolt radarokkal haladnak, és remélik, hogy észrevétlenül be- és kijutnak.

– Zéró-öt az alfáig – szólalt meg Cheshire.

Zen riadtan pillantott fel – elaludt volna? Ellenőrizte az irányítópultot; csakugyan öt percre voltak az indulási ponttól.

– C³ tesztszekvenciát megkezdeni az Egyes Sóllymon – utasította a számítógépet, miközben felvette sisakját.

– *Teszt szekvencia megkezdve. Teszt szekvencia befejezve* – közölte a számítógép.

– C³ tesztszekvenciát megkezdeni a Kettes Sóllymon.

A számítógép ezzel is gyorsan végzett; minden kijelző zölden világított. Cheshire máris felhúzta a Megafortress orrát; a Sólyom enyhén ereszkedve indul majd, miközben a pilóta a zéró-alfa manőverbe kezd. A Megafortress szárnyfelületén átszánguló szél tovább segíti majd a gép elszakadását. Aztán megismétlik ugyanezt a másik Fliighthawkkal is. Technikailag ugyan lehetséges volt a két gép egyidejű indítása, de Stockard még soha nem próbálta.

Zen az Egyes Sólyom infravörös képét kérte a fő képernyőre, arra pedig a kijelzők szellemképét, mintha egy HUD-ot nézne. A világ sötétnek és hidegnek tűnt az U/MF orrából.

– Alfa – mondta Cheshire.

– Számítógép, indulási szekvencia az Egyes Sólymon. Visszaszámlálás öttől.

A komputer fémes hangon számolni kezdett, és begyújtotta a Fliighthawk motorját. A Megafortress 480 csomós sebességétől a turbina azonnal beindult és felizzott. Zen hagyta, hogy a számítógép automatikusan indítsa az Egyes Sólymot.

– Beprogramozott útvonalat tartani – adta ki az utasítást, miután gyorsan átfutott a kijelzőkön. – Fő kijelzőre a Kettes Sólyom képét. Indulási szekvencia a Kettes Sólymon. Visszaszámlálás öttől.

A Kettes Sólyom turbinája köhögni kezdett. Zen már majdnem megnyomta az indítást megszakító gombot a botkormányon, de ekkor a kijelző zöldre váltott, ő pedig elindíthatta a Fliighthawkot, ám ezúttal személyesen vezérelte a gépet.

A start jól sikerült, gyorsan és simán. Jobban, mint Dreamlanden bármikor.

Olyan volt, mintha repülne, és mégsem. Mintha egy hullámvasúton ülne, miközben azt képzeletben, hogy ő irányít.

A sötétben, a teljes sötétségben.

Legalábbis bal kéz felől.

– Infravörös képét, Kettes Sólyom – rendelkezett, továbbra is a Kettes Sólyom „pilótafülkéjében” ülve. A képernyő sárgás-

vöröses homályba borult; az Egyes Sólyom fűvókája a bal felső sarkában izzott. Zen finoman jobbra ösztökélte a Kettes Sólymot, és gyorsítani kezdett. Ellenőrizte a kijelzőket, majd átadta az irányítást a számítógépnek, és átváltott a másik U/MF-re. Ezzel könnyebben boldogult, talán azért, mert jobbkezes volt. Mintha baseballt játszana, és jobbról kellene ütnie.

– Számítógép, felső kijelzőt megosztani, bal oldalra a Kettes Sólyom képét.

A komputer azonnal engedelmeskedett, ő pedig átfogó képet kapott a teljes naplementéről. Mindkét gép közel hangsebességen ereszkedett a tiszta, száraz levegőben.

– Minden zöld, és virágzik – mondta Cheshire őrnagynak.

– Vettem.

– Infravörös képet kérek a fedélzetre – szólalt meg Jennifer. A Flighthawkok képe a tesztrendszeren keresztül érkezett. Jennifer megnyomott egy gombot a konzolon. – Alaphelyzetben a FLIR-t továbbítják, de kérésre át tudom állítani radar- vagy optikai jelre is.

– Eddig minden rendben – közölte Cheshire.

Baseball. Ez legalább tízszer olyan nehéz volt, mint a másik irányból ütni – inkább mintha egyszerre két labdára kéne figyelnie. Zen úgy érezte, mintha az agya két különálló részre akarna szakadni; lassan izzadni kezdett a nyaka.

Egy szudáni város – legalábbis amit errefelé annak neveznek – képe bontakozott ki az Egyes Sólyom előtt, amikor Zen ereszkedni kezdett tízezer láb magasságból. Néhány alacsony betonépület meg egy rakás utánfutó, használaton kívüli fémkonténer és ősrégi jármű. A számítógép Jennifer programját követve vizsgálta végig őket, egy repülőgép alakját keresve köztük. Eközben a Holló fegyverkezelő tisztje a prédájukra utaló radarjeleket keresett.

– Van egy objektum az északkeleti kvadránsban – jelezte Jennifer. – A számítógép nem ellenséggént azonosította be. Az AA-4-es négyzetben.

– Igen, megvan a kvadráns – nyugtázta Zen. Az Egyes Sóllyommal továbbra is a szudáni város felé tartott, a Kettest pedig még lejjebb eresztette, hogy ellenőrizze a tőle balra feltűnt váratlan jelet. A veríték már vödörszám ömlött róla, amikor szűk fordulóba kezdett a géppel, és gyorsan ötezer lábra süllyedt. A Sóllyom radarja részletes képet továbbított a bombázóra; Jeff úgy döntött, Jenniferre hagyja a képek elemzését, ő pedig mélyen, gyorsan elrepül a szudáni település széle fölött, amelyet a műholdas képeken felhők takartak el. Alacsonyabba szállt a Sóllyommal, és gyorsított; csak ötszáz lábnál kezdett el egyenesbe állni, majd végül háromszáznál hagyta abba az ereszkedést.

A radarjelző rendszer hallgatott. Sehol egy SAM, sehol semmi védelem.

Egy épület meg egy pajta. Már ha annak lehet nevezni. Kisebbségek voltak, mint otthon a kerti vécé.

Egy busz tűnt fel valahol előtte. Zen emelkedni kezdett, és látta, hogy valami felvillan tőle balra. Mivel nem tudta biztosan, hogy mi is az, pályán maradt, és gyorsított.

Újabb jármű tűnt fel, ezúttal egy matuzsálemi korú furgon. Rögzítette a gázkart, és elszáguldott a kocsni felett, majd jobbra fordult. Maga felé húzta a bal kezét, közelebb hozva ezzel a szudáni város fölött épp elhaladó Kettes Sóllyomot agya másik feléhez.

– Hü, ez szép volt – szólalt meg Jennifer. – Az első elemzés szerint tiszta. Visszajátszom az optikai szenzorok képét, és újra ellenőrzöm azokat az épületeket.

Zen kikapcsolta Jennifer adását. Így is elég megterhelő volt a Flighthawkokra figyelni.

A baleset előtt nem tűnt ilyen nehéznek. Pedig akkor három gépet irányított – a két U/MF-en kívül még a sajátját is.

Most meg úgy érezte, mintha a feje ketté akarna szakadni.

– Tiszta – jelentette Jennifer. – Semmi látható életforma, dr. Spock.

Mikor Zen nem válaszolt, még hozzátette: – Tíz éve tartó küldetésünk, hogy új világokat fedezzünk fel...

– Rendben, leesett a poén – dörrent rá a férfi Jenniferre.

– Bocs...

Zen egy kisebb teherautót pillantott meg az út mellett, majd még egyet.

Ez az Egyes Sólyom képe – töprengett. A két kijelző lassan összemósódott, a bíborszínű elválasztó vonal ellenére is.

Aztán úgy döntött, hogy a teherautók nem fontosak. A Sólymok elhaladtak a Vádi al Madi felett; ez a folyó valahol keleten ömlött a Nílusba, már ha volt benne víz – nyolcezer láb magasból azonban nem tudta megmondani.

Láthatatlan, sötét madarak voltak csupán, megkülönböztethetetlenek a sivatagi éjszaka szelétől. Zen mindkét FLIR képét a felső kijelzőre kérte, hogy jobban lásson. A Szudánt kettévágó kelet-nyugati vasút vonala felé közeledtek; Zen egészen a biztonságos irányítás alsó határáig leengedte a Sólymokat, csak aztán hívta vissza őket.

Lehet, hogy nem két különálló gépként kéne rájuk gondolnia. Lehet, hogy egyik voltak, két együtt működő társ, önmaga kiterjesztései. Mintha a szemei és a kezei volnának, melyek közös célért dolgoznak.

Volt a dolognak egy bizonyos ritmusa; ha egyszer megtalálta, onnantól semmi gond nem volt.

Már ha megtalálta.

– Közeledünk a Bravó ponthoz – közölte Cheshire. – Fordulhatsz, követünk.

– Vettem és köszönöm, Holló – mondta Jeff.

– *Kettes Sólyom Bravó pontnál* – recsegte a számítógép.

Az alakzatban repülés alapeleme, a párhuzamos fordulás, nem egyszerű dolog, és néha még a tapasztalt pilótáknak is gondot okoz. Nem könnyű tartani a formációt, és a pilótáknak gondosan ügyelniük kell a manőverek szinkronizálására. Bizonyos szempontból ez a Fliighthawkokkal még nehezebb volt,

mivel Zen nem tudta – vagy, még inkább, nem akarta – használni a gázkart. De nem is volt rá szüksége; a gépek teljesen együtt repültek, tökéletes összhangban, mint egy ellenfelét kerülgető hivatásos ökölvívó kezei. Úgy sikerült délkelet felé fordulnia, hogy a Sólymok mindvégig tartották a pontosan hét mérföld távolságot. Szusszant egyet, és gratulált magának.

Az ellenfelét kóstolgaató bokszoló. Jó hasonlat volt. A sivatag végtelennek tűnt, és makacsul őrizte titkait. Lehetetlen itt megtalálni Smitht.

Ha Kés egyedül lett volna, Zen egyáltalán nem is bánta volna.

A gondolat hátulról fészkelte be magát az agyába, a gerince mellett kapaszkodott egyre feljebb, mintha a ruhája alatt terjengő izzadságfoltból emelkedett volna ki.

Gyűlölte Smitht.

A baleset miatt? Vagy Bree miatt?

Vissza akarta szerezni a feleségét. Nem a barátja akart lenni. Nem volt igaza a válással kapcsolatban. Harcolnia kell érte.

De hogy a pokolba lehet harcolni egy tolószékben? Még a munkáját sem tudja elvégezni anélkül, hogy leizzadna.

Egy marhacsorda tűnt fel a képernyő jobb felén, elúzva a feleségével kapcsolatos gondolatokat, és visszarángatva őt a Sólymok „fedélzetére”. A meleg testek előre-hátra mozogtak a gyorsan lehűlő sivatagi levegőben. Állt ott néhány sátor meg egy jármű is.

– Nomádok – állapította meg Jen.

– Aha – bólintott Zen is.

Valami megmozdult a másik képen. Zen arra fordult, és egy géppuskafélszket pillantott meg.

– *Földi elfogó radar aktív* – figyelmeztette a számítógép. Aztán dőlni kezdett belőle az információ – két ikercsővű 35 milliméteres GDF légelhárító gépfegyvert fedezett fel, amelyeket egy Contraves Skyguard rendszer működtetett. A svájci be rendezés viszonylag kifinomultnak számított, bár maximális lö-

távolsága jóval húszezer láb alatt volt. A fenyegetést jelző képernyő szerint a Fliighthawkokat nem fogták még be, bár a radar sugárzott.

– Közelebb megyek, és megnézem a saját szememmel is – mondta Zen Cheshire őrnagynak, miután tájékoztatta a helyzetről.

– Vettem. Mi tartjuk magunkat a repülési tervhez.

Zen fordulóba kezdett a Kettes Sólyommal, körülbelül három mérfölddel a radarjel forrásától. A fő kijelzőre az optikai helyett a FLIR-képet kérte. A tábor katonai létesítmény volt, a gépfegyvereket egy épületegyüttes északi szélére állították, amely körül volt még néhány beásott óvóhely meg négy tank is. A déli oldalon több jármű is parkolt; a Fliighthawk kamerája kiszúrta egy katonát, aki őrszolgálatban dohányzott. Az U/MF észrevétlen haladt el a radarjeltől nem egészen két mérföldre.

– Seholy repülőgép – jelentette Jennifer.

– Igen – felelte Zen, miközben arra koncentrált, hogy visszatérjen a Fliighthawkkal az eredeti repülési útvonalra. A nyugati gyártmányú radar talán arra utalt, hogy egy lázadó csapatot látnak, amely felkelt a pro-líbiai kormány ellen – de az is lehet, hogy nem. Mindenesetre az Antonov nem volt itt.

Zen kimerülten tért vissza a beprogramozott útvonalhoz. Szünetet kellett tartania; kelleetlenül adta át az irányítást a számítógépnek, és lenyúlt a széke mellé, hogy igyon egyet a Gatorade-es palackból. Egy húzásra kiürítette, sőt elő kellett keresse a tartalékot is, amely mögötte hevert egy ládában.

– Kemény meló, mi? – kérdezte Jennifer.

– Ja – vakkantotta Jeff.

– Jól csinálja. – Ja.

– Adjak egy tanácsot?

– Tanácsot?

– Egy csomó olyan rutinfeladatot is maga végez el, amellyel a számítógép is elboldogulna – javasolta Gleason.

Jeff dühbe gurult, de mielőtt bármit is mondhatott volna, Jennifer feléje nyúlt, és megérintette a vállát. Bizsergető, szinte földöntúli érzés volt – az agya megint odakinn szállt a Fliothawkokkal, mintha tényleg a pilótafülkéjükben ülne.

– Hadd végezze el a számítógép az aprómunkát – folytatta a nő. – Épp erre terveztük. Maga a fontosabb dolgokra figyeljen. Ne akarja a két repülőt egyszerre irányítani.

Zen rápillantott a kijelzőkre, meggyőződött róla, hogy az U/MF-ek rendben működnek, majd fellökte a sisakját, hogy lássa Jent.

– Úgy viselkedik, mintha attól tartana, hogy a számítógép feleslegessé teszi magát – tette hozzá Gleason. – Tudom, hogy nem sokszor repültünk két géppel, amióta visszajött, de akkor is túl görcsösen csinálja. Nem hagyja repülni a számítógépeket, úgy, mint azelőtt.

– Az én dolgom, hogy irányítsam a Sólymokat.

– Teljes mértékben. De nem vághatja ketté magát. A számítógépben pedig megbízhat.

– Én megbízom benne.

Jennifer elmosolyodott. Jeff nem tudta, mit mondjon. Annak idején, a baleset előtt, talán többet hagyta dolgozni a kompute-
reket?

Lehet.

Lehet, hogy a baleset miatt nem bízik bennük. És lehet, hogy Jennifernek is igaza van – tényleg aggódik, hogy a gépek elveszik a munkáját, és akkor semmi más tennivalója nem lesz, mint a sarokban ücsörögve malmozni.

Erre nem kerülhet sor. Ő nem egy nyavalyás nyomorék, a lábait meg megeheti a fene.

– Zéró-tíz a delta pontig – közölte Cheshire, jelezve a közeledő fordulót.

– Fliothawk-vezérlés vette – felelte Zen, és visszahajtotta a sisak kijelzőjét. – Zéró-tíz a delta pontig.

– A kijelzők üresek, minden rendben – mondta Cheshire. – A Flighthawkok piszok jól teljesítenek, Zen.

– Ja.

– Tudom, hogy tűt keresünk a szénakazalban, és a flotta gépei kapták az esélyesebb területeket – tette hozzá Cheshire. – Errefelé nincs más, csak a homok.

Zen felkészült a következő fordulóra. A nőnek igaza volt – a föld alattuk évezredek óta nem láthatott esőt. Víz híján csak egy-két település nőtt ki a semmiből, és nomádokat is alig láttak.

Leszámítva azt a néhányat a sivatag közepén.

Állatokat legeltetnek itt?

– Bobby, tegyél meg nekem egy szívességet – szólt a navigátornak. – Nézd meg azt a pontot, ahol a nomádjaink voltak. Egy forrásnál táboroztak?

A válasz csak pár perc múlva jött. – A térkép nem jelzi, de lehet, hogy ezek a fazonok jobban tudják, hol a víz.

– Ja. Van műholdas térképünk, amely földalatti forrásokat jelöl?

– Mit gondolsz, hol vagyunk, egy könyvtárban? – nevetett a navigátor.

– Csak ellenőrizni szeretném.

– Kell, hogy legyen ott valami víz – makacskodott Bobby.

– A marhák már két napja ott vannak.

– Két napja?

– Sőt régebben. Rajta vannak az U-2-es fényképén és a műholdas felvételen is, amelyet az Örült Mágus adott, az pedig legalább három-négy napos.

Nomádok, akik egy helyben ácsorognak a csontszáraz földön.

– Számítógép, tartsd az Egyes Sólymot a jelenlegi irányon – adta ki az utasítást Zen. – Kettes Sólým, tolóerőt kilencven százalékra.

– Mi az, Zen? – kérdezte Cheshire, aki végighallgatta az előbbi beszélgetést Bobbyval.

– Nomádok, akik nem mozdulnak – elég furán hangzik, nem? Azt hiszem, elég közel tudok kerülni hozzájuk, úgy, hogy közben az előre meghatározott pályán maradjak.

– Ha két fokkal eltérünk, könnyebb lesz.

– Legyen egy, és akkor az Egyes Súlyom maradhat, ahol van.

– Utasítottam a számítógépet, hogy tervezzen egy másik útvonalat is – szólt közbe Jennifer. – Csak a biztonság kedvéért.

– Elő vele! – mondta Zen.

– Elfogó típusú légi radart észleltem, aktív, forrása hatótávolságon kívül van! – kiáltotta Bobby a belső kommunikációs csatornán. A Megafortress passzív érzékelői két MiG-25-öst szűrtak ki, közel ötvenezer láb távolságban. – Ezek nem csak totyognak, száguldanak valahova. Mach 2. Elméletileg harminc másodpercen belül észlelhetnek. Radarzavarásra készen állunk.

A MiG-ekbe épített szovjet radarok durván tizenöt mérföldes hatótávval rendelkeztek. De lopakodó profilja miatt valószínű volt – ha biztos nem is –, hogy tíz mérföldnél távolabbról nem szűrják ki a Megafortress.

Ami a jelenlegi pályát és sebességet tartva két percen belül be fog következni. A Flighthawkok ugyanakkor túl kicsik voltak, és túl alacsonyan repültek, hogy bemérjék őket. Viszont ők gyengébb berendezéseikkel egyáltalán nem érzékelték a MiG-eket.

A MiG-25-ösök radarját már évek óta ismerték; a Holló ECM-rendszere gond nélkül képes lenne átverni. Ám ez nemcsak a MiG-eket, a rejtőzködőket is figyelmeztetné. Jobb lenne észrevétlenül elosonni mellettük.

– Elkerülő manőverre felkészülni! – adta ki a parancsot Cheshire. – Az ECM-re és a rakétáinkra hagyatkozunk, ha szükséges. Bobby, figyeld az érzékelőiket.

– MiG-25-ösként azonosítottuk őket, valószínűleg Acrid AA-6-osokkal felszerelve – jelentette a navigátor. – Észlelhetnek minket... mondjuk kilencven másodpercen belül. Kockázatos lesz kitérni előlük.

– Sólýom Vezér?

– Azt mondom, térjünk ki – javasolta Zen. – Menjünk a talaj közelébe, és valószínűleg gond nélkül elrepülnek fölöttünk. De ha szagot kapnak, akkor is időbe kerül majd, hogy megtaláljanak, hát még az, hogy befogjanak. Én meg közben ellenőrizhetem azt a tábor.

– Egyetérték. Megkockáztatjuk. Kapaszkodjatok – mondta Cheshire, és lebukott a Megafortress-szel. – Indulunk lefelé.

Zen utasította az Egyes Sólýmot, hogy forduljon vissza, és kezdje meg az egyik előre beállított rutint; közelítse meg a Hol-lót, és kövesse az anyagép jobb szárnyát. Aztán minden figyelmével a Kettes Sólýomra koncentrált.

A FLIR képernyőjén semmi más nem látszott, csak a sivatag. Zen teste balra dőlt a Megafortress elkerülő manőverének lendületétől; fura érzés volt, hogy a Flighthawk közben egyenesen repült. Kezdte elveszíteni az egyensúlyát.

Küzdött a rátörő kábaság ellen, de lefelé nyomta a Flighthawk orrát. Mikor háromszáz láb alá került, nagy hangzavar támadt fölötte és mögötte – Cheshire és a legénység kiáltozott oda-vissza, a MiG-ek pedig közeledtek. Az U/MF fenyegetésjelző képernyője sárga hullámos vonallal jelezte az ellenséges radart.

Narancssárgán izzó foltok jelentek meg előtte; a tábor körül ögyelgő marhák hője volt az. Az alakok némán örvénylettek.

Az egyik oldalon három sátor állt. Valami más, viszonylag forró dolog félig el volt temetve a homokba, esetleg egy homokbucka mögött állt.

Vagy homokzsákok és vászon alatt.

Optika. Semmi.

Vissza FLIR-képre. Talán egy teherautó motorja?

Element mellette. Az egyik MiG közvetlenül fölötte volt. A monitor vörösen felvillant, aztán kihunytt.

Felemelkedhetne az anyaszomorító mögött, és leszedhetné. Az a líbiai azt sem tudná, mi végzett vele.

– *Vigyázat, közeledünk a maximális vezérlési távolság határához* – szólalt meg a számítógép.

A robot visszafordult a Megafortress felé. Szem elől vesztette a tábor.

– Megfordulnak. Mögöttünk vannak – közölte Bobby. – Lehet, hogy észrevettek. Közel vagyunk. Azt javaslom, húzzunk el innen.

– Negatív – válaszolt Cheshire nyugodt hangon. – Tartjuk az irányt.

Zen elszakadt a többiek világától, és visszahúzódott saját pilótafülkéjébe, majd éles szögben bedőlt célpontja felé.

Semmi. A FLIR képe semmit nem mutatott az interferencia miatt – valami homokot vagy port vert fel, és semmi más nem látszott tőle.

Egy repülőgép lett volna?

– Aktív radar – adta ki a parancsot. – Földitámadás-mód. Maximális szűrés.

– Zen!

Valami kibukkant a homokviharból, és a levegőbe emelkedett.

Zen utánaeredt. Most maga a Fliighthawk volt, nem csak a pilótája – egész teste a géppel együtt mozdult, feje, szeme, keze, még halott lábai is.

– *Vigyázat, közeledünk a maximális vezérlési távolság határához* – figyelmeztette újra a számítógép.

– Radart keresőmódba, kis magasságra, maximális látószög-re! – követelte Zen. – Szintetikus radarképet!

– *Jelenlegi pályán elszakadás öt másodperc múlva. Automata visszatérés az anyagéphez. Hibakezelő eljárás, első szint. Második szintig három másodperc.*

Egy pillanatra meglátta: a hóforrás most határozottan forró-
nak tűnt, majd a porfelhő megint eltakarta. Repülőgép volt, ha-
tározottan egy repülőgép.

– *Kettő, egy...*

Zen visszahúzta a botkormányt, és csak annyira közelítette
meg a Megafortrest, hogy visszanyerje az irányítást. Az oda-
lenti ködben eltűnt a beduin táborból felszálló repülőgép. A
Flighthawk alig húszlábnyira volt a talajtól, a számítógép pedig
ontotta a hibakódokat.

– Magasabbra és közelebb kell jönnie – szólította meg
Jennifer. – Teljesen elvesztettük a lézerkommunikációs módot,
és a rádiójel is egyre gyengül. Jeff! Jeff!

De Jeff már túl messze volt, túl a póráz hosszán. Visszavál-
tott a FLIR-re, és meglátta maga előtt a Pcselkát: két ősrégi
motorja kavargó porfelhőt korbácsolt fel a dűnék oldaláról.

Hüvelykujja a fegyverválasztó gombra tévedt, élesítette az
arzenált, majd meghatározta a célpontot.

Nem akarta lelőni.

Fölé akart repülni, hogy leszorítsa.

Visszahúzta a gázkart, visszazárta a fegyverválasztó gom-
bot, hátrahúzta a botkormányt, és a sebességvesztés ellenére is
emelkedni kezdett.

Aztán minden elfeketedett, amikor megszakadt a kapcsolat.

– A jó istenit!

– Tudom, tudom – kiáltotta Jennifer. – Rendben van, rend-
ben van: hibakezelő módba váltott. Túl vadul manővereztünk,
és túl nagy távolságon. Megtámadtak minket.

Zen felkapta a fejét, és csak most vette észre, hogy tűz alatt
vannak.

* * *

– Szedd le azt a nyavalyást, amelyik ránk lőtt! – parancsolta
Cheshire, miközben új irányba állt a Megafortress-szel. A líbia-

iak jobban fel voltak fegyverezve, mint gondolták volna – fél aktív radar vezérelte rakétákkal és letekintő Lark-radarokkal. De fogalmuk sem volt, mivel állnak szemben; a Holló ECM-rendszere azonnal megzavarta a rájuk lőtt négy rakétát – és minden más radart is bő kétszáz mérföld távolságban.

De így is épp elég dolguk volt. A vadászgépek majdnem háromszor olyan gyorsak voltak, mint az ósdi hajtóművekkel felszerelt Megafortress. És hátulról jöttek – ha elég közel kerülnek, bevethetik hőkövető rakétaikat, amelyek ellen semmit nem ér az ECM.

Mikor a MiG-vezér közelebb került, Cheshire balra döntötte a gépet, és remélte, hogy az ellenséges vadászok elhaladnak mellette, a saját fegyverkezelő tisztje pedig megereszthet rájuk egy lövést.

Nem jött be. Az egyik MiG lemaradt, a másik pedig elkanyarodott dél felé. Cheshire megpróbált utána fordulni valamelyiknek, de kis híján összeütközött az egyik Flighthawkkal.

– Jesszusom, Zen! – nyögte ki, miközben lebukott a géppel.

– Megcéloztam a MiG-et. Nyitok – jelentette a fegyverkezelő tiszt. – Róka Egyes!

Egy Scorpion radarrakétát lőtt ki.

* * *

Zen magában átkozódva vette át ismét az Egyes Súlyom irányítását. A repülésvezérlő komputert szinte végzetesen megzavarták az anyagép manőverei. Madártávlati képet kellett kérnie a fő képernyőre, hogy rájöjjön, mi hol van – és mindkét repülőnek le kellett lassítania. Tovább rontott a helyzeten, hogy bal mutatójja begörcsölt; az Egyes Súlyom gázkarját átállította hangvezérlésre. A számítógép segítségére volt szüksége ahhoz is, hogy mindkét gépet a helyére irányítsa, vagyis fél mérfölddel a Megafortress szárnyai mögé. A Pcselka addigra rég eltűnt a képernyőről.

– Az egyik MiG megvan – jelentette a fegyverkezelő tiszt. Becenevét, a „Sasszemet”, gyakran ironikus értelemben használták, mától kezdve azonban tisztelettel ejtik majd ki.

– A másik nyugatra halad. Úgy tűnik, siet. Szerintem egyenesen Líbiába akar visszamenni – jelentette a navigátor. – Hűha! Úgy tűnik, itt vannak a barátai is. További jelek messze, északon. Azonosíthatatlanok, de egész biztosan nem barátságosak.

– Rendben, emberek, itt az ideje, hogy lóra kapjunk, és elhagyjuk a várost – jegyezte meg Cheshire.

– Őrnagy, ott volt a Pcselka – szólalt meg Zen.

– Rádión már leadtam a helyzetét és az irányát – felelte Cheshire. – A flotta kutatási zónája felé tartanak.

– A pokolba! Mérföldekre vannak a legközelebbi őrzőút-vonalától.

– Semmit sem tehetek, Jeff.

– Nem hagyhatjuk itt őket.

Cheshire nem válaszolt, de Jeff tudta, hogy nem fog megfordulni a géppel.

– Nancy, figyelsz te rám?

– Zen, jelenleg semmit nem tehetünk. Most pedig vegyük fel azokat az U/MF-eket. Lassan félúton kell járniuk. Kifognak az üzemanyagból, és akkor nyakig lesznek a slamasztikában.

– Ne beszélj így velem!

– Hogy ne beszéljek veled?

Mintha egy idióta lennék, vagy égy nyavalyás nyomorék, gondolta magában Jeff, de inkább nem mondta ki. A nőnek igaza volt, a gépek félúton voltak — vagyis az elméleti fordulóponton, ahonnan hazafelé kellett indulniuk, hogy visszaérjenek, mielőtt teljesen kifogyva az üzemanyagtartályuk.

– A banditák megfordultak. Észak felé haladnak. Még mindig minket keresnek. Megúsztuk – jelentette Bobby. – Az a Pcselka pedig az én képernyőmről is eltűnt.

– Számítógép, követőpályára, standard eltolódással – utasította Zen a Flighthawk komputerét.

SZUDÁN

OKTÓBER 23. HELYI IDŐ SZERINT 20:00

– Tehát, őrnagy, csak mi ketten maradtunk – mondta az imám a tábor szélén állva. A Pcselka Gunnyval és Howland-del a fedélzetén már eltűnt a láthatáron. Felettük harci repülőgépek bömböltek; Mack valahol a távolban villanást látott.

– Volt már Tripoliban, őrnagy? – kérdezte az imám. – Gyönyörű város, és az óceánra néz.

– Oda tartunk?

– Hosszú út áll előttünk. Ez csak az egyik megállója.

– Remélem, nem gyalog megyünk.

Az imám nem válaszolt. Mikor a repülő eltűntek, Mack egy közeledő helikopter mély hangú dübörgését hallotta meg.

– Mi lesz velük? – kérdezte Kés.

– Bíróság elé állítják, aztán kivégzik őket.

– Engem is?

– Még nem – válaszolt az imám. – A feljebbvalóim érdeklődnek maga iránt.

– Miért? – Kés füle csengeni kezdett; ez nem hangzott valami jól.

– Először azt javasolták, hogy büntessük meg magát, amiért megtámadta egy katonánkat, amíg hadifogságban volt, ami, mint azt bizonyára tudja, a genfi egyezmény értelmében súlyos bűnténynek, gyilkossági kísérletnek számít. De aztán érdekes információk birtokába jutottunk. Valami ismeretlen oknál fogva, Mack Smith őrnagy, maga eltűnt a légierő aktív szolgálati beosztásából. F-15-ösökkel repült egy ideig, később nyoma veszett, majd visszatért egy F-16-ossal. Fura.

Az iráni örömmel nézte, ahogy Kés idegesen nyelt egyet.

– Nos, őrnagy, maga is csak egy nagyszájú, de inkompetens vadászpilóta volna? – folytatta a mohamedán. – Vagy lehet, hogy valamiféle titkos tevékenységben vett részt? Ahogy azt maguknál az ízetlen tévéhirdetésekből mondani szokás, „a kíváncsi elme választ keres.” Kíváncsi elmék szerte az iszlám testvériség országaiban, sőt azon is túl. Tudni akarjuk azt, amit a hivatalos iratai nem árulnak el nekünk.

– Hogy rendelkezik a genfi egyezmény a hadifoglyokról? – kérdezte Smith. – Úgy tűnik, maga csak akkor tartja magát a törvényekhez, ha azok a saját igazát támasztják alá.

– Hát a maga országa? Hadüzenet nélkül megtámadni egy békés népet? Azzal játszott a törvény védelmét, hogy elvállalta ezt a törvénytelen küldetést.

– Tegyenek velem, amit akarnak. Nem beszélek sem magának, sem az úgynevezett testvéreinek.

Az iráni csak mosolygott, de semmit nem mondott.

Mack lenézően horkantott. Ennél többre nem volt képes – a bilincsen kívül négy, AK-47-essel felfegyverzett őr is megakadályozta ebben.

Mégis kedve lett volna próbát tenni. Hosszú távon valószínűleg amúgy sem számít – talán jobb is, ha itt lelövik, mintha felhasználnák valami megrendezett propaganda-célra.

Egy dolog biztos volt; ez nem tenne jót az előmenetelének. Ennyit az A osztagról.

– Őrnagy, talán mulatságosnak talál engem?

– Nem, csak magamon nevettem.

– Helyes. Ez az első lépés a megvilágosodás ösvényén. A második lépésben a segítségére leszünk — tette hozzá, saját tréfáján vigyorogva, miközben a Jet Ranger lelassított, hogy le szálljon mellettük.

Rehabilitációja megkezdése óta most először Jeff azt kívánta, bárcsak motoros tolószéke volna. Miközben a Holló felől a rájuk váró kocsit felé gurult, úgy érezte, mintha karjai üvegből lennének, és bármelyik pillanatban eltörhetnének; vállalai érzéketlen húsdarabokká váltak, melyekkel alig tudta magát előre lökni. Az etiópiai bázison nagy volt a sürgés-forgás. A sereg mérnökei közel ezer lábbal meghosszabbították a leszállópályát, és kiépítettek egy második parkoló területet is. További négy C-130-as érkezett, és legalább ötször annyi gépkocsi volt itt, mint amikor felszálltak. Zajlott az élet mindenfelé.

Ez pedig rossz jel. Valószínűleg elhúzódó hadműveleteket terveznek, nem gyors beavatkozást.

Olyan átkozottul közel voltak.

Sajnos nem tudta egyszerre használni a két gépet. Túl nehéz volt figyelemmel kíséreni őket. De a számítógépben nem lehetett bízni – kis híján a Hollót is leszedte.

Ezen biztos tudnak javítani. Jennifer máris a módosításokon dolgozott.

Tehát a balesetnél sem ő szúrta el. Egyszerűen megzavarodott a számítógép.

Tudta. Mindig is tudta.

A karjai pokolian elfáradtak.

Egy M44 hatszor hatos terepjáró állt a kifutópálya végén. Cheshire őrnagy előrement, és megkérdezte, elvinnék-e őket a terminálépületig, ahol Hal Briggszel kellene találkoznia.

– Szálljanak csak be – felelte a sofőr, egy ranger, vaskos texasi akcentussal.

– Én ülök hátra – szögezte le Zen. A hátsó ajtóhoz lökte magát, ahol egy másik rangért pillantott meg.

– Hé, tizedes! Be tudna segíteni?

– Uram? – A kölyök úgy nézett rá, mint aki egy szellemmel beszél. A sofőr kiugrott a kormány mögül, Jeff pedig megfordult, hogy könnyebben beemeljék.

– Azt hiszem, le kéne adnom néhány kilót – magyarázta a tizedesnek, aki rögtön utána felpattant.

– Ugyan, semmi vész, uram. – A katona a csizmájával támasztotta ki a kereket, karjaival pedig oldalról átfogta a széket.

– Lábfejk, mi? – tréfálkozott Zen.

– Igen, uram.

Zen nevetni kezdett. Pár hete – a pokolba, még tegnap is – a fickó komolyságából arra következtetett volna, hogy lenézi, sajnálja őt. Most csak viccesnek találta.

– Nem fogok legurulni – ígérte.

– Igen, uram. – A katona szilárdan megvetette a lábát.

– A tízes számú hegyi hadosztálynál van? – kérdezte Jeff a katona váll-lapjára pillantva.

– Igen, uram.

– Átkozottul jó csapat.

– Köszönöm, uram. – A srác el sem mosolyodott.

Hal Briggs az épület előtt várta őket.

– Jó munka volt – kiáltotta Hal, és segített a tizedesnek leereszteni Jeffet a betonra. – Követtük őket.

– Komolyan?

– A Hawkeye a partnál várt. Meglátta, amikor a gép nyugatra indult, hála a ti információtoknak – folytatta Briggs. – Kilenccvenszázalékos biztonsággal tudjuk, hova mentek.

– Kilenccven százalék? – kérdezett vissza Cheshire őrnagy.

– A flotta szereti a számokat – mondta Briggs. Elmosolyodott, és bocsánatkérő mozdulatra emelte kezét. – Ez innentől az ő gyerekük, mi csak... hogy is mondjam, tanácsadók vagyunk itt. Gyertek be, és elmondom, hogy állunk.

Az Őrült Mágus és a hozzá-tartozó különleges alakulat már csak egy kis részét tette ki a hadműveletnek, amely a Földközi-tengerről három repülőgép-anyahajót és egy tengerészgyalogság-egységet mozgatott meg. A Silkworm rakéták elleni támadás sikeres volt. Két iráni MiG-et szedtek le; a Megafortress pedig még egy líbiai MiG-25-össel javította a mérleget. Ahogy

Hal már elmondta, a *JFK* fedélzetéről indult gépek nyomon követték a Pcselkát, amely valószínűleg a két pilótát és a két tengerészgyalogost szállította egy Tripoli melletti bunkerbe.

Az eligazító szobát úgy-ahogy rendbe rakták; az emberek most takaros fűtőkben gyülekeztek a térképasztalok és a lap-topok köré. Mindenfelé kábelek tekeregtek; két vaskosabb az épület hátsó része felé vezetett, ahol tartálykocsi méretű hordozható generátorok duruzsoltak. Remegésüket az egész épületben érezni lehetett, sőt Zen székének egyik karfája hangosan rezgett miatta.

Hal az egyik sarokba vezette őket, amelyet egy halom homokzsákkal választottak el. A zsákok mögött egy asztal állt; egy műholdas egység és egy természetes laptop számítógép hevert a lábánál. Székek sehol nem voltak.

– Az elnök engedélyt adott egy, a túszok kiszabadítását célzó akcióra – közölte Briggs. – De csak akkor, ha a következő nyolc óra folyamán meg tudjuk kezdeni.

– Miért pont nyolc óra? – kérdezte Jeff.

Briggs bólintott, mintha egyetértett volna a kérdésben lapuló burkolt kritikával. – Akkorra hívták össze az ENSZ Biztonsági Tanácsát. Washington valószínűleg el akarja kerülni az elmarasztalást – vagy ami még rosszabb, hogy segítséget ajánljanak a közvetítésben. A szaúd-arábiaiak és az egyiptomiak felfegyverkeztek, de az irániak haboznak. Ha visszaszerezzük az embereinket, azzal az utolsó ütőkártyát is kivesszük a kezükből. Az iráni kormány mérsékelt elemei...

– Vannak Iránban mérsékelték? – kérdezett közbe Cheshire.

– A politika nem igazán az én szakmám – felelte Briggs. – De ahogy én látom, az irániak és a líbiaiak abban hisznek, hogy akkor járnak a legjobban, ha tartanak egy tárgyalást. A nemzetbiztonsági tanácsos elemzője, aki korábban is a segítségünkre volt, azt állította, hogy az Iszlám Liga összeomlik, ha a tárgyalást megakadályozzuk. Amennyire én tudom, akár még igma is lehet. Valójában az irániak vitték előre ezt a dolgot; Líbia,

Szudán és Szomália végső soron csak követte őket. Ha Egyiptom is belekeveredik – az már teljesen más történet. Mindenesetre ennek az egésznek elejét akarjuk venni, és ezt is fogjuk tenni. Pontosabban: cselekedni a flotta fog. A mi segítségünkkel.

– Csak nem akarsz innen támadást indítani? – kérdezte Jeff, megpróbálva lerázni magáról a fáradtságot. – Kétezeröttszáz mérföldre vagyunk.

– Nem. Két SEAL-csapat indul a Földközi-tengerről, ők fogják végrehajtani az akciót. Egy tengerészgyalogos-egység gondoskodik majd az elterelő hadműveletről. A Deltáinkat és az Ostorcsapást különböző keresési pontokra küldjük, a déli hegyekbe. Pillanatnyilag mindannyian pakolnak. Nancy, ha tájékoztatná az Ospreyk pilótáit a kinti helyzetről, bizonyára nagyra értékelnék.

– Oké. Találtunk egy légelhárító üteget, amelyet az eligazításon nem említettek. Egyébként tiszta volt a terep. Kivéve a MiG-eket.

– Helyes – bólintott Hal.

– Lássuk, mi van még – szólalt meg Zen.

Cheshire Jeff felé fordult.

– Sokszor pókeréztem én Hallel, tudom, hogy valamit még akar – folytatta Jeff. – Nemcsak azért hívtott ide, hogy igazítsuk el a pilótáit. Túl sok mindent elmagyarázott. Nem így nyitott volna az utolsó körben, ha nem volna biztos benne, hogy nyerni fog. Megpróbál rádumálni téged, hogy megduplázd a tétet.

– A SEALS-nek szüksége volna valós idejű megfigyelésre a Tripoli melletti bunkerkomplexumról – mondta Briggs.

Hangja színtelen volt – ha most is a pókerasztalnál ülne, lehetne a kezében akár egy full house is, az se látszana rajta.

– Azt mondják, F/A-18-asokat akarnak használni, de szerintem ez túlságosan kockázatos. A tengerészgyalogosoknak van egy Pioneer UAV-juk, de az objektum körül több SAM van,

mint a Kremlnél. Baj lehet belőle. Különben is a Pioneer hasznos lehetne az elterelésnél.

– Meg tudjuk oldani – jelentette ki Jeff. – A tesztáramkörökkel optikai és infravörös képet is tudunk továbbítani műholdas kapcsolatra. Ha van egy JSTARS-otok a túlvégen, akkor nyugodtan hagyatkozhattok ránk.

– Zen, az piszkosul messze van – csóválta a fejét Cheshire.

– És nem is aludtunk.

– Én aludtam útközben. Velem nem lesz baj – felelte Jeff.

– Pedig baromira fáradtnak nézel ki – vágott vissza a nő. – És úgy leizzadtál, mint egy ló.

– Bocs, ha bűdös vagyok.

– Nem erről van szó.

– Senkit nem akarok túlhajszolni – szólt közbe Hal. Ezúttal nem blöffölt és nem pókerezett; komolyan gondolta. – De az a bunker egy ribanc. Elkértük a terveit az olasz vállalatától, amely építette, mert aggódtunk, hogy a líbiaiak esetleg használatba veszik. Van egy bevezető út, de húzós lesz. Tudnunk kell, hogy hol vannak az örök, hatvan másodperccel a leszállás előtt.

– Az nem gond – legyintett Zen. – Mutasd a tervrajzot meg egy térképet.

– A maga részéről rendben, őrnagy? – fordult Hal Cheshire felé.

A nő rövid habozás után rábólintott. – A Holló ki tudja iktatni a földi radarokat, amikor a rohamosztág megérkezik. Nem rossz ötlet.

– Nem túl fáradt? – kérdezte Hal.

– Nem.

Briggs bólintott, majd a műholdas egység felé nyúlt. De mielőtt bekapcsolta volna, Jeff felé fordult. – Tévedtem – mondta. – Bocsánatot kérek.

– Nem szükséges – hazudta Zen. Majd hozzátette: – Szóval négy ászod volt, mi?

– Csak kettő.

* * *

A jól megérdemelt pihenés semmivel nem emelte az Ostorcsapás tagjainak hangulatát. Danny emberei be voltak pöccenve, amiért egy hajszálnyival lekéstek a pilóták és a tengerészgyalogosok megmentéséről. Hogy maguk is épp csak meg tudtak lógni komolyabb sérülés nélkül, tovább növelte keserűségüket. Az utolsó csepp a pohárban pedig az volt, hogy az új hadműveletben kifejezetten másodlagos szerepet kaptak.

– A SEALS magának akarja a dicsőséget – dörmögte Bison, miközben az Osprey felemelkedett. Freah már most látta, hogy hosszú utazás elé néznek.

– Nem értem, miért nem mi pucoljuk ki a bunkert – tette hozzá Hernandez. – Amíg ők bemennek a főbejáraton, mi besettenkedünk a hátsó ajtón.

– A flotta el fogja szűrni.

– A bunker kábé hetvenöt mérföldre van a Sasfészekről – mutatott rá Talcom. – Egy kis kitérővel oda is beugorhatunk, és öt perc alatt elintézzük.

– Csak egy rohadt C-17-esbe kellett volna bepakolnunk, és beszállhattunk volna a buliba – ezt Hernandez mondta.

– Ha találsz erre felé egy C-17-est, ne felejts el értesíteni – szólalt meg Danny, miközben leült.

– A szolgálathoz tartozik az is, hogy csak ülünk és várakozunk – jegyezte meg Liu.

– Kapd be, nővér – vakkantotta Talcom.

– Javaslom, srácok, hogy aludjatok egyet, vagy kezdjétek kártyázni, és hagyjatok engem aludni – vetett véget Danny a vitának. Csomagját az ülés mögé tolta, figyelve rá, hogy ki ne biztosítsa a különleges, gyorsan égő szerkezetet. Hátizsákjában lapult egy NOD, annyi lőszer, amennyit egy normális szakasz egy év alatt nem tudna eldurrogatni, továbbá egy rakás térkép és műholdas felvétel Líbia északi felének minden bázisáról.

Ahogy Hal mondta nekik felszállás előtt; megéri mindenre felkészülni.

* * *

– Át kell adnod a helyed – mondta Breanna Cheshire őrnagynak, miközben kávéját kortyolgatta a kávézóban. – Pihened kell, Nancy. Mindjárt állva elalszol.

– A Hollónak kell a Flighthawkokat vinnie – erősködött az őrnagy, és ő is beleivott a kávéjába. Ez már a második csésze volt, mióta pár perccel ezelőtt belépett a helyiségbe. – A Kettes Erőd nem alkalmas rá.

– El tudom vezetni a Hollót. És Chris is. Ráadásul mindketten frissek vagyunk érvelt Breanna.

– Az én felelősségem – felelte Cheshire.

– Az is a te felelősséged lesz, ha lezuhansz a sivatagba. Jeff, mondd meg neki – Breanna a férjére pillantott. Ő is megviseltnek látszott; homlokán mély barázdák húzódtak, ruháján pedig a nyakánál és a vállánál átütött a veríték.

– Nem tudom – reagált Jeff.

– Mit nem tudsz? – Bree-nek kedve lett volna üvölni vele: a férje volt, mellette kéne állnia.

Ám lehet, hogy épp ezért nem tette.

– Nancy, nem repülhetsz így – próbálkozott Breanna, visszafordulva Cheshire őrnagyhoz.

– De igen, és fogok is – szögezte le az őrnagy. Mélyen egymás szemébe néztek, és Breanna egyszer csak megértette.

Női dac. Nancy nem hátrálhatott meg, nem adhatta fel. Olyan keménynek kellett lennie, mint akármelyik férfinak.

Bármennyire kimerült is.

Jobb meggyőződése, sőt saját akarata ellenére Bree bólintott.

– Viszont lehet, hogy a legénységet átalakíthatnánk egy kicsit – tette hozzá végül Cheshire, még mindig Bree szemébe nézve.

Bree azonnal kapott az ötleten. – Jó. Én veszem át a másodpilóta helyét. Sibert és Jones ugranak be a fegyverállásba, illetve a navigátor helyére.

Cheshire megcsóválta a fejét.

– Nem, Bree-nek igaza van – szólt közbe Zen, végre felesége segítségére sietve. Breanna szemébe nézett, és folytatta. – Neki kéne vezetnie a Hollót. Te teljesen kimerültél.

– Ő lesz a másodpilóta – bólintott Cheshire. Gyorsan felpattant, és kiürítette kávéscsészéjét. – Jön még Sibert és Jones. Rúzs a másodpilótám. Ennyi.

Majd elsietett, hogy még egy kávé szerezzen.

– Miért nem álltál ki mellettem? – kérdezte Breanna, amint Cheshire elég távol került tőlük.

– Kiálltam.

– Azt hiszed, nem tudom megcsinálni?

– Nem tudom, miről beszélsz, Bree. Megvédtelek. Nancy pedig rendben lesz.

Pillantásuk találkozott. Jeff mindig hitt benne azelőtt – bátorította az előmenetelét, biztatta, hogy próbáljon ki minél több gépet. Most mintha megingott volna a hite. Bree látta szemében a kételkedést.

– Te magad is fáradt vagy – mondta Jeffnek.

– Majd pirulákat szedek, ha máshogy nem tudok ébren maradni.

– Ó, azoktól aztán marhára éber leszel – csattant fel Breanna, bár tudta, hogy férje nem mondta komolyan. Jeff egy aszpirint is legfeljebb akkor vett volna be, ha fegyvert szorítanak a fejéhez. Felállt, és elindult, hogy ellenőrizze a gépet.

– Rendben, kölyök, hasznossá akard tenni magad? – kérdezte az őrnagy.

Jed Barclay felpillantott karosszékéből, amely a „társalgó-részlegben” állt, a JSTARS-gép „irodarészlege” előtt. Közel húsz órája voltak a levegőben – rutinfeladatnak számított a parancsnoki és irányító repülőgép számára, amelyet az öbölháború után jelentősen átépítettek, hogy több mint egy teljes napon át képes legyen leszállás nélkül repülni. A hosszú út során nyomon követhették a líbiai és egyiptomi fejleményeket. Líbia fegyveres erői teljes készenlétben álltak; Egyiptom egyelőre csendes, volt, de némelyik repülőegysége magas készenléti fokozatban várakozott – ez lehetett jó vagy rossz jel is, attól függően, hogy az ember hogy akarta értelmezni.

– Mire van szüksége? – kérdezte Jed.

– Kell valaki, aki tartaná a kapcsolatot egy Holló nevű géppel – közölte az őrnagy. – Az Őrült Mágus emberei vannak rajta. Az én csapatomnak épp elég dolga van a flottával.

– Persze. Egy F-III-es?

– Ahogy hallottam, B-52-es.

Jed bólintott, és úgy gondolta, inkább nem magyarázza el a sereg tisztjének, hogy valószínűleg egy EB-52-esről van szó, és hogy az mennyire másféle jószág. A Megafortress létezése technikailag még mindig bizalmas információnak számított. Hal Briggs jelentette, hogy kettőt „kölcönkapott”, névlegesen szállító járműként. De Briggs ezek szerint nem tudott ellenállni a kísértésnek, és igyekszik kihasználni képességeiket.

A gépek egy Las Vegas melletti bázisról érkeztek, ahol legjobb tudomása szerint az unokatestvére, Jeff Stockard is szolgál. Kicsi a világ.

– Csak annyi a dolga, hogy a konzolnál üljön, és beszéljen velük. Még két vagy három óra hosszat nem lesznek adásban – tette hozzá az őrnagy. Hangja szinte bocsánatkérő volt. – És kérem, ne nyúljon semmihez.

- Igen, uram.
- Hé, kapjon már a fejéhez! Csak vicceltem. Különben is a gyermekmegőrző az orvosi rendelőben van.

TRIPOLI MELLETT

OKTÓBER 24. HELYI IDŐ SZERINT 07:00

Alig állt meg az Antonov, az irániak máris kilökdösték Gunnyt és Howland századost, majd egy teherautó platójára taszigálták őket. Néhány zsák papírszemetet és kartonlapokat dobáltak rájuk, aztán ponyvával borították be a „rakományt”, és a kocsi máris elindult.

– Mit gondolsz, mi az isten ez az egész? – kérdezte Gunny a pilótától.

– Akármi legyen, ha a leghalványabb fogalmam van róla – felelte Howland.

A járgány élesen befordult. Egy ideig egyenetlen talajon zötyögött, aztán simább terepre ért. A sofőr padlógig nyomta a gázpedálist, ők pedig hátrazökkentek.

– Azt hiszem, kinézek – mondta Gunny, amikor visszanyerte az egyensúlyát. A raktér hátulja felé küszört, és valahogy sikerült felemelnie a fejét, de alig látott valamit; nemcsak sötét volt, de hihetetlenül gyorsan is haladtak. Valahogy sikerült eljutnia a hátsó zárólaphoz. Úgy tűnt, senki nem követi őket. – Szerintem nem őriznek – újságolta, amikor visszamászott a pilótához.

– Nem hinném. Lehet, hogy csak nem látjuk őket.

– Ja. – Gunny ezúttal előreindult, és ott is megpróbált kilesni a takaró alól. De sehol nem talált nyílást, és nem akarta felhívni magukra a figyelmet azzal, hogy matatni kezd a ponyvával.

– Valószínűleg valamelyik börtönükbe visznek – mondta Howland. – Akármi volt is az a zűrzavar, amikor Szudánban felszálltunk, rájöttek belőle, hogy figyelik őket.

De Gunnyt nem érdekelték az elméletek.

– Lehet, hogy le tudnánk ugrani – javasolta.

– Aztán mit csinálunk?

– Meglógunk.

– Ha Líbiában vagyunk – kezdte Howland, aki eddig ezt számítgatta –, valószínűleg a sivatag közepén járunk. Egy napon belül szomjan halnánk.

– Jobb, mint a tévében meghalni, hogy szórakozzanak rajtunk.

– Lehet.

Mielőtt folytathatták volna, a kocsi élesen jobbra fordult. A két katona egymásnak dőlt, aztán a plató falának. Amint megálltak, Gunny felhúzta magát.

– Az anyjuk mindenit! – nyögte.

Odakintről kiáltozás hallatszott. A ponyvát és a zsákokat lerángatták. Két reflektor gyulladt ki, elvakítva az amerikaiakat.

– Mozgás! Kifelé a kocsiból! Gyorsan! – ordította egy pisztolyt szorongató férfi. – Befelé az ajtón, különben a hullátokat visszük be!

Gunnyt és a pilótát négy líbiai katona ráncigálta le a platóról, és egy lépcső felé terelték őket. Bár a sivatagban voltak, a lejáró mégis úgy büzlött, mint egy mocsár. Odalenn két férfi várta őket; fegyver nem volt náluk, de karjaik akkorák voltak, mint egy-egy elefántagyar. Gyorsan betaszigálták foglyaikat egy szekrénynél alig nagyobb helyiségbe. Bútor sehol nem volt, csak két, fémketrecbe zárt izzó lógott a mennyezetről, két és fél méter magasságban.

Az egyik férfi a padlóra mutatott, jelezve, hogy üljenek le. Gunny kelleetlenül engedelmeskedett, és azon töprengett, vajon volna-e értelme az ellenállásnak. Ha ezeken a gorillákon túl is jutnának, odakint legalább hat automata fegyverrel felszerelt őr várná őket.

Egy katona – ezúttal egy alacsony, törékenynek tűnő alak – lépett be, és két tálcán ételt hozott: egy-egy tál gyümölcsöt,

hajdinakását és egy-egy darab sült bárányt. Volt még ott néhány kenyérszelet és két hatalmas palack hideg víz.

Howland felkapta az egyiket, a vasajtó pedig becsapódott. Egyedül maradtak.

– Egyszerűen le is lőhetnének – szólalt meg a pilóta, miután félig ürítette a palackot. – Nem pazarolnák a mérget.

– Ja. Valószínűleg igazad van – felelte Gunny, még mindig az étellel szemezve. – Már feltéve, hogy ez a vacak ehető.

– Sőt valószínűleg elég jó lehet – folytatta Howland, és a kenyérére rakott egy darab húst. – A halálraítélteket mindig jól tartják.

– Ja. Így is lehet nézni. – Gunny felmarkolt valamit, ami úgy nézett ki, mint egy narancs, lehámozta a héját, és beleharapott.

Tényleg narancs volt, vagy legalábbis valami nagyon hasonló. Felfalt még néhány gyümölcsöt és két kenyeret. Jóllakottan hajtotta fejét a cementfalnak. A repülőn aludt egy keveset, így nem volt különösebben fáradt, most mégis elbóbiskolt. Később felébredt Howland harsány horkolására, de újra elaludt.

Egyszer azt álmodta, hogy kinyílik az ajtó. A fickó, aki az ételt hozta, elvitte az üres tálcákat. Aztán megjelentek a gorillák, és mindkettőjüket durván, a lábuknál fogva kivonszolták az előtérbe. Gunny mintha egy keskeny lépcső felé repült volna, egy újabb járatba, amelynek falát vastag barna szőnyeg borította.

Észrevette, hogy Howland is vele van. Egy nyolcszor nyolc méteres, gipszfallú, vastag gyapjuszőnyeggel borított padlójú helyiségbe vitték őket. A szobát tévéstúdióinak alakították ki; a reflektorok elé két széket állítottak. Velük szemben két kamera és két operatőr állt. A monitorokat úgy állították be, hogy akik a székekben ülnek, jól láthassák saját magukat. A hat katona, aki idáig kísérte őket, a képernyők mögött sorakozott fel.

– Leülnek, és válaszolnak a kérdésekre – dörögte egy hang valahonnan fentről. – Hamarosan megkezdődik a tárgyalásuk.

– Álmodom? – kérdezte Gunny Howlandtól.

– Nem. Bekerültél a tévébe – felelte a pilóta. – Ez a helyzet.
– Fene beléjük – morogta Gunny, és a fejét rázva próbálta összeszedni gondolatait. Csakugyan ébren volt; ez itt a valóság.
– És én még kíváncsi voltam, milyen lehet a képernyőn szerepelni. Röhej.

LÍBIA

OKTÓBER 24. 09:20

Közel négy órába telt megtenni a durván kétezer mérföld távolságot az etiópiai bázistól Dél-Líbiáig, nem számítva a röviddel a felszállás után végrehajtott tankolást. Jennifer Gleason és Jeff az egész időt azzal töltötte, hogy átprogramozta a Fliqhawkokat; azt akarták elérni, hogy hibakezelő módban az U/MF-ek távol maradjanak az anyagéptől. Jennifer ujjai megállás nélkül szaladgáltak a billentyűkön, csak néha torpant meg, hogy a jegyzeteibe pillantson. Jeff segített visszaolvasni a parancsokat és a számértékeket. A legtöbb gépi kódban íródott; halvány fogalma sem volt arról, mit olvas fel.

Jennifernek támadt egy ötlete az adatcsomagok tömörítésére is; ezzel gyakorlatilag kitágítanák a sáv szélességet, és kiterjesztenék a távirányítás hatótávolságát. Elkezdte elmagyarázni a dolgot, de Jeff leintette.

– Csak azt mondja meg, mit csináljak – mondta. – Most nem kell megértenem. Nincs rá idő.

Jennifer megveregette Jeff vállát, majd visszafordult a munkájához. Tizenöt perccel az indítás előtt már végzett is.

Zen felvette a sisakot, és belekezdett a felszállás előtti ellenőrzésekbe. Fáradt volt; a kimerültség, mint egy súlyos és meleg kabát nehezedett rá.

– Start két perc múlva – jelentette be Breanna.

– Már itt tartunk? – kérdezett vissza Zen, aki komolyan meglepődött.

– Úgy néz ki.

Átfutottak a repülési és időjárési adatokon, majd gondosan újra végigvették az indítási protokollt. Minden stimmel, Cheshire már meg is kezdte a zéró-alfa manővert. A Flighthawkok zökkenőmentesen indultak, Zen pedig lassan pályára állította őket, miközben az – egyelőre – békés líbiai táj fölött siklottak el. A nap felizzott a képernyőn, amikor a gépek gyorsítani kezdtek. Tizennyolc-, illetve huszonkétezer láb magasan voltak, egymástól épp megfelelő távolságra.

– A SEAL parancsnokát kérem – mondta Cheshire. – És Cascade-et.

– A Sólymok rendben vannak – közölte Zen.

– Akárcsak Nagymedve – felelte a SEAL parancsnoka; Nagymedve volt a SEAL-csapat hívőjele.

– Vettem – Jeff távolról ismerősnek találta a hangot; Cascade volt az, aki a Földközi-tenger déli partja fölött repült egy JSTARS parancsnoki gépen, és egy kódolt műholdas rendszer segítségével kommunikált a Hollóval, illetve a SEAL-egységgel, valamint továbbította a Flighthawkok jelét a flotta kommandósainak. – Rádiócsend zéró-kettőig.

A vonal megszakadt. Jeff átpöccintett egy kapcsolót, hogy ismét a gép belső kommunikációs csatornájára váltson.

– Húsz perc – mondta a legénységnek. – Rágyújthattok, ha van mire.

– Ha a kedvenc nótádra gondolsz, ne is álmodj róla – válaszolta Breanna.

Jeff felnevetett. Bree mindig ezt szokta felelni.

* * *

Az Osprey szárnya felfelé fordult, miközben a pilóta a hegy-szoros irányába döntötte a gépet. Danny a törzs falán keresztül is érezte a sivatag hevét. A terv szerint a domb túlsó felén, egy kis fennsíkon kellett leszállniuk, de amikor közelebb értek, a pilóta észrevett ott valamit, így kerülniük kellett.

Talcom olyan erősen markolta fegyverét, hogy az szinte kettéroppann. Danny odanyúlt hozzá, és óvatosan megérintette a géppisztolyt.

– Szépen, nyugodtan – mondta Puskapornak.

Homok és kavicsok csapódtak az Osprey hasának. Talcom és még néhányan megrezdültek; nyilván azt hitték, géppuskatűz.

– Szépen és nyugodtan – ismételte meg Danny, ezúttal hangosabban, amikor kinyílt a hátsó ajtó.

Breanna egyik szemét a műszerfalon, a másikat parancsnokán tartotta. Cheshire határozottan kimerültnek tűnt, de ura volt a helyzetnek. Szilárdan kézben tartotta a Megafortrest, amíg elindították a Flighthawkokat, és Bree vagy a robotpilóta segítségével nélkül, tökéletesen hajtotta végre a manővereket. Azután is figyelmesen dolgozott, ellenőrizte a navigációs adatokat, és igazított egy hajszálnyit a pályájukon.

A Holló radarjelző rendszerei többször nagyobb hatótávolsággal bírtak, mint a Kettes Erőd hasonló berendezései, szelektivitásuk pedig tízszerese volt a Bree régi gépén lévőkének. Száz mérföldön belül, Tripolitól délre két hatalmas földi radarállomást is észleltek; a képernyőn ragyogó zöld színnel világított előttük mindkettő. A kijelző azt is megmutatta, hogy a Holló húsz mérföldre tőlük is csak egy eltévedt sirálynak látszana az ellenség lokátorán, továbbá a számítógép megadta a legbiztonságosabb útvonalat, amelyen haladva az EB-52-est legfeljebb öt mérföld távolságból észlelnék.

A méregdrága berendezés csak akkor hozza majd meg igazi hasznát, amikor a támadás megkezdődik. A Holló rendelésre gyártott gallium-arzenid csipjei abban a pillanatban elkezdik zavarni az érzékelőket, és tovább növelik az elektromágneses zajt, amelyet a flotta két EA-6 Prowlerje kelt. Észak-Afrikában az összes radar, sőt a legtöbb televízió is meg fog süketülni.

– A Sólymok öt percre vannak a céltől. Minden zöld – jelentette Jeff.

Breanna, akinek mindig nehezebb esett másodpilótaként gondolni magára, már nyúlt volna a mikrofon kapcsolójáért, hogy válaszoljon, de aztán észbe kapott, és hagyta, hogy Cheshire nyugtázza a vételt. Az őrnagy rámosolygott, majd visszafordult előre, és tovább fürkészte a tiszta kék eget.

Jennifer mondott valami Jeffnek az egyik bejövő adatról, Breanna pedig érezte, hogy a hátában megrándul egy izom a számítás technikus hangjának kislányos csengése hallatán. Ha Jennifernek valaha is ott kell hagynia karrierjét, a telefonszexszakmában még mindig gond nélkül elhelyezkedhet.

– Elfogtunk egy érdekes adást – közölte a fegyverkezelő tiszt. – Van valami a B-2-es négyzetben a hegyek mögött.

– Radar? – kérdezte Cheshire.

– Nem. Valamilyen mikrohullám, de ilyen távolságból nem tudom pontosan meghatározni a forrását. Kódolt. Óriási adat-tömeget tartalmaz, mint egy videojel. A semmi közepéről jön. Rögzítsem?

– Negatív – felelte a pilóta. – Ne pocsékolj rá az idődet.

– Hangjelet is fogtam képpel együtt Tripoliból – tette hozzá.

– Azt hiszem, ez az a tárgyalás.

Istenem, gondolta Bree. Szegény Mack. A szülei is hallhatják, sőt valószínűleg láthatják is a CNN-en. Újra és újra le fogják játszani a szalagot.

– Mindjárt meglesz a hely is. Egy pillanat, várjatok.

A Holló kifinomult kereső berendezése három méter pontossággal meg tudta határozni egy jel forrását, ha egyszer befogta azt. Ez néha negyvenöt másodperc alatt sikerült, de volt, hogy öt percre is eltartott.

– Akarjátok hallani? Az istenit, ez tényleg a tárgyalás. Angolul beszélnek.

– Nem! – vágta rá Breanna.

– Én sem – tiltakozott szintén Cheshire. – Ellenőrizd a tankerek helyzetét és a frekvenciáikat.

Bree-nek eltartott egy-két pillanatig, amíg rájött, hogy Cheshire hozzá beszél. A jobb oldali műszerfalra pillantott, ahol az üzemanyag-fogyasztás és a tartalékok kijelzői helyezkedtek el. Miután Olajos Kéz személyesen nézte át őket felszállítás előtt, az ősrégi TF33-P-3-as motorok szebben duruzsoltak, mint amikor kikerültek a gyárból, 1962 elején.

– Néhány száz fonttal jobban állunk a tervezettnél – jelentette az őrnagynak. – Nem hiszem, hogy...

Cheshire semmit nem szólt, csak felé fordult.

– Bocs – mondta Breanna, és utánaézett a tankereknek.

Danny néhány lépéssel Talcom mögött vetődött a földre; nem tudta biztosan, hogy az őrmester tényleg látott-e valamit, vagy csak igyekszik minél óvatosabban viselkedni. Még mindig jó hét méterre voltak a fennsíktól.

– Csapat, állj – mondta halkán, de érthetően, a galléjára szerelt kommunikátor pedig továbbította parancsát. Bison öt méterrel volt mögötte, Liu és Szépfíú pedig a másik oldalról közelítettek.

– Azt hiszem, láttam valamit – suttozta Talcom.

Danny elgondolkodott rajta, átküldje-e az Ospreyt a túlsó oldalra, hogy lekösse a líbiaiak figyelmét, amíg ők két oldalról körbeveszik őket. De aztán elvetette az ötletet – ha a gépet leszedik, ők is komoly bajba kerülnek.

– Jövök – mondta Talcomnak, és felemelkedett. Tett egy óvatos lépést, majd még egyet, aztán nekiiramodott, és már ott is volt.

– Át tudok mászni rajta – felelte Talcom, és felfelé mutatott. Tizenöt méter magas meredek sziklafal tornyosult fölējük. Alig látszott rajta kapaszkodó.

– Nem lesz könnyű – jegyezte meg Freah.

– Szerintem sem. Cseréljünk fegyvert. Fedezz, ha jönnek.

Danny kétkedő pillantásokkal méregette az akadályt, aztán

Talcom kezébe nyomta MP-5-ösét, amely jóval könnyebb volt az SAW-nél. Segített neki a hátára szíjazni.

– Bár elhoztam volna a hegymászó cipőmet is – morogta az őrmester, és elindult felfelé.

– Puskapor megpróbál föléjük kerülni – közölte Freah a többiekkel. – Liu, te és Floyd maradjatok, ahol vagytok, amíg fel nem ér. Nővér, vonalban vagy?

Semmi válasz. A Dreamlanden összeszerelt rádió hatótávolsága elég tisztességes volt, de lehet, hogy ez az egyetlen terep betett neki.

– Hernandez, hallasz?

– Tisztán és hangosan, uram.

– Látod Liut?

– Látom őket, de nem hallom – suttogta Hernandez a miniatűr mikrofonba. – Semmi, főnök – mondta végül.

– A közelükbe tudsz menni, hogy szólj nekik?

– Máris, főnök.

Danny az új fegyverére pillantott; rá akarta hangolni magát a működésére. Puskapor máris félúton járt felfelé a sziklafalon. Freah lassan jobbra kezdett araszolni, hogy jobb rálátása legyen bárkire, aki rálóhatna az emberére.

A kommunikátor hirtelen istentelenül recsegni kezdett. A domb túloldalán tüzet nyitottak egy géppisztolyból, és valami felrepült a levegőbe. Danny célzott, és már rá is lőtt az előtte emelkedő sötét árnyalakra, mire rájött, hogy mi történik.

– Tüzet szüntess! Tüzet szüntess! – kiáltotta.

A recseges a rádióban keselyűk hangja volt.

– Egy fészekre való átkozott dögevő van a párkányon – mondta Puskapor. – Liu hármát leszedett, de a negyedik megfogott.

– Azt hittem, mesterlövész plecsnije van – nevetett valaki az adó-vevőben, Danny szívverése pedig normális tempóra lassult.

* * *

Zen az Egyes Sóllymot irányította, és a gép alig hét méterrel Tripoli belvárosa felett száguldott el. Visszafordult a külváros felé, közben egyenesben közvetítette a képet a JSTARS-ra, onnan pedig a Földközi-tenger felől erre tartó SEAL-csapatoknak. Az útvonalat gondosan választották meg; bonyolult cikcakkokban kerültek ki a védelmi rendszereket. Akárki tervezte is, piszok jó munkát végzett; Jeff semmi olyat nem látott, ami veszélyesebb lett volna egy vízipisztolynál. Finoman balra igazította a kormányt, és a bunker felé fordult, amely alig három mérföldre volt tőle.

Akármilyen fontos volt is a videokép a SEALS-nek, Jeff gyakran pillantott a bal alsó kijelzőn látható veszélyjelző képernyőre. Zöld és sárga ujjak között cikázott; egy egész sor radart elkerült már az idefelé vezető úton. A zavaró berendezést addig nem akarták bekapcsolni, amíg a SEALS gépe följük nem került.

Hatalmas betonkör tünt fel a bal oldalon. Hosszú egyenes út vezetett hozzá, amelyet tankok és rakétavetőк szegélyeztek.

– *SA-6-os radar aktív, megpróbál befogni* – figyelmeztette a számítógép. – *Keresés indul.*

Még tizenhárom másodperc volt hátra a fordulóg. El kellett haladnia a bunker fölött, és két légi forgalmi portált lekapnia a kamerával. Aztán át kellett váltania a Kettes Sóllyomra, és az épületegyüttes nyugati oldalán felállított légvédelmi fegyverekre kellett koncentrálnia.

A számítógép rendületlenül tartotta a beprogramozott útvonalat. Zen megfordult a géppel, és ütközésig előretolta a gázkart.

Minden homályos és szürke volt, még a bunker is. Elrepült fölötte, és megpillantott egy sor rakétát, amely nem szerepelt a műholdas felvételen.

– Komputer, a Kettes Sóllyom optikai képét a kijelzőre – szólalt meg, és közben kikapcsolta a gép robotpilótáját. – Komputer, Egyes Sóllyommal a meghatározott pályára állni.

A kép azonnal megváltozott, neki pedig egy pillanatra úgy tűnt, mintha visszaugrott volna az időben. Egy hatalmas, 57 milliméteres ágyú fordult el lassan alatta. Légelhárító lövegek sorakoztak tíz óránál; úgy néztek ki, mint a szennyvízelvezető csövek egy közműaknában.

– Egyes csoport befelé tart. Harminc másodperc – szólalt meg Cascade.

A fegyverek megmozdultak.

– Zavarás indul – jelezte a Holló.

– Tüzet nyitottak – jelentette Jeff.

A flotta két Prowlere és a Holló egyszerre kapcsolta be radarzavaró berendezését. Az interferencia olyan erős volt, hogy az U/MF vezérlő számítógépe azonnal panaszkodni kezdett, és vörös fénnel világította körbe a radar-magasságmérő számlapját, majd figyelmeztette Zent, hogy az Egyes Súlyommal bizonytalanná vált a kapcsolat.

– Holló, közelebb kell mennünk a Flighthawkokhoz – mondta Jeff, és visszaváltott az Egyesre, miközben a Kettes elhaladt a légelhárító fegyverek fölött. A part felé repült; a Súlyom pontosan követte utasításait, hiába nyafogott számítógépe a gyengülő jelekről.

Valahol odafenn, a JSTARS fedélzetén, a hadművelet koordinátorai Zen adását tanulmányozták, hogy meggyőződjenek róla: minden SAM-et annak rendje s módja szerint megcéloztak. Úgy néztek ki, mint akik egy futballmérkőzésen próbálják összehangolni a védelmet, és azon tűnődnek, vajon beválnak-e majd a terveik.

Beváltak. Méghozzá alaposan.

Jeff lézervezérelt rakéták árnyait pillantotta meg, amint a SAM-ütegekhez közelednek, aztán nyomban dél felé fordult az Egyes Súlyommal. A líbiaiaknak esélyük sem volt, hogy bármit is kilőjenek.

Másodlagos célpontok.

Turbulencia.

Nagy kavarodás támadt odalenn.

Jeff figyelme megoszlott a két gép között, egyszerre áttekintve a teljes partszakaszt. Üzemanyag rendben, a szél erős, csaknem viharos. A vezérlés kissé lelassult. Lehet, hogy a számítógép így reagál az ECM működésére.

Ám ez nem okozhat gondot. Zen hátrahúzta a kormányt. A jelerősséget mérő csík megint pirosra váltott az Egyes Súlyom monitorán: a kapcsolat helyreállt.

– Jeff, azt kérik, hogy megint menj el a bunker fölött – mondta Jennifer. Hangja mintha a felhőkből jött volna.

Zen utasította a számítógépet, hogy hozza közelebb az Egyes Súlymot. Aztán a Kettes Súlymot az ellenkező irányba húzta, hogy a fekete füstfelhőn keresztül távolabb kerüljön a Megafortresstől és a robbanásoktól. Helikopterek közeledtek északkeletről; két Sea Cobra eresztette el rakétáit a hivatali épület felé, fél mérföldre a bunkertől. Jeff előredőlt, és visszahúzta a gázkart, hogy a lehető legtávolabb kapjon képet a betonmonstrumról.

Az épület keleti oldalát csak egy páncélcocsi védte. Jeff oldalra fordította a robotokat, a helikopterek szorosan ott voltak a nyomukban.

Figyelte, amint földet érnek. A Holló most szinte pontosan az Egyes Súlyom fölött volt, és lassú fordulóba kezdett. A Flighthawk rendeltetési helyére, az anyagép bal szárnya mögé állt. Jeff körbefordult a Kettessel, és újra megközelítette a bunkert, miközben a SEALS felrobbantotta a délkeleti szellőzőakna fedelét. A katonák azonnal megkezdték a behatolást a hatalmas függőleges járatba.

Egy második Seahawk a bunker hátsó bejáratánál szállt le. Egy páncélcocsi indult el felénk.

Zen szinte tökéletes pozícióban volt, hogy tüzet nyisson az U/MF gépágyújával. Már nyúlt volna a gomb felé, de mielőtt cselekedhetett volna, az egyik Sea Cobra eltörölte a járművet a föld színéről.

– Bent vannak! – kiáltotta valaki a parancsnoki gép csatornáján.

– Na, most hogy halad a tárgyalás? – kérdezte Breanna gúnyosan.

– Még mindig folyik – felelte a fegyverkezelő tiszt meglepett hangon.

Mikor újabb fordulóba kezdett, Zen meglátta, hogy a bunker főbejárata beomlik. Három műholdas antenna is ledőlt, mikor a futballpálya-méretű épület első fele megsemmisült.

Azt mondták, hogy a tárgyalás még mindig folyik?

Lebukott, és megfordult a Kettes Sóllyommal, majd újra elszáguldott a bunker fölött.

– Rakéták! Légvédelmi ütegekből irányítatlan A-1-esekkel lőnek! Elkerülő manővert megkezdeni! – kiáltotta a fegyverkezelő tiszt.

– *Sóllyom Kettessel a kapcsolat megszakad!* – figyelmeztetett a Fliighthawk számítógépe.

– Nancy, vissza kell fordulnunk – mondta Zen, miközben megpróbálta a Kettes Sóllyom kameráját a bunkerkomplexumra irányítani. Bal keze helyett a jobbat mozdította, és magában szitkozódott a pillanatnyi késlekedés miatt.

– SA-2-es a levegőben – közölte Cheshire nyugodt hangon.

– Zavarjuk meg.

– Folyamatban. De nem vállalunk fölösleges kockázatot, amíg a csapat a földön van. Elkerülő manőverbe kezdünk.

Zen érezte, hogy oldalra dől, mikor a Megafortress megpróbálta elkerülni a SAM radarját. A Kettes Sóllyomot elvesztette, az Egyesnek pedig tövig kellett nyomnia a gázkarját, hogy lépést tudjon tartani az EB-52-essel. A líbiaiak nem kevesebb, mint tizenkét föld-levegő rakétát lőttek ki rájuk. A Megafortress ECM-jének ugyan nem okozott gondot kicselezni őket, de annyian voltak a levegőben, hogy már csak a szilánkokat is izzasztó meló volt kerülgetni.

A rakéták alatt hat darab ötvenhét milliméteres ágyú töltötte be a levegőt füsttel és kordittal. A légvédelem tüze egyre magasabbra ért; a Holló és a Flighthawkok akár ha forró parázson táncoltak volna.

A Kettes Súlyom robotpilótája széles ívben a Holló mögé fordult, Jeff pedig kelet felé indult az Egyessel, és épp akkor kanyarodott vissza az anyagép felé, mikor egy SA-2-es felrobant fölötte. Jeff nyakán és hátán verítékcseppek jelentek meg, miközben megpróbált úrrá lenni a hánykolódó repülőgépen, amelyet egy váratlan második robbanás újra meglökött. Előretolta a gázkart, de a Súlyom nem reagált; egyszer csak a föld felé fordult, ő pedig fémes ízt érzett a szájában, és érezte, ahogy a gyomrát görcsbe rántja a félelem. Egy pillanatig azt hitte, lezuhan – látta, ahogy a föld közeledik, különböző alakok táncolnak előtte, érezte, hogy a feje forogni kezd –, aztán az U/MF magától felemelkedett, és ő újra csak a kék eget látta maga előtt; nem volt semmi gond, a gép egyenletesen gyorsult és emelkedett. A Megafortress csupán két mérfölddel volt előtte.

– A SEAL-csapatok biztosították a terepet – jelentette Cascade. – A SEAL-csapatok bent vannak, és csak gyenge ellenállásba ütköztek.

– A foglyok nincsenek a bunkerben – közölte Zen. A belső csatornán beszélt; csak a Holló fedélzetén hallhatták őt. – Honnan jött az a kódolt video adás?

– Vagy ötven mérföldre dél-délkelet felől – válaszolt a fegyverkezelő tiszt.

– Bree, vigyél oda vissza minket – mondta izgatottan Jeff. – Smith meg a többiek biztosan ott vannak.

– Meg ne sértődjön, őrnagy, de én vezetem a repülőt – jegyezte meg Cheshire.

– Bocs, Nancy. A bunker csak egy blöff. A tárgyalást az antennák szétlövése után is sugározták.

– Úgy van – erősítette meg a fegyverkezelő tiszt.

– Miből gondoljátok, hogy onnan jön, és nem valahonnan Tripoliból?

– Csak tippetek. Megérzés – felelte Jeff. A számítógép jelentette, hogy a Kettes Sólyom is „újra irányítható”, ő pedig nyugtázta a jelentést, de a gépet továbbra is a robotpilótára bízta. – A flotta majd gondoskodik Tripoliról. Induljunk.

– Jeff, te azt javaslod, hogy térjünk el a repülési tervtől egy megérzés miatt? – hitetlenkedett Cheshire.

– Én bízom a megérzésekben – szölt közbe Breanna. – És bízom Jeffben.

Kösz, kicsim, gondolta Zen, miközben Cheshire új irányba állt a Megafortress-szel.

A FÖLDKÖZI-TENGER FÖLÖTT
OKTÓBER 24. HELYI IDŐ SZERINT 10:50

Jed hátradőlt a JSTARS konzoljánál, Ms. O’Day pedig felállt az asztalától a Fehér Ház eligazító szobájában, hogy elintézzon egy másik hívást. A Tripoli elleni támadás, amelyet az Őrült Mágus tervelt ki, és nagyrészt a flotta hajtott végre, még mindig tartott, de Szaúd-Arábia és Szíria máris biztosította Washington, hogy ők egyáltalán nem érdekeltek a Nagy Iszlám Ligában.

Sokat segített nekik erre a döntésre jutni, hogy sem az irániakban, sem a líbiaiakban nem bízhattak, valamint az is, hogy látták, amint az amerikai hadsereg könnyedén megsemmisít közel egymilliárd dollárnyi harci felszerelést.

Most már csak a mentőakciót kéne befejezniük.

– Jed, ott van még? – kérdezte Ms. O’Day, mikor újra vonalba került.

– Igen, asszonyom – válaszolt Jed, és gyorsan újra a konzol fölé hajolt. Az őrnagy türelmetlenül integetett neki – szükség lett volna rá a másik vonalon, hogy a SWAT-csoportot és a Hollót összeköttetésben tartsa.

- Megvannak az embereink?
- Még nincsenek.
- Mikor lesznek meg?
- Lehet, hogy hamarosan – felelte Jed. Az őrnagy egyre jobban sürgette. – Ms. O’Day, sajnálom, de most mennem kell
- mondta, és megszakította a vonalat.

Fura érzés volt. Soha nem csinált még ilyet ezelőtt a főnökével.

Mi van, ha az elnök is hallgatta a beszélgetést?

– Cascade, itt Nagymedve. Tudnál szólni a Hollónak, hogy adjon képet a bázis területéről?

– Hát, nem biztos. – Jed körülnézett, hátha megpillantja az őrnagyot, de sehol sem látta. – Várjon.

A képernyő előtte egy élő helyzetjelző térképet mutatott. A Holló dél felé tartott, és egyre távolodott Tripolitól.

Ezek meg mit csinálnak? És hol a pokolban vannak a foglyok? – gondolta.

Nyilván nem a bunkerben, ha a Nagymedve video képet kért.

– Nagymedve, később jelentkezem – közölte, és átváltott a Megafortress frekvenciájára.

LÍBIA

OKTÓBER 24. HELYI IDŐ SZERINT 09:55

Steiner távcsövükkel sem láttak semmit az akcióból, olyan messze voltak. Az Ostorcsapás tagjai füstfelhőket sem észleltek, akárhogy fürkésztek a látóhatárt. Az Osprey a domb tövében szállt le, és a pilóta a JSTARS-hoz csatlakozó SAT-COM-vonalon figyelte a rajtaütés fejleményeit. Figyelmeztette Dannyt, mikor a támadás megkezdődött; azóta azonban egy szót sem szólt.

Az előttük elterülő sivatagban semmi jelét nem lehetett érzékelni a tőlük hetven mérföldre dülő csatának. A homok vég-

telennek és közömbösnek tűnt, emberi jelenlétről csak egy országút árulkodott, tizenkét mérfölddel északabbra, de ennél elhagyatottabb és üresebb utat elképzelni sem lehetett.

– Freah százados, a Holló magát kéri – szólt bele rádiójába a pilóta.

– Kapcsosa őket. – Freah megfordult, és egyenesen a szikla túloldala felé bámult, mintha ez segítene létrehozni az összeköttetést.

– Holló, mondhatja – közölte a pilóta.

– Danny, itt Breanna Stockard.

– Hallgatom – felelte Freah. Minden tagjában érezte szíve lüktetését; csak arra tudott gondolni, hogy a Megafortress találatot kapott.

– Mindjárt adom Stockard őrnagyot – folytatta Bree.

– Százados, kódolt mikrohullámú jelet fogtunk, amelyet egy műholdra továbbítanak a B-2-es mezőről. Ez kelet felé, nyolc mérföldre van maguktól. Van ott valami, ami elég nagy ahhoz, hogy elférjen benne egy adóállomás?

– Egy pillanat.

Freah térdre ereszkedett, óvatosan elővette a térképeket és műholdas felvételeket a hátizsákjából. Csak két objektum jöhetett szóba. Az egyik egy kis katonai telephely volt, a másik egy elhagyott vasútállomás, amely körül egy-két raktár-és egyéb épület állt. A két helyszín körülbelül másfél mérföldre volt egymástól. Danny mindkettőnek megadta a pozícióját.

– Volna kedve ellenőrizni? – kérdezte Zen.

– Indulunk – felelte Danny, meg sem várva a magyarázatot, és embereit azonnal az Osprey fedélzetére parancsolta.

Az adás pár perce ért véget, mielőtt még pontosan meg tudták volna határozni a forrását. Zen a Kettes Súlyommal a Fteah által jelentett katonai állomás felé tartott; logikusnak tűnt ott kezdeni a keresést.

A veszélyjelző képernyő üres volt. A sivatagi homokot szürke aszfaltcsík vágta ketté, amelyet árkok és rozoga keríté-

sek vettek körül. Két hosszú, kopár, szürke épület állt valahol jobboldalt; két öreg léghárító ágyú homokzsákok fedezékében meredezett a telep közepén. Az egyik épület mögött földi adóállomás állt, amelyet magas lánckerítés övezett.

– *Vezérlés megszakad!* – figyelmeztette a számítógép.

– Jen, mintha azt mondtad volna, hogy megnöveltük az irányítás távolságát. – Zen lelassított a Flighthawkkal. A jelerősség lassan növekedni kezdett. – Most már hét mérföldnél is gondok vannak.

– Nem tudom, mi lehet a gond – kiáltott vissza Gleason. – Működnie kéne.

– Ja. Holló, le tudnánk csökkenteni az U/MF-hez viszonyított távolságunkat öt mérföldre?

– Természetesen – felelte Cheshire. – Tízezer lábra ereszkedünk, és a beprogramozott útvonalon maradunk. Cascade beszélni akar velünk. Mit mondjak neki?

– Az igazat – hogy vadludakat kergetünk.

Jeff lassan körözni kezdett a Kettes Súlyommal a távirányítás hatótávolságának határán. Az Egyes Súlyom eközben az elhagyatott vasúti raktárak felé közelített. Átváltott az Egyes kamerájára, de mivel semmi érdekeset nem látott, visszakapcsolt a Kettesre.

Ez tényleg olyan volt, mintha vadludakat kergetnének. A katonai bázison porördögöket hajszolt a szél. Az egész hely úgy nézett ki, mint ahol a második világháború óta nem jártak. Szétnézett, vajon észrevesz-e valahol egy radarantennát, de semmit nem látott.

A Kettes Súlyom sebessége kétszáz csomó alá esett, és tovább csökkent. Zen elvándorolt a fegyverállások fölé. Azok a vackok rozsdásnak látszottak. Sivatagban nem semmi.

Valószínűleg még a németek hagyták hátra. Annak idején Rommel itt is járt, nem?

Utásította a számítógépet, hogy álljon vissza a Kettes Súlyommal az anyagép mögé, és épp akkor váltott át az Egyesre,

mikor az két mérföldre megközelítette a raktárakat. Visszahú-
ta a gázkart. A Holló öt mérföldre volt, és gyorsan közeledett.

Az állomásépület teteje hiányzott, de a raktárak érintetlen-
nek tündek. Az egyik kisebb építmény már romhalmaz volt. A
sínek vége mellett még két nagyobb ház is állt; mindkettő
megvolt vagy harminc méter hosszú. A kettő között egy ki-
sebb, homokba félig beásott épület látszott. Mintha beomlott,
vagy félig elsüllyedt volna.

Az ott mellette egy mikrohullámú antenna lenne?

Zen gázt adott, és közelebb ment. Ebben a pillanatban a kö-
zelebbi raktár teteje hirtelen eltűnt. Az épület mintha életre kelt
volna.

A radarjelző műszer vörösen felvillant, és a következő pilla-
natban az eget robbanások töltötték be. Zen csapdába sétált. A
raktárak ügyesen álcázott teteje alatt egész sor légelhárító
fegyver lapult meg.

– Ostorcsapás, a kettes célpont forró. Forróbb, mint a pokol!
– kiáltotta Jeff, és tövig nyomta a gázkart.

* * *

Mintha egy vulkán felé repültek volna; szájátva bámulták a
két tucat légelhárító üteg tüzét, amint az ég felé szökik. A Hol-
ló megzavart minden radart, de a tüzérek ennek ellenére sem
álltak le. Danny a pilóták válla felett leste az apró
Flighthawkot, amely jobbra-balra cikázva próbálta elkerülni az
ellenséges lövedékeket; olyan volt, mint egy prédára leső vándor-
súlyom. Stockard őrnagy megpróbálta a közeledőkről ma-
gára vonni a légvédelem figyelmét.

– Tíz másodperc – jelentette az Osprey pilótája. – A célépü-
let pontosan előttünk van. Látok egy lefelé vezető lépcsőt.
Franc a légvédelmükbe! Megpróbálok olyan közel kerülni, am-
ennyire csak lehet.

– Rendben, rendben! – kiáltott vissza Danny. Visszafordult az embereihez, és megpróbálta féken tartani az ereiben szétáradó adrenalint. – Valószínű, hogy egy lépcső vezet le a bunkerbe.

– Járművek jönnek elő egy rámpán az egyik raktárépületből! – kiáltotta a másodpilóta.

– Tegyé! le! Tegyé! le! – erősködött Danny. Viselte ugyan a rádiót, de így is kiabált. Az Osprey rázkódva, meg-megremegve forgolódott a levegőben. Egy második vulkán is kitört, közvetlenül jobbra tőlük; a gránátok úgy sivítottak el mellettük, mint egy gőzkitörés. A pilóta máris nyitni kezdte a hátsó ajtót, pedig még jó három méter magasban voltak. Puska kiugrott.

– Színpadra! – kiáltotta Danny, és Liuval együtt követte az őrmestert.

– Szedjétek le! Szedjétek le! Egy géppuska áll a lépcsőn! Hasra! – kiáltotta Puska.

* * *

Gunny odafentről léghárító ágyúk bömbölését hallotta. Az egész épület megremegett.

– Baromira itt volt már az ideje – mondta a mellette ülő pilótának. – Hé, van még valami kérdésük, mielőtt elmegyünk? – kérdezte az arctalan hangot, amely eddig láthatatlan hangszórókon keresztül faggatta őket.

A következő pillanatban az egész épület sötétségbe borult. Az egyik operatőr felsikoltott.

– Földre! – kiáltotta Gunny. Kinyúlt a kezével, hogy Howlandet is lerántsa, de sehol nem találta. Már a százados is a padlón feküdt.

– Most mi lesz? – kérdezte Howland.

– Keresünk egy szomit, és elszedjük a fegyverét – felelte a tengerészgyalogos, miközben az ajtó felé kúszott.

A Holló két JSOW-vel szedte le az első üteget, pedig csaknem pontosan felette voltak. Zen alig tudta elkapni az Egyes Sólomot a másik sor ZSU elől, mikor a második raktárház teteje is felnyílt, és az ütegek elkezdtek teleszórni az égboltot lövedékeikkel.

– *Szárny sérülés a Kettes Sólomon* – jelentette a számítógép. Zen érezte. A Kettes Sóló meggingott; félő volt, hogy elveszti felette az irányítást.

Ideje katapultálni.

Te hülye, kiáltott magára. Fél mérföldre vagy onnan!

A számítógép segített stabilizálni a gépet, de a sérülés komoly volt, és nem is csak a szárnyat érte. Zen megnyitotta a státuszjelző képernyőt; több találatot is kapott, a vezérlés, sőt a motor is kezdte beadnia kulcsot. A tolóerő gyorsan csökkent.

Pusztítsa el a Flighthawkot?

Inkább leszáll, ha tud. Az Ostorcsapás magával vihetné a robotot; egyszerűen az Osprey alá erősítenék.

Az önmegsemmisítőt később is aktiválhatja.

Gyorsan leellenőrizte az Egyes Sólomot, csak hogy biztos legyen benne, a számítógép ura a helyzetnek, aztán rögtön visszaugrott a Kettesre. A gép fel-alá zötyögött; küszködött a levegővel, nem pedig siklott benne. Egyenesbe hozta, aztán egy szép darab sima homokfelület felé fordította, amely negyed mérfölddel előtte terült el. Olyan finoman tette le a hasára, ahogy csak tudta; először csak csúszott, majd megpördült, végül megállt.

– Megjelöltük a helyet – közölte Jennifer.

– Ja – dörmögte Jeff.

Átváltott az Egyes Sólóomra, miközben újabb kép tűnt fel a képernyő tetején.

– A JSTARS erősítést küld – jelentette be Cheshire.

– Közel kell maradnunk – felelte Jeff, és lejjebb ereszkedett a Flighthawkkal.

Danny elfordult, mikor Liu kilőtte a gránátot. Mély, tompa dörrenés hallatszott, és hirtelen mintha minden mozgásba lendült volna. Az épület felé futott, rá se rántva az oldalról kivágódó, ponyvával borított platós teherautóra. Egy lépcsőhöz ért; megragadta a vörös fémcsövet, amely elállta az útját, és belendült a lejáróba.

Puskapor megelőzte. Az ajtó előtt állt, egy benyílóban. Intett Freah-nek, hogy maradjon hátul, és megemelte gépfegyverét. Az ajtószárnyak kivágódtak.

Fémlépcsők vezettek lefelé. Freah elugrott Talcom mellett, és kettesével szedve a fokokat, megindult lefelé. A fémajtó odalenn azonnal engedett, mikor beleeresztett egy sorozatot. Danny megállt, és begurított egy sokkgránátot.

Ha lett volna idejük megtervezni az akciót, gázmaszkokkal jönnek, és kifüstölik a rohadékokat.

Ám ha megtervezték volna az akciót, nem is ők állnának itt a tűzvonalban.

– Fedezlek! Fedezlek! – kiáltotta Puskapor, és fedezékbe húzódott, amíg Danny beugrott a sötét előtérbe.

Semmi. Senki nem lőtt rá. Teljes erejéből továbbfutott.

– Ajtó – hallotta a saját hangját. Puskapor már ott is volt, a földre vetette magát, és ugyanabban a pillanatban bezúzta az ajtót gépfegyverével, majd lehajolt, és odébb gördült.

A két férfi bevetette magát az ajtón.

Valahonnan előről fény szűrődött ki.

– Idefent lönek ránk – jelentette Liu rádión.

– Tartsátok magatokat.

– Tartjuk. A Delta úton van.

– A szoba üres! – kiáltotta Puskapor. Danny elindult a helyiség túlsó vége felé. A bór-karbon páncél a sebezhetetlenség veszedelmes illúziójával kecsgettette – ostoba tévhit; tudta, hogy a mellény megállítja ugyan a közvetlen közélről leadott gépkarabélylövést is, de csak kevesebb, mint testfelülete ötven százalékát borítja.

T alakú elágazáshoz értek. A folyosó mindkét irányban sötét volt. Danny orrát füstpamacsok csiklandozták.

- Merre menjünk? – kérdezte Puskapor.
- Te arra, én erre – felelte Danny, és megtörölte az orrát.
- Reggel találkozunk – vágta rá Puskapor, és elindult.

* * *

Gunny megragadta a katona lábát, és lerántotta a padlóra. A fegyvere után tapogatózott, majd szitkozódva vette tudomásul, hogy az egyik fegyvertelen operatőrt sikerült megtalálnia.

- Erre! Mindenki elment! – kiáltotta a pilóta. – Maradj lent!
- Átkozott légierő. Egy rakás okostojás – dörmögte az őrmester, miközben megindult az ajtó felé.

* * *

– Rakéták! – kiáltotta Jeff, mikor a radarjelző rendszer képernyője működésbe lépett. Egy líbiai Roland mobil légelhárító üteg épp ebben a pillanatban aktiválta radarját az épületegyüttes déli végében.

– Kifogytunk a JSOW-ból! – figyelmeztette a fegyverkezelő tisztt.

- Elkerülő manőver – közölte Cheshire.
- Nem! – tiltakozott Zen. – Maradjunk a közelben! Leszedem a Fliighthawk gépágyújával.
- Túl sebezhetőek vagyunk itt. Az ECM-mel együtt is.
- A Roland le fogja szedni a Delta Ospreyjét, ha nem csinálom ki – érvelt Zen.

Valaki visszakialtott valamit, de ő már nem figyelt. Képzletben már az U/MF-ben volt, beszíjazva, úton az anyagépet kereső radartányrú felé.

A tankszerű kilövőállás alacsony fal mögött állt, egy mérfölddel előtte. Kétkarú lövegtornya a Fliothawk felé fordult, parabolafeje forogva kereste a célpontot.

– Fegyvert – utasította a számítógépet.

A gépágyú ikonja megjelent a képernyő tetején.

Sárga... sárga... Vörös.

Befogva.

Túl korai, gondolta Jeff, mikor eszébe jutott, milyen „optimista” a fegyver radarja. Várj, míg biztos nem lesz a találat.

A Roland mintha elindult volna. Közben füstfelhőt eresztett ki magából.

Kilőtt egy rakétát.

Az ikon sárgára váltott. Valószínűleg maga a Holló zavarta meg a fegyver radarját.

– Célképet – adta ki a parancsot Zen. Kézzelel kell célozzon.

A kép azonnal kitisztult, és célkereszt jelent meg közepén.

Túl magasan volt. Módosított egy kicsit az irányon; a Solyom alig negyed mérföldre a célponttól eszeveszett sebességgel száguldott a füstben.

Tüzet nyitott, és látta, hogy a lövedékek lassan, elképesztően lassan közelednek a páncélozott jármű felé, látta, amint az első eléri a radart, aztán a második is; a harmadik a fémburkolatot kezdte lehántani róla. Lejjebb süllyesztette a Fliothawkot, és a fém csak úgy sistergett a becsapódó lövedékek nyomán.

Elintézte azt az anyaszomorítót.

* * *

Miközben újabb sortűz dobálta a gépet, Breanna azt hitte, hogy kicsúszik a kezükből a Megafortress. Két rakéta volt a nyomukban, de olyan hirtelen történt minden, hogy lehetetlen volt minden eseményt nyomon követni.

– A Roland rajtunk van! – kiáltotta a fegyverkezelő. – Automatára állítottam az ECM-et, de így se tudjuk lerázni. Figyeljete oda! Nagyon alacsonyan vagyunk!

Cheshire szitkozódva rántotta meg a kormányt, és éles fordulóba kezdett, hogy megint megpróbálja megzavarni a rakéta csökönyös vezérlőrendszerét. Bár a német gyártmányú fegyver közismert szerkezet volt, ám ettől még semmivel nem volt könnyebb megszabadulni tőle. Az ECM teljes gőzzel üzemelt, a levegőben több fémszalag csillogott, mint egy tucatnyi karácsonyfán, de a rakéta csak nem tágított.

– Várjatok – vakkantotta Cheshire.

A következő pillanatban egyenesen a föld felé bukott, és zuhanni kezdett. A végleg elvakított Roland még tíz métert megtett – de egy ujjnyival sem többet. Mikor észrevette, hogy elvétette a célt, begyújtotta robbanófejét.

A Holló megrázkódott, de ezt leszámítva semmi baja nem esett. Cheshire kétezer lábon hozta egyenesbe a gépet.

Egyenesen a léghárító lövedékek falába ütközött.

Bree közvetlenül maga mellett hallotta a robbanásokat; a burkolaton keresztül olyan hangjuk volt, mint amikor egy rozszant kávéfőző prüszkölve köpködi magából a sűrű főzetet. Valami felvillant előttük.

A fény egy pillanatra elkápráztatta. Aztán észrevette, hogy miközben a fejét rázza, kezét a Megafortress kormányán felejtette. A gép híven követte mozdulatait.

– Jézusom, ez közel volt – mondta Cheshire örnagynak.

Nem jött válasz. Bree jobbra pillantott, és meglátta a pilótát, amint előredőlve az ülésben, ernyedten lóg a biztonsági öveken. A pilótafülke és a géptörzs jó részét szétszaggatta egy AAA-lövedék.

* * *

Danny falnak vetett háttal nyomult egyre beljebb az épületbe. Rádiója elhallgatott, és mintha a fegyverek is elcsendesedtek volna. A folyosót homályos vörös fény világította meg; valószínűleg a vészvilágítás kapcsolt be.

Egy alak mozdult meg felette. Ráemelte MP-5-ösét, és látta, hogy valami felvillan.

Mintha egy méh zümmögött volna végig a folyosón. Valami felszaggatta a padlót a lába mellett.

Danny megeresztett egy rövid sorozatot, az árnyalak pedig összeesett.

A százados kivárt néhány másodpercig, majd mikor senki más nem került elő, továbbindult a fal mentén. A líbiai katona arcra esett, AK-47-esét maga alá temetve. Freah belerúgott a testbe, hogy biztos legyen a dolgában.

Meghallott valamit kb. tíz méterre onnan, ahol állt. A földre ereszkedett, és visszatartotta lélegzetét.

A folyosó túsó felén a fal tövében két alak tűnt fel. Danny megcélozta őket.

– Baromira remélem, hogy amerikai vagy – morogta egy mély hang.

– Kezeket fel, és gyorsan előre! – kiáltott vissza Freah.

– James Ricardo Melfi őrmester – jelentette az első alak, miközben felé indult. – Ez pedig Howland százados.

– Hol van Smith?

– Szudán óta nem láttuk – felelte Gunny. – Mi tartott ilyen sokáig, kislányok?

– Be kellett szárítani a hajunkat – dörmögte Danny.

* * *

Zen megkerülte a telepet az Egyes Sólyommal, hogy felzárkózzon a Holló mellé. Lassan félúton járt az üzemanyag kijelzője; ha nem bontanak vitorlát hamarosan, az Osprey-nek két U/MF-et kell hazavinnie.

De legalább tényleg haza tudják majd vinni őket. A Roland már nem volt odafenn. És végre a légelhárítás is kifogyott a munícióból.

– Haza kell mennünk, vagy újra kell tankolnunk, Nancy – közölte Jeff. – Amint ideér az az F-14-es kötelék, induljunk el a görögországi szükség-leszállópálya felé. Az én üzemanyagommal nem lesz gond. Találkozunk tizenötezen, oké?

– Nem hiszem, hogy fel tudunk menni odáig – felelte Breanna. – Elég csúnyán bekaptunk egyet, Jeff. Egy AAA átrágta a géptörzset, miközben megpróbáltunk a SAM-ek alá kerülni. Nancy megsebesült, és legalábbis eszméletét veszítette, ha nem rosszabb az állapota. Még nem becsültük fel a károkat.

– Neked nincs bajod, Bree? – kérdezte Jeff.

Úgy érezte, menten kiugrik a szíve. Úgy érezte, mintha a világ két végén volnának, mintha ő itt lenne, felesége pedig otthon, Dreamlanden.

– Megúsztam – felelte Bree. – Veled mi a helyzet?

– Én is egyben vagyok, legalábbis amennyire szoktam – nyögte ki. Keze reszketni kezdett; át kellett adja az irányítást a számítógépnek, hogy az kövesse az anyagépet.

– Hé, Bree!

– Igen, Jeff?

– Szeretlek.

– Én is, kedvesem. Én is.

TRIPOLI

OKTÓBER 24. HELYI IDŐ SZERINT 09:55

Mikor kiszálltak a helikopterből, lángok csaptak fel a mögöttük álló épületből. Tripoli szemlátomást támadás alatt állt; az imám Allahja ezek szerint már nem mosolygott rájuk.

Az egyik ór gyorsan megpördült, és fegyverét előreszegezve a földre vetette magát. A másik lefelé taszigálta Macket egy

lépcsőn, amely a dokkokhoz vezetett. Egy sétányon, tőlük balra, sétahajók sorakoztak.

Jobbra egy régi Piaggio hidroplánt kötöttek ki egy fából ácsolt pallóhidhoz. Mack arrafelé indult, de mikor két F/A-18-as alig harminc méterrel felettük szállt el, gyorsan hasra vágódott.

Az imám rángatta talpra. Hangja továbbra is nyugodt maradt, de Szomália óta most először nyíltan lóbálta az eddig ruhájába rejtett pisztolyt.

– Befelé a repülőgépbe! – parancsolta.

– Ki fogja vezetni? – kérdezte Mack.

– Maga – felelte az iráni, és a gép felé mutatott. A Piaggio pilótafülkéje a magas szárnyak előtt, a két motor között volt. – Megváltoztattuk a terveket.

– Miért nem maradunk a helikopternél? – kérdezte Mack, de gyanította, hogy nem elég nagy a hatótávolsága, és gyakran kéne megállniuk tankolni.

– Túl sokat kérdez, őrnagy. Indulás!

– Nem tudom, hogy elboldogulok-e vele – jegyezte meg Kés.

Az imám felemelte a kezét, és Mack füléhez emelte a pisztolyt.

– Soha nem vezettem még hidroplánt – folytatta Mack, félig-meddig abban reménykedve, hogy mindjárt előbukkan a vízből egy tengerészgyalogos – talán éppen Gunny. – Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára közelről propellert.

Mack igazat mondott, de mikor megint elhúzott fölöttük két vadászgép, rájött, hogy nem maradhatnak itt sokáig.

Az imám örei útközben lemaradtak; ezek szerint nem szállnak fel a repülőre. Be kéne mászni, felszállni, aztán kitalálni, hogy verheti át az igazhitűt.

– Nem hazudok – mondta Mack, miközben lebukott egy újabb vadászgép elől. – Tényleg nem tudom, hogyan kell vezetni ezt a vacakot.

– Imádkozni fogok, hogy gyorsan beletanuljon – felelte az iráni, a gép felé intve pisztolyával.

– Nos, ebben az esetben akár indulhatnánk is – sóhajtott fel Kés, és elindult a dokkok mentén.

LÍBIA

OKTÓBER 24. 10:20

A Holló megsérült, de folytathatta a repülést. A jobb oldali stabilizátorról jó darabon hiányzott a burkolat. A jobb szárnyon az egyik vezérsík kétfokos szögben beragadt, de a Megafortress elektromos repülésvezérlő rendszere olyan észrevétlenül korrigálta a hibát, hogy Breanna észre sem vette, amíg Jeff fel nem hozta a Fliighthawkot, hogy segítsen felmérni a károkat. Eközben Jennifer is előremászott, hogy kitisztítsa Cheshire őrnagy sebeit, és a lehetőségekhez képest biztonságba helyezze. A szél besüvített a burkolaton támadt résen, és a hangzavarhoz hozzájárultak a Pratt & Whitney motorok is, de amíg viszonylag alacsonyan és lassan haladtak, Bree úgy tippelte, nem eshet komolyabb bajuk. Görögország felé indultak; a Fliighthawk előttük járt, mint egy indián felderítő, aki a közeledő vonatokat lesi.

– Holló, itt Ostorcsapás! Hallom, komoly találatot kaptak – jelentkezett be Danny Freah az Ospreyről.

– Megerősítem – felelte Breanna. – Eltrafáltak, de még bírjuk.

– Örömmel hallom – közölte Freah. – A Fliighthawk biztonságban van. A flotta ideküldött egy CH-46-ost, hogy elszállítsák. Két SEAL-csapat hátramaradt, hogy őrizze.

– Megbízuk bennük? – kuncogott Rúzs.

– Nekik is adnom kellett valami fontos feladatot. Mi is elhoztuk volna, de sietnünk kellett az utasokkal. Görögországba tartunk.

– Biztosítjuk az utat – felélte Breanna. Meghatározta Dannyék helyzetét a madártávlati képernyőn; az Osprey pontosan délnyugatra volt tőlük, és négyszáz csomóval közeledett – óránként vagy ötven mérfölddel gyorsabban, mint a sérült Megafortress. – Mi is oda dőcögünk.

– Gondoltam – válaszolt Freah.

Az Egyes Sólyom fekete denevérfarka vagy fél mérfölddel előttük balra táncolt az égen – egy ilyen apró gépnél nehezen lehetett megbecsülni a távolságot műszerek segítségével nélkül.

– Egyes Sólyom, itt Holló. Vetted Freah százados jelentését?

– Itt Sólyom. Vettem.

Elég furá úgy követni Jeff gépét, hogy ő maga közben itt ül hátul, gondolta Breanna.

Az adrenalin háborgása kezdett mindannyiuk vérében lecsillapodni. Veszélyes időszak volt ez – még mindig legalább száz mérföld mélyen voltak a líbiai légtérben. És bár Tripoli innenső oldalán nem maradt működőképes SAM-kilövőállás, Breanna ráébredt, hogy azért még nagyon is messze vannak az otthonától.

– Smith megkerült már? – kérdezte Freah.

– Mack? Miért, nincs veletek? – kérdezett vissza Bree.

– Negatív. Az épületet átkutattuk. Akkor választották el a többi fogolytól, amikor leszálltak Tripoli mellett. Megpróbáltuk közvetlenül a JSTARS-t értesíteni erről, de nem sikerült. Megpróbálnátok?

– Jeff...

– Igen, hallottam.

– Szegény Mack. Szólnom kell Cascade-nek. – Felvillant egy figyelmeztető fény a biztonsági panelen. Bree a komputert faggatta a részletekről, de az nem felelt. Lehet, hogy a gép nem értette meg őt, de az sem kizárt, hogy meghibásodott. Megpróbálta a billentyűzet segítségével megállapítani a hibakódot.

– Van egy kis probléma az elektronikával – tájékoztatta a legénységet. – Át kell váltani egy másik áramkörre. És természetesen mindenki viselje az oxigénmaszkot.

– Én majd beszélek Cascade-del – ajánlotta fel Jeff.

– Kösz, szívem.

* * *

Jeff kivárta, amíg Jennifer helyreállítja a kapcsolatot; a Holló sérülése miatt tartalék áramkört kellett használniuk. A férfi számára ez egy örökkévalóságnak tűnt.

– Mehet – mondta végül Jennifer.

– Cascade, itt Sólyom Vezér.

– Sólyom Vezér?

– A Hollóról.

– Nagyon ismerős a hangja – tűnődött Cascade.

– A magáé is.

– Jeff?

– Jed! Mi a fene! – nyögte Stockard, mikor felismerte unokatestvérét az adás zaján túlról. – Te meg mit keresel itt?

– Hosszú történet, rokon. Mi a helyzet?

Jeff elmondta, amit Mackről hallott.

– Nos, ez is több mint a semmi – felelte végül Jed.

– A helyzet egyre bonyolultabb errefelé – tette hozzá Jeff.

– Egyébként minden rendben? – kérdezte Jed.

– Találatot kaptunk, de még repülünk. Később jelentkezünk.

– Oké.

Jeff erősen szorította a kormányrudat, és a Flighthawk elülő kamerájától érkező képre koncentrált. Több civil gépet is látott a levegőben, jórészt hírügynökségek által bérelt helikoptereket és repülőket; ezek Európából érkeztek, hogy körülszáglasszanak. A *Nimitz* és a *JFK* fedélzetéről felszállt kötelékek serényen próbálták visszaterelni őket, míg a flotta helikopterei ugyanezt csinálták a hajókkal.

Az U/MF elérte a partot. Egy F-14-es közeledett nyugatról; Zen várta a pilóta jelentkezését, de a flotta vadászgépe szó nélkül dél felé fordult.

– Sólyom Egyes a 320 felé tartó Tomcatnek. – Látom magát.

– Sólyom Egyes, itt Cápa Vezér. Nem látom a radaron.

– Zen megadta neki a robotgép helyzetét. A Tomcat visszaigazolta az adást, de a pilóta hangja olyan bizonytalan volt, hogy Jeff fogadni mert volna; még mindig nem látja.

– Utána kell nézнем néhány civilnek – közölte a Cápa Vezér. – Szüksége van segítségre?

– Negatív. Csak ellenőriztem a pozícióinkat.

Zen közelebb irányította a Flighthawkot a vízhez. A Földközi-tenger zöldeskéken csillogott, a szelíd hullámokon megvillant a nap fénye. Húsz-harminc hajó ringatózott a vízen; szemlátomást mit sem tudtak a néhány mérfölddel nyugatabbra tomboló pokolról. Gyorsan visszaszólt Bree-nek, aki máris a tankert kereste. Az Osprey már egyre távolodott a parttól.

Zen behallgatott a flotta üzeneteibe, amelyeket a közelben elrepülő gépekkel váltottak. Figyelme lassan lankadni kezdett; szüksége volt valamire, hogy ébren tartsa.

Az egyik adás felrázta.

– Dreamland Playboy Egyes vette – mondta egy távoli amerikai hang. – Bejelentett repülési tervet követünk.

A hang tulajdonosa kissé mintha habozott volna, de a Tomcat nyugtázta az adást, majd továbbengedte a gépet.

Dreamland? Dreamland?

Playboy Egyes?

A Playboy Egyes Kés régi hívójele volt, amelyet Jeff balesetének napján használt.

Véletlen egybeesés?

Az lehetetlen.

– Cápa Vezér, adatot kérek a Playboy Egyesről – szólalt meg Zen, és emelkedni kezdett.

- Várjon – felelte a pilóta. Átadta az adást a hátsó ülésben helyet foglaló radar-és fegyverkezelőnek.
- Olasz hidroplán – közölte a flotta századosa. Valószínűleg hosszú listája volt a leellenőrizendő civil gépekről.
- Dreamland Playboy Egyes a bejelentett hívójele?
- Nem tudjuk. Nem a Szövetségi Repülésügyi Ügynökség vagyunk. De rajta van a listánkon. Civil gép, amely egy olaszországi halászati és turisztikai vállalaté.
- Meg tudná adni a legutolsó helyzetét?
- Ne haragudjon, Sólyom Vezér, de rengeteg a dolgunk.
- Ezért megyek én, hogy még egyszer ellenőrizzem őket.

* * *

Mack erősen szorította a kettéosztott gázkart, és megpróbálta valahogy összehangolni a motorokat. A Piaggiót nem volt nehéz irányítani, bár nagyon szokatlannak érezte. Nem azért, mert a vezérlőberendezések meg a kijelzők a negyvenes évekből származtak; volt benne botkormány, oldalkormányok és szép kerek műszerek. Ám a propellerek fölötté és a háta mögött voltak; tolták a gépet, nem pedig húzták. Ráadásul olyan hangjuk volt, mint két kivénhedt fűnyírónak, és sehogy sem lehetett azonos fordulatszámra hozni őket. Akármennyit játszadozott a gázkarokkal, a gépet végig enyhén, de határozottan jobbra tolta a túloldali erősebb motor.

És ami még rosszabb, Mack úgy érezte magát, mintha a vízben járna. Vagy még inkább araszolna. Az olasz hidroplán még két motorral is hihetetlenül lassú volt.

Vízen járni. Ez tetszene az imámnak.

Az iráni nem mondta el, pontosan mi a céljuk, de egyértelműen Egyiptom felé tartottak. Mack arra tippelt, Irán meg egyezett velük, hogy szükség esetén a légierjük a Vörös-tengerig kíséri őket.

Vagy Törökországba. Lehet, hogy Törökország lesz az. Ahhoz viszont rengeteg üzemanyag kell. Törökország azonban jóban van az Államokkal.

Bár Egyiptom is. Legalábbis nem régen még így volt.

Mack akkor szúrta el, amikor a flotta vadászgépe bejelentkezett; nem számított rá, hogy az irániak vagy a líbiaiak, akik kitervelték ezt az egészet, még egy repülési tervet is bejelentenek. Az a nyavalyás Tomcat meg olyan gyorsan eltűnt, hogy nem maradt ideje kitalálni valamit.

Dreamland Playboy Egyes. Régi hívójele akkor jutott az eszébe, mikor az imám nyakon bökte a pisztolyával.

Azok voltak aztán a szép napok, mi?

Könnyebb lett volna, ha az F-14-es a képébe mászik. Akkor lett volna esélye, hogy kikecmeregjen ebből a slamasztikából.

Most a legtöbb, amit elérhet, hogy az imámot is kinyírja, magával együtt. A kérdés csak az, hogy vízre vagy szárazföldre zuhanjon le.

* * *

Zen a líbiai part mellett érte utol az olasz hidroplánt.

– Gyerünk, Bree. Menj közelebb – mondta, mikor a jel gyengülni kezdett.

– Én megteszem, ami tőlem telik, Jeff. Kilyukadt a géptörzs, emlékszel? És az elektronika kétharmada is kipurcant. Ha tovább erőltetem, gyertyákat kell gyújtsatok ott hátul.

– Nincs nálam gyertya.

Jeff kicsit visszavette a gázkart, és arra koncentrált, hogy optimális távolságban maradjon. Aztán átváltott arra a frekvenciára, amelyen a flotta gépe megszólította a Piaggiót.

– Dreamland Playboy Egyes, itt Súlyom Vezér. Amerikai vadászgép vagyok, és követem magát. Válaszoljon, kérem.

Semmi.

– Dreamland Playboy Egyes. Azonosítsa magát, és adja meg az irányát.

– Sólyom Vezér, Dreamland Playboy Egyes jelentkezik. Bejelentett repülési tervet követünk. Várjon, mindjárt megadom a kért információkat.

Az ördögbe! Ezt a sima, öntelt hangot nem lehet eltéveszteni! Azt a gépet Mack vezeti.

Jeff átváltott a JSTARS frekvenciájára.

* * *

Jed épp visszahívta Ms. O’Dayt, mikor az őrnagy a szokásos integetésbe kezdett. Jed ezúttal megkérte, hogy maradjon vonalban, majd átkapcsolt az unokatestvére adására.

– Megvan Smith – kezdte Jeff.

– Nem lehet igaz.

– Pedig az.

– Várj – mondta Jed, és megpróbálta odainteni az őrnagyot, hogy segítsen összekapcsolni a két adást.

Végül kiderült, hogy csak egy kapcsolót kellett átöccintenie.

– Sólyom Vezér, kérlek, ismételd el, amit nekem mondtál – kérte unokatestvérét, mikor a kapcsolat létrejött.

– Smith egy polgári gépen van, és kelet felé tart a Földközi-tenger fölött. Nem biztos, hogy le tudjuk kényszeríteni, de megpróbálhatjuk.

– Jed, csak magával szeretnék beszélni – mondta Ms. O’Day. – Lehallgatás biztos vonalon. Most.

Jed gyorsan visszaállította a kapcsolót, és máris csak Washington-t hallotta.

– A gépet okvetlenül meg kell állítani – közölte O’Day. – A pilóta nem kerülhet Iránba.

– Ezen dolgoznak – felelte Jed.

– Jed, figyeljen arra, amit mondok. Nem lehet tárgyalás. Ezt nem én találtam ki, érti? Az adást nem rögzíti, ugye?

– Természetesen nem.

– Oké.

– Főnök, azt akarja, hogy öljük meg a pilótát? – kérdezett vissza Jed, mikor végre leesett neki.

A nemzetbiztonsági tanácsos nem válaszolt.

– Ott van, Ms. O’Day?

– Jed, pillanatnyilag egy tárgyalás csak meghosszabbítaná ezt a krízist, márpedig ennek mielőbb véget kell vetnünk.

– Én...

– Mit gondol, mi a feladata, Cascade?

Mielőtt Jed válaszolhatott volna, a vonal megszakadt.

* * *

Danny Freah és az Ostorcsapás többi tagja egyszerre lélegzett fel, mikor elhagyták Líbia partját, és a Földközi-tenger fölé értek.

Az ex túsok sem tűntek csalódottnak.

– Hé, figyelem! – kiáltotta a pilóta. – Van itt egy kis bibi. Mit csinál ez a Holló?

Danny felpattant az ülésből, és a pilótafülke felé sietett. Áthajolt a válaszfalon, hogy szót váltson a pilótával.

– Még mindig készen állunk akármilyen mentőakcióra – mondta a hadnagynak. Parancs volt, nem kijelentés.

– A Holló és az Egyes Sólyom egy hidroplánt követnek – jelentette a pilóta. – Szerintük Mack Smith a fedélzetén van.

– Ez az. Menjünk oda!

– Várjon, százados. – A pilóta a füléhez szorította fejhallgatóját. – A taktikai egység egy hadihajó felé irányít minket. Tíz percre van, egyenesen északra.

– Hol van a hidroplán?

– Arra – mutatott a pilóta a part irányába. – Százados, komolyan mondom...

– Én meg komolyan mondom, hogy arra megyünk.

* * *

– Hé, rokon – szólalt meg Cascade.

A zajos vonal szintetikus gépi hangon továbbította az adást, de Jeff még így is kihallotta a remegést unokatestvére hangjából.

– Itt vagyok, Cascade.

– Jeff, rossz híreim vannak. A hidroplánt földre kell kényszeríteni

– Folyamatban. Megerősítenéd, hogy egyiptomi vadászgépek tartanak erre? A Holló tizenhárom-tizennégy perc múlva találkozik velük, ha tartják az irányt.

– Igen, látjuk őket. Nem velünk vannak. Illetve igen, de nem úgy, ahogy szeretnénk.

– Mi a francot beszélsz?

– Meg kell állítanunk a hidroplánt. Mindenáron.

– Hogy értve mindenáron?

– Feltétlenül.

– Jed... azt mondom, hogy szedjem le Mack Smitht?

– Azt mondom. Meg azt, hogy négy F-14-es tart arra, és parancsuk van rá, hogy lelőjék a gépet. Én magam adtam nekik a parancsot.

– Micsoda? Te osztogatsz ilyen parancsokat?

– Hallottad, rokon.

– Baszd meg! Jed, mi a fene folyik itt?

Nem érkezett válasz. Cascade megszakította a vonalat.

* * *

Mack megpróbálta lecsitítani szívverését, attól tartva, hogy fogva tartója felneszel hangos kalapálására.

Zen hangja olyan különös, olyan váratlan volt, hogy először azt hitte, hallucinál, vagy halála előtt még egyszer utoljára álmodik.

Végzet? Allah?

Szent szar. Akkor már inkább a mázli.

Talán. De a másik irányba is elsülhet a dolog. Az imámot még mindig körülvette az a különös aura. Persze megvolt a pisztolya is.

Mack nyugodtan vezette a gépet, és komoran nézte az üzemanyagszint kijelzőjét. Majd úgy tesz, mintha le kéne szállniuk. Leteszi a gépet a vízre, és bevárja a flottát vagy bárkit, aki Jeff után érkezhethet.

– Mi a probléma? – kérdezte az imám.

– A jobb oldali motor akadozik – mondta Kés. – És lassan kifogy az üzemanyag.

Az iráni hátradőlt az ülésben. – Mindkét motor rendben van. Böven van üzemanyagunk is. Folytassa az utat.

– Jó, hogy maga is pilóta – jegyezte meg Kés. – Átveheti a kormányt, ha végez velem egy szívroham.

– A szívroham ma nem fogja elvinni. Ezt biztosra veheti – felelte az imám, és oldalra mozdította a pisztolyt, ahol Mack nem láthatta, de biztos volt benne, hogy pontosan a fejét célozza.

– Nem is gondoltam – bólintott Smith. – Igyekszem odafigyelni rá, hogy miket eszem.

* * *

Mire az Osprey megközelítette a Piaggiót, alig tíz percre voltak az egyiptomi légtértől.

– Az egyiptomiak összetéveszthetik a gépeket – üzenté Breanna Dannynek. – Lehet, hogy magukat is megpróbálják lelőni.

– Ez a legkisebb problémánk – csatlakozott az adáshoz Zen is.

– Magának talán igen – vágott vissza Danny.

– Le kell hozzuk Kést, mielőtt az egyiptomiak ideérnek – közölte Zen. – És ha nekünk nem sikerül, a négy Tomcat a *Nimitz*-ről leszedi. Maga az egyetlen esélyünk, hogy Macket élve kimentsük onnan. Én lekényszerítem, maga pedig felveszi őket.

– Ez rendkívül kockázatos, őrnagy – válaszolta Danny. – Leszállnak, mi meg vagy kihalásszuk a fickókat, vagy nem. Jobb lenne, ha megadnák magukat, és követnének Görögországba.

– Nem lehet.

– Nem akarja inkább azt, hogy följük repüljünk, és átugráljunk a gépükre? – morogta Danny. A pilóta úgy nézett rá, mintha a százados komolyan gondolta volna.

Bár ami azt illeti, éppenséggel megfordult a fejében.

– Ha gondolja, hogy meg tudják csinálni, akkor rajta – mondta Zen.

– Szó sem lehet róla – szólt közbe az Osprey pilótája.

– Azt hiszem, szét tudom lőni a motorokat anélkül, hogy az egész gépet megsemmisíteném – folytatta Jeff. – Ti pedig akkor ugortok, ha ők már a vízben vannak.

– És mit gondol, mit lépnek majd erre az örök?

– Remélhetőleg sikerül meglepni őket. Felajánlhatjuk nekik, hogy futni hagyjuk őket. Nem tudom. De azt igen, hogy így vagy úgy, de a gépet meg kell állítani.

– Így vagy úgy.

– Ki tudom lőni a motorokat, annyi biztos.

– Hány katona van vele, Jeff? – kérdezte Danny.

– Várj, megnézem.

Danny visszafordult az embereihez. – Liu, vedd elő a mesterlövész-felszerelést!

– Igen, uram – pattant fel az őrmester, és már ugrott is a ládához.

– Nem biztos, hogy egyenesben tudom tartani a gépet a célzáshoz – jegyezte meg a pilóta.

Danny elkomorult. – Én sem hiszem.

* * *

Jeff tövig nyomta a gázkart, és a Flighthawk sivítva száguldott a Piaggio felé. Aztán keményen visszahúzta a gépet, és csaknem 10 g-s fordulót hajtott végre közvetlenül a hidroplán előtt.

Az U/MF bucskázott egyet, és Mack remegő hangon ordított a rádióba egy sor ocsmányságot.

Jeff nem válaszolt. Elég ostoba dolog volt Smithtől, hogy csak káromkodott. Kihasználhatta volna az alkalmat arra, hogy leüsse őreit – vagy, hogy kiugorjon a gépből.

Persze.

Ha meg akarna halni.

– Ketten vannak, mindketten elöl – jelentette Jennifer, aki lassítva nézte vissza a Flighthawk felvételét. – A jobb oldalin valami papi ruha van.

– Remélem, Mack nem tért meg – mondta Jeff, miután továbbbította az információt Dannynek.

* * *

A pisztoly keményen a nyakának feszült.

– Istenemre mondom, nem tudom, mi a frász történt – ismételte Mack. – Biztos kilőttek ránk egy rakétát. Alig tudtam ki térni.

– Ha bármi más megtámad, vagy ha a legkisebb mértékben is eltér a megadott útvonaltól, meghal – sziszegte az imám. – A határ itt van előttünk. Mikor megérkeznek az egyiptomi gépek, maga követni fogja őket.

* * *

Egyetlen célpont. Bármi mással lehetetlen volna.
De az ősz hajú Anna Klondike bűvös fegyverével?
Gyerekjáték, mi? A hölgy azt mondta, átló az üvegen.
Kár, hogy ő nincs itt, hogy saját maga tüzeljen.

Danny kézbe vette a fegyvert. Puskapor volt a legjobb lövész, de egy örökkévalóságig tartott, amíg célzott. Ha meglátjuk-leszedjük lövésre került sor, akkor csakis Liu jöhetett szóba.

Vagy Danny.

Neki kellett csinálnia. Nem hagyhatta, hogy a hiba a fiai lelken száradjon.

Mert a siker szinte kizárt. Mozognak, és a célpont is mozogni fog. Legalább száz méterre lesznek. Mindössze egyetlen pillanata lesz célozni és tüzelni.

Nevetséges.

Danny felvette a célzókészüléket, és bekapcsolta. Aztán elindult az Osprey hátsó ajtaja felé.

– Lejjebb – mondta, miután rögzítette magát egy hevederrel.

– Hadd csináljam én, százados – kérte Puskapor. – Menni fog.

– Ezzel a cuccal gyerekjáték – felelte Danny.

– Talán fél másodpercünk lesz, miután Stockard őrnagy elintézi a motorokat – ellenkezett Puskapor. – Már ne haragudj, de tudod, hogy jobban lövök.

Az Osprey bukducsolni kezdett, mikor kinyílt a hátsó ajtó.

– Tartsd egyenesen! – kiáltotta Danny. – Elég nehéz amúgy is!

– Kapd be, én próbálom – felelte a pilóta.
Ki van zárva, hogy ez összejöjjön.

* * *

Zen várta, hogy az Osprey pilótája jelezzen. Az egyiptomi vadászgépek alig harminc másodpercre voltak, akárcsak az országhatár. A Tomcatek hatvan másodperc múlva érnek ide.

Teste minden pórusából patakzott a veríték, homlokától a lábujjáig. A szája mintha olvasztókohó lett volna.

– Készen állunk – közölte az Osprey.

Meg akarja ölni Macket? Bosszút akar állni? Könnyen megtehetné. A pokolba, egyenesen parancsot kapott rá!

Senki nem tudná meg, hogy szándékosan tette. Csak annyit kell tennie, hogy egy hajszálnyival tovább tartja az ujját a ravszon, mikor a Flighthawk föléjük ér. Vagy egy leheletnyivel oldalra húzza a kormányt.

Vagy egyszerűen elhibázza a célpontot. És akkor a Tomcatek viszik el a balhét.

Nem akarta megölni Macket. Csak nyomorékká tenni.

Bosszú.

Nem teheti. Túl sok dolog tartja vissza. Kötelesség. Lelkiismeret. Furcsamód még Bree is.

– Készen állunk – ismételte meg az Osprey, Jeff pedig lebukott a Flighthawkkal, és bevágott a Piaggi mögé, célkeresztjébe fogva a jobb oldali motort.

Csak egy ujjnyival kéne arrébb célozni.

Tüzelt. Vékony füstcsík jelent meg a jobb oldali propeller mögött. Mielőtt a sáv felhővé változott volna, Zen finoman balra húzta a kormányt, és kilőtte a bal motort is, megfosztva a Piaggiót maradék hajtóművétől.

* * *

Danny erősen megvetette a lábát, hogy ellen tartson az Osprey lendületének. A hidroplán mintha megállt volna a levegőben, majd előrebukott.

Látta azt a nyomorult iránit. Fegyver volt nála, de ezt Danny nem tudta; csak a kendőbe csavart nyakat látta maga előtt.

Meghúzta a ravaszt.

* * *

Pukkanás hallatszott, mintha kinyitottak volna egy pezsgőspalackot.

Szóval ilyen a végzet hangja, gondolta Mack. Ilyen érzés meghalni.

Aztán észrevette, hogy egyáltalán nem halott.

Megrántotta a kormányt, és megpróbált valamivel enyhébb ívben a víz felé zuhanni.

A következő pillanatban előrezökkent az ülésben, hullámok csaptak az ablakra, és valaki a fülébe ordított. Hallotta a saját hangját, amint jelenti, hogy életben van, majd valaki másét, talán az imámét, talán Jeff Stockardét, talán a saját lelkiismeretét; azt suttogetta, hogy meg sem érdemli.

DREAMLAND

OKTÓBER 24. HELYI IDŐ SZERINT 07:00

Mire Bastian alezredes összeköttetést tudott teremteni Görögországgal a kódolt műholdas vonalon, a CNN-en már kétszer leadták a rajtaütés részleteit. A túlfizetett riporter hangzatos szavai szerint „a Nagy Iszlám Ligának bealkonyult, és sikerült ismét kivívni a békét.”

Kutya nem bízott annyira ebben. Az viszont igaz volt, hogy az iráni mollák visszavonták a Vörös-tenger és a Perzsa-öböl olajszállítmányai ellen tett fenyegetéseiket. Mivel sem Silkworm rakétáik, sem pedig MiG-jeik nem maradtak, talán

komolyan lehetett venni ígéreteiket, miszerint „együttműködnek az ENSZ-szel” bizonyos „fontos gazdasági kérdésekben.”

Az is igaz, hogy Líbia olyan súlyos veszteségeket szenvedett, hogy nagyra becsült vezérének legalább egy évtizedig foltos gatyában kell járnia, hogy összespórolják valahogy a károk helyreállításának költségeit.

Az egész hadművelet során csupán két amerikai katona vesztette életét; egy tengerészgyalogost bevetés közben lőttek le, egy másikat fogva tartói végeztek ki Szomáliában. A többi foglyul ejtett katona, köztük Mack Smith is, kiszabadult. A lezuhant lopakodót megsemmisítették, és ezzel – legalábbis egyelőre – megakadályozták a technológia további elterjedését.

A konfliktus mégis megmutatta a hidegháború utáni béke illelkony természetét. Egy ilyen kis léptékű konfliktust is több repülőgéphordozó-kötéllel, egy tengerészgyalogoshadtesttel és a Delta Force egységeivel sikerült csak megoldani. Dreamland segítségéről nem is beszélve.

Persze lehetséges, hogy Dreamland nélkül is le lehetett volna zárni az ügyet.

Talán. Bastian viszont nem így gondolta. De nem is kellett ezzel törődnie. Legalábbis amíg Magnus mögötte állt, és elrendezte a dolgokat „felsőbb körökben.”

– Alezredes úr, maga az? – kiáltotta Danny a telefonba.

Kutya hátradőlt Dreamland biztonságos konferenciatermében. Némi változtatással takaros parancsnoki bunkert lehetne csinálni belőle; az egyik falon volt egy nagy kivetítő képernyő, ide érkeztek a kódolt video-, telefon-és műholdas vonalak.

A képernyő pillanatnyilag sötét volt. Olykor eltartott egy ideig, amíg a dekódolás lezajlott.

– Szép munka volt, százados – mondta Bastian. – Úgy hallok, mindenfelől gratulálni szeretnének magának.

– Pizszok jók voltunk – helyeselt Freah.

– Apa?

A kép végre megjelent. Középen Breanna állt; fáradt szemekkel pislogott fölfelé a kamerába. Mögötte Danny tartotta a telefonvevőt. Jeff Stockard a szoba túlsó felében beszélgetett egy civillel. Jennifer Gleason és a Megafortress legénységének többi tagja szintén ott volt, fém karosszékekben ülve. Gleason egy kétliteres Pepsit szorongatott.

De Kutya csak a lányát látta.

– Szia, kicsim – mondta.

– Küldetés teljesítve – jelentette Bree.

– Gratulálok, százados. – Az alezredes felállt; észrevette, hogy az összeköttetés túlsó végén lévőek is látják őt. – Stockard őrnagy és a többiek is; minden elismerésem. Hogy van Cheshire őrnagy?

– Rendbe jön – felelte Breanna. – Sok vért vesztett, de az orvosok szerint nincs életveszélyben. Mack is jól van. – Bree felnevetett. – Mikor utoljára láttuk, azon vitatkozott az orvossal, hogy dehidratálódott-e a szervezete.

– A Holló milyen állapotban van?

– Eltart egy pár napig, amíg rendszeren begombolják a pilótafülkét. Parsons főtörzs már úton van Etiópiából, hogy felmérje a károkat. Akár haza is mehetnének vele, de bolondság volna megkísérelni.

– Nem. Pillanatnyilag nem akarom, hogy szükségtelen kockázatot vállaljatok – mosolygott Bastian.

Meg szükségeset sem, gondolta magában.

– Fél órával ezelőtt jó híreket kaptam Dreamlanddel és az Ostorcsapással kapcsolatban – folytatta gyorsan, és remélte, hogy lánya az előbb nem vette észre arcán az aggodalmat. Megkaptuk a költségvetési támogatást, az Ostorcsapás pedig aktív státusba kerül.

– Ez pontosan mit jelent? – kérdezte Frea.

– Az egységed fog dolgozni Dreamland legújabb technológiájával – magyarázta Bastian. – Nagyjából úgy, ahogy Szomáliában és Líbiában tettétek. Csak mostantól ez a tervben is sze-

repel majd. A részleteket még tisztázni kell. Ami azt illeti, piszkosul sok megvitatni való probléma van. De zöld utat kaptunk, és komoly támogatást a parancsnoki szintről. Sőt azon túlról is.

– Remek – mondta Freah százados.

– Tiétek az érdem – felelte Kutya. – Úgyhogy javaslom, mivel amúgy is Görögországban vagytok, és a gép még pár napig nem lesz használható, vegyetek ki néhány szabadnapot. Úgy hallottam, van ott néhány rom, amelyet érdemes megnézni.

– Nekem egy időre elegendő van a romokból. Inkább a tengerpartot nézném meg magamnak – csóválta a fejét Freah százados.

– Szintén – tette hozzá Bree.

– Én személy szerint kedvelem a romokat – vette át a szót Jeff, és előrébb gördült. – De most egy ideig csak egy jó kemény matracot akarok látni.

Breanna férje vállára ejtette a kezét. Csodálatos dolog, amikor az ember ilyen szép párt lát, gondolta Bastian. Örült, hogy kapcsolatuk túlélte azt a sok nehézséget, amelyeken át kellett menjenek.

Gleason pedig különösen jól nézhet ki fürdőruhában.

– Mindjárt lejár az időnk – közölte Kutya. – Ha szükségetek van valamire, tudjátok, hol találtok.

– A pokolba! – csattant fel Freah. – Majd Gibbs főtörzsset zaklatjuk inkább.

– Dreamland parancsnokság kilép – köszönt el Kutya.

Vége